

தண்டறை. சுப்பராய ஆசாரியார்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

அகம்புற ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

இஃது

திருத்தருத்தி இந்திரபீடம் கரபாத்திர சுவாமிகள் ஆதினம்
நஞர் சச்சிதாநந்த சுவாமிகள்

மாணக்கருள் ஒருவராகிய,

தண்டறை

சுப்பராய ஆசாரியா ரவர்களால்

தமது சுவானுபவத்தி லுதித்தவாறு இயற்றப்பட்டு,

சேர்க்கபுரம் இராமலிங்கத் தம்பிரானவர்கள்

மாணக்கராகிய

வடிவேலு முத்தியாரவர்களால்

பார்வையிடப்பட்டது.

சென்னை :

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலை.

[2-வது பதிப்பு.]

1907.

[விலை ரூபா 1-4-0.]

Copyright Registered.

பெருளடக்கம்.

எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.
1.	அத்தியாய அட்டவணை	க - உ
2.	சாத்துகவிகள்	ங - கங
3.	முகவுரை	1 - 15
4.	பாயிரம்	16 - 19
5.	நூல்	20-379

இப்பதினேட்டாவது அத்தியாயத்தி லுள்ளவை.

1. ஞானகுரு சற்குரு இலக்கணம்.	258-259
2. போலிஞானம்.	260-274
3. மகாவாக்கிய நிரூபணம்.	274-284
4. கேட்டலென்பது.	284-285
5. சிந்தித்தலென்பது.	285-286
6. தெளிதலென்பது.	286-287
7. வழிபடுதற்கியைந்த துவிதம்.	287-299
8. வழிபடுதற்கியைந்த விசிட்டாத் துவைதம்.	299-310
9. எதார்த்த துவிதம்.	310-316
10. எதார்த்த விசிட்டாத் துவிதம்.	316-320
11. அத்துவிதம்.	320-330

திட்டாந்த தாட்டாந்த துவிதமுதலியவற்றுள்,

12. திட்டாந்தத்தில் துவிதம்.	340-341
13. திட்டாந்தத்தில் விசிட்டாத் துவிதம்.	341-344
14. திட்டாந்தத்தில் அத்துவிதம்.	344-347
15. தாட்டாந்தத்தில் துவிதம்.	347-349
16. தாட்டாந்தத்தில் விசிட்டாத் துவிதம்.	349-351
17. தாட்டாந்தத்தில் அத்துவிதம்.	351-356
18. சரியையென்பது.	357-358
19. கிரியையென்பது.	358-359
20. யோகமென்பது.	359-367
21. வேதவேதாந்த விசாரமென்பது.	367-371
22. அறமாதிரிநான்கு மினையென்பது.	371-375
23. சீவன்முத்தரது பேதங்கள்.	375-378
24. நிட்டை யென்பது.	378-379

அகம்புற ஆராய்ச்சி விளக்கத்தின்

அத்தியாய அட்டவணை

முற்றிற்று.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்.

சா த் து க வி க ள்.

மகாவித்வான் காஞ்சீபுரம்

இராமசாமிநாயுடு அவர்களியற்றிய

எண்சீர் ஆசிரியவிருத்தம்.

இந்தநில மன்பதைமுத் தாபமொருங் கொழிய
விணையறுபே ரின்பவம்பு ராசிபடிந் திடுவான்
சந்தமிகு மிந்திரபீ டத்துமா போங்கத்
தளிவருசச் சிதாநந்தன் றுளிணையெஞ் ஞான்றுஞ்
சிந்தையெனுஞ் சினகரத்து நிறுவியுயர் ஞான
தீரணி யறுசுப்ப ராயப்பே ரறிஞ
ணந்தமில்சீ ரகம்புறவா ராய்ச்சிவிளக் கமதென்
றருநூலீந் தனனன்னேற் கவனியென்னுற் றுவதே.

ம-ந-ந ஸ்ரீ திருமழிசை கந்தசாமி முதலியார் குமாரரும்
சொர்க்கபுரம்

இராமலிங்கத் தம்பிரானவர்கள் மாணக்கருமாகிய

வடிவேலுமுதலியா ரியற்றிய

வேண்பா.

அளக்கவரி தாகு மகம்புறவா ராய்ச்சி
விளக்கமெனு மோர்நூல் விளம்பித்—துளக்கமறு
மத் துவித வுண்மையனந் தான்சச்சி தாநந்தன்
கொத்தடிமை சுப்பராயக் கோ.

திருமூலர் மாபு

சதாசிவப் பிர்மயோகிகட்கும், ஈசூர். சச்சிதாநந்தசுவாமி

கட்கும் மாணாக்கராகிய

ம - ஈ - ஈ - ஸ்ரீ

தே. சுப்பராயமுதலியா ரியற்றிய

நீலமண்டில ஆசிரியப்பா.

ஓங்கிடு பரவைகு மூலகிடை யுயிர்க
 டாங்கிடு மவித்தை தணந்தரு ளடையச்
 சிறந்திடு சங்கரா சாரியர் தேர்ந்தே
 யறம்வளர்ந் தோங்க வன்புளங் கூர்ந்து
 மாசினுற் பீட மதித்திட வகுத்தனர்
 தேசுறு நூலிற் நிகழிந்தர பீடத்
 சுயர்மர புதனி லுவந்தினி திலகு
 மயலறு கரபாத் திரனடி மருவு
 மண்ணலாந் தெத்தாத் திரய னருஞ்சரண்
 வண்ணமா யனுதினம் வணங்குமுத் தையன்
 சொல்லரு மவனடி தொழுசுப்ர மண்ய
 னெல்லையி னவன்றா ளின்பொடு வணங்குந்
 திருநாகை வாழரு னாசலன் நிருவடி
 மருவிப் பணிந்திடு மாசிலாப் பிறைசை
 வந்திடு மருணா சலகுரு மணியைச்
 சிந்தையி லிருத்திச் சிவோகம் பாவித்தே
 யறிவறி யநமை யகன்றருள் வடிவாய்ப்
 பிறிவிலா மாயா பேத மரிய
 ஜெகசீ வபரச் சிக்கினை யகற்றி
 யகம்பிர மமென வருளியோர் மொழியாந்
 காட்டிட வல்ல கருணைவா ரிதியா
 நாட்டந் தரவே நாட்டிய வள்ள
 லீசூர்ச் சச்சிதா நந்த னிணையடி
 நேசமோ டேத்து நின்மல னுவந்து

தால மதனிற் றங்கிய வுயிர்கள்
வேலையாம் பவத்தை விட்டகன் றேறி
நித்திய திருத்தி நிதமும் பொருந்தச்
சத்திய மாகச் சகலவே தாந்த
நூலெலா மாய்ந்து துண்ணறி வதனாற்
பாலெலாங் கடையப் படுநவ நீதந்
தேறிய தொக்கத் திகழனு பூதியை
மாறிடா துணர்ந்து மாதவஞ் சிறந்து
சாந்தி முதலிய சற்குணம் பொருந்திக்
காந்தி யுடனே கருணைவா ரிதியா
யடுத்தவர் தங்க னையம தகற்றி
விடுத்திட வவித்தை விழியினை யருளிச்
சச்சிதா நந்தத் தகும்பொரு ளுணரு
நிச்சய ஞான நிலைபெற வுணர்த்தி
யத்துவா மார்க்க மகன்றுமே லுய்யத்
தத்துவா தீதத் தன்மையுங் காட்டி
மோன மொழியான் முடிவினை யுணர்த்தி
ஞான நிலைதனை நாட்டிடு புனித
னுயர்வுறு விஸ்வ குலமதி லுதித்தோ
னயர்வகன் றில்லந் தனிநமர்ந் திட்டோன்
சுப்பரா யனெனுந் தூய்மதி யுடையோ
னப்பரா பரநிலை யாய்ந்ததன் னனுபவ
முலகினி லுயிர்க ளுவந்தடைந் துய்யக்
கலக மிலாவறக் கருணை யதனா
லகம்புற மிரண்டினு ராய்ச்சி விளக்கஞ்
சுகமுட னிருபதத் தியாயமாய்ச் சுருக்கித்
தாத்தினி லுயர்ந்த தனிமுகி லுலகிற்
சிரத்தொடு பெய்யுந் திறமெனப் பொழிந்தா
னடைகுலோ ரின்ப மடைகுவ ரதனாற்
றிடமுட னிதனைத் தேர்ந்தறி குவதே
நிலையதாக் கொண்டோர் நிகரிலாச் சகச
நிலையினைப் பொருந்தி நீடுவாழ் குவரே.

இந்திரபீடம் ஈரூர். சச்சிதாந்த சுவாமிகள் மாணாக்கர்

ம - ஈ - ஈ - ஸ்ரீ

மழவை. தங்கவேலைய ரியற்றிய

நேரிசை ஆசிரியப்பா:

மலர்தலை யுலகிற் றலைமை சான்ற
மக்க ளாக்கையிற் புக்கவெவ் வுயிரும்
வித்தக மாயநன் முத்தியந் திசையிற்
சிவசீ வர்களின் றிரமது நோக்கின்
செயற்கையி லொன்று மியற்கையி லிரண்டுமென்
ரோதிடு மாயா வாத மயக்கொரீஇச்
சொருபஞ் சகசமென் றிருபகு தியவா
நிட்டையில் விளங்குங் கட்டத்திற் கேற்ப
நிலையெது வோவந் நிலையே தன்னிலை
பிறவோ வென்னிற் பிறவே பிறவே
தன்னிலை யென்ன லெந்நிலை யென்னிற்
காலத் தானுந் தேசத் தானும்
பரிச்சே தமின்றிப் பரிபூ ரணமாய்ச்
சுசாதி விசாதி சுகத பேத
மிறந்தொரு படித்தாய்ச் சிறந்தொளி ரறிவே
யென்றுளத் தறிந்தே யினிதுற வகம்புற
வாராய்ச் சிவிளக்க மருளின னம்ம
வன்னவ னாரெளி றறைகுவன் கேண்மின்
பிறைமுடிப் பெம்மான் கறைமிடற் றண்ணல்
றிருவுளம் பற்றிய வருமறை நான்கின்
சிரமிசைப் பொலியு மொருமொழி யுண்மை
விளக்க வடிவாய் விளங்கிடுஞ் சதுரன்
சண்முக ஞானத் தலத்துறை யெங்கோன்
சச்சிதர் நந்தன் சரணமேற் கொண்டவன்
பூரண நோக்கம் புரியப் பெற்றவன்
புந்தமித் தையதாய்ப் பார்த்தசிற் கண்ணன்

எத்தகை யோர்க்குஞ் சித்தமால் களைந்து
தத்துவார்த் தங்களைச் சாற்றி மகிழ்பவன்
கருணைக் களஞ்சியன் காட்சிக் கினிய
னுபசாந் தத்திற் குறைவிட மேலோ
னொப்புயர் வில்லா வொருவன் சுப்ப
ராயந் தூயவிண் ணவனே.

நஞர். சச்சிதாநந்தசுவாமிகள் மாணக்கர்

ம - ன - ன - ஸ்ரீ

பி. ஆறுமுகமுதலியா ரியற்றிய

நேரிகை ஆசிரியப்பா.

உயர்நிலம் போந்த வுயிர்த்தொகை யனைத்துந்
தமத்தெழு பேதச் சார்பகன் றென்று
மிரியா தேகமா யிலங்கிடற் கந்நாள்
சங்கரா சாரிய சுவாமிகள் வகுத்த
விந்திர பீடத் தெந்தைநஞ் சச்சி
தாநந்த னென்னுஞ் சாந்தனெங் கோமான்
சரணே சரணெனச் சார்ந்தவன் பாலே
சிரவண மாதி சிறக்கச் செய்தே
யுண்மை யிஃதென வுணர்ந்தது வாகி
ஜெனன மாணத் திகைப்பினை யொரீஇ
யெம்போல் வார்டெடு வெம்பவ நீங்கி
யுவா னருளே யுள்ளத் தமைத்தே
யகம்புற வாராய்ச் சிவிளக்க மென்னு
தூல தொன்று நுவன்றன னெங்கள்
மெய்ப்பயன் கொண்டு மிளிர்ந்தருஞ்
சுப்ப ராய தூயமெய்த் தவனே.

இந்திரபீடம் ஈசூர். சச்சிதாநந்த சுவாமிகள் மாணாக்கர்

ம - னா - னா - ஸ்ரீ

மழவை. தங்கவேலைய ரியற்றிய

நேரிசை ஆசிரியப்பா.

மலர்தலை யுலகிற் றலைமை சான்ற
மக்க ளாக்கையிற் புக்கவெவ் வுயிரும்
வித்தக மாயநன் முத்தியந் திசையிற்
சிவசீ வர்களின் றிரமது நோக்கின்
செயற்கையி லொன்று மியற்கையி லிரண்டுமென்
றோதிடு மாயா வாத மயக்கொரீஇச்
சொருபஞ் சகசமென் றிருபகு தியவா
நிட்டையில் விளங்குங் கட்டத்திற் கேற்ப
நிலையெது வோவந் நிலையே தன்னிலை
பிறவோ வென்னிற் பிறவே பிறவே
தன்னிலை யென்ன லெந்நிலை யென்னிற்
காலத் தானுந் தேசத் தானும்
பரிச்சே தமின்றிப் பரிபூ ரணமாய்ச்
சுசாதி விசாதி சுகத பேத
மிறந்தொரு படித்தாய்ச் சிறந்தொளி ரநிலே
யென்றுளத் தறிந்தே யினிதுற வகம்புற
வாராய்ச் சிவிளக்க மருளின னம்ம
வன்னவ னாரெனி றறைருவன் கேண்மின்
பிறைமுடிப் பெம்மான் கறைமிடற் றண்ணல்
றிருவுளம் பற்றிய வருமறை நான்கின்
சிரமிசைப் பொலியு மொருமொழி யுண்மை
விளக்க வடிவாய் விளங்கிடுஞ் சதுரன்
சண்முக ஞானத் தலத்துறை யெங்கோன்
சச்சிதா நந்தன் சரணமேற் கொண்டவன்
பூரண நோக்கம் புரியப் பெற்றவன்
பந்தமித் தையதாய்ப் பார்த்தசிற் கண்ணன்

எத்தகை யோர்க்குஞ் சித்தமால் களைந்து
தத்துவார்த் தங்களைச் சாற்றி மகிழ்பவன்
கருணைக் களஞ்சியன் காட்சிக் கினிய
னுபசாந் தத்திற் குறைவிட மேலோ
னெப்புயர் வில்லா வொருவன் சுப்ப
ராயந் தூயவிண் ணவனே.

நஞர். சச்சிதாநந்தசுவாமிகள் மாணாக்கர்

ம - ன - ன - ஸ்ரீ

பி. ஆறுமுகமுதலியா ரியற்றிய

நேரிசை ஆசிரியப்பா.

உயர்நிலம் போந்த வுயிர்த்தொகை யனைத்துந்
தமத்தெழு பேதச் சார்பகன் றென்று
மிரியா தேகமா யிலங்கிடற் கந்நாள்
சங்கரா சாரிய சுவாமிகள் வகுத்த
விந்திர பீடத் தெந்தைநஞ் சச்சி
தாநந்த னென்னுஞ் சாந்தனெங் கோமான்
சரணே சரணெனச் சார்ந்தவன் பாலே
சிரவண மாதி சிறக்கச் செய்தே
யுண்மை யிஃதென வுணர்ந்தது வாகி
ஜெனன மரணத் திகைப்பினை யொரீஇ
யெம்போல் வார்டெடு வெம்பவ நீங்கி
யுய்வா னருளே யுள்ளத் தமைத்தே
யகம்புற வாராய்ச் சிவிளக்க மென்னு
தூல தொன்று துவன்றன னெங்கள்
மெய்ப்பயன் கொண்டு மிளிர்தருஞ்
சுப்ப ராய தூயமெய்த் தவனே.

ஈசூர். சச்சிதானந்தசுவாமிகள் மாணாக்கர்

ம-ஈ-ஈ-ஸ்ரீ அரிகரபாடி

சின்னையாமுதலியா ரியற்றிய

வேண்பா.

இந்திரபீ டத்தமர்ந்த வெந்தைசச்சி தானந்த
னந்தலில்சீ டன்சுப்ப ராயக்கோன்—சின்னையாளைச்
சீராயா ராயந்தேயச் சித்தானந்த மேநாடிப்
பாரார் புகழுற்றான் பார்.

அகம்புறவா ராய்ச்சி விளக்கவரு நூலைச்
செகம்பரவ வேயியற்றிச் சீராய்ச்—சுகம்பெறவே
யாய்ந்துய்வ தற்கே யளித்ததனை நல்லோர்கள்
காய்ந்திகழா ரென்றுமே காண்.

ஈசூர். சச்சிதானந்தசுவாமிகள் மாணாக்கர்

ம - ஈ - ஈ - ஸ்ரீ

தே. வேலுநாயக ரியற்றிய

வேண்பா.

அகம்புறவா ராய்ச்சிக்கோ ராதவனைப் போலே
யகம்புறவா ராய்ச்சி யருநூற்—சுகம்பெறவே
யிந்திரபீ டந்தழைக்க வேய்ந்தசுப்ப ராயக்கோன்
றந்தனனன் னோற்கார் சரி.

சேகமாதி மெய்யெனவே தேர்ந்த மருளர்க்குச்
சேகமாதி பொய்யெனமுன் றேர்வித்—தகமதுதான்
சச்சிதா நந்தமதாத் தானிலங்கச் சாமமறை
யெச்சமிலா தோதினா னீங்கு.

திரிசிரபுரம் உறையூர் மகாவித்வான்

விஸ்வகுலதிலகர்.

வாணிபீடம். முத்துவீரமாமுனிவர் குமாரரும்,

புராணப் பிரசங்கியாருமாகிய

ம - ஈ - ஈ - ஸ்ரீ

வைத்தியலிங்க ஆசாரியா ரியற்றிய

நீலமண்டில ஆசிரியப்பா.

நீருவளர் மறையுந் தேர்ந்த மனமு
மருவளர் முடிவி லமையு மூன்றிற்
பொருளா ரோபிதம் போக்கி யிருமையு
மொருமையாய்த் துலங்க வுள்ளத் துள்ளிச்
சுயம் பிரகாசச் சுகமாம் பிரம
மயக்கமில் மதியாய் வயங்குறு தனையே
நவநவ மாக நயந்தனு பவித்த
துவந்துவ மற்ற சுவானு பவமே
நமதுரு வென்ன நவின்றன னோர்நூ
லமையு மகம்புற வாராய்ச் சியினும்
விளக்க மென்ன வியன்வே தாந்தநூற்
துளக்கறத் தேர்ந்தோர் துதித்திடச் சென்னைப்
பதியே வசிக்கும் பதியாக் கொண்டு
மதியுளோர் தினஞ்சிர வணித்திட வாய்மலர்ந்
திங்கங் ககம்புற மியானீ யென்று
தங்கு முள்ளது மில்லதுஞ் சத்தே,
யென்று சுருக்கமா யெடுத்தெடுத் தன்பர்
வன்றுயர் தீர மாளு துணர்த்துங்
குலவு விஸ்வ குலஞ்செய் தவத்தி
னிலவ வுதித்து நிகரிலா வாசாண்
றங்கிய நிலையே தானென நின்ற
நங்கள் சுப்ப ராயதே சிகனை.

இந்நூலாசிரியர் மாணாக்கருள் ஒருவராகிய

ம-ந-ந-ஸ்ரீ உறையூர்

அ. க. நெ. பெருமாள்செட்டியா ரியற்றிப

நிலமண்டில ஆசிரியப்பா.

ஆர்கலி சூழ மம்புவி யதனிற்
கார்தரு மந்த காரம தகல
விளங்கொளி விரிந்து யாவையும் வீளக்கு
மளங்கதி ரிரவி யனையோ னாகிப்
பிறப்பிற் பளவு பிழைமுனி வெப்ப
மறப்போ டாசை மருவா மணிதிரு
பகவத் பாதா சாரிய ரெனப்பகர்
சகல கலையுணர் சங்கரா சாரியே
பிரம குலத்திற் பெருந்தகை யாகித்
திரமுள மக்கணல் லுண்மைதேர் தற்கே
தான்வகுத் தருளிய தகைமைப் பீட
நான்கனு ளீந்திர பீட நண்ணிய
மகாகர பாத்திர சுவாமி மரபுனோர்
சுகானு பவத்தைச் சொலக்கேட் டுவந்தருள்
சச்சிதா நந்த சுவாமிசீ டருண்மிகு
மிச்சைமா ணவக னென்றியம் பிடவே
வாதிலா ஞானிகள் வளர்த்தமா தவமொடு
தீதிலா மாந்தர்கள் செய்தநற் றவத்தின்
பேறெலாந் திரண்டு பிறங்கிய தாமெனக்
கூறவோர் மானவக் குப்பா யம்போர்த்
தோர்விசு வகுலத் தொளிமிக விளங்கு
மேர்தரு தினகா னெனவவ தரித்துச்
சென்னைமா நகரிற் சீர்பெற விளங்குவோன்
நன்னய வாக்குள நனவ னொப்பிலா
வேதாந் தத்தின் மேவத் துவித
நாதாந் தத்தை நன்ற யுணர்ந்தபின்
தத்துவ மசிபதந் தன்னை யுணர்த்திடு

மத் து வி தநூ லனைத் து மாகிய
 கல்வி கரையில் கற்பவர் நாள்சில
 மெல்ல நினைக்கின் மேவிடு பிணிபல
 வேணுநான் முறையை விதமா யறிந்து
 மாணுடர்க் கிரங்கிமுன் வழத்துசாத் திரமெலா
 மனனஞ் செய்துநல் வழிதனை மருவுதல்
 கனவயர் வாமெனக் கருத்தினி லுன்னி
 யத் து வி தநூ லனைத்தினு முள்ள
 தத்துவக் கருத்தைத் தானே சுருக்கி
 மிகவகம் புறவா ராய்ச்சி விளக்கநூல்
 சுகமது புகழ்கொளச் சாற்றின னம்ம
 நித்தமெங் கட்குறு நெறிதனை யுணர்த் துஞ்
 சுத்தநன் மனமுறு சுப்பரா யக்கோன்
 றிரணமும் பற்றிலாத் தீரான மவனிரு
 சரணதா மரைமலர் தலைக்கணி வோமே.

ம-ா-ா-ஸ்ரீ மாயுரம் அட்டாவதானம்

சந்திரசேகர உபாத்தியாய ரியற்றிய

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

சிற்ப நூலின் படிச்சாமுத் திரிக
 நூலின் படியுருவும்
 பொற்பு மமைக்குங் கைவல்லோர் புனைசித்
 திரங்கட் குயிருளதோ
 கற்கு மியனா லிலங்கியநூற் கரைகண்
 டிருக்குங் கவிவலவ
 ரொற்க மின்றிப் பாடியநூ லுண்மைப்
 பொருள்பெற் றிலவன்றே.

எத்தன் மையதா யினுமயன்செய் படைப்புக்
 கிணையொன் றியையகபோற்
 சித்துமயமா மெய் நூல்க டேர்ந்து
 சென்னைத் திருநெல்வேலி.

சுத்தன் விசுவப் பிரமகுல திலகன்
சுப்ப ராயப்பேர்
முத்தன் மொழிநூற் கிணைபகர மும்மை
யுலகத் தினுமின்றே.

அந்நூ லதன்பே ரகம்புறவா ராய்ச்சி
விளக்க மெனப்படுமா
லிந்நூல் படிப்போர் கேட்போர்க ளியாவ
ரேனு மிவர்தமக்குப்
பன்னூல் வேண்டா துறவுதவம் பயில
வேண்டா வேதாந்தத்
தொன்னூ லளிக்கும் பேரின்பத் தூய
பதத்திற் றுலங்குவரே.

உறையூர் மகாவித்வான் வாணிபீடம்
முத்துவீரமாமுனிவர்கள் மாணாக்கர் ஷே யூர்

ம - ன - ன - டுநீ

தொ. மு. நல்லசாமிப்பிள்ளை யியற்றிய

இந்நூல்கற்ப நேரிசை வேண்பா.

எல்லாஞ்சித் தென்றே யெழுந்த வனுபவத்தை
யெல்லாருங் கண்டிங் கிதமடையச்—சொன்ன
வகம்புறவா ராய்ச்சி விளக்க வருநூற்
குக்னே யெவர்க்குங் குரு.

அறுசீர்க் கழிநேடிலாசிரிய விருத்தம்.

சுத்திமரங் கயிற்றில்வெள்ளி யாளரா வெனவுருவு
தோன்று மாபோல்
பெத்தமுடை யுலகமுணர்ந் துணர்வொழித் திட்டருமறையின்
பேற்றைக் கண்டிங்
கத்துவிதச் சுவானுபவந் தனதுருவென் றறிவுருவா
யமையும் லீலைச்

சுத்தமாய்க் காட்டியநற் சுப்பரா யக்குருவே
துணையா மன்றே.

உறையூர் மகாவித்வான் வாணிபீடம்
முத்துவீரமாமுனிவர் மாணுக்கரும், சதாசிவ பாடசாலை
மானேஜருமாகிய வித்வான்

ம - ன - ன - ஸ்ரீ

சதாசிவசெட்டியா ரியற்றிய
நேரிசை வேண்பா.

அகமகிழுஞ் சென்னை யறிவகுலத் துற்ற
குகஞான சுப்பரா யக்கோன்—சுகமா
ரகம்புறவா ராய்ச்சி விளக்கவரு நூலைச்
சுகம்புகழ்ச் சாற்றினான் ருன்.

தேவகுருசுவாமிகள் பரம்பரை

ம - ன - ன - ஸ்ரீ

உறையூர். அருணாசல ஆசானியா ரியற்றிய
அறுசீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்:

சேகம்பரவப் பரமநிலை செப்பியவே தாந்தமெலாந்
தெளிந்த மேலோர்
சுகம்பெறுமிந் திரபீடக் கரபாத்ர சுவாமிகளின்
றாயா தீன
னிகம்பரமாங் கற்பிதங்க ளுணர்விஸ்வ குலசுப்ப
ராய வேந்த
லகம்புறவா ராய்ச்சிவிளக் கப்பெயர்கொ ளருநூலை
யருளி னானே.

சா த் து க வி க ள்

மு ற் றி ற் று.

அகம்புற ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

மு க வு னை ர.

உபர்தி சக்திமாயை எண்ணரிய உயிர்களுள் எஞ்ஞான்
 றும் எங்கணும் நான் நானென்னும் போதவடிவில்லாது நிக
 ழும் உயிர் ஒன்றேனும் இல்லவே இல்லை. இல்லையாயினும்,
 அவ்வவ்வுயிர்களாகிய பேர்தங்களுள், ஓர் கடத்துக்கு உபர
 தான காரணமாக இருக்கின்றது எந்த மட்பொருளோ அந்த
 மட்பொருளொன்றே எண்ணரிய கடபேதங்கட்கும் உபர
 தான காரணமாக இருக்குமாறு ஓர் போதத்துக்கு உபர்தான
 காரணமாக இருக்கின்றது எந்த ஆதாரப் பெரும் போதமோ
 அப்போத மொன்றே ஷை சோபாதிகமாயி எண்ணரிய
 போதங்கட்கும் உபர்தான காரணமாக இருந்திலங்குகின்றது.
 இஃது வறிய சொல்வாதமன்று, சுருதி யுத்தி அனுபவங்
 கட்கு ஒத்த அர்த்தவாத சம்மதம். இங்ஙனமிருக்கும் அவ்
 வாதாரப் பெரும் போதமானது, அதிட்டானாரோபங்கட்கு
 இயைந்த சுத்தாசுத்த சகல கேவலங்கட்கு அதீதமுற் றிருக்
 கின்றது. அவ்வாறிருக்கினும், அஃது அவத்தாத்திரய முத
 லியனவாக நிகழும் அஞ்ஞான திசைக்கண் ஷை எண்ணரிய
 சிவபோதமாகவும், இருவித சமாதிகளென்னும் ஞானதிசைக்
 கண் ஏகமாயி சிவபோதமாகவும் ஆரோப அதிட்டானங்
 கட்கு இயைந்து பிரகாசிக்கின்றது. இங்ஙனம் பிரகாசிக்கி

ன்ற இவ்விருபோதமும் ஷை ஆதாரமாகிய முதற்போதத் தின்பாலதன்றோ? அதனால், அவ்வாதாரமாகிய முதற்போதமானது தற்போத மெனப்படும். அதாவது, தானே தானாகிய போதமென்பதா மென்க. என்னை?

சோநுபசாரம்.

“நித்தியமா யேகமாய் நிர்மலமாய்ப் பூரணமாய்ச்
சத்தியமாய் நின்றொளிருந் தற்போதஞ் - சுத்தராய்
சித்தநிலை பெற்றவராய்த் தீர்த்தசென னத்தவரா
யுத்தமரா யுள்ளார்க் குறும்.” என்றும்,

தாயுமானவர்.

“தானான தன்மயமே யல்லா லொன்றைத்
தலையெடுக்க வொட்டாது தலைப்பட்ட டாங்கே
போனாலுங் கற்பூர தீபம் போலப்
போயொளிக்கு மல்லாது புலன்வே றின்றும்
ஞானகா ரத்தினெடு னேய மற்ற
ஞானருவு நமுவாம னழுவி நிற்கு
மானாலு மிதன்பெருமை யெவர்க்கார் சொல்வா
ரதுவானு லதுவாவா ரதுவே சொல்லும்.” என்றும்,

வா சீட்டம்.

“அகமகமென் றனைத்துயிரி னிடத்துமிருந் தனவரந
முரைப்ப தாகி
நிகழொளியா மாத்துமதத் துவமான சொருபத்தை
நினைத்தல் செய்வாந்
திகழிதைய குகையுறையுந் தேவதையை விட்டயலே
தெய்வந் தேடன்
மிகவரிய கவுத்துவத்தை யெறிந்துசிறு மணிதேடும்
வேட்கை போலாம்.” என்றும்,

உபநிடதம்.

“நானிவன்ரு நவனென்றே நவின்றறியா தேயுழன்ற
நாயி னேற்குத்
தானமரு நிலையிதுவே தாந்தவுப சாந்தமிது
தானே தானு
மோனமொழி யிதுவெனநான் மறையினுப நிடதமொழி
முடிவு காட்டும்
ஞானகுரு தேசிகனை நாவகத்தும் பாவகத்து
நவிற்று வாமே.” என்றும்,

கைவல்ய நவநீதம்.

“ஞானங் காரண மறிவுகாண் காரிய
நாமரு பப்பேர்க
ளான தெப்படி யழிந்ததெப் படியென
வாய்குதல் பயனன்றே
மான மைத்தனே தீர்க்கசொப் பனசகம்
வந்ததும் பாராமற்
போனது நினை யாமலுன் போதமாய்ப்
பூர்ணமா யிருப்பாயே.” என்றும்,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

“உள்ளது போதமென் றாதேடா காள
மூலகமோக் காளமென் றாதேடா காளம்
வெள்ள வெளியீதென் றாதேடா காளம்
வேதஞ் சொன்னவண்ண மூதேடா காளம்.” என்றும்,

“புத்திவி கற்பம றுக்குமு ரெங்களுர்
பூரண போதமே யானஆ ரெங்களுர்
வித்தும்வி னோவுமி லாதஆ ரெங்களுர்
வின்முதற் பூதம்வி னோந்தஆ ரெங்களுர்.”

என்றும் கூறியவாற்றாற் காண்க. மேற்கூறியுள்ள உயிர்களா
கிய சர்வபோதத்துள், மக்கள் பாக்கைகையப் பெற்று நிகழும்

போதமாகிய உயிர்கள், முன்னூன்று ஷெ சிவபோதமாகிப் பின்னூன்று தற்போதமாதற்கு, வேதமாதா தனது இயற்கைக் கருணையினால் விரிந்திராநின்ற காண்டத்திரயத்துள் முடிவாகிய ஞானகாண்டத்துள்ளே முற்கூறிய இருவகையாயுள்ள சமாதிகளில் முன்னூன்று அகச்சமாதிக்கண் தனிச் சாட்சி போதமாகவும், பின்னூன்று புறச்சமாதிக்கண் சர்வ சாட்சி போதமாகவும் ஆகுமாறு, தான் உணர்த்திய இவ்விருவித சுவானுபூதியாகிய அரிய பெருஞ் செல்வங்களை எளிதிலுணரும் வண்ணம் அகம்புற ஆராய்ச்சி என்னும் இந்நூலானது வசனரூபமாக அமைக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. இங்ஙனம் அமைந்த இந்நூல் முகவுரை உட்பட இருபது அத்தியாயங்களா யிருக்கின்றது. அவற்றுள் 1-வது முகவுரை, 2-வது சிறப்புப்பாயிரம், 3-வது நாட்டபேத ஆராய்ச்சி விளக்கம், 4-வது ஐம்பொறி ஆராய்ச்சி விளக்கம், 5-வது அந்தக்கரண ஆராய்ச்சி விளக்கம், 6-வது சிவபோத ஆராய்ச்சி விளக்கம், 7-வது கூடஸ்த சைதன்னிய இலட்சியார்த்த விளக்கம், 8-வது துவைத சித்தாரோப ஆராய்ச்சி விளக்கம், 9-வது துவைத இன்பாரோப ஆராய்ச்சி விளக்கம் ஆக இவ்வொன்பதும் முதலாவது அகத்தாராய்ச்சி விளக்கத்தின் கண் உள்ளன. மற்றவை, 10-வது தேகமென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம், 11-வது அவயவமென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம், 12-வது மாமிசாதிகளென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம், 13-வது மண்ணினது மகத்தென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம், 14-வது மண்ணினது தூல அணுவென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம், 15-வது மண்ணினது சூக்கும அணுவென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம், 16-வது மண்ணினது காரண அணுவென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம், அதாவது பரமானுவெனப்படுவது, 17-வது அருவபாவ ஆராய்ச்சி விளக்

கம், 18-வது சதுர்ப்புக குணிப்பொரு ளாராய்ச்சி விளக்கம், 19-வது பிரமசைதன்னிய இலட்சியார்த்தவிளக்கம், 20-வது அறிவானந்த ஐத்யானுபவ தற்போத விளக்கம், ஆக இப்பதி னென்றும்-ஐ 2-வது புறத்தாராய்ச்சிக்கண் உள்ளன. இங் னனமாக இரங்கின்ற இந்நூலின்கண் கர்மோபாசனாகாண்ட மிரண்டையும் கௌணமாகத் தழுவிச் சொல்லுகின்றது. ஏனெனின்? கர்மகாண்டத்தில் உபிர்கள் பழிபாவமென்னும் தீயநெறிகளிற்புகாது மடங்கி அறநெறியிற் கட்டுண் டிருத் தற்பு விதிநிலைதங்கியும், உபாசனா காண்டத்தில் அங்ங னம் கட்டுண்டொழுகி முதிர்ந்த உபிர்கள் பின்னான்று அவ் வறநெறியில் முக்கியமாகப் புகாது அதைக் கௌணமாகத் தழுவிச் சதந்தர மிழந்தலென்னுஞ் சித்தசுத்தி வாய்ந்திருத் தற்புச் சரியையாதி முன்றிணையும் உணர்த்தி யிருக்கின்றதா லென்க. இந்நூல் அவ்விரு காண்டத்தையும் கௌணமாகத் தழுவி யிருத்தலால் இவ்விருதிருத்தருக்கும் எங்ஙனம் உடன் பாடானுமெனின், இவ்விருவருள் கர்மகாண்டிகள் அவத்தாத் திரயங்கடோறும் நூல முதலியனவாகிய உபாதித்திரயங் களை நான்நானென் றழந்தியிருக்கும் மயக்கமான சீவபோதம் கிஞ்சித்துங் குன்றாது முற்றும் விரிந்தவராயும், உபாசனாகாண் டிகள் அச்சீவபோதம் கிஞ்சித்தும் நசிப்புறாது முற்றுங் குன் றினவராய் யிருக்கினும், இவ்விருவருக்கும் எவ்விதத்தும் சீவபோதம் முற்றுங் கெடவேண்டுமது அவசியமாகலின், இவர்க ளுடன்பாட்டிற்கு முரணின்மென்க. இவ்விருவரது போதமும் கெடவேண்டுவ தெற்றுக்கு? போதமானது முற் றும் விரிந்திருக்கும் கர்மகாண்டிகளே பின்னான்று உபாசனா காண்டிகளாய் நின்றொழுகும் தவத்தால் அப்போதம் குன்றி யிருக்கப் போகிறார்கள். அங்ஙனம் குன்றுதலே சாலுமன் றோ? போதம் கெடவேண்டுமென்பா னேனெனின், இவ் விருகாண்டத்திற்குமேல் ஞானகாண்டமிருப்பது யாது செய்

தற்கு ? அவ்விருவரது போதமும் கெடச் செய்தற்கன்றோ? எங்ஙனமெனின், இவ்விருகாண்டிகளும் காமியத்தவம் நித்காமியத் தவம் புரிவது யாதுக்கு? காமியத்தவம் இக சுவர்க்க போகமாகிய சிற்றின்பத்தையும், நித்காமியத்தவம் சாலோகாதி பதவிப் பேராகிய பேரின்பத்தையும் அனுபவித்தற்கன்றோ? அன்றியும், இவ்விற்பப்பே நிரண்டும் யாருக்கு? உயிர்கட்கெனின், உயிர்கள் போதசொருப மற்றவர்களா யிருக்கட்டுமே ! அங்ஙனம் கூறுவா னேனெனின், நான் நானென்னுத உயிர்கள் இன்றாகலின், ஷே இன்பப்பே நிரண்டும் நானென்பதற் கென்னுது உயிர்களுக்கென்று முன்னிலை யாக்கிக் கொள்வானேன் ? அங்ஙனம் கொள்வதனால் நானென்னும் முக்கியப் பொரு ளின்றாக்கும் ! இன்றானுலன்றோ உயிர்கள் வேறு பொருள்களெனக் கொள்ளலாம் ? ஆகலின், அவ்விற்பப்பே நிரண்டும் நானாகிய உயிர்களுக்கே என்க. உபாசனா காண்ட நெறிப்படி நின்னுழிப் போத முண்டோவெனின், மேற்கூறிய மூவித போதங்களுள் அவர்கள் எந்தப்போத மற்றவர்க ளெனப்படுவர் ? சிவபோத மற்றவரெனின், உபாசனாகாண்டத்தி லிருப்பது சிவபோதந்தானாக்கும் ! அச்சிவ போதமானது உபாசனாகாண்டத்தைத் தழுவிச் சாலோகாதி பதவிப்பேரின்பத்தை அனுபவிப்பதாக்கும் ! அங்ஙனமாயின், சிவபோதமானது ஞானகாண்டத்தைத் தழுவி நிரதிசயானந்தத்தை அனுபவிப்பதாக்கும் ! இஃது விந்தையினும் விந்தை ! இதுநிற்க, உபாசனாகாண்டிகள்புரியும் தவமனைத்தும் நசுரார்ப்பணமாயினும், அத்தவத்தை அடிமை யென்று புரிவதா ? அஃதின்றிப் புரிவதா ? அடிமை யென்றே புரிவதெனின், அடிமை ஆரெனப்புரிவது ? நானெனப் புரிவதன்றோ? அங்ஙனம் புரிவதனு லன்றோ “என்றுநீ யன்றுநா னுன்னடிமை யல்லவோ” என்று ரான்றோர். இதனால், அடிமை நானென்னும் போத சொருபமாயிற் றென்க. மேலும், பேரின்பப்

பேறு யாருக்கு? அங்கனம் அடிமைப்பட்டிருக்கும் நானென்பதற்கன்றோ? அடிமை நானென்பது சீவபோதமா? அன்றிச் சிவபோதமா? சீவபோதமாகலின், அப்பேரின்பப்பயன் நானென்பதற்கென்றும் நான் அடிமை யென்றும் கொண்டிருக்கும் இவ்விபரீத போதம் எங்கே அகன்றது? உபாசனா காண்டிகட்குப் போதம் குன்றியிருக்கின்றதென மூன்றான்று கூறிய தெங்கனமெனின், தூலோபாதிபைய நானென மயங்கிய ஞான்று, இவ்வுபாதி காரணமாகத் தான் உபசரித்தாக்கொள்ளுதலும், அங்கனம் உபசரித்தற்கு இயைந்த சுகசாதனக்கருவிகளை என்தெனக்கொள்ளுதலும் குன்றினதேபன்றி, அடிமை யென்பதைப்பற்றியும் பேரின்பமென்பதைப்பற்றியும் ஏறியிருக்கின்ற யானென தென்னும் போதம் கிஞ்சித்தும் குன்றவில்லையே! அன்றியும், இவ்வுபாசனா காண்டிகள் பேரின்பப்பயனை எந்த நானாக நின்று புதிக்கின்றது? அவ்வுபாசனா சித்தாந்தப்படி, அடிமையாகிய நானென்கிற சீவன் சார்போதனாகலின் ஏதோ ஒரு நானல்லாததை நானெனச்சார்ந்து நின்றல்லவோ புதிக்கவேண்டியது! தானே தானாக நின்றல்லவோ? தானே தானாகத் தெளிந்த தெளிவின் படி இருந்திடிற் கூகிப்பானென்பதும் சுகமென்பதும் ஏது? இல்லையே! அன்றியும், இவர்கள் தம்மால் உபாசித்தற்கு இயைந்த உபாசனா மூர்த்தங்கள் தமக்கு எனது என்தென்னுங் கீழமைப்பொருள்க ளாகின்றனவா? அன்றி நான் நானென்னுங் தன்மைப் பொருள்க ளாகின்றனவா? எனது என்தென்றே பந்தித்துப் பூசிக்கின்றதால் அவைகள் நானென்பது அன்று, என்தென்பவைக ளாகின்றவெனின், இவற்றால் பூசிப்பான் நானென்பதும் பூசிக்கப்படும் உபாசனா மூர்த்தங்கள் என்தென்பதும் ஆகின்றன. ஆகவே, யானென்னும் அகங்காரமும் என்தென்னும் மமகாரமும் கிஞ்சித்தும் அகன்றதன்று, அவ்வகங்கார மமகாரங்களை அகற்ற வேண்டு

மென்றன்றோ

“யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த வலகம் புகும்.”

எனக் குறள் மகாவாக்கியம் பிறந்திருக்கின்றது. பிறந்துள்ள இவ்வாக்கியம் இவ்விருகாண்டிகட்கும் அன்றோ? அன்றெனின், கர்மகாண்டிகள் இக சுவர்க்க போகங்கட்கு இயைந்த தவம்புரிஞானும் எந்த நானாக நிற்பது? தூலோபாதி நானாக அல்லவோ? அவ்வினைகள் புரிஞானும் நானென்பது தூலோபாதியாயினும் அவ்விரு பயனையும் அனுபவிக்கு ஞானும் எந்த நானாக நிற்பது? இவ்விசேஷபாகத்தைத் தூலநானாகவும் சுவர்க்க போகத்தைச் சூக்தும் நானாகவும் நின்றன்றோ புகிக்கின்றது? இதுபோல, சாலோகாதி பதவிப் போகங்கட்கு இயைந்த தவம் புரிஞானும் எந்த நானாக நிற்பது? தூலோபாதி நானாகவல்லவோ? அவ்வினைகள் புரிஞானும் நானென்பது தூலோபாதியாயினும் அவ்வினைக்கியைந்த பேரின்பப் பயனை அனுபவிக்கு ஞானும் எந்த நானாக நிற்பது? தூலநானுமன்று சூக்தும் நானுமன்று! இரண்டு மல்லாத ஏதோ வேரார் மேலாகிய சுத்தோபாதி நானாகவல்லவோ? தூலமுதலிய இம்முன்று நானும் நானென்ப தல்லாதவைகளா? அன்றி நானென்பவைகளா? கிஞ்சித்தும் நானென்பதற்கு இயைந்தவைகளன்றே! அன்றியும், சாக்கிரத்துள்ள தூலபோதம் சொப்பனத்திற் சூன்றியிருப்பது எவர்க்கும் சகசமாயிருத்தலால், அச்சொப்பனத்தில் இத்தூலபோதம் இல்லையெனப் படுமோ? இதுபோல், உபாசனா வொழுக்கத்தில் முன்னிலையாகா முதிர்ச்சியால் இத்தூலபோதம் சூன்றியிருத்தலின் இஃதில்லாமற் போயிற்றோ? இருக்கின்றதே! இஃதிங்ஙனமிருக்க, இவ்விருகாண்டிகளுள், ஒவ்வொருவருக்கும் இது நானென வழக்கற்ற இலட்சியார்த்தமாகத் தெளியப்பட்டிருக்க

கின்றது எது? வழக்கென்பது, பரிபாகமுதிர்ச்சி வந்துழி எது நான் எது நானென் றெட்டுங்கால், நானன்றெனப்படும் தத் துவக் குழாங்களுள் ஒவ்வொன்றும் நான் நானெனற்கு இயை வதுபோல் தோன்றுந்தோறும், அதனும் முன்னூன்று தத் தம் சொருபங்களால் ஆமெனவும், விவகாரானுபவங்களால் உண்டெனவும், பின்னூன்று தாம் தத்தம் உபாதான காரண மெனப்படாமையால் அன்றெனவும், அவ்வவ்வுபாதான காரணங்களைப்பற்றித் தாமொரு முதலாகாமையால் இன்றென வும் ஆகின்றன. ஆகலின், இந்நான்குவித வழக்குமயமாபுள்ள ஒவ்வொரு தத்துவத் தடிப்பும் அறிவறியாமைப் பேதங்களா கின்றன வென்க. நானென்னும் போதமோ இவ்விரு வழக் காகிய அறிவறியாமை கடந்ததாகின்றது. என்னை?

“பொருளல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரு

மருளாளு மாணப் பிறப்பு.”

எனப் பிறந்திருக்கின்ற இவ் வாக்கியானுபவத்திற்கு எதிர் மறை யனுபவமா யிருப்ப தெங்ஙனம் கூடும்? எதிர்மறையனு பவமாவது: பழுதையைப் பழுதையென்றுணர்ந் தின்புறுவது போல் தானெனலைத் தானென்றுணர்ந் தின்புற்றிருத்தலெ ன்க. எவ்வெவர் எவ்வெவ் வினையைபும் நான் நானென்று புரிதலும், அவ்வவ் வினைகட்கு இயைந்த பயன்களை எனது ளனதென்று நுகர்தலுமாகிய இவ்விரு போதானுபவங்கள் கிஞ்சித்து மின்றியும், பந்தாகாமியம் பந்தசஞ்சித மிரண்டும் இனிவந்து தங்குதற் கிடமின்றியும், அவத்தாத் திரயங்கட்குச் சாட்சிமாத்திரமாய் நின்று பந்தப் பிராரத்வத்தைக்கழித்துக் கொண்டு வருபவரோ அவரவரும், நானென்பதை ஆராய் ந்து தெரியவேண்டுமெதின்று ! ஏனெனின், அவர்கள் அயலே நான் நானென்னுதவர்க ளாகலினென்க. என்னை?

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

“முன்செய் தவத்திலே முயன்றவப் பெருமையாற்
பின்சாதி கழிந்தோமென் றுந்தீபற
பிரமமே யானோமென் றுந்தீபற.”

என்பதனாற் காண்க. இங்ஙனமாகத் தெளியாதார் எத்திறத்
தா ராயினும் அவர்கள் எது நான் எது நானென் றுராய்ந்து
தெளியவேண்டுவது அவசியமாமென்க. அந்த நானென்னும்
போதத்தை எவ்விதமாகத் தெளியவேண்டுவதெனின், அகம்
புறமில்லாத உயிர்க ளின்றாகலின், முன்னூன்று அகத்துள்
வியட்டிகளாக நிகழும் தத்துவக் குழாங்களை, ஆமெனவும்
உண்டெனவும் அன்றெனவும் இன்றெனவும் நியதி களையப்
பட்ட முடிவில், அன்றெனற்கும் இன்றெனற்கும் பின்னூன்
றியையாத ஆமெனற்கும் உண்டெனற்குமே இயைந்து விள
ங்கிய கூடத்த சைதன்னிய போதமாயும், பின்னூன்று புற
த்துள் சமட்டிகளாக நிகழும் தத்துவக் குழாங்களை, ஆமென
வும் உண்டெனவும் அன்றெனவும் இன்றெனவும் நியதி களை
யப்பட்ட முடிவில் அன்றெனற்கும் இன்றெனற்கும் பின்
னூன்றியையாத ஆமெனற்கும் உண்டெனற்குமே இயைந்து
விளங்கிய பிரமசைதன்னிய போதமாயுமென்க. முதலாவது,
கூடஸ்தபோதமென்பது அறிவே வடிவாயும், இரண்டாவது,
பிரமபோதமென்பது ஆனந்தமே வடிவாயும் நின்றலென்க.
இவ்விரு போதானுபவங்களும் யதார்த்தமாகலின் சிற்சடக்
கற்பனைகளைப்போல் தனித்தனியே நின்று அன்னியோன்
னியாபாவ மெய்தாது அறிவே ஆனந்தமாயும் ஆனந்தமே
அறிவாயும் ஐக்கியமுற்றிருக்கும் இவ்வித போதமே மேலா
கிய தற்போதமா மென்க. இத்திரிவிதானுபூதி போதங்களை
யும் எளிதி லுணர்த்துதற்கே இந்நூல் அகம்புறவாராய்ச்சி
விளக்கம் என்னும் காரணப்பெயர்கொண்டு வெளிப்பட்டிருக்

கின்றது. இங்ஙனம் வெளிப்பட்டிருக்கும் இந்தால் பரிபாக
கட்கன்றி ஏனையர்க்குப் பயன்படாது. பரிபாகிகளாவார், விடய
முதலிய அநுபந்த சதுட்டயத்துள் ஓர் பாகமாயுள்ள அதி
காரிகள். இவ்வதிக்காரிகளது பரிபாகமாவது: நித்தியாநித்திய
வத்து விவேகம், இகமுத்திரார்த்த பலபோகவிராகம், சமாதி
சட்கசம்பத்தி, முழுட்சுத்துவம் என நான்குமாமென்க. அவ
ற்றுள் நித்தியாநித்தியவத்து விவேகமென்பது, நாற்பொழு
தும் உண்மையைத் தழுவி இலங்குகின்ற அகமென்னும்
ஆத்மசொரூபமே நித்தியமென்றும், அந்த நாற்பொழுதும்
இன்மையைத் தழுவி இலங்குகின்ற அனாத்மாவாகிய சீவே
சுர சகத்சொரூப மனைத்தும் அநித்தியமென்றும், சுருதிக்
கியைந்த யுத்திக்கொத்துத் தேர்ந்திருக்கும் தேர்ச்சியையா
மென்க. இகமுத்திரார்த்த பலபோகவிராக மென்பது, இம்
மை மறுமைக்கண் வரற்பாலனவாகிய தூல சூக்குமோபாதிக
ளாயுள்ள நானாவித போகங்களிலும் முற்றும் விரக்தியாகிய
தோட திருட்டியா மென்க. சமாதிசட்கசம்பத்தி என்பது, 1-
வது முன்னர் விரக்தி தோன்றியவற்றுள் மீண்டும் ஒவ்வோர்
ஞான்று இச்சை செல்லுழி மனம் முதலிய உட்கரணங்கள்
அந்நெறியிற் செல்லாது நிற்குமாறு தடுத்துக்கொண் டிருத்
தலும், 2-வது பின்னான்று புறக்கரணங்கள் முன் பழக்க
நெறியிற் செல்லாது நிற்குமாறு தடுத்துக்கொண் டிருத்த
லும், 3-வது தத்தமக் கியைந்த கிருத்தியங்களை நாளுக்கு
நாள் சிறுகச் சிறுகக் குன்றச் செய்தலும், 4-வது சுகதுக்கங்
கள் மிகுதியாக வரினும் அததன்வசமுறாதிருத்தலும், 5-வது
சிரவணார்த்தங்களை விடாது பாதுகாத்துக்கொண் டிருத்த
லும், 6-வது தமது சொரூபத்தை விளக்கும் பிரபல சுருதிக
ளிடத்தும் கட்கிமைபோன்ற ஆப்தரிடத்தும் ஆப்தாங்க தான
சத்பாவ முற்றிருத்தலுமா மென்க. முழுட்சுத்துவமென்
பது, அகற்பற்றுக்கள் புறப்பற்றுக்க ளனைத்தையும் ஒருங்கே

விட்டுத் தன்னை யுணர்தற்கியைந்த அதிதீவிரதர முற்றிருத் தலாமென்க. நாம் கல்வி கேள்வி முதலிய மிக்க அரிய வித் தைகளால் எத்துணைச் சிறப்புற் றிருக்கினும் மக்கின சுழுத் திக்கண்ணின்று விழித்ததுமுதல் மீண்டு மொடுங்குங்காறும் நமதகத்தில் நிகழும் ஒழுக்கமானது நாமருபமாகிய அவன் அவள் அது முதலியவற்றை மெய்ப்பொருளெனவும் இன் புருவெனவும் மயங்கி அவற்றை விடாமல் நுகர்தலுக்குச் சற்றும் நாணமுறாது இதற்குமேல் ஷை கல்வி கேள்விகளுக் குப் பயன் தோல்வி வெற்றிகளையன்றி வேறே யின்றென நம்பி நம்பி இறுமாந் திறுமாந்து விவர்த்தமுற் றிருக்கின்ற தால், ஷை முழுச்சுக்களது அதிதீவிரதர எழுச்சிக்கியைந்த அகத்தில் நிகழும் ஒழுக்கம் யாதெனின் தஸ்மரணை வாய்க்கு மளவும், அதாவது ததாகாரமாகுங்காறும் ஐயவெழுச்சியும் ஆராமையுமாம்.

அவையாவன, சாக்கிர முதலிய மூன்றவத்தைக்கண்ணு முள்ள தூலமுதலிய காட்சிகளை யுணர்ந்து வருகின்றதும், அவ்வவற்று லுண்டாம் இன்ப துன்பங்களை விடாது நுகர்ந்து வருகின்றதும் நாமன்றோ? அங்ஙனமாகிய நமக்கு இங்ஙனங் காணப்படும் இத்தேக முதலிய உலகமியாதெனவும், எத்து ணையதெனவும், எவ்விடத்ததெனவும், எதுகாறுமெனவும், நமக்கஃது பேதமுற்றிருக்கின்றதா அன்றி அபேதமுற் றிருக்கின்றதா? எனவும், பேதமுற் றிருக்கின்றதெனின், ஓர் ஞானேனும் உபாதித்திரய பாவமின்றி நாம்வேறாய்த்தனித் திருந்திருக்க வேண்டுமெனவும், அபேதமுற் றிருக்கின்றதெனின், அவ்வுபாதித்திரயங்களில் ஒன்றேனும் நாமெனப்பட வேண்டுமெனவும், நானென்பது பொருளா? குணமா? தொழிலா எனவும், பொருளெனின் யாது பொருளெனப்படுமெனவும், உருவப்பொருளெனின், சாக்கிரத்தில் நம்மாலுணரப்

பட்ட தூலவடிவம் நாமாகவேண்டுமெனவும், அருவப்பொரு
 ளெனின், அஃதும் சுழுத்திக்குண் நம்மா லுணரப்பட்ட சூனிய
 வடிவம் நாமாக வேண்டுமெனவும், உருவாருவப் பொரு
 ளெனின், அஃதும் சொப்பனத்தில் நம்மா லுணரப்பட்ட
 சாயாவடிவம் நாமாக வேண்டுமெனவும், அன்றியும், சித்துப்
 பொருளெனின், அஃதறிவெனப்படும். அறிவென்பதுதா
 ளெனின், அஃது தொழிற் குணமாக வேண்டுமெனவும்,
 அன்றியும் அத்தொழிற்குணம் ஒன்றினதாக வேண்டுமென
 வும், அவ்வறிவாகிய தொழிற்குண மொன்றினதாயின், சாக்
 கிராதி மூன்றவத்தைக்கண்ணு மிருந்துணர்ந் தனுபவித்துக்
 கொண்டு வருகின்ற முதல் நாமின்றி வேறொன்றாக வேண்டு
 மெனவும், நாமென்பது குணந்தானெனின், அஃதும் ஒன்
 றினதாக வேண்டுமெனவும், உபாதி குணந் தொழில்கள் நம்
 முடையனவா யிருக்க, நாம் எந்த முதலினது குணந்தொழி
 லெனப்படுமெனவும், நமது உபாதி குணந் தொழிலென்பது
 முறையே தூல சூக்கும காரணமென்னும் மூன்று சரீரங்க
 ளும் சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தியென்னும் மூன்றுகுண
 ளுமாகும், பிரவிர்த்தி நிவிர்த்தி என்னும் இரண்டு தொழில்க
 ளுமா யிருக்கின்றன. இங்ஙனமிருக்க, நாம் என்ன நிலைமை
 த்தா யிருக்கின்றது, இதுநான் இதுநானென வழக்கறக் கண்டு
 கண் டின்புறாக்காறும், நாமொவ்வொருவரும் எந்த நானாக
 விருக்கின்றது? திணைபாலிட முதலியவைகளுள் ஒவ்வொரு
 நானாக விருக்கின்றதா? அங்ஙனம் கூடாதெனின், பின்னா
 ன்று எந்த நானாக விருக்கின்றது? எந்த நானாக இருக்கினும்
 அந்தந்த நானும் மாறிவிடுகின்றதே! ஆகலின், எதுநான் எது
 நானெனத் தேடுதற் கியையவேண்டுமே! அங்ஙனம் நம்மைத்
 தேடாது எதைப் பொருளெனவும், இன்புருவெனவும் கரு
 தித் தேடுகின்றது. அயலேத் தேடலாமெனின், அயலேத் தே
 டிந் தன்னைத் தேடியாயிற்று? தன்னைத்தேடித் கண்டுபிடித்த

பின்னான்றன்றோ அயலேத் தேடவேண்டும். அன்றியும், அய
லென்பதற்குப் பொருள் கிஞ்சித்தேனும் இல்லையே! தன்
னைத் தேடிக்கண் டின்புற வகையறியாது, அயலேத் தேடிக்
கண் டின்புறுதற்கோ இதுகாறும் மக்களியாக்கையைக் கொ
ண்டுக்கொண்டு வந்தது!! இச்சிறந்த விவேகத்துக்கு ஏனைய
ஆக்கைகள் சாலுமன்றோ? நாம் உருவமுதலிய உபாதிகளுள்
ஒன்றை நானாகத் திடமுற் றிருப்பதே முதற்கோணலாயின்,
அதற்குமேல், வருணாச்சிரம முதலியனவாகிய கற்பனைக
ளால் நானின்னான் நானின்னானென்று உள்ளபடியே நம்பி
நம்பி இறுமாந்துகொண் டிருப்பது எத்துனைக் கோணலென்
பம். இங்ஙனம் முற்றும் கோணலுற்றிருத்தல் என்ன விவே
கமோ? இவ்வாறுள்ள கோணல்களுக்கு மனத்தின்கண்ணும்,
முகத்தின் கண்ணும், வாக்கின் கண்ணும் கிஞ்சித்தும் துக்கக்
குறிக ளில்லாதவரை அரிய ஆப்தரென வறும்புண்ணி லீப்
போல் மயங்கி யடுத்தல் என்ன விவேகமோ தெரிகிலம்!
அன்றியும்,

சேநபகாரம்.

“தன்னைத்தான் றேடாச் சதிகார ரேன்பிறந்தா
ரன்னத்தால் வந்தவுட லார்தாமார் - முன்னம்
விடுத்தவுட லெத்தனையோ மீண்டுமீண் டின்பா
வெடுத்தவுட னுரு யிரம்.”

என அறிவுறுத்தி யிருக்கின்றார்களே? இதுகாறும் மேன்
மையைப் பயக்குவதாக விடாது நிகந்துவந்த நமது இச்சா
னாக் கிரியைக ளனைத்தும் அவலமாய்ப் போயிற்றே! எது
நான் எது நானெனத்தேடும் இவ்வெழுச்சியானது உதித்து
மேலிடவில்லையே! அஃது மேலிட்டாலன்றோ, அவத்தாத்
திரயங்களுக்கு விலட்சணமுற் றிருத்தற் கியையும். அஃது

இயைந்தா லன்றோ, பிரவீர்த்தி நிவீர்த்தியின்றி இருத்தற்
கியையும். அங்ஙனமிருக்கினன்றோ, சித்தம் நிலைத்திருத்தற்
கியையும். அஃனா நிலைத்தாலன்றோ, பின்னான்று நாம் வெளி
ப்படுத்தற் கியைந்த நிட்டையெனக் கூறுவ ரறிஞர். இதற்கு,
நாம் என்ன செய்வோமென் றிடைவிடாது அழுதகண்ணும்
சிறந்தய முற்றிருத்தலா மென்க.

முகவுரை முற்றிற்று.

தீருச்சிற்றம்பலம்.

அகம்புற ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

பாயிரம்.

வேண்பா.

சோநுப வணக்கம்.

சோதிமய மரம்வெளியே தோற்றுசக சீவபரக்
சாதிபாய் நிற்கு மறிவுருவை - யேதமின்றி
நன்கிறைஞ்சி நின்றற்கு நானதுவா வென்னகுறை
யின்பமிகை வேறென் றிலை.

(க)

மகான்கள் வணக்கம்.

தத்துவங்க ளெல்லாந் தமதுருவ மன்றெனவுந்
தத்துவமாந் தம்மியல்பு தாமுணர்ந்து - தத்துவங்க
டம்மையன்றி யின்றெனவுந் தாந்தெளிந்தோர் மென்கழலை
யிம்மையினம் பற்கே திடர்.

(உ)

குருவணக்கம்.

மன்னு மறைமுடிவின் மாசின்னி நின்றெள்ளிரு
முன்னற் கரிய வொருசிவமே - பன்னுதற்குச்
சச்சிதா நந்தனெனத் தானுதித்த சற்குருதா
ளுச்சிதமாக் கொண்டுகமே யோர்.

(ங)

அவையடக்கம்.

பன்னூலு நன்குணர்ந்த பான்மையுளோர்க் கிந்நிலனி
லென்னொவா னென்றற் கியைந்தவெனாற் - சொன்ன
வகம்புறவா ராய்ச்சியிந்நூ லாழ்ந்துணர்ந்தோர்க் கென்று
மகம்பொருளை நன்குணர்ந்து மால்.

(சு)

இந்நூற்பெயர்.

அகம்புறத்திற் காண்பவற்றை யாராய்தல் செய்வித்
தகம்பொருளைக் காட்டுதலா லாங்காங் - ககம்புறமா
மாராய்ச் சிவிளக்க மாகுமிந் நூற்பெயர்தா
ளோரற் கிதையென்னுண் டிற்று.

(ரு)

உள்ளும் புறம்பு மொளியிட் டிலகுமென்பா
லுள்ளனவே போனிகழு மூற்றமிலாக் - கள்ள
வறிவறியா மைக்குணத்தை யாங்காங் ககற்று
நெறியதனை நன்குரைக்கு நேர்.

(சு)

அகம்புறம் வந்ததற்கேதுவும் அவற்றலுண்டாம்

சேட்டைகளும் இனையவெனல்.

எவ்வுயிருந் தேகோக மெய்தியதா லுட்புறமு
மவ்வவ் வுயிர்க்கு மமைந்தனவே - யொவ்வா
வறிவறியா மையா லடுக்கனந்த பேத
வெறியிவற்று னோர்ந்தனவா மெய்.

(எ)

இந்நூல் கற்பனைக்கியைந்த

நாத்திகாத்திகத்தை ஏற்றற்பால தன்றெனல்.

எஞ்ஞான்றுஞ் சீவோ ரில்லையுள் தென்றேற்கு
மஞ்ஞானப் புன்மதிதா னாங்ககல - வெஞ்ஞான்றுங்
காண்பனைத்து நாத்தியென்றுங் காண்பானன் காத்தியென்று
மாண்புறுமிந் நூலுரைக்கும் வந்து.

(அ)

இந்நூல்

தேளிந்தோர்க்கு உரைத்த தன்றெனல்.

ஞானதனு வாயினர்க்கு நாட்டியதன் நிந்நூலஞ்
 ஞானதனு வாயிலகு நாத்திகர்க - னுனெனலை
 நன்குணர்ந்திங் கின்புறற்கு நாட்டியதா லெவ்வமிலை
 நன்மதியோ ரேற்பார் நயந்து.

(க)

இந்நூல் சதுர்வேத மகாவாக்கியங்களின்
 அனுபவமுடிவை எடுத்தாளு முறைமைகள்
 இனையவெனல்.

காண்பனைத்தும் பொய்யெனமுன் காட்டாதிப் பொய்மைகளை
 மாண்பாம்பின் பிர்மமென்றோம் வண்மையதா - யாண்மையெனு
 மப்பிரம மேயாவு மாமென்னு தப்பிரம
 மொப்பிரா னேயென்றோ மோர்ந்து.

(க0)

இந்நூல்

நானேதானாகநிந்தமகம் பொருளாகவாதற்கு ஒன்றுக்கொன்று
 உயர்வுற்று நிகழப்படுந் துவிதமுதலிய முன்றினது
 இலக்கணங்க ளினையவென்றும், பின்னர்
 அம்முன்றும் முடிபிற் கியைந்த
 தன்றென்றுங் கூறல்.

திரிபொருளு நித்யமெனத் தேர்ந்தமரு ணீங்கத்
 திருக்குத் திரிசியமாத் தேர்த - லிருந்துவிதந்
 தோன்றுமனைத் துந்தன்பாற் ரோற்றரவாத் தேர்ந்திலக
 லான்றவிசிட் டாத் துவித மாம்.

(கக)

இதுவுமது.

தோற்றமெலாந் தன்னுருவாத் தோன்றக் கரைத்துநிதஞ்
 சாற்றரிய சின்மயமாத் தானொளிர்தன் - மாற்றரிய
 வத்துவித மாகுமே யான்ற வகமென்ன
 வித்தனையு மல்லவா மே.

(கஉ)

இந்நூல் ஞானகதப் பிரத்தியட்சத்திற் கியைந்த
சரியை கிரியை யோக சாதனங்கள் இனையவெனல்.

தோன்றுமய லத்தனையுந் தோற்றமா கக்கரைத்த
லான்ற சுரியையிதிங் காசுமே - தோன்றுமெலாந்
தோற்றமென நீங்கியெது சொந்தநா னெனதுவென்
றற்றலுற னற்கிரியை யாம்.

(கங)

இதுவுமது.

தனைத்தேடுந் தேட்டத்தாற் றுனுமில் காதாங்
கனைத்தயலி லுஞ்சற்று மாழா - துனற்கியைந்த
வீவ்விரண்டின் மத்யநிலை யெய்தி நிலைத்திருத்த
லெவ்வமிலா யோகமதா மே.

(கச)

இந்நூற்து மேற்கோளாவது இனையவெனல்.

எடிசண்ட தாகுமே யேய்ந்தவொன்று தானாகு
மேடயலொன் றாமிவற்று னென்னேட்டை - நாடியிவ
னோதினதா லிந்நூலை யொவ்வொருவர் தானாதற்
கேதுதற்குங் கென்று மிடர்.

(கடு)

இந்நூற்கதிகாரிக ளாவாநு மாகாரும்
இனையெனல்.

எப்பா வனைக்கு மியையா திருந்தென்றுந்
தப்பாம னிட்டைதனைச் சாதிப்பா - ரொப்புமா
தேற்பரிந்து லந்நிட்டை யேலாத வேழையர்க
னேற்பரோ வெஞ்ஞான்று மீங்கு.

(கசு)

பாயிரம் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அகம்புற ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

மு த ல ல வ து
நாட்டபேத விளக்கம்.

வேண்பா.

இந்தவா ராய்ச்சிக்க ணெவ்வுயிரு நாடுதற்குத்
தந்தமா தாரத்தைத் தான்செல்லும் - தொந்தநெறி
யீங்கிரண்ட தாகுமவை யேய்ந்த வகம்புறமா
வோங்கு முழைப்போர்க் குற.

அகம்புறமாவது உட்புறமெனவும் வெளிப்புறமெனவு
மாம். உட்புறம் வெளிப்புறமென் றிரண்டிருக்கின்றதால்,
இடைப்புறம் என்பது ஒன்றிருக்க வேண்டுமே? அஃதியர்
தெனின், அதுதான் முகவுரையிற் கூறிய தேகோக மெனப்
படுவது. அஃதெங்ஙனமெனின், எண்ணரிய போத வுயிர்க்
ளுள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வோ ருபாதியையும் நான் நானென
மயங்கி மருவாதுழி, இச்சா ஞானக் கிரியைக ளென்பதேது?
இவற்றுள், இச்சா ஞானமிரண்டும் உட்சேட்டையும், கிரியை
யென்ப தொன்றுமே வெளிச்சேட்டையுமாம். இவ்விருவித
சேட்டைகளும் எழுதற்குக் காரணம் அகமும் புறமும், இவ்
வகம்புறமிரண்டும் வாய்த்தற்குக் காரணம் தேகத்தை நான் நா

னென மயங்கி அழுந்தி இருக்கும் தேகோகமும் ஆம். அவ்வத் தேகோகங்களால் வந்த அடித்தின்கண் சிற்சடபேதங்களாகிய வியட்டி யறிவறியாமை அடுக்குகளையும், அங்ஙனமே புறத்தின்கண் சிற்சடபேதங்களாகிய சமட்டி யறிவறியாமை அடுக்குகளையும் ஆராயவேண்டியவாறு ஆராய்ந்து தெளிந்த தெளிவின்படியே நின்றிலங்க வேண்டுமென்க. தேகோகத்தால் வந்திருக்கின்ற அகத்தும் புறத்து முள்ளனவற்றை ஆராய்ந்து தெளியவேண்டு மென்பது எற்றுக்கெனின், உயிர்களாகிய ஒவ்வோர் போதமும் இத்தேக முதலிய விடயங்களின்மேல் யானெனவும் எனதெனவும் வந்து விழுந்திருக்கின்றதா? அன்றி வேறொன்றின்மேல் வந்து விழுந்திருக்கின்றதா? விடயங்களின் மேலேயே வந்து விழுந்திருக்கின்றதெனின், ஆங்காங்கும் அவ்வப்போதமாகிய நாட்டம் இவ்விடயங்கள் மேல் வந்து விழுந்திருப்பானேன்? காணப்படுகின்றதா லெனின், காணப்படாத விடயங்கள் மேலும் வந்து விழுவானேன்? அவ்விடயங்கள், நாம் முன்னூன்று தூலமாகக் கண்டதனாலும் கேள்வியினாலும் ரூக்குமமாகவேனும் காணப்படுகின்றதா லெனின், அங்ஙனமே போதமாகிய தன்னைத்தான் கேள்வியினாற் கேட்டிருக்கின், தன்னை நாடவேண்டுந்தானே? அப்போதம் நாமரூப மன்றாகலின் நாடவேண்டுவ தின்றெனின், நாம ரூபங்களையே நாடவேண்டு மென்பதென்னை? அவற்றாலன்றிச் சகோதயம் வேறொன்று வின்றெனின், கேவலாவத் தையாகிய சுமுத்திக்கண் சகோதயம் இன்றெனப்படட்டும்? ஆங்கு சுகமென்பதும் துக்கமென்பதும் இன்றிய சூனியமாயிருக்கின்றதெனின், யாவரும் நித்திரையைத் தேடுவானேன்? இச்சுகலாவத்தைக்கண் அமைதியும் அல்லலும் இருக்கின்றதால் இவ்விரண்டில் அல்லல் மாத்திரம் தணிந்திருத்தற்கே யன்றி அமைதியாகிய சகோதயம் தணிந்திருத்தற்கன்று. இங்ஙனமிருக்கச் சுமுத்திக்கண் சகோதயமென்ப

தேது ? விழித்த பின்னான்றன்றோ ? அஃது சுகமயமென்
 றநியாமையினுற் கூறுகின்றது. ஆகலின், சுகோதயத்துக்குச்
 சுகலாவத்தையாகிய இந்நாமரூபங்களே யன்றி வேறென்று
 மில்லவே இவ்வேயெனின், இச்சுகலாவத்தைக்கண் இருபாகத்
 தில் ஒருபாகமாகிய அல்லல் தணிந்திருத்தலே சுகோதய
 மென்ற லென்னை ? உறக்கத்தால் அல்லல் தணிக்கப்படின்,
 அவ்வுறக்கஞ் சுகோதய மென்னலாமோ ? எவ்வெச்சுகங்க
 ளும் இச்சாக்கிராவத்தாச் சுகத்தினது லேசங்களே யன்றி
 வேறென்ப தன்றெனின், இவ்விடயங்களை நாடும் போதமா
 னது தன்னை நாடுழிச் சுகமென்ப தின்றாமோ ? அப்போதந்
 தோன்றும் பொருளாயின் தன்னை ஒருவாறேனும் நாட வே
 ண்டியதே ! முற்றும் தோன்றாமையைப்பற்றி நாடவேண்டுமெ
 தின்றெனின், நாம் நாடுதற் கியைந்த இவ்விடயங்கள் கார
 ணமாகச் சுகம் விளைவதாயின், அச்சுகம் இவ்விடயங்களின்
 பாலதா ? அன்றி இவ்விடயங்களின்மேல் வந்து விழும் போ
 தத்தின் பாலதா ? இவ்விடயங்களின் பாலதேயெனின்,

பிரபுலிங்கலீலை.

“விருப்பு வெறுப்புரு வாம்விட யத்தோ
 டிருக்கு மயற்சக மென்பதி லாமற்
 பரப்பிர மத்தியல் பார்ப்ப தெமக்குத்
 தெரித்தரு ளென்றுரை செய்து துதித்தான்.”

எனக் கூறியிருப்பானேன் ? இவ்விடயங்கள் அவ்வண்ணமா
 கவும் இருக்கின்ற தியல்பாமெனின், ஷட நூலின்கண் மயக்க
 மாகிய சுக மென்பானேன் ? விடயங்களுடைய இயற்கை
 அங்ஙனமு மிருக்கின்றதா லெனின், இவ்விடயங்கள் மயங்கு
 கிறதுமுண்டா ? உண்டெனின், இவைகள் சித்துப்பொருளாக
 வேண்டுமே ? சித்துப்பொரு ளன்றெனினும், எஞ்ஞான்றும்
 இவ்விடயங்கள் விருப்பு வெறுப்புருவாக இயற்கையாக வரு

கின்றதே இதற்கு யார் என்ன செய்வதெனின், விடயங்கள் ஒன்றுக்கொன்று எதிர்மறையாகிய குணங்களை ஏற்படுத்துண்டா? எதிர்மறையாவது ஷை விருப்புருவாயும் வெறுப்புருவாயும் உபேட்சை யுருவாயு மிருக்கின்றன. இவற்றுள் உபேட்சையாவது விருப்பு வெறுப்பிரண்டு மில்லாமை. ஒவ்வொரு விடயமும் எதிர்மறைத் தன்மையை யேற்றதன்று. ஒன்று விருப்புருவாயும், மற்றொன்று வெறுப்புருவாயும், மற்றொன்று உபேட்சையுருவாயு மிருந்து நிகழுகின்றதாமெனின், ஓர் போதத்துக்கு எவ்வெவ் விடயம் விருப்புருவாயிருக்கின்றதோ, அவ்வெவ் விடயமும் மற்றோர் போதத்துக்கு வெறுப்புருவாயும், எவ்வெவ்விடயம் வெறுப்புருவாயிருக்கின்றதோ, அவ்வெவ் விடயமும் மற்றோர் போதத்துக்கு விருப்புருவாயும் இருப்பானேன்? அன்றியும், இவ்விரு தன்மைத் தாகிய அவ்வெவ் விடயமும் மற்றோர் போதத்துக்கு உபேட்சையுருவாயும், இவ்வுபேட்சையுருவாகிய ஒவ்வொரு விடயமும் மற்றோர் போதத்துக்கு ஷை விருப்பு வெறுப்பிரண்டிலொன்றையு மிருப்பானேன்? இஃதன்றியும், ஓர் போதத்துக்கு எவ்வெவ்விடயம் விருப்புருவாயிருக்கின்றதோ அவ்வெவ்விடயமே அப்போதத்துக்கு வெறுப்புருவாயிருப்பானேன்? ஓர் போதத்துக்கு எவ்வெவ் விடயம் வெறுப்புருவாயிருக்கின்றதோ அவ்வெவ்விடயமே அப்போதத்துக்கு விருப்புருவாயிருப்பானேன்? ஓர் போதத்துக்கு விருப்புருவாயிருக்கும் ஞான்றே, மற்றோர் போதத்துக்கு வெறுப்புருவாயிருப்பானேன்? ஓர் போதத்துக்கு வெறுப்புருவாயிருக்கும் ஞான்றே, மற்றோர் போதத்துக்கு விருப்புருவாயிருப்பானேன்? ஓர் போதத்துக்கு எவ்வெவ் விடயம் விருப்பு வெறுப்புருவாயிரண்டில் எவ்வுருவாயிருக்கின்றதோ அஞ்ஞான்றே மற்றோர் போதத்துக்கு உபேட்சையுருவாயிருப்பானேன்? ஓர் போதத்துக்கு எவ்வெவ் விடயம் உபேட்சையுருவாயிருக்கின்றதோ

யிருக்கின்றதோ அஞ்ஞான்றே மற்றோர் போதத்துக்கு விருப்பு வெறுப்புருவ மிரண்டில் ஒன்றா யிருப்பானேன் ? அன்றியும், ஒவ்வோர் விடயமும் முன்ஞான்று அவ் விருப்பு முதலிய மூன்றி லொன்றாயும், பின்ஞான்று அம்மூன்றில் மற்றொன்றாயும், மற்றோர் ஞான்று அம்மூன்றில் மற்றொன்றாயும் காணப்படுகின்றமையால் இவ்விருப்பு முதலிய மூன்று நிலைமையும் யாதிர்பால தெனப்படும் ? அவ்வவ் விடயத்தின் பாலதெனின், அதனாவும் விருப்பும் முதலியவைகளால் மாறிக்கொண் டிருக்க வேண்டுமே ! தத்தஞ் சொரூபம் கிஞ்சித்தும் மாறவில்லையே ? இருந்தபடி யிருக்கின்றதே. எங்ஙனம் இவைகள் இப்பிறழ்ச்சியை ஏற்கின்றது ? இல்லையே ? இதுகாறும் இப்பிறழ்ச்சியை ஏற்றி இயங்கும் இயக்கத்துக்கு முதலியாதென ஆராய்ந்து தெளிந்ததுண்டா ? கிஞ்சித்து மில்லையே ? இதற்கென்செய்தும் ? எஞ்ஞான்றும் இப்பிறழ்ச்சியை ஏற்று வரற்பாலது இவ்விடயங்களை யன்றி வேறொன் றுளதாகக் கண்டிலமே யென்னின், இவ்விடயங்கள் ஒவ்வொன்றும் இருப்பெனப் பட்டதா ? அன்றி இன்மையெனப் பட்டதா ? இருப்பெனப் பட்டதெனின், இன்மை யென்பது எவ்வண்ண மிருக்கின்றது ? அன்மை யென்பதை உற்றிருக்கின்றதெனின், இருப்பென்பது ஆமென்பதை புற்றிருக்கவேண்டு மன்றோ ? ஒவ்வோர் விடயமும் இருப்புள்ளதெனின், ஆராய்ச்சிக்கண் அன்மையெனவும் இன்மையெனவும் முடியாது ஆமெனவும் உண்டெனவும் ஏற்கட்டுமே ? ஒவ்வோர் விடயமும் தோற்றும் தோற்றத்தால் ஆமெனவும், அவ்வத் தோற்றத்திற் கியைந்த விவகாரானுவத்தால் உண்டெனவும், தத்தமுபாதான காரணம் தாமாகாமையால் அன்மையெனவும், அவ்வவ்வுபாதான காரணத்தை யன்றித் தாம் வேறாகாமையால் இன்மை யெனவுமிருக்கின்றது. இங்ஙன மிருக்கின்றமையின்,

வீவகாருணிய விளக்கம்.

“உண்டில்லை யாமலவென் றோர்நான்கு மேலாமற்
கண்டபொரு ளொன்றேனுங் காட்டாதார்க் - குண்டோ
குருத்துவந்தான் வல்லீர் குளறிவழி தற்கோ
பெருத்தகுரு வென்றுகொண்ட பேர்.”

எனக் கூறியிருக்கின்றது. அன்றியும்,

ஞானவாசிட்டம்.

“இல்லதன்றுண் டல்லவறி வில்லாவுருவி லறிவுருவ
மல்லவான்ம வருவுமல வயலன்றுலக மெனநினைவாய்.”

என்றுங் கூறியிருக்கின்றது. இங்ஙனம் இருக்கும் இவ்விடயங்
களைத் தூல மதியினால் நாடுதலை விட்டுச் சூக்கும மதியினால்
ஆராபவேண்டுமே? அங்ஙன மாராய்ந்து தெளியாதுழி ஷை
தேகோகமாய்க் கமெவ்வண்ணம் அகலும். இதுநிற்க, தேகோக
மென்பது தேகத்தை நான் நானென மயங்கி யழுந்தி யிருப்ப
தாயினும், அவ்வத் தேகத்தின்மேல் நான் நானென வந்து
வந்து விழுந்தழுந்திய அவ்வப் போதமானது எங்கிருந் தெழுந்
தது? அதையேனுஞ் சற்றாகிக்குதும். எங்ஙனமெனின், அங்
ஙனமெழும் அவ்வவ் வெழுச்சிகளும் சடவெழுச்சிக ளன்று,
சித்தாக்ஷி நினைவெழுச்சிக ளாகலின் இவைகளெழுதற் காதார
மென்பது எப்பொரு ளெனப்படும்? அவ்வாதாரம் சித்துப்
பொரு ளன்றாயின், அதில் நின்றும் எழுந்த எழுச்சிகளாகிய
அவ்வப் போதங்களானது சித்தம்சங்களா யிருக்குமா? அதா
வது நினைவாக்ஷி சங்கற்பவெழுச்சிகள். இவைகளிங்ஙன மிருக்
கின்றமைபின் அவ்வாதாரம் சித்துப்பொரு ளென்பதற்கு முர
ணின்னு. அச்சித்தாதாரத்தில் நின்றெழுந்த நான் நானென் னும்
இப்போதத்துக்கு அதிட்டானப்பொருள், அதாவது உபா
தானாதாரணமென்பது, அவ்வாதார மெனப்படுமா? அன்றி

ஆங்காங்குமுள்ள அவ்வத்தேக மெனப்படுமா? அவ்வத்தேகங்க ளெனப்படுமெனின், அவ்வத்தேகங்களும் சொப்பனாவத் தைக்கண்ணும் சுழுத்தியவத்தைக்கண்ணும் நான் நானென் பதற்கியைகின்றனவா? கிஞ்சித்தும் இையயவில்லையே! ஆங் காங்கும் அவ்வவ் வீரவத்தைகடோறும் நான் நானென்னும் போதமில்லையா? இருக்கின்றதே! அங்ஙனமிருக்கும் அவ்வப் போதமும் எதனது அம்சங்க ளெனப்படும்? தாம் எந்த முத லின்கணின்று எழுந்தனவோ அந்த முதலினது அம்சங்களன் றோ? தன் அம்சங்கள் தன்பால் விழுந்தழுந்தாது மற்றவற் றில், அவையாவன ஷே அவ்வத் தேகங்களில் விழுந்தழுந்தி யிருக்கலாமா? கூடாதன்றோ? ஆங்காங்கும் அவ்வத்தேகாம்ச மே சர்வ உயிர்களாகிய போதவெழுச்சிகளெனின், அவ்வத் தேகங்களும் சதுர்ப்பூதாம்ச சையோக எழுச்சிகளாகாதிருக்க ட்டும், மீண்டும், அச்சதுர்ப்பூத மாகாதிருக்கட்டும், ஆகின்ற தால், தேகங்களாகிய அம்சங்களுக்குச் சதுர்ப்பூதங்கள் ஒவ் வொன்றும் ஆதாரமாயும், முதற்காரணமாயும், அதிட்டான மாயும், ஏகத்துவமாயும், நித்தியமாயும் இருக்கின்றதன்றோ? இவற்றால் ஒவ்வொரு தேகமும் கற்பனையன்றோ? இவ்வொவ் வொரு கற்பனைத்துணை நான் நானென்றிருக்கும் ஒவ்வொரு போதமும் கற்பனையன்றோ? தேகங்களாகிற கற்பனைகட்டு ஆதாரபூதங்க ளிருப்பதுபோல் அவ்வக் கற்பனைகளாகிய தே கங்களுள் நான் நானென நிகழும் கற்பித உயிர்கட்கும் ஆதார மாயும், முதற்காரணமாயும், அதிட்டானமாயும், ஏகமாயும், நித்தியமாயும் இருத்தற்கு ஒன்று உண்டன்றோ? இன்றெ னின், உபாதித்திரயம், அவத்தாத்திரயம், அபிமானத்திர யம் என்னும் இவையனைத்தும் எதன்கண் மாறுகின்றன? இங்ஙனம் மாறுதல் அறிவினிடத்தா? அன்றி அயலினிடத் தா? அயலென்பது உபாதித்திரயம் முதலியவைகள் வேற ன்று, ஆங்காங்குமுள்ள அவ்வத் தேகங்களும் முதலாயின்,

அவ்வத்தேகத்துணை நான் நானென்னும் தேகியும் முதலெ
 ன்னப்படும். தேகமனைத்தும் சடாம்சங்களாகலின், மீண்டும்
 சதார்ப்பூதங்களாய் முடிகின்றன. இதுபோல், தேகியனைத்
 தும் சித்தம்சங்க ளாகலின், இவைகள் மீண்டும் எதுவாக
 வேண்டும்? ஆதாரமாகிய சிற்போதமாக வேண்டுமன்றோ?
 அன்றியும், இவ்வொவ்வொரு போதமும் தானாகிய அகண்ட
 வியாபக போதத்தினின்று விஸ்மரணையாகத் தனித்தனியா
 யெழுந்த எழுச்சியே முதற்கோணலாயின், அங்ஙன மெழுந்த
 வைகள் மீண்டும் அக்கணமே அவ்வாதார போதமாய் விடுத
 ற்கு அதில் விழுந்தழுந்தாது விட்டது இரட்டித்த கோண
 லன்றோ? அங்ஙனம் அதில் விழுந்தழுந்தாவிடினும், தாமெழு
 ந்த எழுச்சிமட்டிலேனும் நிற்கவேண்டுமே! அங்ஙனமும் நில்
 லாது விடயாகாரமாய்த் திரும்பினது, அதனினும் கோண
 லன்றோ? அங்ஙனம் திரும்பினமட்டிலேனும் நிற்கவேண்டு
 மே? அங்ஙனமும் நில்லாது விடயங்கள் பலவற்றுள் ஒவ்
 வொன்றில் அதாவது ஆங்காங்கும் அவ்வுச் சரீரங்களில் நான்
 நானென வந்து வந்து விழுந்தழுந்திவிட்டது பின்னும் மிகு
 த்த கோணலன்றோ? இங்ஙனம் ஒவ்வொரு போதமும்
 நான்கு நான்கு கோணல்களுந் திருக்கின்றதால், இக்கோணல்க
 ளாகன்று தானாயிருத்தற் கிையந்த உழைப்பின்றோ! இருக்
 கின்றதால், அவ்வழைப்பிற் செல்லாமல் இதுகாறும் ஏமாந்
 திருப்பானேன்? இங்ஙனம் ஏமாந்திருப்பது கல்விக்கேள்விகளே
 போதுமான தீர்ப்பி யென்பதானாலோ? இக்கல்வி கேள்விகள்
 மட்டில் நின்றுவிடின், தன்னேட்டை முற்றும் விட்டுவிட்டு,
 அயலேட்டில் சொக்கி யிருக்கவேண்டி வருமே? அன்றியும்,
 பிறர் தோல்னியையும், தாம் வெற்றியையும் எய்துதற்கே
 அங்காந்துகொண் டிருக்கவும் வருமே? அங்ஙனம் அங்காந்து
 கொண் டிருக்குங்காறும், பிறரால் தாமும், தம்மால் பிற
 ரும் இழிவை யேற்கவும் வருமே? ஐக கல்வி கேள்விகளால்,

பிறரது பூர்வபட்சத்தையும், தமது சித்தார்த பட்சத்தையும், விளக்குதற்கு இயைந்ததாயினும், நாடவேண்டியதை எத்துணைக் கட்டமுற்றேனும் நாடவேண்டுவது கல்விகேள்விகளுக் கழகன்றோ ?

திருக்குத் திரிசிய விவேகம்.

“எட்டைப் படித்திங் கிறுமாப்பா லென்னபய
னாட்டம் படித்தன்றோ நாமறுப்பம் - வாட்டமெலா
மெச்சனனத் தேனு மிரும்பொருளை நாடாத
வெச்சததா லன்றோ விவை.”

என்றருளி யிருக்கின்றதே ! அஃது நூதன நூலானமையால் இஞ்ஞான்று பயனுறுதெனின், பின்ஞான்றேனும் பயனுறுமன்றோ? பின்ஞான்று பயனுறுவது, இஞ்ஞான்று பயனுறுதோ? உறுதெனின், நாம ரூபங்களில் கைப்புருமையினாலும், பொருமைமேலீட்டாலுமே அன்றி ஷை நான்குவிதகோணல்களுக்கும் சகிக்கக்கூடாத சித்த விருத்திகட்கு நூல்கள் முன்ஞான்றதென்றும் இஞ்ஞான்றதென்றும் நாடவேண்டி வருமோ? எஞ்ஞான்றதாயினும் ஷை ஆதார அதிட்டானத்தை எட்டுவதற்கு யுத்தி அனுபவங்கட்கு ஒத்ததாயின் சாலுமன்றோ? முன்ஞான்றமைந்த நூல்கள் அஞ்ஞான் றிருந்தவர்க்கு நூதன நூல்களாகவிருந்து அறிஞர்க்கு அஞ்ஞான்றே சிறப்புற்றதுபோல் இஃது இஞ்ஞான்றும் சிறப்புறுமென்க.

தாயுமானவர்.

“கேட்டலுடன் சிந்தித்தல் கேடிலா மெய்த்தெளிவால்
வாட்டமறு வற்பவனோய் மாறுமோ—நாட்டமுற்று
மெய்யான நிட்டையினை மேவினர்கட் கன்றோதான்
பொய்யாம் பிறப்பிறப்புப் போம்.”

என்றருளி யிருக்கின்றதும் யானுக்கு? தானாகிய எட்டை விடாதிருத்தற் கென்க.

ஞானவாசிட்டம்.

“ஊகமுள தேற்சிறுவ ருரையுங் கொள்க
வொழிந்ததய னுரைசெயினுந் திரண மொப்ப
வேகவிடு வாய்ஞான மெளிது தோன்ற
வியம்புமுவ மானமெலா மேக தேச
மாகநினை வாயுருவ மற்ற ஞான
மாகா மாமுவமைக் கண்டா தென்னு
முகரனு பவமில்லா விகற்பத் தாலே
மொழிகுதர்க்க மறிவழிக்கு முயல வேண்டாம்.”

என்றருளியதில், சுருதியுத்தி யனுபவத்துக்கு ஒத்துச்சொல்
பவர் மிக்க சிறுவர்களாயினும் சாலுமென்பது கருத்தென்க.

குறள்.

“கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவ
னற்றா டொழாஅ ரெனின்.” என்றும்,

“விலங்கொடு மக்க ளனைய ரிலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனையவர்” என்றும்

வாக்கியம் பிறந்திருக்கின்றதே. இவற்றுள் கற்றதனா
லாய பயனென்னென் றருளியது, கல்விகேள்விகளில் முதிர்ந்
தும், அயல் நாட்டமென்பது முன்னான்று முற்றும் மழுங்
காமலும் பின்னான்று நாடவேண்டிய தன்னேட்டைக் கிஞ்
சித்தும் நாடாமலும், மிதந்திருத்தலின் அவர்களைத் தாழ்
த்தியும், பின்னான்று விலங்கொடு மக்களனைய ரென்றருளி
யது, அக்கல்வி கேள்விகளுக்குப் பயன் தன்னேட்டை
நாடாது மிதந்திருத்த லல்லவென்று அம்மிதப்பில் நின்றக
ன்று, ஷை ஆதாரப் போதமாகிய தன்னேட்டை யெட்டுத
லின், அவர்களை உயர்த்தியு மிருக்கின்றது. அன்றியும், அக்
குறள் மகாவாக்கியமே,

“ஓர்த்துள்ள முள்ள துணரி நெருதலையாப்
பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு.”

எனவும் பிறந்திருக்கின்றது. இவைகள் இங்ஙனமிருக்க, நாம் உழைக்கவேண்டிய உழைப்பைவிட்டு எங்ஙன மிருக்கக்கூடும். ஷை உழைப்பென்பது எங்ஙனமெனின், அதுதான் அகம்புற ஆராய்ச்சியென முன்னூன்று கூறியதென்க. அவ்விரண்டுழைப்பும் எவற்றைப்போல வெனின், ஓர் புருடனால் எறியப்பட்ட கைப்பந்தானது தான் சென்று மோதிய விடத்தில் நில்லாது மோதிய அக்கணமே திரும்பி எறிய்வன்பால் வந்து தாக்கி விழுந்து விடுவதுபோல், அவ்வச்சரீரங்களிலும் நான் நானென வந்துவிழுந்த அவ்வப்போதழும், தாமெங்கிருந் தெழுந்து வந்தனவோ அவ்விடத்திலேயே அதாவது அவ்வாதாரப் போதத்திலேயே அகநெறித்தாகச் சென்று மோதி விழுந்தழுந்தி அதுவாயிருந்திட வேண்டுவதும், ஒருவன் வெடிமருந்திற் சேர்த்துப் பிரயோகஞ் செய்யப்பட்ட வெடிகுண்டானது தான்சென்று மோதியவிடத்தில் நில்லாது ஊடுருவிச் சென்றுவிடுவது போல், தாம் அவ்வச்சரீரங்கள் மட்டில் நில்லாது அக்கணமே புறநெறித்தாகச் சென்று ஊடுருவி ஷை அவ்வாதாரப் போதத்தில் மோதி விழுந்தழுந்தி அதுவாயிருக்க வேண்டுவதுமா மென்க. இங்ஙனமாகிய இவ்விரண்டுழைப்புகளுள் ஒன்றிலேனும் செல்லாமல் மலசல விசர்ச்சனங்கள் செய்துகொண்ட சிசுக்களானவை, அம்மலசலத்தில் நின்றும் தாம் நீங்காமலும், அம்மலசலத்தையேனும் ஒதுக்கிக் கொள்ளாமலும் அவ்வவற்றிலேயே உழன்றுகொண் டிருக்குமாறு போல், ஆங்காங்கும் அவ்வத்தேகபாகத்தில் நானெனதாகவே ஆலவிருட்சம் விழுதிட்டு வேருன்றி நிற்பதுபோல் நின்ற உழைத்துக்கொண்டிருப்பது எத்துணைக் கோணலெனப்படும் ; இங்கே கோண

லென்பது மயக்கமெனற்பாலது. இக்கோணல்களாகிய மயக்கங்களில் நின்றும் அகலவேண்டுமா? அன்றி வேண்டாமா? வேண்டுவதெனின், ஷை கைப்பந்தைப்போல் முன்னூன்று அகநெறி யாராய்ச்சியும், வெடி-குண்டைப் போல் பின்னூன்று புறநெறி யாராய்ச்சியும் செய்து செய்து தானே தானாக வேண்டுவதே திண்ணமென்க. முன்னூன்று அகநெறியிற்சென்று எவற்றை யாராய்ந்து தானாகத்தெளிய வேண்டுவதெனின், தூலசரீர முதல் அனிததை யிறுவாயுள்ள அறிவறியாமை அடுக்குப் பேதங்களை யென்க. பின்னூன்று புறநெறியிற் சென்று எவற்றை யாராய்ந்து தானாகத் தெளிய வேண்டுவதெனின், பிருதிவி தத்துவமுதல் ஆகாயமிறுவாயுள்ள அறிவறியாமை அடுக்குப் பேதங்களை யென்க. அவ்வகம்புறத்துள்ள அறிவறியாமை யடுக்குக்களை ஆராய்வ தெங்ஙனமெனின், இவ்வகம்புற ஆராய்ச்சி விளக்கத்தில், முன்னூன்று அகத்தாராய்ச்சி விளக்கம் கூறப்புகுந்த இவ்வாராய்ச்சிக்கண், முதலிலே ஐம்பொறியாராய்ச்சி யுழைப்பைப்பற்றிச் சற்று ஊகிக்கின்றது.

மு த ல வ து

நாட்டபேத விளக்கம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது ஐம்பொறி ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வேண்பா.

இந்தவா ராய்ச்சியின்க ணையந்த புலனைந்துந்
தந்தமக்கு முண்மையுருத் தானின்றி—யெந்த
விதத்துமறி யாமையதாய் மேவுறுமுப் போதுந்
திதித்தலெது நானாந் தெளிவு.

சத்தம் பரிசம் ரூபம் ரசம் கந்தமாகிய இவ்வைந்தும்
சுகசாதன விடயங்கள். இவ்விடயங்கள் காணப்படுந் தகைய
தாகலின், ஒன்றுக்கொன்று காணப்படுகின்றனவா? அன்றித்
தமக்குத்தாம் காணப்படுகின்றனவா? தமக்குத்தாமே காணப்
படுகின்றனவெனின், கனவிலும் சுழுத்தியிலும் இவைகளிருக்
கின்றதால் அவற்றிற் காணப்படாதிருப்ப தென்னை? இத
னால் தமக்குத்தாம் காணப்படுவ தன்றென்க. வேறொன்றுக்
கே காணப்படுகின்றன வெனின், அஃதியா தெனப்படும்? நா
னென்கிற வோர் போதமாமெனின், அப்போத மெத்தகைய
தெனப்படும்? அவை கட்பொறி முதலிய பஞ்சேந்திரியங்க
ளாமெனின், இவ்வைம்பொறிகளும் நானென்பதற்குப் பொ
ருள்களா? அங்ஙனமாயின், ஐந்துவித நானிருக்க வேண்டு
மே! அங்ஙன மில்லையே! இவ்வைந்தும் பொருள்க ளன்றாக
லின், தொழிற் குணங்களா? அன்றித் தோற்றக் குணங்களா?
நாமரூபங்கள்போற் காணப்படாமையின், தோற்றக் குணங்க
ளன்று; தொழிற் குணங்களெனின், இவைகள் எவ்வெத்
தொழில்க ளெனப்படும்? கேட்டல் பரிசித்தல் பார்த்தல்

ருசித்தல் முகர்தல் ஆகியவாமெனின், இத்தொழில்கள் யா
தின்பால தெனப்பெறும்? வேறொன்றின் பாலதெனின்,
அவ்வேறொன்று நானென்பதன்றோ? நானென்ப தெல்லா
வற்றையு முணரும் உணர்வு வடிவமன்றோ? இங்ஙனமிருக்க,
எங்ஙனம் நானென்பதற் கியையும்? அன்றியும், இவ்வைம்
பொறிகளும் ஷை விடயங்களை இருப்பாகக்கொண் ணெருகின்
றனவா? அன்றிக் கற்பனைகளெனக்கொண் ணெருகின்றன
வா? இருப்பெனக்கொண்டே உணருகின்றனவெனின்! இத
ன விவ்வைம்பொறிகளும் அறிவாகிய முதலெனப் படுகின்
றனவா? அன்றி அறியாமையாகிய கற்பனையெனப் படுகின்
றனவா? இவ்வைம்பொறிகளையுமன்றிச் சத்த முதலானவை
களை யுணர்தற்கு வேறுபொரு ளின்றாகலின் இவை அறிவா
கிய முதலெனப்படுமெனின், இவ்வைந்தும் தமக்கயலாகிய
வற்றை யறிகின்றனபோல் தம்மைத்தா மறிவதுண்டா? தம
க்குத்தாம் தோன்றலின்றென முன்னேநூன்று முடிந்தமை
யால், தம்மைத்தா முணர்வதன்று. அன்றேனும், மேலொன்
றால் தாமறியப்படா திருக்கட்டுமே? அங்ஙனமுமில்லையே?
இப்பொறிகள் தத்தமக்கியைந்த விடயங்களை யுணரும் உண
ர்வு வடிவாயிருக்க, மேலொன்றால் எங்ஙன மறியப்படுமெ
னின், இவைகள் அம்மேலொன்றுக்குக் கிழமைப்பொருளா
கிருக்கின்றதா லென்க. எங்ஙனமெனின், இவ்வைந்துள்
ஒவ்வொன்றும் பழுதுற் றிருத்தலையும் பழுதற் றிருத்தலே
யும் கஞ்சித் பழுதுற் றிருத்தலையும் நன்குணரப்படுகின்றன
வே. அவையாவன, என் செவிப்புலன் நன்கிருக்கின்றதென்
றும் நன்கில்லை யென்றும் முற்றும் கேட்கவில்லை யென்றும்,
என் பரிசுப்புலன் நன்கிருக்கின்றதென்றும் நன்கில்லை யென்
றும் முற்று முணரவில்லை யென்றும், இங்ஙனமே ஏனைய ரூப
முதலிய முப்புலன்களு மிருக்கின்றதால் கிழமைப்பொரு
ளென்பதற்கு முரணென்னை? கிழமையென்பது உரிமையுற்

றிருத்தல். இவற்றால், இவ்வைந்து மெங்ஙன மறிவென்பதற்
 கியையும்; அன்றியும் இவைகள் நான் நானென்னுந் தன்மைப்
 பொருள்களன்று முன்னிலைப் பொருள்களாகலின், இவைகள்
 சுதந்தர மென்பதற்கு விருத்த மென்னை? இவ்விருவகைக்
 கிழமைகளும் பிறிதின் கிழமைகளா? அன்றித் தற்கிழமை
 களா? தற்கிழமைப் பொருள்களெனின், இக்கிழமை நானெ
 ன்கிற முதலை விட்டகலாச் சுதந்தரமுற் றிருக்கவேண்டுமே!
 அச்சுதந்தரம் இச்சாக்கிராவத்தை நீங்கலாக மற்றீரவத்தைக்
 கண்ணுமில்லையே! அவை சொப்பனஞ் சுழுத்தியென்க. இத
 னுற் பிறிதின் கிழமை யென்பதே திண்ணமாயிற்று. ஆகவே,
 இவைகள் சடப்பொருள்களு. மாயிற்றென்க. இவைகள்
 மேலே ஓர் நானென்பதனா லுணரப்பெறும் பொருள்களாயி
 னும், தமக்கன்னியங்களாகிய ஷெ சத்த முதலிய விடயங்க
 ளின் பாகுபாடுகளையேனும் நன்குணர்ந்து வருகின்றமையின்,
 அறிவுப் பொருள்க ளென்னுது சடப்பொருள்க ளென்ற
 தென்னையெனின், இதனால் இவை சித்துப்பொரு ளாகின்
 றன. ஆகவே, மேலொரு நானென்பதனா லறியப் பெறுகின்ற
 மையால் அறியாமையு மாகின்றதே! இதற்கென்செய்வது?
 அன்றியும், இப்பொறிகள் அறியாமை யென்பதற் கியைந்த
 னவா? அன்றி அறிவென்பதற்கு இயைந்தனவா? இவ்விரண்
 டிற்குமே இயைந்தனவெனின், இவ்விரண்டும் ஒன்றுக்கொ
 ன்று நோர் எதிர்மறைத் தர்மங்களாக விருக்கின்றனவே!
 இவை ஓர் பொருள் ஒளியுமிருளுமா யிருக்கின்றது போலா
 மென்க, இங்ஙன மிருப்பதால் தோடமென்னை யெனின்,
 ஒளியுள்ளனான் றீருளும் இருளுள்ளனான் ரெளியும் இன்
 மை யாகுமாறுபோல், இவைகளும் அறிவெனப்படுஞானு
 அறியாமையும் அறியாமை யெனப்படுஞானு அறிவுமின்
 றிப் போகவேண்டி வருமே? இங்ஙன மிருத்தற்கு அன்னி
 யான்கியாபாவ மெனக் கூறுவ ரறிஞர். இவ்விரண்

அன்னியோன்னியாபாவ மெய்தினும், இவ்விரண்மொக
வுடைய பொறிகள் ஒவ்வோர் முதலாக வில்லையோவெனின்,
இப்பொறிகள் அறிவாகவேனும் அறியாமையாகவேனும்
திரமூற் நிருக்கவேண்டுமே? அங்ஙனமின்றி மிசிரிம்பித்திரு
ப்பதால், ஓர் முதலென்ப தெங்ஙனம்? அங்ஙனம் இரண்டு
பட் டிருப்பதாகவே வைத்துக் கொள்ளினும், இப்பொறிகள்
ஓர்போதேனும் அறிவென்பதற் கியைந்தனவா? அன்றி
அல்லவா? எனச் சற்றாகிக்குதும். எங்ஙனமெனின், இப்
பொறிகள் எவற்றை யறிகின்றதா லறிவெனப் படுகின்றன?
சத்த முதலிய ஐந்து விடயங்களையுமா மெனின், இவ்விடய
மைந்தும் பொருள்களா? அன்றிக் குணங்களா? பொருள்க
ளாமெனின், எவ்வகைக் குணந் தொழில்களுக்கு இவ்வைந்
தும் பொருள்க ளெனப்பெறும்? அங்ஙனம் பொருள்க ளல்
லவே! அன்றியும் இவைகளைப் பொருள்களென்று சொல்வ
தற்கு எவ்வெப் பொருள்களென் றேற்பது? நிலப்பொருள்
நீர்ப்பொருள் நெருப்புப்பொருள் காற்றுப்பொருள் வானப்
பொரு ளென்பவையா மெனின்,

ஔவையார் குறள்.

“நிலமைந்து நீர்நான்கு நீடங்கி மூன்றே
யுலவை யிரண்டொன்று விண்.”

எனக் கூறி யிருப்பானேன்? அவையாவன:—நிலமென்பது
கந்தமுதலிய ஐந்துவித தர்மங்களும், நீரென்பது கந்தம் நீங்க
லாக ஏனைய சுவைமுதலிய நான்குவித தர்மங்களும், நெருப்
பென்பது கந்தம் சுவை நீங்கலாக ஏனைய ரூபமுதலிய மூன்று
வித தர்மங்களும், காற்றென்பது கந்தம் சுவை ரூபம் நீங்க
லாக ஏனைய பரிசுமுதலிய இரண்டுவித தர்மங்களும், வான
மென்பது கந்தம் சுவை ரூபம் பரிசும் நீங்கலாக ஏனைய சத்த

மாகிய ஓர்வித தர்மமும் உடையனவாம். இவற்றுள், சத்தம் ஐந்து, பரிசம் நான்கு, ரூபம் மூன்று, சுவை இரண்டு, கந்தம் ஒன்று ஆகப் பதினைந்துவித தர்மங்களா யிருக்கின்றன. இவற்றுள், ஐந்து சத்தமாவது: ஆகாயம் வறும் சத்தம், வாயு சல சல சத்தம், அக்கினி பகபக சத்தம், சலம் புளபுள சத்தம், பிருதிவி கடகட சத்தம் என்பனவாம். நான்கு பரிசமாவது: வாயு மிருதுப் பரிசம், அக்கினி உட்டினப் பரிசம், சலம் சீத ளப் பரிசம், பிருதிவி கடினப் பரிசம் என்பனவாம். மூன்று ரூபமாவது: அக்கினி சிவப்புநிற ரூபம், சலம் வெண்மை நிற ரூபம், பிருதிவி பலநிற ரூபம் என்பனவாம். இரண்டு சுவையாவன: சலம் மதுரச் சுவை, பிருதிவி பலவகைச் சுவை என்பனவாம். ஓர்வித கந்தமாவது : கந்தம் பலவாயினும் இவற்றிற்கு முதல் ஒன்றா யிருத்தலால் கந்த மொன்றெனப்பட்டது. ஆகாய முதலிய ஒவ்வொரு பூதமும் குணபேதமாயிருத்தலின், பொருளென்ப தெங்கே? இல்லையே! குணபேதங்கள் இரண்டாக விருக்கின்றன. அவையாவன: தொழிற் குணமும் தோற்றக் குணமுமா மென்க. தொழிற் குணமாவது: தமக்கெனப் பொருள்படாத அணுக்கள் ஒன்றோடொன்று சையோகித்திருக்கும் ஒன்றன்கூட்ட விகாரமும், தோற்றக் குணமாவது : இச் சையோகம் வியட்டி சமட்டி. பேத வடிவங்களாகக் காண்டலுமாம். தொழிற் குணங்களையுந் தோற்றக் குணங்களையும் ஒவ்வொரு பூதமெனக்கொண்டு உணருகின்றது மயக்கமா? அன்றித் தெளிவா? மயக்கமாதலின், இம்மயக்கம் அறியாமையா? அன்றி அறிவா? உணருந்தகைய தாகலின் அறிவாமெனின்,

துறள்.

“பொருளில் லவற்றைப் பொருளென் றுணரு
மருளாளு மாணப் பிறப்பு.”

என்றதென்? அன்றியும், ஷை இருவித குணங்களுக்கும் முதலே யெட்டினதுண்டா? இல்லையே! இல்லையேனும், அவைக ளெவையெனத் தேடினதாவதுண்டா? மேற்சொல்லிய பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றுணரு மருளென்ற மகா வாக்கியத்திற் கிணக்கமாயிற்றே! ஆகவே, இவ்வைம் பொறிகளும் அறியாமை யென்பதற்கு முரணென்னை? அன்றெனின், பொருளைப் பொருளென்றுணரும் அறிவாகவேண்டும். அங்ஙனமில்லையே! ஆகலின், அறியாமை யென்பதே திண்ணமென்க. அன்றியும், தம்மை யறிகின்ற மேலொன்றையேனும் அறிகின்றனவா? அங்ஙனமு மில்லையே! அதனாலும் தாம் அறியாமை யாகின்றனவே! இவ்விரிடத்தும் அறியாமை யெனப்படினும், தம்மையேனும் தாமறிவதுண்டா? அங்ஙனமு மில்லையே! முப்போதும் அறியாமைத் தன்மையா யிருக்கின்றதால் சடத்துவ மென்பதற்கு முரணின்றென்க. இஃதிங்ஙனமிருக்க, மேலேயிருந் தறிகின்ற அறிவையன்றி இவைகள் ஒவ்வோர் முதலாகவேனும் இருக்கின்றனவா எனச் சற்றாகிக்குதும். எங்ஙனமெனின், மேலே நின்றதுணரும் அவ்வறிவானது வேறே யோர் விடயாகாரப்பட்டுழி, இப்பொறிகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வோர் பொருளாயிருக்கின்றனவாயின், நேரிலிருக்கின்ற சத்தமாதி விடயங்களை உணருமல்லவா? கிஞ்சித்தேனும் உணரவில்லையே! ஆகலின், இப்பொறிகள் ஒவ்வொன்றும் முதலன்றென்பதே திண்ணமென்க. பொறிகள் ஓர் முதலன்றாயின், இவைகளின் நிச் சத்தமாதி விடயங்களை மேலிருக்கும் அறிவு அறியாததென்னை யெனின், அம்மேலறிவையன்றி இப்பொறிக ளறி யாததென்னை? மேலே யிருக்கு மறிவுக்கு இப்பொறிக ளறிகருவிதளாக விருக்கின்றதா லெனின், இதனால் விடயங்களை யறிகின்றது மேலே யிருக்கின்ற வறிவா? அன்றி இப்பொறிகளா? இப்பொறிகள்தா மெனின், இப்பொறிகட்கு மேலே

யிருக்கும் அறிவு அறிகருவிகளாக இருக்க வேண்டுமே! இப்பொறிகள் அறிகருவிகளா யிருப்பானேன்? ஓர் பொருளை மற்றோர்பொருளறிய வேண்டுமாயின், அவ்வறிவுக்கு எது அறிகருவியா யிருக்கின்றதோ அவ்வறிகருவி அறிகின்ற தல்லவே? அதுபோல், மேலே யிருக்கு மறிவு விடயங்களை யறிதற்குப் பொறிகள் கருவிகளாக விருக்கின்றமையின், அம்மேலறிவையன்றி எங்ஙனம் இப்பொறிகள் தாமே விடயங்களை அறியக்கூடும்? இதனால், பொறிகள் ஒவ்வோர் பெர்ருளுமன்று வினைமுதலுமன்று! ஆகலின், இவைகள் முற்றும் அறியாமை யென்பதாயிற்று. ஆகவே, முன்னான்று இப்பொறிகளை இருப்புள்ளவைகளென்றும் வினைமுதல்களென்றும் கொண்டது மயக்கமா? அன்றித் தெளிவா? மயக்கமாகலின், இம்மயக்கம் அஞ்ஞான் றறிவாயும் இஞ்ஞான் றறியாமையாயு முடிந்தன. முடியவே, பொறிகளாகிய அறியாமையானவை, மேலிருந்தறியு மறிவுக்குப் பிராகபாவம் பிரத்தொம்சாபாவம் அன்னியோன்னியாபாவம் அத்தியந்தாபாவமாகிய இந்நான்கினையும் ஏற்கின்றமையின், அந்த நான்கு பொழுதும் மேலிருந் தறிகின்ற நானென்னும் அறிவே பாவமாயிற்று. ஆகவே, அவ்வறிவு சித்தாந்த பட்சமும் இப்பொறிகள் பூர்வபட்சமு மாகின்றன. இதுகாறும் ஆராய்ந்து வந்ததில், இப்பொறிகள் நானென்பதற்குப் பொருள்களன்றென்பதாயிற்றென்க. ஆகவே, இவ்வைவ்வொறி யாராய்ச்சியில் தேர்ந்த தியாதெனின் அனந்த அடுக்குப் பேதங்களா யிருக்கின்ற முதலடுக்காகிய அறிவறியாமைப் பேதமும், இவற்றிற்குமேல், உறுதியாயும் விலட்சணமாயு மிருக்கும் ஒப்பற்ற அறிவுமாமென்க.

இரண்டாவது

ஐம்பொறி ஆராய்ச்சி விளக்கம் முற்றிற்று.

மு ன் ரு வ து அந் த க் க ர ண ஆ ராய்ச்சி வி ள க் க ம்.

வே ண் ப ா .

இந்தவர் ராய்ச்சிக்க ணையந்த வகக்கரண
மெந்தவிதத் தும்முதலா வின்றதனாற்—சந்ததமும்
கற்பனையாய் நீக்கமுற்றுந் காரணமா நானெனலே
யொற்கமில் லாவிருப்பா மோர்.

எங்ஙனமெனின், முன்னே ஞான்று ஐம்பொறி யாராய்
ச்சிக்கண் நானென்பதற்குப் பொருள் இவ்வைம்பொறிகளும்
அன்றெனப் பட்டமையால், வேறே எது நானெனப்படுவது?
அஃதன்றோ அறிவெனப்படும். அவ்வறிவு யாது பொருள்?
அந்தக்கரண மென்பாமெனின், அவ்வந்தக்கரணம் இல்லா
ஞான்று நானென்ப தில்லாதிருக்க வேண்டுமே? அஃதில்லா
ஞான்று சுழுத்தி மூர்ச்சை சமாதி முதலியவைகளாம். இங்
ஞான்றுரைத்த அவதத்தைகளிடத்து இவையில்லாமையைக்
கண்டு கண்டு உணர்ந்து வருகின்றதியாது? நானென்ப
தன்றோ? அஃது நானென்பதாயினும், அந்தக்கரணத்தை
யன்றி ஐம்பொறி முதலியவைகளை உணர்ந்து வருகிறதற்கு
யாதுமில்லையே யெனின், அதனால் அந்தக்கரணத்தி னியல்
பைச் சற்றாகிக்குதும். எங்ஙனமெனின், அவ்வந்தக்கரணம்
ஐந்தலைநாகம் போல்வது. அதாவது, ஷேசட்சமுதலிய வைம்
பொறிகளையும் ஐந்து சிரங்களாகவும், தான் இச்சிரங்களுக்
கோர் உடலாகவு மியைந்து, ஷே சத்த முதலிய விடயங்களை
உணர்தற்கியைந்த அறிவா யிருக்கின்றது. இருக்கு மிஃது,

ஐம்பொறி வழித்தாகச் சென்றுணராவுழி விடயங்களென்ப
தெங்ஙனந் தோன்றும்? இதனால், அந்தக்கரணம் ஐந்தலை
நாகம் போன்ற தென்பதற்கு முரணின் னு. ஐம்பொறிகட்கும்
அந்தக்கரணந் தலைமையா யிருத்தலின், அஃதறிவெனப்
படுமா? அன்றி அறியாமை யெனப்படுமா? அறிவெனப்
படுமெனின், அவ்வந்தக்கரண மிரண்டாக விருக்கின்றது.
அவை மனமெனவும் புத்தியெனவுமாம். அவற்றுள் ஒன்று
அகக்கிரியைக்கும் மற்றொன்று புறக்கிரியைக்கு மியைந்தன.
அகக்கிரியைக் கியைந்தது மனமெனவும், புறக்கிரியைக்
கியைந்தது புத்தியெனவு மாகின்றன. இங்ஙன மிருக்கும்
இவ்வந்தக்கரணத்தை ஞானமெனவும் மனமெனவும் புத்தி
யெனவும் சித்தமெனவும் அகங்கார மெனவும் சில நூல்கள்
பகுத்துக் கூறுகின்றன. ஏனெனின், மூலப்பிரகிருதியின்
குணத்திரயத்துள் இறுதியா யிருக்கும் தமோகுணம்சமாகிய
விக்ஷேபம் ஆவரணம் என்னும் இரண்டுள் விக்ஷேப சத்தி
யின் காரியமாகிய பஞ்சபூதங்களில், ஆகாயத்தி லாகாயம்
ஞானமெனவும், ஆகாயத்தில் வாயு மனமெனவும், ஆகாயத்
தில் அக்கினி புத்தியெனவும், ஆகாயத்தில் அப்பு சித்தமெ.
னவும், ஆகாயத்தில் பிரதிவி அகங்கார மெனவுமா யிருக்கி
ன்ற இக்காரணம் பற்றியென்க. சித்தத்தையும் அகங்காரத்
தையும் மனம் புத்தி இரண்டிலு மொடுக்கி அந்தக்கரண
மிரண்டெனவுங் கூறி யிருக்கின்றனர் சிலர். எவ்வுயிருந்
தேகோகமா யிருத்தலைப்பற்றி அகமெனவும் புறமெனவும்
வந்திருப்பதுள் அகத்துள் மனமானது இச்சா ஞானமாக
நின்றியங்குதலும், புறத்தில் புத்தியானது ஞானேந்திரிய
கர்மேந்திரிய சம்பந்தமாகப் பலகிரியைகளு மியற்றுதலுமாம்.
புத்தியானது புறக்கரணங்களாகிய தசேந்திரியங்களோடு
நிகழ்ந்து வருகின்றதென்ப தெங்ஙனமெனின், இவ்விதத்தில்
ஒவ்வொருவருஞ் செய்யும் செய்தொழிலைக்கண் டுதிசயித்த

லும், இகழ்வுறுதலும் எதனை? அவ்வரவர் புத்தியை யன்றோ? மனதை யல்லவே! எங்ஙனமெனின், ஆச்சரியமான காரியங்களைக் கண்டு இவர்களுது புத்தியானது எத்துணைச் சிறப்புற்றிருக்கின்ற தெனவும், சாமானியமான காரியங்களைக் கண்டு இவர்களுது புத்தியானது எத்துணை மடமையுற் றிருக்கின்ற தெனவும், நீடித்து வழங்கி வருகின்றதால், இவையே சாலுமான சான்றென்க. ஷெ அந்தக்கரணத்தின் தொழில் எத்தகையதெனின், ஒன்றை வேண்டுமென்று அபேட்சித்தல் மனமெனவும், அங்ஙனம் அபேட்சிக்கப் படுவதைப் பகுத்துணர்தல் புத்தியெனவும், அங்ஙனம் பகுத்துணரப்பட்டதையானெனதென்று பந்தித்தல் அகங்கார மெனவும், இம்மூன்றையுந் தளரவிடாது உறப்படுத்திக்கொண் டிருப்பது சித்தமெனவுமா மென்க. அன்றியும், ஷெ மனமென்பதன் இயற்கை சூரங்கு போல்வதா யிருக்கின்றது. இங்ஙனமாகிய மனமென்பதன் திரிபே அரவுபோன் றிராநின்ற புத்தியெனவும், இங்ஙனமாகிய புத்தியின் திரிபே மதத்த ஆணைபோன் றிராநின்ற அகங்கார மெனவும், இங்ஙனமாகிய அகங்காரத்தின் திரிபே விடாது தொடர்ந்து திரியும் நாய்போன் றிராநின்ற சித்தமெனவுமாம். இப்புத்தி முதலிய மூன்றும் ஒன்றினுக் கொன்று திரிபாயிருத்தல் போல, இம்மூன்றினுக்கும் முதலாயுள்ள மனமானது எதனது திரிபெனப்படும்? இஃதும் ஓர் முதலினது திரிபாகுமன்றோ? அம்முதல் மேலே நின்ற னுணரு மறிவென்ப தன்றோ? இஃதிங்ஙன மிருக்க, இவ்வந்தக்கரணம் ஐம்பொறி முதலியவைகளை அறிவதாயினும், இவைகள் மேலொன்றா லறியப்பட்டனவா? அன்றி அறியப்படாதனவா? அறியப்படாதன வெனின், கிழமை யென்பதற்கையையா திருக்கட்டும்! எங்ஙனமெனின், என்மன மெனவும் என்புத்தி யெனவும் என்னகங்கார மெனவும் என்சித்த மென்றும் வழங்கப்படுகின்ற தென்க. அங்ஙனம் வழங்கு

வதற் கியைந்த அனுபவ மெங்ஙனமெனின், என் மனமா
 னது கணமும் நிலைக்காது சலித்துக்கொண் டிருக்கிற தென்
 றும், அங்ஙனம் சலிப்புறது நிலைத்திருக்கின்ற தென்றும்,
 என் புத்தி நன்கு தெளிவுற் றிருக்கின்ற தென்றும், அங்
 ங்னமின்றி மழுங்கி யிருக்கின்ற தென்றும், என் னகங்
 காரம் பந்த மேலிட்டிருக்கின்ற தென்றும் அங்ங்ன மின்றிக்
 குன்றியிருக்கின்ற தென்றும், என்சித்தம் இவைகளை விடாது
 இரமித்திருக்கின்ற தென்றும் அங்ங்னம் இரமிக்காது மிதந்
 திருக்கின்றதென்றும் வழங்கி வருகின்றதே சாலுமென்க.
 இங்ங்னம் மேலொன்று லறியப் படுகின்றமையால் இக் கர
 ணங்க ளென்னவெனப் படுமெனின், அறியாமை யெனப்படு
 மென்க. மேலொன்றுக்குத் தாம் அறியாமையாயினும் ஐம்
 பொறி முதலிய அனந்தவிடய பேதங்களின் பாகுபாடுகளை
 நன்குணர்ந்து வருகின்றமையின் அறிவென்பதற்கு முரணெ
 ன்னை யெனின், இவற்றை ஆராய்வுழி அறியாமை யென்
 பதை ஏலாதிருக்கட்டுமே! எங்ங்னமெனின், ஒன்றுக்கொன்று
 திரிபாயிருந் தறியப்படுவதா லென்க. மற்றவற்றை யுணர்ந்து
 வருவதால் இவைகள் அறிவென்பதை ஏலாதிருக்கட்டுமே
 யெனின், இவற்றால் அறிவறியாமை யென்பதாகின்றதே!
 அங்ங்ன மிருப்பதால் என்னிழுக்கெனின், ஒன்றுக்கொன்று
 நேர் எதிர்மறைக் குணங்களைப் பெற்று ஓர் முதல் எங்ங்ன
 மிருக்கும்? ஓர்பொருள் சீதோட்டணமா யிருக்குமா? இராதே!
 அறிவாகவேனும் அன்றி அறியாமையாகவேனு மிருப்பதுதா
 னியல்பெனப்படும். இஃதங்ங்ன மில்லையே! இவ்வறி வறி
 யாமை யிரண்டும் கடத்திற் படமும் படத்திற் கடமு மில்
 லாவாறுபோ லாகின்றனவே! அவை, அறிவெனப் படும்
 ஞான்று அறியாமையும், அறியாமை யெனப்படும் ஞான்று
 அறிவு மில்லாமற் போகின்றன. இவற்றிற் கன்றோ? அன்னி
 யோன்னியாபாவமென் றறிஞர் கூறுவர். அன்றியும், அவ்

வந்தக்கரணமானது தம்மை யறியும் மேலோரறிவையேனும் தாம் அறிகின்றனவா? அன்றி அறியா திருக்கின்றனவா? அறிகின்றனவெனின், சாக்கிர சொப்பனத்தில் தாம் உண்டாயிருத்தலையும் சுழுத்திக்கண் இன்றாயிருத்தலையும் மேலொன்றால் விடா துணர்ந்துகொண்டு வர, எங்ஙனம் அம்மேலறிவை அறிகின்றன? அன்றியும், தாம் பழுதற் றிருத்தலையும் பழுதுற் றிருத்தலையும் அறிதற்கே கூடாதுழி, மேலொன்றை எங்ஙனம் அறிதற் கியையும்? மேலேயிருந் தறியும் அறிவு அகம்பொருளெனத் தம்மாலறியப் பெறுகின்றதே யெனின், அங்ஙனம் அறியப்பெறுகின்ற அவ் வகம்பொருளுக்குத் தாம் பிறிதின் கிழமைபா யிருக்கலாமா? தம்மா லறியப்பெறுகின்ற தன்றோ பிறிதின் கிழமைக் கியைந்திருக்க வேண்டும்? அன்றியும், தாமில்லாநூன்று தம்மால் அறியப்படுகின்ற அவ்வகம்பொரு ளிருக்கலாமா? தாமில்லா நூன்று சுழுத்தியவத்தையன்றோ? அச்சுழுத்தியிலிருக்கும் அவ் வகம்பொருள் இவ் வந்தக்கரணத்தால் எங்ஙனம் அறியப்படுகின்றது? மேலும், தம்மா லறியப்படுவது அகம்பொருளெனத் தாம் கருதி நிகழ்வது அஃதுள்ள நூன்றுமா? அஃதுள்ள நூன்றும் தாமுண்டா? அங்ஙன மில்லையே! அஃதுள்ள நூன்றில் தாம் ஓர்நூன் றுண்டாயும், தாமில்லா நூன்று அஃதுண்டாயு மிருக்கலாமா? அஃதில்லா நூன்று தாமுண்டாயிருக்கின்றதென்பது சுமையைச்சுமப்பவன் கீழேவிழுந்த நூன்று அவனது சுமையானது கீழே விழாதிருக்குமாப்போலாக்கும். இஃது மிக்கவிந்தை! அவ்வகம்பொரு ளிருக்கும் நூன்றே தாமில்லையாயின், (அதாவது சுழுத்தி மூர்ச்சை சமாதிகளில்) அங்ஙன மில்லாமையாகிற இக்கரணங்களால் அவ்வகம்பொருள் எங்ஙன மறியப்படும்? அன்றியும், ஒவ் வோர் நாமரூபங்களையும் ஆராய்வுழி முடிவில் அவ்வவ் நாம ரூபங்க் ளில்லாநூன்று இருப்பது அவ்வகம்பொருளல்லவா?

அஞ்ஞான்று தாமுண்டா? இல்லையே! தமதிருப்பையும் தம தின்மையையும் இவ்விரண்டுக்கு மிடைக்க ணிருக்கின்ற தமது குற்றுகுற்ற நிலைமையையும் ஒருங்கேயிருந் தறிகின்ற மேலறிவை எங்ஙனந் தாமறிகின்றன.

குறள்.

“அருளில்லார்க் கவ்வுலக மில்லை பொருளில்லார்க்
கிவ்வுலக மில்லா தியாங்கு.”

என்ற மகரவாக்கியத்தையேனும் யோசிக்கவேண்டுமென் றோ? ஏனெனின், பொருளில்லார்க் கிவ்வுலகமில்லை பென் புழி இப்பொருள் யார்பா லுள்ளது? பொருட்பிரிய முள்ள வர்பா லன்றோ? பொருட்பிரிய மில்லாஞான்று, ஏவுதற் கர் த்தாவாகவும், இயற்றுதற் கர்த்தாவாகவும் நிகழுங் கிர்த்தியங் கள் கிஞ்சித்தேனு முண்டாயிருக்குமோ? அப்பிரியம் புரு டர்பால தன்றோ? அதுபோல், இம்மை மறுமைப் பயனாகிய சிற்றின்பப் பேரின்பதாக மில்லாஞான்று, கர்மோபாசனாத் தவம் புரிதற் கியைந்த இச்சா ஞானக் கிரியையாகிய அந்தக் கரணமென்னுஞ் சேட்டைகள் உண்டெனப்படுமா? அந்தச் சேட்டைகளாவது மேற்கூறிய அபேட்சை முதலியவைகளா மென்க. அவையாவன : அபேட்சியாதுழிப் பகுத்துணர் தலும், அவ்வபேட்சையும் பகுத்துணர்தலு மில்லாவுழி அபி மானித்தலும், அவ்வபேட்சை முதலிய மூன்று மில்லாவுழி, விடயாகாரமாகவே மோதாந்தகார முற்றிருத்தலு மின்றென் பதென்க. இச்சேட்டைகளன்றி அந்தக்கரண மென்பதேது? இல்லையே! இந்நான்கு புடைபெயர்ச்சியு மெதன்பாலதெனப் படும்? மேற்கூறிய பொருட் பிரியத்தின்பால தென்றாற் போல் இப்போகப் பிரியத்தின்பால தன்றோ? அப்போகப் பிரிய மியார்பாலது? மேலேயிருந் தறிகின்ற ஓர் அறிவின்

பாலதன்றோ? அவ் வறிவு யாதினாலறியப்படுகின்றது? கரண முதலியவற்றா லறியப்படுகின்றதா? அல்லவே? அவ்வறிவா கிய பொருளால் இக்கரண முதலியவைகள் அறியப்படுகின்ற தால் இவைகள் ளறியாமை யென்பதற் கையமென்னை? அன்றி யும், இவ்வந்தக்கரணமானது, கட்பொறி முதலியவற்றை அறிகின்றதென முன்னர்க் கூறியதைப் பற்றியேனும் அறி வென்பதற் கியைகின்றதா? அன்றி இல்லையா? எனச் சற்றா கிக்குதும், எங்ஙனமெனின், ஷே ஐம்பொறிகளும் இவ்வந் தக்கரணங்களுக் கறிகருவிகளாயும், தொழிற்பெயர்களாயும், அறியாமை யென்னும் சடங்களாயும், முன்னர் முடிந்தமை யால், இப்பொறிகள் பொருள்களாயிற்றா? ஆகவில்லையன்றோ? இவைகள் பொருளாகாதுழி, தொழிலும் பண்புகளுமன்றோ? இத்தொழிற் பண்புகள் சொல்மாத்திரக் கற்பனைகளன்றோ? இக்கற்பனைகள் ஒவ்வோர் முதலாக உணர்வதன்றோ அந் தக்கரணமென வழங்கப் படுகின்றது. இங்ஙனம் அறியும் அந் தக்கரணம் அறியாமை யெனப்படுமா? அன்றி அறிவெனப் படுமா? அறிவெனப் படுமெனின், பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் னுணரூ மருளென்றதென்னை சூறள் மகாவாக்கி யம். இதனால், அறியாமை யென்பதற் கையமென்னை? அன்றியும், சத்த முதலிய விடயங்களை அறிகின்ற இவ்வந் தக்கரணம் பொருள்களாக மயங்கி அறிகின்றதா? அன் றிக் கற்பனைகளெனத் தெளிந்தறிகின்றதா? கற்பனைகளாவே தெளிந்தறிகின்றனவெனின், அவ்வவ் விடயங்களால் இன்ப துன்பத் தாக்கின்றி யிருக்கவேண்டுமே! அங்ஙனமில்லையே! பொருளாகவே மயங்கி யறிகின்றமையால், அதனாலும் அறி யாமை யென்பதற்கு முரணென்னை? கற்பனைகளை முதலாக மயங்கி யுணர்வதனாலும், தம்மைத்தாம் உணராமையினாலும், தலைமையையு முணராமையினாலும் அறியாமை யெனப்படு மன்றோ? இதனால், அறிவென்பதற்குக் கிஞ்சித்தும் திட

மில்லையே? ஆகலின், தாமொரு முதலுமன்று வீணமுதலு
மன்றென்க. இவ்வந்தக்கரண ஆராய்ச்சியிற் தேர்ந்த தியாதெ
னின், இரண்டாவது அடுக்காயுள்ள அறிவறியாமைப் பேத
மும் இவற்றிற்குமேல் உறுதியாயும் விலட்சணமாபுமிருக்கும்
ஒப்பற்ற அறிவுமாமென்க.

மூன்றாவது

அந்தக்கரண ஆராய்ச்சி விளக்கம் முற்றிற்று.

நான்காவது

சீவபோத ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வேண்பா.

இந்தவா ராய்ச்சியின்க ணேற்குஞ்சீ வப்பொருடான்
சந்ததமு மாரோபந் தானாகி - யெந்தன்பா
லோர்ந்துவப்ப யாவருமே யோதுநா னும்போத
மார்ந்ததெனத் தேர்ந்திடலே யாம்.

எங்ஙனமெனின், இதுகாறும் ஆராய்ந்ததில் அந்தக்கர
ணம் நான்கும் அறியப்படுந் தொழிற்குணமாக முடிந்தன.
முடியவே, இத்தொழிற்குணங்கள், யாதின்பாலதெனப்படும்?
இவற்றை மேலே யிருந்தறியும் நானென்னுமோ ரறிவின்பால
தன்றோ? அவ்வறிவன்றோ மாறுதிருக்கு மிருப்பென்பது?
அங்ஙனமிருக்கு மிருப்பு யாது பொருளெனப்படும்? அஃது
சீவப்பொருளெனின், சீவப்பொருளைச் சீவனாகவே கொண்
டுணர்வது அறிவெனப்படுமா? அன்றி அறியாமை யெனப்
படுமா? அறிவெனப்படுமெனின், அச்சீவப்பொருள் பொரு
ளெனப்படுகின்றதா? அன்றா? எனச் சற்றாகிக்குதும், எங்ங
னமெனின், அச்சீவப்பொருள் கர்த்தத்துவ முற்றதா?
அன்றி அகர்த்தத்துவ முற்றதா? கர்த்தத்துவ முற்றதெனின்,
அஃது போலியாயிருக்குங் கர்த்தத்துவமா? அன்றி ஓர் முத
லாக விருக்குங் கர்த்தத்துவமா? முதலாக இருக்குங் கர்த்தத்
துவமெனின், கர்த்தத்துவமாகிய அச்சீவப்பொருள்,

“எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொரு
ளப்படி காண்ப தறிவு.”

என்கிற சாதாரணனுபவமா யிருக்குந் தகையதா? அன்றி இவ்வனுபவத்துக் கெதிர்மறை யனுபவமா யிருக்குந் தகையதா? எதிர்மறையாவது, சூறள் மகாவாக்கியம்.

“எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தர்யினு ம்ப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.”

என்றிருத்தல், சட்பாவ விகாரானுபவ மெதார்த்தமா யிருக்கின்றமையால், அவ்வப்படியே கண்டுகண் டனுபவித்து வருவது பிரத்தியட்சானுபவ முறையாயிருக்க, இதற்கெதிர் மறை யனுபவமு முண்டோவெனின், அவ்வனுபவ மில்லா துழி அம் மகாவாக்கியம் வரவேண்டுவதின்று. அவ்வாக்கியா னுபவம் நம்முடைய அனுபவத்துக்கு விருத்தமானதா? அன்றி அவ்வாக்கியத்துக்கு நம்முடைய அனுபவம் விருத்த மானதா? அவ்வாக்கியமே விருத்தமானதெனின், அவ்விரு த்தமான வாக்கியம் ஆத்மானுபவிகட் கியைந்ததா? அன்றி, உலகானுபவிகட் கியைந்ததா? ஆத்மானுபவிகட் கியைந்த தெனின், அவ்விருத்தமான வாக்கியானுபவத்தை யேலாத உலகானுபவிகள் அறிவுடையோர்களும், ஏற்ற ஆத்மானுபவி கள் அறிவின்மையருமாக வேண்டிவருமே. ஆகவின், உலகா னுபவத்துக்கு அவ்வாக்கியம் விருத்தமானதன்று, உலகானு பவமே விருத்தமான தென்க. இவ்விருத்தமான உலகானு பவம் அறிவுக் குடன்பாடன்றே! அறியாமையாகிய சடத் துக்கே உடன்பாடாகின்றது. இதனால் சீவப்பொரு ளென் பது சடப்பொரு ளெனப்படுமா? அன்றிச் சித்துப்பொரு ளெனப்படுமா? சித்துப்பொரு ளெனப்படுமெனின், அஃது அறியாமை யன்றென்பதாய் முடியும்; முடியுமாயின், அச் சீவப்பொருள் எஞ்ஞான்றும் அறிவென்பதா? அன்றி ஓர் ஞான்று அறிவென்பதா? அஃது அனாதி நித்தியத்துவமா யிருந்து எண்ணரிய பிறவிகளையும் எடுத்தெடுத்து இன்ப

துன்பங்களை அனுபவித்து வருகின்றது அனுபவமா யிருத்
தலினாலும்,

நன்னூல்.

“உணர்விய ஸாமுயி ரொன்று மொழித்த
வுடல்முத லனைத்து முயிரல் பொருளே.”

எனப் பவணந்தியாரும் கூறியிருக்கின்றமையினாலும் எஞ்
ஞான்றும் அறிவுப்பொருள் தானெனின், அதனை ஆராய்
வுழி, அறியாமையாய் முடியா திருக்கட்டும். அறிவென்பது
அறியாமையாயும் அறியாமை யென்பது அறிவாயும் முடி
வது அறியாமை யெனப்படு மன்றோ. அறிவு அறியாமை
யென்றும் அறியாமை அறிவென்றும் இயையாதிருத்த
லன்றோ அறிவறியாமைத்துவைதம். இவற்றால் சீவனென்
பது அறிவல்லவே? அன்றியும், சீவன் சீவனென வழங்கப்
பட்டு வருவது பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றுணருந்
தகையதா? அன்றிப் பொருளைப் பொருளென் றுணருந்
தகையதா? பொருளைப் பொருளெனக் கொண்டே உணரு
முணர்வு பொருளெனின், அஃது நிகழும் பொருளா? அன்றி
நிகழாப் பொருளா? நிகழும் பொருளெனின், வேறொன்றில்
நின்று நிகழுபவனா? அங்ஙனமன்றி நிகழுபவனா? அவத்தாத்
திரயங்களில் நின்று நிகழுபவனெனின், அவ் வவத்தைக்
களில் ததாகாரமாய் நின்று நிகழுபவனா? அன்றி எதிராகார
மாய் நின்று நிகழுபவனா? அஃது இயற்கைச் சார்போதனாக
லின், தனித்து நிகழுபவனன்று: ஒன்றைச் சார்ந்தே நிகழுப
வன் - அதாவது உபாதியையெனின், இதனால் சாக்கிரமுத
லிய மூன்றவத்தைக் கண்ணும் தூலமுதலிய உபாதிகளைச்
சார்ந்தவனென் றுகின்றது. ஆகவே இத்தூலமுதலிய உபா
தித்திரயங்களைப் பொருள்களெனச் சார்ந்து நிகழுபவனா?
அன்றிக் கற்பனைகளெனச் சார்ந்து நிகழுபவனா? இம்மூன்றும்

ஒவ்வோர் முதலாகலின் பொருள்களென்றே சார்ந்து நிகழுபவனெனின், இவ்வுபாதித் திரயங்களை நான் நானென மருவி நிகழுபவனா? அன்றி மருவாது நிகழுபவனா? சார்போதனாகலின் மருவியே நிகழுகின்றவனெனின், இவ்வுபாதித் திரயங்கள் பொருள்களா? அன்றிக் குணங்களா? தொழில்களா? பொருள்களே யெனின், விகாரப் பொருள்களா? அன்றிச் சுயம்புப் பொருள்களா? சுயம்புப் பொருள்களே யெனின், இவைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வோ ருபாதான காரணத்தை யேலாமலும், பின்னான்று நாசத்தை யேலாமலும், அதன் பின்னான்று தத்தம் உபாதானகாரணமா யாகாமலும் இருந்தபடியே யிருக்கவேண்டுமே! அங்ஙனமின்மையால் பொய்ப் பொருள்க ளென்பதற்கு முரணெனினே? இப்பொய்ப் பொரு ள்களை மெய்ப் பொருள்களாக நானென மருவி நிகழுவ தன்றோ சீவனெனப்படுவது? பொய்ப்பொருள்களைப் பொய்ப் பொருள்களென்றே நானென மருவி நிகழுபவனெனின், இவ்வுபாதிக்களால் முற்றும் அல்லலுறுவானேன்? அல்லலுறுதற்கு யார் சம்மதிப்பவர்? அன்றியும், இவ்வாறான இன்பதுன்பா னுபவம் பொய்யா யிருக்கவேண்டுமே! உண்மையா யிருக்கின் றதே! கயிற்றின்கண் அரவாகத் தோற்றுதலைப் பொய்யென் றுணர்ந்து பின்னான்று அதை மெய்போலப் பாவித்துழி, அதனால் பாவிப்பவனுக்கு இன்ப துன்பானுபவம் உண்டா யிருக்குமா? அவ்வின்ப துன்பங்கள் வீளைந்ததாகக் கொள்ளி னும் அவை அனுபவப்படுமா? படாதன்றோ! அங்ஙனம் இவ்வுபாதித் திரயங்களால் வரும் இன்ப துன்பானுபவம் பொய்யாக உண்டாயிருக்கின்றதா? இல்லையே! உண்மையாக விருக்கின்றதால், இவ்வுபாதிக்களை நானென மருவி நிகழுவது பொய்மையாகவன்று. பொய்மைமையாகிய இவ்வுபாதித்திரயங் களை மெய்மைமையாகக்கோடல் மயக்கமா? அன்றித்தெளிவா? மயக்கந்தானெனின், இதற்குமேல் இவற்றை நான் நானென

மருவியது இரட்டித்த மயக்கமன்றோ? இவ்விரு மயக்கத்திற் குமேல், இகபர போகத்திற் கிணைந்த இச்சாஞானக் கிரியைக ளெழுவது இன்னும் அதிகரித்த மயக்கமன்றோ? இம் மயக்கங்களுக்கும் மேல், தன்னை விளக்கிவைக்கும் சத்பிரமாணங்களாகிய பிரபல சுருதிகளைப் பசுநூல் மோகநூல் முதலியனவாகத் தூடித்து வருவது இன்னும் விசேடமாக அதிகரித்த மயக்கமன்றோ? இம்மயக்கங்கள் அறியாமை யெனப்படுமா? அன்றி அறிவெனப்படுமா? மிக்க அறியாமையாகலின், இவ்வறியாமை யன்றோ சீவெனெனப்படுவது? தனக்கயலாக அனைத்து மிருப்பதாகவும் அவற்றிலொன்றை நானாகவும் மற்றொன்றை எனதாகவும் உணருகின்றதால்,

சுசீவீனபோதம்.

“மெய்ம்மையறி வல்லதமிழ் வேறறிவ தெல்லாந்
தம்மையறி யும்மறிவ தேயறிவு தானே.”

எனக் கூறியிருக்கின்றது. இஃதிங்ஙன மிருக்கட்டும். இன்னும் சீவப்பொருளைப்பற்றிச் சற்றூகிக்குதும். நானென்கிறது சீவப்பொருளாயின், பரிபாக முதிர்ச்சி வந்த பின்னான்று இருவகைச் சமாநிபையு மெய்துவதாயார்? நாமன்றோ! நாம் அவ்விருவகைச் சமாநிபையும் எய்துவது யாதுக்கு? சீவபாவ மகலற்கன்றோ? சீவபாவமாவது மேற்கூறிய உபாதித் திரபங்களை நான் நானென மருவி அல்லலுறு மயக்கம். இங்ஙனமாகிய விபரீதமயக்கமன்றோ போதமெனப்பட்டது? இம்மயக்கமாகிய போதம் நமக்குக் கிழமைப் பொருளா? அன்றி நாமா? இச்சீவபோதம் கிழமையெனப் படுமோவெனின், என் சீவன் என் சீவெனென வழங்கப்படாதிருக்கட்டும். வழங்குவதால், கிழமைப்பொரு ளென்பதற்கு முரணின்னு. இன்றுகலே, இஃது மிறிதின் கிழமையா? அன்றித் தற்கிழ

மையா? தற்கிழமைதா னெனின், இச்சீவபாவம் நம்மை விட்டகல மேற்கூறிய இருவகைச் சமாதிக்கண்ணும் திரிலோகத்திலுமில்லாத அரியவுழைப் பெய்துவானேன்? அன்றியும்,

வைராக்கிய தீபம்.

“திரிவித வுலகத் தரிதொரு ஞானி
தேர்விடத் தென்றுமோ ரொன்றை
யுரைசெயிற் பிரம வித்தையொத் தரிதோ
வென்றுமீவ் வுலகுரைப் பதனா
லரிசொல்கீ தையிலும் பிரமசா தகரின்
யார்க்குள வருத்தமென் பதனாற்
பெரியதோர் வருத்த மெனைமறை துணிந்தப்
பிரமநா னெனவிருத் தலினே.”

என்று கூறியிருக்கின்றது. இங்ஙனம் எய்தும் உழைப்பு ஷை உபாதித்திரய நானென்பது இறத்தற்கா? அன்றி இருத்தற்கா? இறத்தற்காகலின், கரணேந்திரியாதிகளுக்கு அகோசரமாய் இலங்கும் தனது அதிட்டான பிரமத்தைப் பலகற்பமும் கண்டுகண்டு பழகவேண்டுமென தாயிற்றென்க. இதனால் நானென்பது சீவப்பொரு ளெனப்படுமா? படாதே? ஆகலின், நானென்பது யாது பொருளெனத் திடமுற் றிருக்கின்றது? அவத்தாத்திரய சகிதமாகிய அஞ்ஞான திசைக்கண்ணும் அவ்வவத்தாத்திரயரகித இருவித சமாதியாகிய ஞானதிசைக்கண்ணும், அங்கங்குள்ள இலட்சியானுபவங்களைக் கண்டுகண் டனுபவிப்பது நானென்பதா? அன்றி வேறென்பதா? நானென்பதுதா னெனின், அந்த நான் எங்ஙனம் சீவப்பொரு ளெனப்படும்? நானென்னும் அகம்பொருள் உபாதித்திரய நானாக ஆரோபித்துழியன்றோ சாக்கிராவத்தைக்கண் விசுவனாகவும், சொப்பனாவத்தைக்கண் தைசதனாகவும், சுழுத்திபவத்தைக்கண் பிராக்ஞனாகவும், அவ்வவற்றிற்கும் இயைந்த

இத்தலைப்பெயர்கள் வந்தன. அங்ஙனம் வந்ததிலும் விசுவன் முதலிய ஒவ்வொரு தலைப்பெயருக்கும் இயைந்த பரியாய நாமங்களும் வந்திருக்கின்றன. அவைகளாவன : ௧-வது, தூல சரீர அபிமானத்தினால் விசுவனென வந்துள்ள அவசரத்தில் சுகல தத்துவங்களுடன் கலந்து விவகரிக்கின்றமையால் விய வகாரிகனெனவும், அவித்தையாப் பிரதிபிம்பனாதலால் அந் தக்கரணப் பிரதிபலனெனவும், சொரூப சமாதிக்கண் விளங்கிய கூடத்த சைதன்னியச் சாயையாதலால் சிதாபாசனெனவும், சுகல தத்துவங்களாகப் பரிணமித்ததுபோலிருத்தலால் விட்சேபனெனவும், அந்தக்கரண சம்பந்தமாக நின்று ணர்தலால் பிரமாத்துருவெனவும், இவையனைத்திற்கும் கர்த்தத்துவ முற்றிருத்தலால் கர்த்திருவெனவும், அனைத்தையும் அனுபவிப்பவ னாதலால் போத்திருவெனவும், அனைத்தும் தன்னாலறியப் பெறுகின்றமையால் விஞ்ஞானமயனெனவும், சரீரமுதலியவற்றோடு பந்தித்திருத்தலால் சூடும்பியெனவும், தேகத்தையன்றித் தனது எதார்த்த சொரூபம் விளங்காமையால் சரீரியெனவும், நீயென்கிற விரண்டாம் பதத்திற்கு வாச்சியார்த்தனாதலால் தொம்பத முக்கியார்த்தனெனவும், ஆகிய இவையும் பிறவும் வந்திருக்கின்றன. ௨-வது, சூக்கும சரீராபிமானத்தினால் தைசதனென வந்துள்ள அவசரத்தில் சாக்கிராவத்தை லட்சியானுபவ வாசனை பிரதிபலிக்கின்றமையால் பிராதிபாதிக சீவனெனவும், சாக்கிராவத்தையைக் கற்பித் துணர்வதுபோல் சொப்பனத்தைக் கற்பித் துணருகின்றமையால் சொப்பன கற்பிதனெனவும், ஆகிய இவையும் பிறவும் வந்திருக்கின்றன. ௩-வது, காரண சரீராபிமானத்தினால் பிராஞ்ஞனென வந்தது யாதுகாரணமெனின், சுழுத்திக் கண் யாதொன்றுந் தோன்றுமையை அறிந்து பின்ஞான்று விழித்தறிவித்தற்கு அச்சுழுத்திக்கண் அறிவுவடிவமாக இருந்ததனென்க. இப்பிராஞ்ஞனெனப்பெயர் வந்துள்ள அவச

ரத்தில் சுழுத்திக்கண் தனித்திருந்தும் அதனைக் கிஞ்சித்து முணராது மேல் தூலசூக்கும விளைவுக்குத் தான் அங்குரமாயிருத்தலின்காரணவியட்டி சரீராபிமானியெனவும், அச்சுழுத்திக்கண் தான் தனித்திருந்தும் தற்பிரகாசம் மழுங்கி மூடப்பட்டு அம்மூடத்தினின்று தானே காரியப்படுதற் கியைந்திருத்தலால் காரியோபாதிகெனனவும், இன்னும் இதுபோல் வன பிறவும் வந்திருக்கின்றன. ஷெ விசுவன் முதலிய தலைப்பெயர்களும் அவ்வப்பெயர்கட்கு இயைந்த பரியாயப் பெயர்களும் வந்து நிகழுவது யாருக்கு? நானென்பதற்கன்றோ? அந்த நான் அவத்தாத்திரய சுகிதமாயுள்ள சீவபோத நானா? அன்றிச் சொரூப சமாதிக்கண் விளங்கிய சிவபோத நானா? சிவபோத நானா எனின், ஷெ விசுவன் முதலிய மூன்றினுக்கும் அதீதப்பட்டிருக்கும் இருப்புக்கு அவத்தாத்திரய விலட்சணெனனவும், அவ்விலட்சணத்தில் அறிவே வடிவாய் விளங்கலால் சேதனெனனவும், அகம்புற மென்பவற்றுள் அகத்தில் நிறைந்திருக்கின்றதால் அந்தரியாமி எனவும், சிறிது மிச்சையின்றி ஞானனுபவங்களை அனுபவித்து வருதலால் அனுசந்தாத்திருவெனவும், யாவைக்கும் தானே இருப்புப் பொருளாயிருத்தலால் சுயஞ்சத்தார்த்த என்னவும், கடத்தினை வளைபட்டதுபோலிருக்கிற ஆகாயத்தை யொத்து தேகத்துனை வளைபட்டதுபோற் காண்டலால் அவிச்சின்ன சீவெனனவும், காரணகாரிய கற்பனைக ளிறந்து விளங்குவதால் பாரமார்த்திக என்னவும், மற்றொன்று லன்றித் தானே சுயம்பிரகாசமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றதால் தூரியெனனவும், யாவைக்கும் தான் முற்றுஞ் சாட்சித்துவமாயிருத்தலால் சான்னின் என்னவும், தூல முதலிய சரீரத்திரய சம்பந்தமின்றி யிருத்தலால் பிரத்தியேகாத்மா வெனவும், நீ என்கிற இரண்டாம் பதத்தில் உறுதிப்பொரு ளாதலால் தொம்பத இலட்சியார்த்த என்னவும், இன்னும் இதுபோல்வன பிறவும்

வந்திருக்கின்றவை சீவபோத நாணக்காக்தும்! சதா நிட்டை
கூடிச் சமாதரி எய்துவிடது ஆதம்மே போதங் கெட்டு அல்லது சிவ
போதங்கெட்டுச் சீவபோதம் ஆதற்காக்தும்! இஃது வியப்பி
னும் பிக்கவியப்பு!! சோபாதிகமென்பதும், நிருபாதிகமென
பும் இரண்டி ருக்கின்றன. சோபாதிகமென்பது உபாதிசகித
மாக நின்றல். நிருபாதிக மென்பது அவ்வுபாதி சகிதமாக நிற
றல். அவை தூலமுதலிய உபாதிசம் பந்த நானாயும், அத்தூல
முதலிய உபாதிசம் பந்தமின்றிய நானாயுமிருந்தல். அவத்தாத்
திராமற்ற இரவித சமாதரிக்கண் நானென்பது அபவாத
முற்றாழி இச்சீவபோத முண்டா? சீவபோத வெழுச்சி உபா
தித்திராம விலட்சியானுபவ முள்ளஞானம் மன்றோ? இப்
போத மகன்ற மேற்படி சமாதரிக்கண்ணும் நானென்ப
தின்றோ? இன்றொலின் திருநுபவ சமுத்திக் கண்ணும்
நானெண்ணும் அழிவில்லாமையா? அச்சமுத்திக்கண் மக்
கிவ அனந்தத்தை அனுபவித்து விழித்துப் பின்னான
அங்குள்ள அனுபவத்தை வந்துணர்த்துகின்றனர். இது
போல் அச்சமாதரிக்கண் நானென்ப தில்லாமையா? அங்கு
ள்ள சிவ இலட்சியானந்தத்தை அனுபவித்து அச்சமாதரி கலை
ந்து பின்னான னுணர்த்துகின்றது என்னை?

தத்துவமாயர் பாடுதுறை.

“அஞ்ஞான காரிய மனைத்து மறவிட்டு
விஞ்ஞான மாணோமென் னுந்தீபற
வெளியாகி நின்றோமென் னுந்தீபற.” என்றும்,

நிசாதந்த வந்தியார்.

“தானாயிருந்த தலைமைப் பாம் பொருள்
நானாயிருந்தேனென் னுந்தீபற
நன்றாகப் பார்த்துடி னுந்தீபற.”

என்றும் கூறியவாற்றாற் காண்க. மேற்படி சுழுத்தின்கண் நானென்பது இல்லையாயின் சமாதிக்கண்ணும் நானென்பதில்லை யெனப்படும். அஞ்ஞானதிசைக்கண் பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றுணரும் மருளானுபவமாகலின், இம் மருள் சீவபோதமென்பதா? அன்றி வேறுபோத மென்பதா? வேறுபோதமு முண்டோவெனின், அவ்வேறுபோதமு மிரண்டெனப்படும். அவை பரமாத்மபோத மெனவும் அந்தராத்மபோத மெனவுமாம். இவற்றுள் பரமாத்ம போதமென்பது மேற்படி சமாதிக்கண் உதயமான சுக இலட்சியானுபவத் தெளிவாம். இத்தெளிவே சிவபோத மெனவும் அல்லது ஆத்மபோத மெனவும், அந்தராத்ம போதமென்பது மேற்படி சுக இலட்சியானுபவமுமின்றி உபாதித்திரயங்களை நான் நானென்னும் மருளானுபவமுமின்றி மத்தியபோதாநுபவ மெனவுமாமென்க. மதத்தர்கள் பரமாத்மா வெனவும், சீவாத்மாவெனவும் இரண்டென வழங்குகின்றார்களே யெனின், நித்தியாநித்திய வத்துவிவேக முதலிய சாதன சதுட்டயம் வாய்ந்த பரிபாக முமுட்சுக்கள் என்ன ஆத்மாவெனப்படுவர்? சீவாத்மா ஆவாரெனின், இத்தூல முதலிய உபாதித்திரயங்களை நான் நானென் றழுந்தி யிருப்பவராக வேண்டும். பரமாத்மா ஆவாரெனின் மேற்படி இருவித சமாதிக்கண்ணும் சிற்பிரகாசமே நானெனத் தெளிந்தவராக வேண்டும். இவ்விரண்டுமல்லாதவரெனின், அவர்களுமாத்மாக்களன்றோ? ஆமெனின், அவர்கள் என்ன ஆத்மாவெனப்படுவர்? மத்திய கதமா யிருப்பவரன்றோ? ஆகலின், அந்தராத்மா வென்பதற்கு முரணின்றென்க. சீவபோதம் கற்பித மென்பதற்கும், ஆத்ம போதம் எதார்த்த மென்பதற்கும் உதாரணம்:—

ஞானவாசிட்டம்.

“சீவனெவ் வறிவினாலே தெரிவுறு மதுபதார்த்தந்
தாவுறும் விவிதமான சங்கற்ப விகற்பமுற்று

மேவிய மயக்கந்தன்னால் விரிந்தநீ ரலையாமாபோல்.
பூவல யங்களாகிப் பொலிந்தது புகன்றசீவன்.” என்றும்,

“சீவனென் கின்றசொல்லும் பொருளுமாய்ச் செறிந்தவான்மா
பாவனை மனனத்தாலே பருத்தெழு மனமதாகும்
மேவரும் பிரமந்தன்னில் வேலையி லலைபோல்வந்து
தாவுறு முள்ளந்தானே நினைந்தவா சகங்கற்பிக்கும்.” என்றும்,

“நானெனும் பொருள்காணாதார் ஞானவா காயங்காணார்
நானெனும் பொருளைக்கண்டோர் ஞானவா காயமாவார்
நானெனு மகங்காசக்கார் ஞானவிண் மதியைமூடி
னெனொப் பரமவாம்ப னன்மலர் விரியாதன்றே.”

என்றும் கூறியவாற்றாற் காண்க. அன்றியும், இருவித
சமாதிக்கண்ணும் சீவேசுர சகத்தனைத்தும் தோற்றன் மாத்தி
திரமாக நிகழுமென்பதற் சூதாரணம்:—

ரி புகிதை.

“துன்னு மானைய வித்தைக டானிலை
தொடரு மீசனுஞ் சீவனுந் தானிலை
பின்ன மின்றிய கண்டம தாகிய
பிரம மேயக மென்றுதெ ரிந்திடும்
சின்ன மில்லிட மாகிய போதமே
சீவன் முத்தனுக் கானவி லக்கண
மென்ன லாந்தத் தாண்டவ மாடுநம்
மீசன் றன்பரி பூண ரூபமே.”

எனக் கூறியவதனாற் காண்க. ஐடி சீவன்முத்தி முதிர்
ச்சியாகிய விதேகமுத்திக்கண் ஐடி சீவேசுர செகத்தனைத்
தும் தோற்றன் மாத்திரமு மின்றென்பதற் சூதாரணம்:—

ரி புகிதை.

“தோற்று கின்ற சகபர சீவரின்
தொடர்யி யரதொன்றுஞ் சற்றுமி லாமலே

சாற்று வாக்கு மனங்கட் ககோசர
சச்சி தாநந்தத் தற்பர மாகவே
வேற்று மையின்றி யென்று மிருப்பதே
விதேக முத்த னிலக்கண மென்றிட
வேற்று மாநந்தத் தாண்டவ மாடுநம்
மீசன் றன்பரி பூரண ரூபமே."

என்பதனாற் காண்க. இதுகாறும் கூறிப்போந்ததனால், நானெனப்படுவது என்ன பொருளாயிற்று? சீவப்பொருளாயிற்றோ? ஆகவில்லையே! இதற்கென்செய்தும்!! கடப்பொருளானது மட்பொருளுக்குத் தான் வேறிடத்ததாக வின்றேனும், அந்த மட்பொருளின்கண் தானொரு முதலாக இருப்பதனா லன்றோ, பிடித்தல், எடுத்தல், வைத்தல், சமைத்தல், புகித்தல் முதலிய பற்பல விவகாரானுபவங்கள் நிகழ்கின்றன? இதுபோல், சீவப்பொருளென்பது நானென்னும் பொருளுக்குத் தான் வேறிடத்ததாக இன்றேனும் அந்த நானென்னும் பொருளின்கண் தானொரு முதலாக இருப்பதனா லன்றோ அறிதல், அறியாதிருத்தல், நினைத்தல், மறத்தல், விரும்புதல், வெறுத்தல், கேட்டல், பரிசித்தல், பார்த்தல், ருசித்தல், முகர்த்தல், வசன தான கமன விசர்க்க ஆநந்த முதலிய பற்பல கிரியாநுபவங்கள் நிகழ்கின்றனவெனின், கடோபாதி யென்பது தொழிற் குணமுந் தோற்றக் குணமுமா? அன்றி ஓர் பொருளா? அஃதோர் பொருள்தானெனின், ஓர் பொருளின்கண் மற்றோர் பொருள் எங்ஙன மிருக்கும்? அங்ஙன மிருப்பதாகக் கொள்ளினும், அந்தப் பொருளுக்குத் தசபுறங்களுள்ள எந்தப் புறத்திலாவ திருத்தற் கியையுமன்றோ? அதுபோல், கடப்பொருள் எந்தப்புறத்தி லிருக்கின்றது? எந்தப்புறத்து மில்லையே! தொழிற்குணமாயுந் தோற்றக்குணமாயு மிருக்கின்றதால் அதற் கொருபுறமும் வேண்டுவதின்று. அதுபோல், சீவனென்பது ஓர்

பொருளாயின், இச்சீவனுக்கு ஆதாரமாயுள்ள அவித்தியாந் தக்கரணத்திற்கும் அவ்வவித்தையின் காரியமாகிய உபாதித் திரயம், அவத்தாதத்திரய முதலியவற்றிற்கும் ஆதாரமென்ப தியாது? நானென்பதன்றோ? அந்த நானுக்குப் புறம்பென் பது எங்கே? சமஸ்தமும் கயிற்றரவுபோல் நானென்பதி லாக லின், சீவனென்பது எங்கிருக்கின்றது? நானென்பதி லிருக்கி ன்றதெனின், நானென்பதற்குப் புறம்புள்ளதாயின் உள்ரு மிருக்கலாம். அங்ஙனம் இல்லை யென்பதற்கு உதாரணம்:—

பாடுதுறை.

“உண்மை வழியேயென் னாதேடா காள
முட்புறம் பில்லையென் னாதேடா காளந்
திண்மை யுணர்வேயென் னாதேடா காளந்
திசை திசை தோறுநின் னாதேடா காளம்.” என்றும்,

“ஊனே மறிவதென் னாதேடா காள
முணர்வே பிரமமென் னாதேடா காள
நானே யவனமென் னாதேடா காள
நானாவ தில்லையென் னாதேடா காளம்.”

என்றும் கூறியவாற்றாற் காண்க. முன்னூன்று கவியில் நானென்பது அகம்புற மற்றதென்றும், பின்னூன்று கவியில் நானென்பது பிரமசொருபமாய் விளங்கிய னூன்று உபாதித் திரய நானாயி சீவபோதம் அற்றதென் னும் பொருளாயிற் றென்க. இங்ஙனமிருக்க, சீவனென்ப தோர்பொருளா? நா னென்பது அகம்புறமுடையதா? இல்லையே! இச்சீவத்து வத்தைப்பற்றி இன்னுஞ் சற்றாகிக்குதும். எங்ஙனமெ னின், சீவன் சீவனென வழங்கு மிப்பெயரானது இடு குறிப்பெய ரென்பதா? அன்றிக் காரணப்பெய ரென்பதா? இடுகுறிப்பெய ரென்பதுதா னெனின், எந்த ஓர் முதலுக்கு இப்பெயரிட்டு வழங்குகின்றது? அறிவுக்கெனின், அவ்வறிவு

நானென்பதா? அன்றி வேறென்பதா? நானென்பதுதான்
 னெனின், நானென்பது இப்பெயரை ஏற்பானேன்? பொரு
 ளல்லவற்றைப். பொருளென் றுணர்ந்து அனுபவிப்பதா
 லெனின், அங்ஙனம் உணர்வது அறியாமை யன்றோ? அன்
 றெனின், பொருளைப் பொருளென் றுணர்வது அறியாமை
 யாக்கும்! அங்ஙனமு மன்றெனின், பொருளல்லவற்றைப்
 பொருளென் றுணர்வது எற்றுக்கு? அதாவது நானல்லாத
 தை நானென மயங்கி மருவல். அங்ஙன மயங்கி மருவல்
 அவ்வுபாதி காரணமாகச் சீவிப்பதற்கன்றோ? அங்ஙனம் சீவி
 ப்பது, அறியாமை யெனப்படுமா? அன்றி வேறெனப்படுமா?
 வேறெனப்படுமெனின், அஃதறிவாக வேண்டுமே! ஆகலின்,
 அவ்வறிவு நானென்ப தாகின்றது. ஷட உபாதி காரணமாகச்
 சீவிப்பது நானென்பதாயின், இருவிதச் சமாதியு மெய்திய
 சீவன்முத்தித் திசைக்கண் நானென்ப திருப்பதால், இவ்வஞ்
 ஞான திசைக்கண் சீவிப்பது யாது? நானென்பதுதானெனின்,
 இங்கே நானென்பது எத்துணைத்தாக நின்று சீவிக்கின்றது?
 உபாதித் துணையாகவெனின், ஆங்கிருவகைச் சமாதிக்கண்
 னும் சிவானந்தத்தை இருந்தனுபவிக்கும் ஞானு எத்
 துணையது? ஆங்குநிருபாதிகமும், ஈங்குச்சோபாதிகமுமாகின்
 றனம். உபாதித்துணை நானென்பதாயின், இவ்வுபாதி காரண
 மாகச் சீவித்த லென்பதும் நானென்கிறதற்கு ஐயமின்று.
 அந்த நிருபாதிகமாகிற சீவன்முத்தியில் காலதேச வத்து பரி
 ச்சேதரகித நானாயும், இச்சீவதிசையில் உபாதித்துணை நானு
 யும் இருக்கின்றனம். இவ்விரண்டு நானுள் எந்த நான் அதித்
 டான நானெனப்படுவது? எந்தநான் ஆரோபித நானெனப்
 படுவது? கண்டப்பட்டுச் சீவிக்கின்ற நான் ஆரோபித நானெ
 ன்பது. கண்டப்பட்டுருத்தலாவது உபாதியாலன்றோ? இவ்
 வுபாதியானது கடோபாதிபோன்று கற்பிதமா யிருத்தலின்,
 இக்கற்பிதங் காரணமாக நானென்பதும், நான் கண்டப்பட்டு

பிறந்ததென்பதும், கற்பிதமன்றோ? அன்றியும், இந்தக் கற்
பித நான் மூன்றாயிருக்கின்றது. மூன்றா யிருத்தலாவது தூல
மூதலிய வுபாதித்திரயமாம். சாக்ஸிராவத்தாத் தூலநான் சொ
ப்பனுவத்தாச் சூக்குமநானிலும், சொப்பனுவத்தாச் சூக்கும
நான் சாக்ஸிராவத்தாத் தூலநானிலும் இல்லாவாறுபோல்,
இவ்விரண்டுவத்தாத் தூல சூக்கும நானென்பவை, சுழுத்தி
யவத்தாக் காமனோபாதிநானில் இன்னுகின்றன. இம்மூன்றவ
த்தைகளும் இவ்வவத்தைகட்குட்குடையந்த உபாதித்திரய நானெ
ன்பவைகளும் சுகடக்கால்போல் மாறிமாறித் தோற்றுகின்
றன? இங்ஙனமாகிய இக்கற்பனைகள் எதன்கண் தோன்றி
மறைகின்றன? நாமாகிற சிந்தையி லன்றோ! அச்சிந்தை
யன்றோ சித்தாகாச மெனப்படுவது? அச்சித்தாகாசமன்றோ
அகம்பொரு ளெனப்படுவது? என்னை?

தத்துவாராயர் பாடுதுறை.

“எட்டுத் திசையு நிறைந்தவூ ரெங்களு
ரேகாந்த மாகி யிருக்குமூ ரெங்களுர்
தட்டற்ற யோகிக டங்குமூ ரெங்களுர்
தன்மபா வங்க டவிர்தவூ ரெங்களுர்.”

என்பதனாற் காண்க. இங்ஙனமாகிய தீர்ந்த நிலையன்றோ மூன்
ருன்று அதிட்டான நானென்பது? அவ்வதிட்டான நாளைத்
தவிர இவ்வாரோபிதநான் இல்லாவாறுபோல் இவ்வாரோ
பித நானென்பதை யன்றி அவ்வதிட்டான நான் இல்லையெ
னப்படுமா? இருக்கின்றதால், இஃது மட்பொருளையன்றிக்
கடப்பொரு ளின்றியும், கடப்பொருளையன்றி மட்பொரு
ளுண்டாயும் இருக்கின்றனபோலாம். இவற்றால் தோந்தது யா
தெனின், முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் மட்பொரு ளுண்
டாயும் இடைப்பொழுது கடப்பொருள் மட்பொருளையன்றி
இருத்தல்போ லிருக்கினும், உண்மையில் இவ் வோர்போதே.

னும் மட்பொருளையன்றிச் சிறிதேனுமுண்டோ? இன்றாகலின், முப்பொழுதும் உள்ளது மட்பொருளும், அம்முப்பொழுதும் இல்லாதது கட்பொருளு மாகின்றன. இதுபோல், அவ்வதிட்டான நானென்பதைத் தவிர, ஆரோபித நான் இன்றாயும், இவ்வாரோபித நாளைத் தவிர அதிட்டான நான் என்பதுண்டாயும் இருக்கின்றன. இதனால், ஆரோபித நானுக்கு முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் அதிட்டான நானென்பதுண்டாயும், இடைப்பொழுது இவ்வாரோபித நான் அதிட்டான நானென்பதை யன்றி இருத்தல்போலிருக்கினும், உண்மையில் இவ் வோர்போதேனும் அதிட்டான நானென்பதையன்றிச் சிறிதேனு முண்டோ? இன்றாகலின், முப்பொழுது முள்ளது அதிட்டான நானும், அம்முப்பொழுது மில்லாதது ஆரோபிதநானு மாகின்றன. ஆகவே, எஞ்ஞான்றும் உள்ளது அதிட்டான நானென்பதே நிண்ணமாயிற்றென்க. இதனால், இவ்வஞ்ஞான நிசைக்கண் சிவிப்பது அதிட்டான நானென்பதன்று. ஆரோபித நானாகிய அறியாமையென்றாயிற் றென்க. இதனாலும் கூறிப்போந்ததால் (அவ்வதிட்டான நானே சித்தாந்த பட்சமாயினும்) இதற்குமேல் உண்மையில் இவ்வதிட்டான நானும் சித்தாந்தமன்று. எங்ஙனமெனின், முன்ஞான்று ஆரோபிதநான் பூர்வபட்சத்திற் சிவையந்ததால் அனைத்தப்பற்றிப் பின்ஞான்று அதிட்டான நான் சித்தாந்தமாயிற்று. ஆரோபிதநான் அதிட்டான நாளை நோக்கியதுபோல், அதிட்டானநான் மேலே யிருக்கின்ற தானென்பதை நோக்குமி இவ்வதிட்டான நானும் சித்தாந்தப்படாது பூர்வபட்ச மாகின்றதென்க. இவற்றை இன்னுஞ் சற்றாகக் குதும். எங்ஙனமெனின், நானென்னும் அகம்பொருளுக்கு அதிட்டானத்துவம் இயற்கையென்போமா? அன்றிச் செயற்கை யென்போமா? இயற்கை யென்போமெனின், இவ்வதிட்டானத்துவம் சிவபோதமாயிற்று. ஆகவே, அவத்தாத்திரய

சகிதத்தில் சீவபோதமாயிரும்பதிராயாது? நானென்னும் அகம் பொருளன்றோ? அகமென்பது சீவபோதமாயின், சமாதிக் கண் சீவபோதமாய் நின்றல் வேறு அகமாயிருக்க வேண்டும். வேறு நானொருவெனின்,

சுத்தவாயாபி பாடுநறை.

“அஞ்ஞான காரிய மஞ்ஞான மறவிட்டு
விஞ்ஞான மாட்டேறெமன் ஹந்தீபத
வெய்யாபி கிண்டேறெமன் ஹந்தீபத.”

எனக் கூறியிருப்பானேன்? இங்ஙனம் சீவபோதமாய் நின்ற அனந்தாத்திராய முதலிய கற்பனைகளைக் கழித்து நிருபாதிக சீவபோதமாயேறெமன் நாயிற்ற. அகமே, முன்ஞானது சீவபோதமாய் நின்றதாய் நானென்பதே, பின்ஞானது சீவபோதமாய் நின்றதாய் நானென்பதே, இவற்றால், நானென்பது இவ்விரண்டு மென்பாடுமா? அன்றிப் படாதா? இவ்வுண்மையே நானெனின், சீவபோத அஞ்ஞானத்தில் சீவபோத மெய்ஞ்ஞானமும் சீவபோத மெய்ஞ்ஞானத்தில் சீவபோத அஞ்ஞானமும் இவ்விரண்டின. இவற்றையே, ஒன்றிலொன்றில்லைமென்னும் அன்னிபோன்னியாபாவ மென்பார் சத்தாக் கள். இங்ஙனம் இருக்கும் இவ்விரண்டிலும் நானென்னு மகம் பொருள் உண்டென்பதா? அன்றி இவ்மென்பதா? உண்மென்பதுதானெனின், இங்ஙனமாகிய நானென்பது ஞானஞ்ஞானமாகிய சீவபோதமுக்க சீவபோதமுமா? இவ்விரு போதமும் அன்னிபோன்னியாபாவத்தை எற்றின்றமைபால் இவ்விருபோதமும் நானென்பதன்மெனின், நானென்பதை யன்றி இவ்விருபோதமு முண்டெனப்படுமா? படாதெனின், இவ்விருபோதமும் அன்மெனவும் இன்மெனவு மாகின்றன. ஆகின்றதால், நானென்பது விட்டுவிடாத இலக்கணப்பொரு ளாயின்றது. எங்ஙனமெனின், இவ்விருபோதமும் தீர்ந்த

அகம்பொருள்கள் எனப்படாமையால் அவ்வகம்பொருளை இவை விட்டதும், அவ்வகம்பொருளை யன்றி இவ்விருபோதமும் இன்மையால் அவ்வகம்பொருளை இவை விடாததும், ஆகிய இவ்விருதன்மையையும் இயற்கையிலேயே ஏற்றி இலங்குவதால் அகமென்பது விட்டுவிடாதலக்கணைச் சொருபமாமென்க. விட்டுவிடாதலக்கணை இஃதாயின் விட்டலக்கணையாவ தெங்ஙனமெனின், தேகங்கடோறும் அவத்தாத் திரயங்களை யுணரும் தர்ம மிருத்தனுக்கு வினைமுதல் ஓர் அகம்பொருளெனக் கருதி அவ்வத்தேகத்தை விட்டு அவ்வகம்பொருளை லட்சியித்தலாமென்க. விடாதலக்கணை யாதெனின், அங்ஙனம் வினைமுதலாகக்கொண்ட அகம்பொருள் வாக்குமனாதித மாகலின், அவ்வகத்துக் கமைந்திருக்கின்ற சத்து சித்து ஆந்த முதலிய அனேக சூணங்களில் ஓர் சூணம் காரணமாக இருவித சமாதிகளிலும் அறிந்தனுசந்தித்தலாமென்க. இம்முன்றுலக்கணையுள் முடிபாகியது விட்டு விடாத லக்கணையாம். இவ்விட்டுவிடாத லக்கணனுபவத்தை,

சசிவர்னபோதம்.

“விட்டலக்கணை தனையும்விட்டு விடாதலக்கணை தனையுந்
விட்டுவிட்டு விடாதலக்கணை யால்வினங்குவி ளங்கவே.”

என மகாவாக்கியம் வந்திருக்கின்றது. அன்றியும்,

சோருபசாரம்.

“வாலமதி யுகமதி போன்னூன வஞ்ஞானக்
காலமுநாங் கண்டு கழித்தோமே - சீலமா
மப்போது நம்மிலே யாரோப மானவெலா
மிப்போது பொய்யான வே.”

என எல்லாமாயும் அல்லவுமாயு மிருக்கும் நிலைமையைக் குறிப்பித்தலாமென்க. இதுநிற்கு,

சோபாதிகமாக நின்று சீவிக்கிற தர்மம் அறியாமையிலோ? அன்றி அறிவிலோ? அறியாமையிலேயே யெனின், அவ்வறியாமையிற் சீவிக்கிற முதலெது? நானென்பதுதான் எனின், நானென்பது அதிட்டானாரோபங்களைக் கடந்த ஏகநானென முன்னமே முடிபாயிற்றே! எங்ஙனம் சீவித்தலை அது ஏற்கும்? அன்றியும், அதிட்டானவகமே உதித்தல், மரித்தல் முதலிய சீவித்தலை ஏலாதாயின் ஏகநானு அவ்வுதித்தல் முதலியவற்றை ஏற்கும்? எவ்வறியாமையில் சீவித்தலியங்குகின்றதோ அவ்வறியாமையே இவற்றிற்கு வினைமுதலெனப் பட்டதென்க. புத்தோகம், முத்தோகம், பூரணானந்தோகம், சத்தோகம், சித்தோகம், சாந்தோகம், சுத்தோகம் முதலியனவாயிய அனைக ஞான ரசானுபவங்க ளனைத்தும் அறியாமைக்காயின் ஐடி உருப்படல், வெணிப்படல், வளர்தல், பூரித்தல், தேய்தல், மரித்தல் முதலிய அஞ்ஞானனுபவங்க ளனைத்தும் அறிவுக்கெனப்படும். அங்ஙனமில்லையே! அறிவி லுண்டாகிவரும் ஞானனுபவங்கள் அறிவுக்காகலின் அறியாமையி லுண்டாகிவரும் அஞ்ஞானனுபவ மனைத்தும் அறியாமைக் கென்பதற்கு முரணின்றென்க. அறியாமையை யன்றிச் சீவத்துவ மென்பதற்கு வேறு முதலுண்டா? இல்லையே! ஆகலின், அறிவையன்றிக் கூடத்தசாட்சி சைதன்னிய மென்பதற்கு வேறு முதலின்றாமென்க. அறியாமையா கிற சீவத்துவத்தைச் சீவெனன்று உயர்திணை ஆண்பாற் பொருளாக உருவகப்படுத்தி வழங்குவதால், அஃதொரு புருடெனென்படுமாயின், அஃதோர் முதலெனப்படும், இஃது காலத்தத்துவத்தைக் காலெனென வழங்கி வருவதுபோலாமென்க. உதித்தல், மரித்தல் முதலிய இன்பதுன்பானுபவங்கள் சீவன்பாலதெனச் சத்பிரமாணங்களால் வழங்கிவருவது அறியாமையின்பால தென்றாயிற்று. ஆகவே, சீவத்துவமென்னும் பெயர் தொழிற்பெயரா? அன்றி வேறு பெயரா? சீவிக்கும்

தர்மத்தை யுடையதால் தொழிற்பெயர்தானெனின்? இஃது தொழிற்குண மெனப்பட்டது. இத்தொழிற்குணம், கிழமையெனப்படுமன்றோ? கிழமையென்பது சுதந்தரமாகிய உரிமை. இவ்வுரிமை பிறிதின்கிழமையா? அன்றித் தற்கிழமையா? தற்கிழமையெனின், இஃதெஞ்ஞான்றும் நம்மைவிட்டகலாச் சுதந்தரமாய் முடியும். முடியவே, ஞானனுட்டானம் பயனின்றிப்போம். அன்றியும், சீவன்முத்தியென வழங்கப்படுவதும் சொல்மாத்திரமெனவு முடியும். முடிவதால், பிறிதின்கிழமையென்பாமெனின்? இக்கிழமை நம்மால் எதுகாலும் நிகழற்பாலது. சமாதிகைகூடுங்காறுமெனின், அதுகாலும் என் சீவனெனவும் என் னுபிரெனவும் என் பிராணனெனவும் வழங்கப்படு மன்றோ? அங்ஙனம் வழங்கப்படும் இப்பின்னத்துவத்திற்கு ஆதாரம் நானென்பதன்றோ? நானென்பதில் கயிறு, கானல், கட்டை முதலியவற்றுள், அரவு, நீர், கள்ளன் முதலியவைகள் ஆரோபிதமாக நிகழுவதுபோல, சீவத்துவத்துக்கும் அச்சீவத்துவத்துக் கியைந்திருக்கின்ற அவத்தாத்திரய முதலியனவாகிய கற்பனைகளுக்கும் ஆதாரம் நானென்பதா மென்க. என்னை,

கைவல்லியம்.

“தூலசூக் குமவஞ் ஞானந் தோன்றுமூன் றவத்தை தாமுங் காலமோர் மூன்றுஞ் சென்மக் கடலெழுங் கல்லோ லங்கள் போலவே வந்துவந்து போனவெத் தனையென் பேன னுலமர் கடவு ளாணை யவைக்கெலாஞ் சாட்சி நீயே.” என்றும்;

“பலகலையு முணர்ந்தகுரு மொழிந்தபடி யிவனுமனு
பவம்வி டாமற்

பலமலரின் மதுப்போலச் சச்சிதா நந்தமொன்றும்

பரமார்த் தத்தைப்

பலபொழுதுங் கண்மூடிச் சமாதியிருந் தான்விழித் துப்

பார்த்த போது

பலவடிவாஞ் சராசரசித் திரங்களெலாந் தோன்றுமொரு
படமா னுனே.”

என்றும் கூறியவாற்றாற்காண்க. சீவனென்பது அங்கப்பொரு
ளென்ப தென்னையெனின், அச்சீவப்பொருள் சட்பாவ
கற்பனா சையோகத்துவத்தை யன்றித் தனியே ஓர் பொரு
ளன்று, எங்ஙனமெனின், அதிட்டானம் அக்கியானம் அந்
தக்கரணம் தேகத்திரயம் பிரதிபிம்பம் அத்தியாசமென்பன
வாம். இச்சட்பாவத்துள் அதிட்டானமென்பது நித்திய சத்
தாகிய சுயம்பிரகாச சத்த சைதன்னிய விளக்கமும், அக்
கியானமென்பது ஷை சுயம்பிரகாச சைதன்னியத்தின்கண்
கயிற்றின்பால் அரவு தடித்தாற்போல், ஒன்றை மற்றொன்
றாக உணர்தற்கு அங்குரம்போலிருக்கின்ற ஷை மயக்கமாகிய
வாரோபிதமும், அந்தக்கரணமென்பது ஷை அங்குரம்போ
ன்ற மயக்கத்தின்க ணிகமும் சங்கற்ப எழுச்சியாகிய வாரோ
பிதமும், தேகத்திரயமென்பது ஷை சங்கற்பத்தால் உள்ளது
போல் தடித்துக் காணப்படும் தூல முதலிய உபாதித்திரய
வாரோபிதமும், பிரதிபிம்பமென்பது ஷை தூலமுதலிய உபா
தித்திரயங்களுள் ஒவ்வோ ருபாதித்துணை நான் நானென்
ருபாசவடிவாய் நின்று நிகழுமாரோபிதமும், அத்தியாசமெ
ன்பது வந்தியாபுத்திரனால் நிகழும் துட்ட நிக்கிரகஞ் சிட்ட
பரிபாலனம் முதலிய கிருத்தியங்கள்போல் ஷை ஆபாச
உணர்வினால் நிகழற்பாலன்வாகிய அபேட்சித்தல் பகுத்
துணர்தல் முதலியனவும், கேட்டல் பார்த்தல் முதலியனவும்,
வசனதான முதலியனவும், அறிதல் அறியாதிருத்தல் முதலி
யனவுமாக நிகழற்பாலதாகிய புடைபெயர்ச்சிகளாம். இங்
ஙன மிருக்கும் சட்பாவ தர்மங்களுள் எது சீவனெனப்படு
வது? பிரதிபிம்ப சைதன்னியமென்பாமெனின், அஃது தன
க்குமேல் ஆதாரமாகிய கற்பனாத் தேகத்திரயமுதல் அதிட்
டான சைதன்னியம் இறுதியாயுள்ள சட்பாவங்களையுமன்றி,

ஓர் முதலாகத் தனித்திருக்கட்டும். அதிட்டான சைதன்னிய மென்பாமெனின், அச்சைதன்னியம், அக்கியானம், அந்தக் கரணம், தேகத்திரயம், அத்தியாசமாகிய இந்நான்கங்கத்தை யும் உடையதா யிருக்கவேண்டும், அல்தங்ஙனமில்லையே! நிர வயவமாகவும் சுயம்பிரகாசமாகவும் இருக்கின்றதா லென்க. அக்கியானமென்பா மெனின், அவ்வக்கியானம் சடத்துவமா பிராமலும் அதிட்டான சைதன்னியத்தின்பால் ஆரோபிதமா யில்லாமலும் தனித்து ஓர் முதலாக விருக்கட்டும். அந்தக் கரண மென்பாமெனின், ஷெ அவ்வந்தக்கரணம் அக்கியான சம்பந்த மில்லாமலும் அவாந்தரமான சலனவெழுச்சி யில்லா மலும் தனித்து ஓர் முதலாயிருக்கட்டும். தேகத்திரயமென் பாமெனின், அத்தேகத்திரயம் மூன்றாகலின், சீவப்பொருள் ஒன்றென வழங்காது மூன்றுபொருளென வழங்கட்டும். அத் தியாசமென்பா மெனின், அவ்வத்தியாசம் உபாதித்துணை நானென்னும் ஓர் கற்பனைக்குக் கிழமை யெனப்படாமலும் தொழிற்குண மெனப்படாமலும் தனித்து ஓர் முதலா யிருக் கட்டும். இங்ஙனமிருக்க, சீவனென்பதற்குப் பொருள் எத் தகையதென் றேற்குதும்? இதுநிற்க,

தூலமுதல் சொருபசாட்சிகாறும் ஆராய்ந்தவுழைப்பால் தேர்ந்தது ஞானஞ்ஞான ரகித அகம்பொருளாயினும், அவ் வகம்பொருள் அவத்தாத்திரயக் கற்பனையால் அறியாமையா கிய சீவபோத முள்ளஞானமும் இருவகைச்சமாதி எதார்த் தத்தால் சிவபோதமென வுற்று ஷெ சீவபோதம் அகன்ற ஞானம் அச்சிவபோதமென்பது தானேதானாகிய தற்போத மெனப்படும். அத்தற்போதத்தின்பால், அதிட்டான மென் னும் சிவபோதமாகிய சிவோகஞானமும், ஆரோபமென்னும் சீவபோதமாகிய சீவோகவஞ்ஞானமும் நிகழினும், இவ்விர ண்டும் தானாகிய தற்போதமன்று, இவ்விரண்டுள் சிவோக

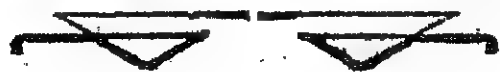
மென்பதைத் தற்போதமென்பாமெனின், சீவோகமென்பது தற்போதத்தை யன்றி வேறாக விருக்கட்டும். வேறுகாமை யால், இச்சீவோகத்தை ஷே தற்போதமென்பா மெனின், அத்தற்போதத்தையன்றிச் சீவோகம் வேறாக விருக்கட்டும். அத்தற்போதம் இவ்விரண்டுமென்பா மெனின், அத்தற்போதம் அறிவறியாமைப் பொருளாய் முடியாதிருக்கட்டும்? எங் டுமெனின், அத்தற்போதம் ஓர்பாகம் சீவோகமும் ஓர் பாகம் சீவோகமுமாய் இருபாகமுற்றுத் தனக்கெனப் பொரு ளின்றிச் சூனியப்பட்டுப்போம். அன்றியும், இவ்விருபோத மும் ஒன்றிலொன்று மாறாதிருக்கட்டும். அவை சீவோக லட்சியானுபவத்தில் சீவோக லட்சியானுபவம் இன்றாயும், சீவோக லட்சியானுபவத்தில் சீவோக லட்சியானுபவம் இன் றாய் முடிவின்றதென்க. இங்ஙனம் முடிவதால் தோட மென் னையெனின், இவ்விரு லட்சியானுபவமும் யாருக்குத் தோ ன்றி மறைகின்றன? தமக்குத்தாமே யென்னலாமா! என்ன லாமெனின், அஞ்ஞானதிசைக்கணுள்ள சுழுத்தி யனுபவம் சாக்கிராவத்தைக்கண் உணரப்படுகிறதுபோல, இருவகைச் சமாதி சீவோகானுபவம் அஞ்ஞானதிசைக்கண் உணரப்பட லாமா? ஷே அஞ்ஞானதிசைக்கணுள்ள சாக்கிராவத்தானுப வம் வாசனாப்போலியாகச் சொப்பனாவத்தைக்கண் உணரப் படுகிறது போல, இவ் வவத்தாத்திரயம் சீவோகானுபவம், ஷே சமாதிச் சீவோகானுபவத்தின்கண் போலியனுபவமாக உணரப்படலாமா? அவ்வவ் வவத்தானுபவம் அவ்வவ் வவத் தைமட்டில் உணரப்படாது மற்றோர் அவத்தைக்கண்ணும் உணரப்படுகின்றதே, இவற்றால் அவத்தைகள்தோறும் ஓர் புருடனே மாறாது சாட்சியா யிருக்கின்றாற்போல, ஞானஞ் ஞானமாகிய அவ்வத் திசைக்கணுள்ள அவ்வவ் வனுபவமும் அவ்வத் திசைக்கண்மட்டில் உணரப்படாது மற்றோர் திசைக் கண்ணும் உணரப்படுகின்றது. இவற்றால் இவ்விருவகைத்

திசைக்கண்ணும் ஓர் பெருந் தற்போதமே மாறாது சாட்சியா யிருக்கின்றது. ஆகலின், இவ்விரு போதமும் அத்தற்போத மன் றென்பதாயிற்று. ஆகவே, இவ்விருபோதமும் அத்தற் போதத்தை யன்றியேனும் உண்டாயிருக்கவேண்டுமே? வே ண்டுந்தானெனின், பொற்பொருளின் பரிசானுபவமின்றிச் சிரத்தின் கிரீடமும் காலின் தண்டையு மில்லாததுபோல், தற்போதத்தின் தொந்தமின்றி ஷெ அதிட்டான சிவபோத மும் ஆரோப சீவபோதமும் இன்மையெனப்படலாமா? படு கின்றமையால், இவ்விருபோதமும் தற்போதத்தின்பாலதா? அல்லவா? தற்போதத்தின்பாலதெனின், இவ்விரண்டும் கிழ மைகளெனப்படுமா? படாவா? கிழமைகளெனப்படுமெனின், தற்கிழமைக ளெனப்படுமா? அன்றிப் பிறிதின்கிழமைக ளெ னப்படுமா? பிறிதின்கிழமைகளெனின், இவ்விருபோதமும், தற்போதத்தையன்றி வேறு பொருள் அன்றென முன்ன மே முடிந்தாயிற்று. ஆகவே, தற்கிழமைப் பொருள்களென் றாகவேண்டும். ஆகுமாயின், இவ்விரு கிழமையும் தற்போத த்தைவிட் டகலாததாய் முடியும். சிவபோதம் தானாகிய தற் போதத்தைவிட் டகலாததாயினும், சீவபோதமேனும் அகல வேண்டுவதுதானே? இதனாற் சிவபோதம் எங்ஙனம் தற் கிழமை யெனப்படும்? சிவபோதஞானம் அகலாக் கிழமை யாகநின்று இச் சீவபோதக் கற்பனையை அகலச்செய்து முடி வில் தானேதானா யிருப்பதாமென்க.

இவ்வாராய்ச்சிக்கண் சீவபோதம் அறிவென்பது பூர்வ பட்ச முற்று, இதனைக் கிழமையாகக்கொண் டுணரும் ஓர் அதிட்டான போதமே மேலாகிய அறிவென்பதா மென்க.

நா ன் கா வ து

சீவபோத ஆராய்ச்சி விளக்கம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது
கூடஸ்த சைதன்னிய
இலட்சியார்த்த விளக்கம்.

வேண்டா.

இந்தவா ராய்ச்சியினி லென்று மிருப்புனதாச்
சிந்தை வியாபகமே தேர்த்தொளிரும்—வந்த
பரிபா கிகளாகப் பாங்குடையோர்க் கொன்றுந்
திரமில்லார்க் கொவ்வாதித் தேன்.

எங்ஙனமெனின், முன்னூன்று ஆராய்ந்த ஆராய்ச்சிக்
கண் சீவபோதம் அறியாமையாயும், தேரப்பட்டது அறிவா
யும் முடிந்தன. முடிந்த இவ்விரண்டில், தேரப்பட்ட அவ்வறி
வேனும் நானென்பதற் கியைந்ததா? அன்றி இையயாததா?
இையந்ததெனின், அஃது எத்தகைய தெனப்படும்? வியா
பகமாயும், விளக்கமாயும், உபாதான காரணமாயும், நித்திய
மாயும், சாட்சியாயு மிருக்கின்றதன்றோ? நானென்பதற்குப்
பொருள் இங்ஙனமாயிருக்கின், அஃது தன்னையறியும் அறி
வென்பதற்கு முரணென்ன விருக்கின்றது? இங்ஙனமாகிய
தன்னையும் அயலையும் அறிவதே அறிவென்போமெனின்,
அயலை அறியு மவசரம் அறியாமையாகிய சிதாபாசனும்,
தன்னை மேற்கூறியவண்ணம் அறிவது அறிவெனவு மாகின்
றதே! எங்ஙனம் அயலையும் தன்னையும் அறிவதை அறிவெ
னப்படும்? சோபாதிகமென்றும் நிருபாதிகமென்றும் இரண்
டிருக்கின்றன. இவற்றுள் சோபாதிகமென்பது, ஏகதேச
மாக நின்றுணர்வது. நிருபாதிகமென்பது, நிறைவாக நிந்
துணர்வது. ஏகதேசமாய் நின்றுணர்வதென்பது, இத்தேகத்

துணையாய் நிற்பது. இங்ஙனம் நின்றுணரு மனுபவம் கற்ப
 னையா? அன்றி யதார்த்தமா? சற்றாகிக்குதும். எங்ஙனமெ
 னின், உலகென்பது சமட்டியும், உடலென்பது வியட்டியுமா
 யிருக்கின்றன. சமட்டியாகிய உலகம் தோன்றியனூன்று
 வியட்டியாகிய இவ்வுடலும் தோன்றுவானேன்? அச்சமட்டி
 யாகிய உலகம் தோன்றும்னூன்று வியட்டியாகிய இவ்வுட
 லும் தோன்றாமற் போவானேன்? இவ்வுடல் உலகப்பொரு
 ளன்றாயின், அவ்வுலகோடு தோன்றி மறையவேண்டுமென்று.
 தோன்றி மறைதலால் இவ்வுடல் உலகப்பொருள் என்ப
 தற்கு முரணின்னு. சமட்டியும் வியட்டியும் ஒருங்கே காணப்
 படுதல் சகலாவத்தையும், ஒருங்கே மறைதல் கேவலாவத்
 தையு மாகின்றன. இவ்விரண் டவத்தைகளையும் அறிகின்றது
 யாதெனப்படும்? நாமன்றோ? நாம் எங்கிருந்து இவற்றை
 அறிகின்றனம்? இவ்வுடலின்கணிருந்து அறிகின்றனமெ
 னின், இவ்வுடல் சதூர்ப்பூதங்களையன்றி ஓர் முதலாயிருக்கட்
 டுமே? தோற்றல் மாத்திரமாயும் சொல்மாத்திரமாய் மிருக்
 கின்றதே! தோற்றல் மாத்திரமாகத் தோன்றும் தோற்றத்
 தில் நின்றறிகின்றனமென்பது, கானலிற் றோன்றும் நீரில்
 நின்ற அருந்துதல் முதலிய பலகிரியைகள் புரிகின்றோமென்
 பதுபோ லாகின்றது. அக்கானல் நீர் அருந்துதல் முதலிய
 அனுபவங்கட்கியையாததை இதற்கு ஒப்பிடலாமோவெனின்,
 அனுபவத்துக் கியைந்தது யதார்த்த மாக்கும்! அங்ஙனமா
 யின், கடபட முதலிய அனுபவங்களைப்போல் இருக்கவேண்டு
 மாக்கும்! அக் கடபட அனுபவங்களில் மட்பொருளும் நூற்
 பொருளும் அவற்றைவிட்டு அகன்றிருக்கின்ற தாக்கும்!
 அங்ஙனம் நீங்கியில்லையே! அங்ஙனம் நீங்கி இருந்தாலன்றோ
 அக் கடபடங்கள் அனுபவத்துக் கியையும்? இருப்பது மட்
 பொருளும் நூற்பொருளுமாகலின், பிடித்தல் எடுத்தல் முத
 லிய அனுபவங்களுக் கியைகின்றன. கடபடங்களின்றி மட்

பொருளும் நூற்பொருளும் அனுபவப் படட்டுமேயெனின், அம்மட்பொருளும் நூற்பொருளின்மீதிக் கடபடங்கள் அனுபவப்படட்டுமே. அன்றியும், மட்பொருளும் நூற்பொருளும், யாவரும் வந்திப்பதற்குத் தேவதாபிம்பமாகவும், திருமங்கிலி யத்துக்குச் சரடாகவும் அனுபவப்படும் ஞான்று கடபடங்க ளுண்டா? இல்லையன்றோ? கடபடங்கள் அனுபவப்படும் ஞா ன்று மட்பொருளும் நூற்பொருளு மின்றோ? இருக்கின்ற தால், அனுபவப்படுதல் எவை? மட்பொருளும் நூற்பொருளு மன்றோ? ஆகலின், கடபடானுபவங்கள் தோற்றல் மாத் திரமும் மட்பொருள் நூற்பொருளானுபவங்கள் யதார்த்தமு மாயிற்றென்க. இம்மட்பொருள் நூற்பொருள் போன்ற மண்ணாதி சதுர்ப்பூதத்தை யன்றி உடலென்பது எங்ஙனம் பொருளா யிருக்கின்றது? தோற்றல்மாத் திரமா யிருக்க நாம் இவற்றிலிருந் தறிவது எங்ஙனங் கூடும்? கூடாமையால், இச் சமட்டி வியட்டித் தோற்றங்களையும், அவை மறைதலையும் எங்கிருந் தறிகின்றனம்? இம்மயக்க மழுதுழி, நாமிருத்தற் கிடமும் நமது யதார்த்த நிலையும் எங்ஙனம் வெளிப்படும்? இதுநிற்க,

அவத்தாத்திரயங்கள் மாறுகின்றனவா? அன்றி நாம் மாறுகின்றனமா? நாம் மாறுகின்றனமெனின், நாம் மாறு கின்றதை மாறாதிருந்து அறிகின்றது யாது? நாமே அறிகின் றனமெனின், நாம் மாறுகின்றனமன்று. நம்பால் மாறுகின் றனவெனின், நம்மையன்றி வியாபகப்பொருளியாது? வேறி ன்ருகலின், நானென்பது யாதோ அது வியாபகப் பொரு ளென்பதற்கு முரணின்று. அன்றியும், எது இவ்வவத்தைக ளாக மாறுகின்றது? நானென்பதன்று, அறியாமையெனின், அவ்வறியாமை நானென்பதையன்றி இதுகாறும் உண்டெ னப்பட்டதா? இல்லையே? இல்லையாயின் அறியாமையாகிய

இவ் வவத்தாத்திரயங்களுக்கு உபாதானகாரணமு மியாது? வேறின்றாகலின்? நானென்பதே.

அன்றியும், இவ்வவத்தாத்திரயங்கள் மாறினும், நானென்பது எஞ்ஞான்றேனும் மாறினதுண்டா? இன்றாகலின், மாறும் அவத்தாத்திரயங்கள் அநித்தியமாகின்றன. ஆகின்றதால், மாறுதிருக்கின்றது நானென்பதாகலின், நானென்பதையன்றி நித்தியமென்பதியாது? வேறின்றாகலின், நானென்பதே நித்தியமென்பதற்கு முரணின்றது. அன்றியும், இவ்வவத்தாத்திரயம்விளங்குகின்றது எந்தவிளக்கத்தினாலெனப்படும்? சோமசூரியாக்கினி விளக்கத்தினாலெனின், சொப்பனமும் சுழுத்தியும் எவ்விளக்கத்தினால் விளங்குகின்றன? தற்பிரகாசவிளக்கத்தா லன்றோ? அவ்வீரவத்தைக்கண்ணும் நானென்பது ஒளிவடிவா யிருக்க, சாக்கிரமாகிய இவ்வோரவத்தைக்கண்ணு ஒளியின் றி யிருக்கின்றது. இவ்வவத்தைக்கண் நானென்பது ஒளிவடிவாயின், சோமசூரியாக்கினி வேண்டுவதின் றே யெனின்? திரிகால ஞானிகளுக்குச் சோமசூரியாக்கினி உதவி யிருக்கட்டுமே? அவர்களுக்குத் தவங் காரணமாகவெனின், அந்தஞானம் தவத்தால்வரினும் விளக்கம் யார்பாலது? அங்கேயும், நானென்பதன்பால்தன்றோ? ஆகலின், நானென்பது விளக்கவடிவ மென்பதற்கு முரணின்றது. அன்றியும், இவ்வவத்தாத்திரயங்களை ஒருங்கே நித்தியமாயிருந்து அறிந்துகொண்டிருக்கின்றமையின் நானென்பதையன்றிச்சாட்சியென்ப தியாது? சாட்சியென்பது விலட்சணமாக நின்ற ணர்வதே, வேறின்றாகலின், நானென்பது சாட்சிப்பொரு ளென்பதற்கு முரணின்றது. நானென்னும் அறிவு இலக்கியப் பொருளா யிருக்கின்றதால், அதற்கிலக்கணமோ அனந்தமாயிருக்கின்றன. இருக்கினும் இவ்வவத்தாத்திரயங்காரணமாக எடுத்துக் காட்டியது ஷெவியாபகமுதலிய பஞ்ச இலக்கணங்

களை யென்க. இவ்விலக்கணங்கள் அகம்பொருளுக் குண்டாக
லின்; இந்நிலை அகத்தாராய்ச்சி விளக்க மெனப்படுமா? அன்
றிப் புறத்தாராய்ச்சி விளக்கமெனப்படுமா? புறத்தாராய்ச்சி
விளக்கமன்று அகவிளக்கமாகலின், இவ்விளக்கமே கூடஸ்த
சைதன்னிய இலட்சியார்த்த மெனப்படுமன்றோ? கூடமென்
பது இரகசியப்பொரு ளெனப்படுமென்க. இஃதில் இன்னு
மையமுளதேற் கூறுதும். எங்ஙனமெனின், நமக்கு முன்
ஞான்று காணப்பட்ட காலம் தேசம் வஸ்துக்களை இஞ்ஞா
ன்று உன்னுந்தோறும் தோன்றுகின்றனவா? இல்லையா?
தோன்றுகின்றனவெனின், அங்ஙனம் தோன்றுவது முன்
ஞான்று காணப்பட்டவைகளா? அன்றி வேறாக இருந்து
தோற்றுக்கின்றனவா? முன்ஞான்று காணப்பட்டவைகளே
இஞ்ஞான்று தோன்றுகின்றனவெனின், அங்ஙனம் தோன்
றுகின்றவைகளுள் ஒன்றை யூகிப்பம். அதாவது:—இப்பர்வத
மானது இத்தூலபாவமாக நின்றறியும் நமக்கு, அணிமைக்
கண் வந்ததுண்டா? அன்றி அதன் அணிமைக்கண் நாம்
போனதுண்டா? இல்லையே! ஆகலின், பர்வதமாகத் தோற்
றுவதியாது? முன்ஞான்று காணப்பட்டதைப் போலவே
தோற்றுக்கின்றதெனின், இப்பர்வதத்தைப் போல் அண்டா
ண்ட சராசரங்களினைத்தும் தோற்றல் மாத்திரமாகக் காணப்
படுகின்றனவல்லவா! இவையினைத்தும் எங்கே காணப்படுகின்
றன? நினைவிற் காணப்படுகின்றன வெனின், அந்நினைவு எத்
துணைத்தாயிருக்க, இவ்வண்டாண்ட சராசரங்களும் காணப்
படுகின்றன? அகண்டமாயிருக்க அதன்கண் காணப்படுகின்
றனவெனின், அவ்வகண்டம் வெளியெனப்படுமன்றோ? எங்
ங்ஙனமெனின், ஷெ பர்வதம் தோற்றுக்கின்றது, உயரத்திலும்,
நீட்சியிலும், அகலத்திலும் இத்துணைத்தென இருக்கின்ற
தல்லவா? இங்ஙனம் இக்கணிதமுற் றிருக்கின்ற இப்பர்வ
தம் தசபுறமுற் றிருக்கின்றதன்றோ? இத்தச புறங்களிலும்,

யார்திருக்கின்றது? ஒன்றுமில்லாமையெனின், அவ்வொன்று
 மில்லாமையன்றோ வெளியெனப்படுவது? இப்பார்வதத்தின்
 தசபுறத்துள் ஓர் புறத்திலுள்ள வெளியை, நமதகதிருட்டி
 யானது நாடிச் செல்லச் செல்லச் சேய்மையுற்றுப் போகு
 மன்றோ? சேய்மையுற்றுச் சென்றும் அவ்வெளிக்கு முடிவு
 எட்டுகின்றதா? இல்லையன்றோ? இங்ஙனமே ஒவ்வொருபுறமு
 மிருக்கின்ற அவ்வெளிக்கு முடிவு எட்டவில்லையன்றோ? எட்
 டாதுழி, அஃது எல்லை யிறந்திருக்கின்ற தன்றோ? இதனால்
 அவ்வெளியானது கிழக்கு மேற்கு முதலியனவாக வழங்கப்
 படுகின்றதா? இல்லையன்றோ? அஃது எங்ஙனமெனின், இது
 தான் கிழக்குத்திசையெனச் சுட்டும் இச்சுட்டுக்கு இலட்சியம்
 எதுவெனப்படும்? அதற்குக் கீழெனவும் மேலெனவும் வழங்
 கப்படுவது இயைந்ததன்று. அவ்விரண்டும் திக்குகளாகலினெ
 ன்க. ஷை கிழக்குத் திக்கு என்னும் சுட்டுக்கு இலட்சியம்,
 இவ்வெளியையன்றி யுண்டோ? இன்றாகலின், இங்ஙனமே
 தசவித திக்குகளுக்கும் இலட்சியம் இவ்வெளியை யன்றி
 யின்றென்பதாயிற்று. ஆகவே, இவ்வெளியானது எந்த திக்
 குக்கியைந்தது? தசதிக்குக்கும் இயைந்ததெனின், ஓர் திக்கு
 மற்றோர் திக்கு எனப்படாததுபோல, ஓர் திக்குவெளி மற்ற
 றோர் திக்கு வெளியெனப் படாதிருக்கவேண்டுமே? அங்ஙன
 மில்லையே! எங்கும் ஏகவெளியா யிருக்கின்றதே! எங்ஙனம்
 ஷை கிழக்கு முதலிய தசவித திக்குகளையேற்கும்? புறமென்
 பதை யேலாத இவ்வெளியானது உள் என்பதை ஏற்றற்
 கியைகின்றதா? இன்றாகலின், உள்ளும் புறமுமற்றிருக்கினும்
 இடைப்புறமேனும் ஏற்றிருக்கவேண்டுமே! அஃதுமில்லையே!
 ஏனெனின், நிரந்தரமுற் றிருக்கின்றதா லென்க. அம்முப்
 புறமும் அற்றிருக்கின்றதாயின் ஷை நினைவாகிய இவ்வெளி
 ஆதிமத்தியாந்த ரகிதமெனப் படுமன்றோ? இதனை உற்று
 நோக்குழியன்றோ. இஃதுண்மையென்றும், அன்றென்றும்.

விளங்கும்? அங்ஙனம் நோக்காதுழி, இஃது ஓர் கதைபோ
லும்! இங்ஙனமாகிய பரிபூரண வியாபகத்திலன்றோ ஷெ
தோற்றன்மாத்திரமாகிய இப்பர்வதம்போன்ற அண்டரண்ட
சராசரங்களும் தோற்றுகின்றன? இங்ஙனம் தோற்றப்பட்ட
வற்றுள், இப்பர்வதம் தோற்றும்ஞான்று ஏனையநாமரூபங்கள்
தோற்றுகின்றனவா? இல்லையன்றோ? மற்றவற்றுள் ஒன்று
தோன்றும் ஞான்று இப்பர்வத முண்டா? இல்லையன்றோ?
இல்லையெனின், எங்கே போயிற்று? எங்கும் போகலின்றெ
னின், நசித்துவிட்ட தன்றோ? நசித்துவிட்ட பின்ஞான்று
அப்பர்வதம் யாது பொருளாய் முடிகின்றது? இல்லாமற்
போய் விடுகின்றதெனின், இல்லாமையென்பது சூனியமன்
றோ? அவ்வாறில்லாமையாகிற சூனியத்திற் காதாரமாவது
இவ்வெளியே யன்றோ? அப்பர்வதம் வெளியாய்விடுகின்ற
தன்றோ? இஃது எதுபோலெனின், உப்பானது அப்பா
னது போலும், ஆலாங்கட்டி நீரானதுபோலும், அரவு கயி
றானதுபோலு மன்றோ? இவ்வுப்பு முதலிய மூன்றும், நீரும்
அரவுமாவானேன்? நீரும் கயிலும் அவ்வுப்பாதிகளாக ஆன
மையால் மீண்டுமவைகள் தத்தமுபாதான காரணமா யாகின்
றன. இவற்றைப்போல், ஷெ பர்வதம் தனக்காதாரமாகிய
வெளியாவானேன்? அவ்வெளியே பர்வதமாக ஸ்புரித்தமை
யால், மீண்டும் அஃது தனது உபாதான காரணமா யாகின்
றது. அவ்வெளியானது ஷெ கயிற்றரவுபோல், பர்வதமாக
ஸ்புரிக்காவிடின், மீண்டும் எங்ஙனம் வெளியாகும். இப்பர்வ
தம்போல் மற்றோர் நாமரூபமும் தோன்றி, மீண்டும் வெளி
யாகின்றது. இங்ஙனமே அவ்வெளியின்கண் தோன்றும்.
அண்டரண்ட சராசரங்களும் தோன்றிய ஞான்று தோன்றி
மீண்டும் வெளியாகவே முடிகின்றன. சலமானது தனது
அகண்ட வியாபகத்தில்தானே ஏகதேசமாய் அலையாதிகளாக
ஸ்புரித்து விளங்கி ஒடுங்கித் தானாய் முடிவதுபோல, இவ்

வகண்ட வெளியானது, தனது பரிபூரண வியாபகத்தின்கண் தானே ஏகதேசமாய் நான் நீ அவன் அவள் அது என்கிற திணை பாலிடமுதலிய அனந்த நாம ரூபங்களாக ஸ்புரித்து விளங்கி ஒடுங்கித் தானாய் முடிந்து விடுகின்றது. இவையாவும் கண்கூடான அனுபவமன்றோ? இங்ஙன மிருப்பதால், ஷே தோற்றங்களாகிய சர்வத்துக்கும், இவ்வெளியாகிய தான் அகண்ட வியாபகமா யிருப்பதுமன்றி, உபாதான காரண மாய் மிருப்பது சத்தியமன்றோ? அன்றியும் அவ்வெளியாகிய தன்பால் சமட்டியாகவும் வியட்டியாகவும் காணப்படுகின்ற வைகள் எதற்கெனப்படும்? ஓரறிவுக்கெனின், அறிவுக்கு ஏன் காணப்படுகின்றன? தம்மை அறிகின்றதற்குக் காணப்படு கின்றனவெனின், இத்தோற்றங்களாகிய தம்மையறியுமறிவு எங்கிருக்கின்றது? இத்தூலசரீரத்தில் நின்றறிகின்றதெனின், இத்தூலசரீரம் முன்னூன் ஞராய்வில் சதூர்ப்பூதாம்சங்களை யன்றி ஓர் முதலெனப்பட்டதா? இல்லையே? இல்லாதுழி, மீண்டும் இத்தூலதனுவை ஓர் முதலெனக் கொண்டது அவ் வாராய்ச்சி நெறிக்கணில்லாத அறியாமையினு லன்றோ? இவ்வறியாமையை மிக்க ஆப்தமாகத் தழுவி யிருக்குஞான் றும் நமது யதார்த்த வடிவம் கிஞ்சித்தும் வெளிப்படாதே! இதுநிற்க,

இஞ்ஞான்று காணப்படுகின்ற இப்பர்வதத்தை அறி கின்றது அறிவாகலின் அவ்வறிவு உருவம் அருவம் உருவா ருவமாகிய மூன்றில் எந்த சொரூபமாக நின்றறிகின்றது? அருவமாகநின் றறிகின்றதெனின், அருவமென்பது இப்பர் வதமுதலிய சர்வ தோற்றங்களுக்கும் ஆதாரமாகிய இவ்வெ ளியையன்றி இன்றென வருமே! வரின், அவ்வாதார வெளி யே இப்பர்வதத்தை அறிகின்றதென வருமே! வரின், அவ் வெளியானது தன்னை யறிகின்றதென வருமே! அங்ஙன

மன்றி உருவமாக நின்றறிகின்றதெனின், தோன்றுகிற இப் பர்வதம் உருவப்பொருளாக வேண்டும். உருவப்பொருளாயின், கட்புலன் முதலிய ஐம்பொறிகளுக்கும் தோன்றி அனுபவப்படவேண்டும். அனுபவப்படுகிறதற்கு நாம் இந்நகரத் தைவிட்டு அதன் அணிமைக்கண் போயிருக்க வேண்டும். அங்ஙனமின்றெனின், பர்வதம் தன் கானகத்தை விட்டு நமக்கு அணிமைக்கண் வந்திருக்க வேண்டும். இங்ஙனமு மின் றெனின், எங்ஙனம் உருவவடிவமாக நின்றறிகின்றதெனக் கோடல்? உருவாருவ வடிவாக நின்றறிகின்றதெனின், இஞ்ஞான்று தோற்றும் பர்வதம் உருவாருவமாகலின், நாம் உருவாருவமாக நின்றறிகின்றதென்பது பொருந்தும். பொருந்தவே, உருவாருவ வடிவமாக நின்றறிகின்ற அறிவு, எங்கிருப்பது? இப்பர்வதத்துக் காதாரமாகிய வெளியின்கண்ணெனின், இப்பர்வதம் சதுர்வித பக்கங்களுள், ஒர்பக்கம் தோன்றுகின்ற தன்றோ? அங்ஙனம் தோன்றுகின்றது, எந்த பக்கமெனப்படும்? கீழண்டைப் பாரிசம் தோன்றுகின்றதெனின், அப்பாரிசத்தை அறிகிறவறிவு, எப்பாரிசத்தில் நிற்கின்றதெனப்படும்? அக்கீழண்டைப் பாரிசத்தி லெனின், அப்பாரிசத்தில் அணிமைக்கண்ணாகவேனும், அன்றிச் சேய்மைக்கண்ணாகவேனும் நின்றறிகின்றதன்றோ? அங்ஙன மறிகின்ற அறிவுக்குச் சொரூபம், உருவாருவ வடிவந்தானோ? ஆமெனின், அவ்வடிவம் பர்வதம்போன்ற உருவாருவமாகலின், தோற்றுகின்ற இப்பர்வதம் ஓர் முதலாக வேண்டும். அங்ஙனம் முதலாயின் இவ்வுருவாருவ வடிவமும் ஓர் முதலாகலாம். எங்ஙனமெனின், இஞ்ஞான்று இப்பர்வதத்தை அறியு மறிவுக்கு வடிவம் உருவாருவமாயின், சாக்கிரமாகிய இந்நனவில் காணப்படுகின்ற இவ்விருட்சத்தை யறிகின்றது எது? அப்பர்வதத்தை அறிந்தவறிவன்றோ. இவ்விருட்சம் உருவமா? அன்றி வேறா? உருவமாகலின், இவ்வுருவத்தை அறிகின்ற

அறிவும் உருவமாக விருக்கின்றது. நாமருபங்களை இந்நனவில் அறியும் ஞான்று உருவபாவமாயும், அகத்தில் அதாவது நினைவின் கண் ஷெ நாமருபங்களை உருவாருவமாக அறியும் ஞான்று உருவாருவ பாவமாயும் நின்றறிகின்றது. இவ் வீரிடத்தும் அறிகின்ற வறிவுக்குச் சொருபம் எங்ஙனமிருக்கின்றது? இவ்விரண்டுமா யிருக்கின்றதெனின், தான் உருவமாயிருந்து விருட்சத்தை அறியும் ஞான்று உருவாருவ பேதமும், தான் உருவாருவமாயிருந்து பர்வதத்தை அறியும் ஞான்று உருவபேதமும் இன்றிப்போகின்றன. இங்ஙனம் ஒன்றி லொன் நில்லாமற் போகின்றதால், அன்னியோன்னியா பாவமென்ப ரறிஞர்கள். இங்ஙன மிருப்பதால், ஷெ பர்வதத்தை அணிமையாகவும் சேய்மையாகவும் அறிவதுபோற் காண்பது தனது உருவாருவபேதபாவத்தா லன்றோ? உருவாருவ வடிவம் தானன்றாயின், தான் இப்பர்வதத்தை அறிவது எங்கிருந்தெனப்படும்? ஆதாரமாகிய அவ்வெனியின்க ணெனின், அவ்வெனிக்கண் இப்பர்வதம் போன்ற நாமருபங் கள் எங்கெங்கே எவ்வெஞ்ஞான்று ஸ்புரித்துக் காணப்படு கின்றனவோ, அங்கங்கே அவ்வெஞ்ஞான்று அறிகின்றது. அங்ஙனம் அறிகின்ற அறிவு உருவாருவபாவம்போல் ஆரோபிதமாக நின்றமையால் ஒவ்வோர் நாமருபத்தையும் ஒவ்வோர் பாரிசத்தில் நின்றறிகின்றதாய்த் தோற்றுகின்றதே யன்றி, உண்மையில் அங்ஙன மில்லவே யில்லை. இல்லையேனும், அறிவது உண்மையாகலின் எங்கிருந்தறிகின்றது? அவ்வியாபகத் தில் எங்கெங்கே தோற்றுகின்றதோ, அங்கங்கே யிருந்தறி கின்றது. தோன்றாத ஞான்றும் தான் இருந்தே அத்தோன் றுமையையும் அறிந்துகொண் டிருக்கின்றது. இதனால் அறிவென்பது அவ்வெளி முழுதும் நிறைவென்பதாயிற்று. ஆகவே, அவ்வெளியை யன்றி அறிவென்பதுண்டா? இன்மையால், அவ்வெளியே தன்பாற்றோற்றுவன யாவையும் தானே

யறிகின்றது. இதனால் அவ்வெளியானது உணர்வெளி யென
வும், அறிவானது நிறையுணர்வெனவு மாகின்றது. இவ்வுணர்
வெளியின்கண் தோற்றும் இப்பர்வத முதலிய சராசரங்களும்
விளங்குவது பாதினாலெனப்படும். அதாவது விளக்கமெனப்
படுவது. இச்சராசரங்களை விளக்குதற்கு அவ்வெளிக்கண்
சோமசூரியாக்கினி யென்பவை யில்லையே ! இல்லாமையால்,
எந்த விளக்கத்தால் இவற்றாதி தோற்றங்களும் விளங்கப்படு
கின்றன ? தற்பிரகாசமாகிய விளக்கத்தா லென்பதற்கு முர
ணின்மென்க. நாம் விளக்கவடிவமா யிருக்க அவ்விளக்கம்
விளங்காத தென்னையெனின், அஃது விளங்காநூன்று முண்
டோ? சதோதயமாகப் பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்கின்றதே!
உருவம் உருவாருவமாகிய சராசரங்களாகப் பார்க்கும் பார்
வையே அவ்விளக்கம் விளங்காததுபோ லிருத்தற்குக் காரண
மன்றி வேறன்மென்க. சராசரங்கள் தோற்றுவதும் அவற்
றைப் பார்க்கும் பார்வையு மில்லாநூன்றேனும் அதாவது
சமுத்தியவத்தை யெனப்படுவது. அவ்விளக்கம் விளங்கப்
படலாமே யெனின், அவ்வுருக்களை அறிந்துகொண்டிருக்கும்
நூன்று ஒருங்கே அவ்வுருக்கள் மறைந்து விடுவதால், அம்
மறைப்பாகிய பாழே ஆங்கு அந்த நாட்டத்துக்குப் பலனாக
விருக்கின்றது. அப்பாழாகிய பலனில் அறிவுவிளக்க மெங்ங
னம் தோன்றும் ? உருக்கள் தோன்றும் நூன்றே, அவ்வுரு
க்களை மித்தையானுபவமாக்கித் தன்னை எட்டியுணர்ந்துழி
யன்றோ. அம்மாறுவிளக்கம் தெரியும். அங்ஙனம் அவ்வுழைப்
பின்றி உருக்களையே பலனாக நாடுமநூன்று உருக்களாகத்
தோன்றும் விர்த்திகள் இடையிடையே அயர்வுறுமன்றோ ?
அவ்வயர்வு உருக்களைப் பலனாக நாடிய நாட்டத்துக்கு
யாதாய் முடியும்? பாழாய் முடியுமன்றோ? இதற்கு ஓரனுபவ
திருட்டாந்தம் கூறுதும். எங்ஙனமெனின், இரவில் பலரும்
சூழ்ந்து மிக்க வியப்புறும் ஓர் அரிய நாடக மேடைக்கணி

ன்று நடனமாடிவரும் பல வேடங்களும் விளங்குவது யாதினா லெனப்படும்? சுடர் பகல்வத்தி முதலிய ஒளிவியாபகத்தினா லன்றோ? அவ்வொளி வியாபகத்திற் றேற்றும் நாநாவிதங்க ளும், மிக்க பலனாக அதாவது இன்புருவாகத் தோற்றுவா னேன்? பலனாகப் பார்ப்பதனாலன்றோ? அங்ஙனம் பலனா கப் பார்க்கும் ஞான்று அப்பலன் அனைத்தும் ஒருங்கே கண த்தில் மாறியக்கண் ஷை பார்வைக்குப் பாழே பலனாகத் தோன்றுமா? அன்றி அப்பலனாகிய வேடங்களை விளக்கி வைத்த ஷை சுடர் முதலிய ஒளி பலனாகத் தோன்றுமா? பாழே பலனாகத் தோன்றுமன்றோ? ஷை நாடக நடிக்கும் ஞான்று அவ்வேடங்களைப் பலனாக நாடிய நாட்டத்தை விட்டு அவ்வேடங்களை விளக்கும் ஒளி வியாபகத்தை நாடிக் கொண்டிருக்கின் வேடங்கள் மாறியனானும் மாறாஞான றும் அந்நாட்டத்துக்குப் பலன் அவ்விளக்கத்தை யன்றி வேறுபலன் உண்டெனப்படுமோ? இதுபோல், இச்சகலாவத் தைக்கண் பலனாகத் தோன்றும் காலம் தேசம் வத்துக்களை நியதி களைந்து களைந்து செல்லின், முடிவிலிருப்பது வியாபக விளக்கமாகலின், அவ்விளக்கத்தை விடாதுழி, ஷை காலம் தேசம் வத்துக்கள் மாறியனானும் மாறாஞானும் நாட் டத்திற்குப்பலன் அவ்வொளியையன்றி வேறோர்பலன் உண் டெனப் படுமோ? படாததால், அவ்வியாபக விளக்கத்தை விடாது நாடிக்கொண்டிருப்பது மிக்க அவசியமாமென்க.

இஃதன்றியும், உயிராகிய ஒவ்வோர் போதத்துக்கும் நாட்டத்திரயம் உள்ளன. அவையாவன், ஏகதேச விகார நாட்டமென்றும், ஏகதேச சுயம்பு நாட்டமென்றும், அகண்ட சுயம்பு நாட்டமென்றுமாம். அவற்றுள் தோற்றல் மாத்திர மாக நிகழும் அலையாதிகளை நாடுங்காறும் ஏகதேச விகார நாட்டமும், இவ்வலையாதிகட்கு உபாதானமா யிருப்பது

யாதெனத் தூலமதியால் நாடாது சூக்குமமதியால் நாடுழி இருந்து வெளிப்படுதல் நீர்ப்பொருளாகலின் அந்நீர் சுயம்புப் பொருளாயினும், ஷை அலையாதி நாட்டம் தவிர்ந்த அவசரம் நீர்ப்பொருள் ஏகதேசமாகத் தோன்றுமல்லவா? ஏகதேசமாகத் தோன்றுவ தென்னெனின், அலையாதியும் அவ்வலையா தியை ஓர் முதலென நாடி இருந்த நாட்டமும் ஏகதேசக் கண்டத்துவமாகலின், இக்கண்டத்துவ நாட்டம் அகன்ற அவ சரம் அந்நாட்டம் அகண்டமாயுள்ள நீர்ப்பொருளைக் கண்டத் துவமாக நாடுமன்றோ? ஆகலின், அந்நாட்டம் கண்டத்துவ மென்பதற்கு முரணென்றே? இதனால் ஷை ஏகதேச சுயம்பு நாட்டமும், அந்நீர்ப்பொருளை ஏகதேசமாக நாடிய நாட்டம் முதிர முதிர அந் நீர்ப்பொருள் ஆகாரப்படுதற்கு இடனாகு மன்றோ? அவ்வாகாரமும் முதிர முதிர நீர்ப்பொருளானது எத்துணைத்தாக விரிந்திருக்கின்றதோ அதாவது அகண்ட மெனப்படுவது, அத்துணைத்தாக வியாபிக்குமன்றோ? அங்ங னம் வியாபித்தலே அகண்ட நாட்டமுமாமென்க. இவற் றைப்போல், சொல் மாத்திரமாயும் தோற்றல் மாத்திரமாயும் தூலமுதலிய உபாதித்திரயங்களை நாடுங்காறும், ஏகதேச விகார நாட்டமும், இவ்வுபாதித்திரயங்களுக்கு உபாதானகார ணமா யிருப்பது யாதெனத் தூலமதியை நீக்கிச் சூக்குமமதி யால் இவ்வுபாதித்திரயங்களைக் காரணகாரிய நெறித்தாக ஆராய்ந்து சென்றுழி இருந்து வெளிப்படுதல் அறிவாகலின், அதாவது ஞானமாகலின் அந்த ஞானம் சுயம்புப் பொருளா யினும், ஷை உபாதித்திரய பஞ்சகோச நாட்டம் தவிர்ந்த அவ்வவசரம், ஷை ஞானமானது அகண்டத்துவமாயினும் ஏக தேசமாகத் தோன்றுமல்லவா? ஏகதேசமாகத் தோன்றுவ தென்னெனின், உபாதித்திரய பஞ்சகோசங்களும், இப்பஞ்ச கோசங்களை ஓர் முதலென நாடி இருந்த நாட்டமும் ஏகதேச கண்டத்துவமாகலின், இக்கண்டத்துவ நாட்டம் அகன்ற

அவசரம் அந்நாட்டம், பஞ்சகோசங்களுக்கும் ஆதார வியாபகமாயுள்ள ஷெ ஞானத்தைக் கண்டத்துவமாக நாடுமன்றோ? இதனால், அந்நாட்டம் கண்டத்துவ மென்பதற்கு முரணெனனை? இவ்வேகதேச சயம்பு நாட்டமும், அந்த ஞானமாகிய போதப்பொருளை ஏகதேசமாக நாடிய நாட்டம் முதிர்முதிர் அந்த ஞானகாரப்படுதற்கு இடனாகுமன்றோ? அவ்வாகாரமும் முதிர் முதிர் அந்த ஞானம் எத்துணைத்தாக விருக்கின்மதோ, அதாவது அகண்டபூரண மெனப்படுவது, அத்துணைத்தாக வியாபிக்குமன்றோ? அங்ஙனம் வியாபித்தலே அகண்டபூரண நாட்டமாமென்க. இவற்றின்கண் இன்னும் ஐயமுளதேல் கூறுதும்.

கடோபாதி தோற்றமுள்ள ஞானம் எங்குமாயுள்ள மகாகாசமானது, அக்கடத்துணை வளைபட்டதுபோலிருக்குமன்றோ? அவ்வேகதேச கடவடிவை நாடி இருந்தநாட்டம் நீடித்த பழக்கமாகலின், அவ்வேகதேச நாட்டம் தவிர்ந்து அதனுள் வளைபட்டதுபோலிருக்கும் வெளியில் விழுஞானம், ஏகதேசமாக விழுமா? அன்றிப் பூரணமாக விழுமா? அந்நாட்டம் பூரணமாக விழுகிறதற்குப் பழக்க முதிர்ந்தாலன்றோ? ஏகதேசமாக முன்ஞானம் பழகியதால் பின்ஞானமும் ஏகதேசமாக நாடவேண்டி வரும். இதுபோல் உபாதித்திரய ஏகதேச நாட்டம் தவிர்ந்து சிதாகாசத்தைக் கண்டு சில ஞானம் பழகுங்காறும் அந்நாட்டம் ஏகதேசப்பட்டிருக்குமன்றோ? உபாதி நாட்டம் தவிர்ந்தபோதே பூரணநாட்டம் வாய்க்குமெயினின், பலஞானமும் ஞானப்பியாசம் செய்து தெளியவேண்டு மென்பானேன்? என்னை?

ஞானவாசிட்டம்.

“ஊனமிலா ஞானநூல் விசாரத் தாலே

யுயர்வீடு நண்ணுமென லுண்மை யன்றோ”

தானறிய மனுபூதி ஞான நன்னூல்
சற்றாருவிம் மூவகையுந் தம்மிலொத்தே
யானவகை யியற்றில்விடா தான்மாத் தோன்று
மற்பவறி வினர்கற்ற வரிய மெய்தூ
லீனமுறு மடமைதரு மிதுபோன் மற்ற
வெந்தநூல் கருமடமை யியற்று தன்றே.” என்று;

வைராக்கிய தீபம்.

“திரிவித வுலகத் தரிதொரு ஞானித்
தேர்விடத் தென்றுமோ மொன்றை
யுரைசெயிற் பிரம வித்தையொத் தரிதோ
வென்றுயிவ் வுலகுரைப் பதனா
லரிசொல்கீ தையிலும் பிரமசா தகரி
னார்க்குள வருத்தமென் பதனாற்
பெரியதோர் வருத்த மெனைமறை துணிந்தப்
பிரமநா. னெனவிருத் தலினே.”

என்றும் கூறியவாற்றாற் காண்க.

வியாபக விளக்க இலட்சியார்த்த நாட்டம் வந்தும், அந்
நாட்டம் பரிபூரணமாக நிலைக்குங்காறும், அஞ்ஞானம் சந்தே
கம் விபரீதம் என்னும் இம்மூன்றும் வந்துவந்து தாக்கு மன்
னோ? தாக்குந்தோறும் அவற்றைக் கெடுத்தற்குக் கேட்டல்,
சிந்தித்தல், தெளித்தல் என்னும் இம்மும்முயற்சியும் விடாது
பன்ஞானமும் நிகழவேண்டுமது நிண்ணமாகலின், சை பூரண
வியாபக நாட்டம் எளிதில் வராதென்க. இதுநிற்க, இவ்வியா
பக விளக்கம், தூலமுதல் அவித்தைகாறும் உள்ள வியட்டித்தத்
துவக் குழாங்க ளனைத்தினையும் அன்மையெனவும், இன்மை
யெனவும், பொருள் படுமாறு காரணகாரிய நெறித்தாக
ஆராபந்து சென்ற முடிவில் நின்று சதோதயமாப்ப பிரகா
சிக்கின்றமையால், நீ என்னும் தொம்பத இலட்சியார்த்த
கூடஸ்த னெனப்படுமா? அன்றி வேறெனப்படுமா? கூட

ஸ்த நெனப்படுமெனின், இவ்விளக்கத்திற்குக்கூடஸ்தனென்
பானேன்? ஷே தூல முதல் அவித்தைதகாறும் சூக்குமம் சூக்
குமமாக ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து உட்சென்ற முடிவில் அதி
சூக்குமமாய் வெளிப்பட்டு விரிந்த இரகசியப் பொருளாகலி
லென்க. இது அவத்தாத்திரய விலட்சணமாகலின், பிரத்திய
காத்ம சொருபமு மெனப்படும். இப்பிரத்தியகாத்ம சொரு
பம், ஒவ்வொருவரது உள்ளத்தையன்றி இன்றெனப்படு
மோ? படாததால்,

உத்தமவாதநூல்.

“உள்ளஞ் சுயஞ்சோதி யொவ்வொரு வர்க்குமெனி
னுள்ளபடி காணும்வகை யோராதே - கள்ளமதக்
கற்பனைய தாக்கியதைக் காணுவதோ நும்புலமை
சொற்கடங்கார்க் கேதுயர்ந்தோர் சொல்.”

என்றருளி யிருக்கின்றது. அவ்வவ்வுள்ளத்தின் கண்ணும்
காலம் தேசம் வத்துக்களாக விடாது உதிக்கின்றதும் விள
ங்குகின்றதும் மறைகின்றதும் மறைந்தவை மீண்டும் அவ்
வுள்ளமாகின்றதுமா யிருக்கின்றதால்,

ஞானவாசிட்டம்.

“எழுதுவோனு மெழுதிடமு மெதிர்காண்பொருளு மிலதாகி
வழுவிலாத விண்ணிடையே வந்துதோன்று மோவியந்தான்
பழுதின்மேவுந் தனைத்தானே பாராநிற்கும் பலபொறியு
நழுவுதுயிலி னுலன்றி நனவான்மேவுங் கனவொக்கும்.”

என்றும் அருளி இருக்கின்றது. சிந்தையானது வியாபக வடி
வென்பதற்கு உதாரணம்,

ஞானவாசிட்டம்.

“தானாகு மிகநொய்தா மாகாயத்திற்
சகத்திரளாஞ் சித்திரத்தைத் தானேகோட்டு

மாணாது வலகமெலாந் தனதுசோதி
யாதலினு லதற்குவே றயலொன்றில்லை
நீநானாஞ் சகபேத வடிவந்தானு
நிற்கின்ற வதன்வடிவாய் நீங்காதென்று
நானாவாம் பொருட்புணர்வா னடந்ததாகு
நடக்கவிட மிலாமையினு னடவாதாகும்.” என்றும்;

பாடுதுறை.

“பற்றற்று நின்றோமென் றாதேடா காளம்
பார்ப்பறப் பார்த்தோமென் றாதேடா காள
முற்றவு ணர்வேயென் றாதேடா காள
முன்னொளி யானோமென் றாதேடா காளம்.” என்றும்;

“அஞ்ஞான காரிய மனைத்து மறவிட்டு
விஞ்ஞான மாநோமென் றுந்தீபற
வெளியாகி நின்றோமென் றுந்தீபற.”

என்றும் கூறியவாற்றூற் காண்க.

உபாதி சகிதமாக நின்று நிகழும் எண்ணரிய உயிர்க்
ளது உள்ளமானது அதாவது தத்தம் சிந்தையானது வியா
பகமாகவும் உபதர்னமாகவும் விளக்கமாகவும் நித்தியமாகவும்
சாட்சியாகவு மிருக்கின்றது சத்தியமான அனுபவமா யிரு
க்க, அவ்வொவ்வொருயிரும் நான் நானென்பதற்குப் புரா
ருள் இதைபன்றி யாதிருக்கின்றது ? உயிர்கள் பலவாயினும்
அவைகளுக்கு நானென்னும் இவ்வகம்பொருள் ஒன்றாயிருக்
கின்றதன்றோ ? இவ்வொன்றையன்றோ எவ்வுயிரும் நான்
நானென வழங்குகின்றன. அங்ஙனம் வழங்கும் இவ்வகம்
பொருள் எவ்வுயிர்க்கும் பொருத்தமுற் றிருக்கின்றதாலன்
னோ,

ஞானவாசிட்டம்.

“அகமகமென் றனைத்துயிரி னிடத்துமிருந்
தனவரத முரைப்ப தாகி

நிகழொளியா யான்மதத் துவமான
 சொருபத்தை நினைத்தல் செய்வார்
 திகழிதய குகையுறையுந் தேவனதயை
 விட்டயலே தெய்வந் தேடன்
 மிகவரிய கவத்துவத்தை யெறிந்துசிறு
 மணிதேடும் வேட்கை போலாம்.” என்றும்,

“தீவினையெல் லாமறுத்து மங்கலமெல்
 லாமுதவுந் தேவபூசை
 யாவதெனக் கேட்டலுமே யருள்செய்வான்
 நெய்வந்தா னியாதென் றேருதிற்
 கேவலமே யரியல்ல வானல்ல
 பூதவுடற் கிடைத்த தல்ல
 வோவுமன் மன்றடியு முடியுமிலாச்
 செயப்படா வுணர்வே தெய்வம்.” என்றும்,

அருளியிருக்கின்றது. அன்றியும், ஒவ்வோருயிரும் இவ்வகம்
 பொருளை அபரோட்சமாகக்கொண்டு பல கற்பமும் பூசித்து
 அதுவாக வேண்டுவது அவசியமிருக்கின்றதால்,

ஞானவாசிட்டம்.

“தேகமுதற் பிரிவுகளாய்ச் சிறியனவாம் பொருள்களிலத்
 தெய்வமுண்டோ
 பாகமறப் பணிமையற வடிமுடிவற் றுளவுணர்வே
 பரமபோத
 மாகலிஞ லதுதெய்வ மருச்சித்தற் குரித்தாகு
 மறிவிலாத
 மூகருக்கு வடிவுமுத லருச்சனையே யியல்பென்று
 மொழியுமன்றே.”

என்றும் அருளியிருக்கின்றது.

சுருதி உத்தி அனுபவங்களால் அகம்பொருள் இங்ஙன மிருக்க, நாம் ஒவ்வொருவரும் எக்கிருத்தியங்களையும் எப் போகங்களையும் அனுபவித்தற்கு நான் நானென இவ்வாபாச போதங்க ளெழுந்தோறும் அவ்வப்போத நாட்டங்கள் அதி ட்டான் நானென்னும் ஆதார அப்பெரும்போதத்தில் விழ வேண்டுமா? அன்றித் தூலமுதலிய இவ்வுபாதித்திரயங்கள் மேல்வந்து விழவேண்டுமா? அவ்வாதாரப் பெரும்போதத்தி லன்றோ வந்து விழவேண்டும். அங்ஙனம் விழும் இந்நாட் டம் அபரோட்சத்தில் இது நான் இது நானெனவும், பரோட் சத்தில் அது நான் அது நானெனவு மாகலின், அபரோட்ச மாக விழுந்து பழகுபவரை அவர்போன்றார் மக்கடாமே ஆற்றியுயிரே என்றருளி யிருக்கின்றனர். அன்றியும்,

குறள்.

“பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை யறிவறிந்த
மக்கட்பே நல்ல பிற.”

எனவும் மகாவாக்கியம் பிறந்திருக்கின்றது. இவற்றால் அப ரோட்சமாக அப்பியாசிப்பவர்கள் மனிதரெனப் படுவரெ னின், அவத்தாத்திரயங் கடந்து பரோட்சமாக அப்பியா சிப்பவர்கள் என்னவெனப்படுவர்? போலிமனித ரெனப்படுவ ரன்றோ? இவ்வப்பியாசிகளே போலி மனிதரெனின், அவத் தாத்திரயங்களில் கைப்புறமலும் அயர்வுறமலும் பரோட்ச அப்பியாசத்துக்குக் கிஞ்சித்தும் இணங்காமலும் கல்வி கேள்விகளிலேயே முற்றும் மிதந்திருப்பவர்கள் என்னவென ப்படுவரோ தெரிகிலம்? ஆகலின் ஒவ்வொருவரும் நாமருபங் ளுள் நான் எனதாகத் தோன்றுந்தோறும் இவற்றை நான் என தன்றென அகற்றியகற்றி ஷை ஆதாரப் பெரும் போதத்தில் அபரோட்சமாக விழாவிடினும், பரோட்சமாகவேனும் தத்

தம் நாட்டம் விழுந்தழுந்த வேண்டுவதே திண்ணமாயின்? இவ்வாராய்ச்சிக்கண் இதனினும் கூறவேண்டுவது யாமறிகில மென்க.

முன்னான்று விடயமுதல் இஞ்ஞான்று இருப்பாகத் தேர்ந்த இச்சாட்சிகாரும் விரிந்து வந்த ஆராய்ச்சியைத் தொகுத்து யுகித்தல் எங்ஙனமெனின், சத்தமுதலிய ஐந்து விடயங்களும் எதற்குத் தோற்றுகின்றதென ஆராய்ந்துழி, அவ்வைந்து விடயங்களையும் பிறிதின் கிழமைகளாகக் கொண்டுணர்ந்துவரும் ஐம்பொறிகளெனத் தேர்ந்தன. அதனால், அவ்வைம்பொறிகளும் அறிவாயிற்று. ஆகவே, பின்னான்று அவ்வைம்பொறிகளையும் ஆராய்ந்துழி, அவைகள் அறியாமையாய் முடிந்தன. அதன் பின்னான்று அறிவென்ப தியாதென ஆராய்ந்து சென்றுழி, ஷெ பொறிகளைப் பிறிதின் கிழமைகளாகக்கொண்டு உணர்ந்துவரும் அந்தக்கரணங்களெனத்தேர்ந்தன. அதனால், அவ்வந்தக்கரணங்கள் அறிவாயிற்று. ஆகவே, பின்னான்று அவ்வந்தக்கரணங்களை ஆராய்ந்துழி அவைகள் அறியாமையாய் முடிந்தன. அதன் பின்னான்று அறிவென்ப தியாதென ஆராய்ந்து சென்றுழி ஷெ அந்தக்கரணங்களைப் பிறிதின் கிழமைகளாகக் கொண்டுணர்ந்துவரும் சீவபோதமெனத் தேர்ந்தது. அதனால் அச்சீவபோதம் அறிவாயிற்று. ஆகவே, பின்னான்று அச்சீவபோதத்தை ஆராய்ந்துழி அஃது அறியாமையாய் முடிந்தது. அதன் பின்னான்று அறிவென்ப தியாதென ஆராய்ந்து சென்றுழி ஷெ சீவபோதத்தைப் பிறிதின் கிழமையாகக் கொண்டுணர்ந்துவரும் ஓர் சாட்சிபோதமெனத் தேர்ந்தது. அதனால் அச்சாட்சிபோதம் அறிவாயிற்று. ஆகவே, பின்னான்று அப்போதத்தை ஆராய்ந்துழி, ஒளியை விளக்குதற்கு வேண்டுர் ஒளி இல்லாவாறுபோல், ஷெ சாட்சியைவிளக்கி உணர்தற்கு

வேறோர் உணர்வு கிஞ்சித்துமின்றித் தான் மாத்திரமாக நின்று ஷெ விடயமுதல் சீவபோதமாகிய அவித்தைகாறு மாக நிகழும் அறிவறியாமை அடுக்குப் பேதங்களை ஒருங்கே தோய்ந்தும் தோயாதுமாய் அவை அனைத்திற்கும் சாட்சி யாய் நின்று தன்னைச் சிற்பிரகாசமாபுணரும் உணர்வுவடிவே ஷெ அறிவறியாமை ரகித அகம்பொருளாகவே முடிந்த தென்க. இதனால் என்ன ஆயிற்றெனின், அறிவுக்குமேல் அறிவிருக்கின்றதென்னும் ஆகமபட்சத்தைப் பூர்வபட்ச மாக்கி, ஷெ விடய முதல் அவித்தைகாறுமாக நிகழும் அறி வறியாமை அனைத்துள் ஒன்றேனும் தானன்றெனவும், தன்னையன்றி அவற்றுள் ஒன்றேனு மின்றெனவுமாகித் தானே தானாயிற்றென்க. தானே தானாயிருத்தல் இயற்கையா யின், இடைஞ்ஞான்று அறிவறியாமைப் பேதம் வந்ததென்னை யெனின், இஃது கயிற்றின்கண் அரவென்பது வந்ததென்னை யென வினவுவதுபோலாமென்க. ஷெ விடயமுதல் சாட்சி காறு முள்ளனவற்றிற் சூதாரணம்.

உபநிடதம்.

“சத்தமுத லேந்தனையும் பொறிகளறி யும்பொறிக

டம்மைத் தானு

யொத்தகர ணமதறியுங் கரணத்தை யறியுமுயி

ருயிரைத் தானு

நித்தியா யிருந்தறியுஞ் சாட்சியகண் டாகார

நீங்கி மேலா

யித்தனையும் பகுத்தறியு மறிவுவடி வாயிருப்ப

தியல்ப தாமே.” என்றும்,

“விடயமறிந் திடும்பொறிகள் விடய மாமோ

மிக்கபொறி யறிகரணம் பொறிக ளாமோ

வடையவறி சீவனந்தக் கரண மாமோ
 வதனையறிந் திடுஞ்சாட்சி சீவ னாமோ
 தடையறவொன் றினையறியு மொன்று மேலாஞ்
 சாட்சியையொன் றுலறியத் தகுமோ தானா
 யிடையறநின் றிலகுமெனி னதனைக் காண்டற்
 கேதுண்டா மதுவாகி யிருந்து காணே.”

எனக் கூறியவாற்றாற் காண்க.

ஐ ந் தா வ து

கூடஸ்த சைதன்னிய இலட்சியார்த்த விளக்கம்

மு ற் றி ற் று.

ஆறுவது

துவைந சிதாரோப ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வேல்பா.

“இந்தவா ராய்ச்சியினி லேய்ந்திலகுஞ் சித்திரண்டென்
றந்தமின்றிச் சாதிக்கு மாகமந்தர - னந்த
வறிவிரண்டுங் கற்பனைக ளாகுமே லொன்றே
யறிவென்னத் தேர்ந்திடுமே யாங்கு.”

முன்னூன்று இருப்பது ஓர் அறிவெனக் கூறியது உண்
மையாயிருக்க, ஒழுவினொடுக்க முதலிய அரிய நூல்களில்,

“காணு மறிவுந் காட்டறிவு நாமவற்றைக்
காணக் கழலுங் கழற்றியிலே - நாணி
நமைத்திரும்பிப் பாராதே நான்ருனென் னாதே
யமிழ்த்துகர கம்போனிற் பாய்.”

எனக்கூறியிருப்பா னெனெனின் அங்ஙனம் கூறி
யிருக்கின்றதைப்பற்றி நன்கு விளக்குதும். எங்ஙனமெனின்,
அறிவென்பதற்குமேல், வேறே ஓர் அறிவுண்டென்பது,
முதலறிவு அறியுமறிவும் மேலறிவு அறிவிக்குமறிவும்ஆகின்
றன. முதலறிவை யறிவித்ததற்கு மேலறிவு ஒன்றிருப்பது
போல, அம்மேலறிவை யறிவித்ததற்கு மேலறிவொன் றிருக்க
வேண்டுமன்றோ? மேலறிவை அறிவித்ததற்கு மேலறிவொன்
றில்லையெனின், முதலறிவை அறிவித்ததற்கு மேலறிவொன்
று இல்லையெனப் படாதோ? படாதெனின், முதலறிவுக்கு
மாத்திரம் எங்ஙனம் மேலறிவு உண்டெனப்படும். அறிவென்
பது, தனக்குச் சாதிசுமும் விசாதிகமும் சுகதபேதமுமிருக்

கச் சம்மதித்ததாயின், அஃது அறியாமை யெனப்படும்? இங்ஙனமிருக்க ஈரறிவென்பதில் எது அறிவெனப்படும்? எது அறியாமை யெனப்படும்? முதலறிவு அறியாமையும் மேலறிவு அறிவுமெனப் படுமெனின்; சிற்றறிவு பேரறிவு பேதமின் றுகின்றன. இருக்கின்றதால் ஒன்றறிவாயும் ஒன்றறியாமையாயும் எங்ஙனம் ஏற்கப்படும்? முன்னான்று சுசாதி விசாதி சுகதபேதம் முன்றையும் ஏலாததே அறிவெனச் சம்மதித்திருக்க, பின்னான்று முதலறிவாகிற அறியாமையிருக்கச் சம்மதித்த தென்னை? அவ்வறியாமை மேலறிவுக்கு விசாதிகமன்றோ? அன்றியும், சிற்றறிவு பேரறிவென்பதில் சிற்றறிவாவது முண்டன்றோ? அச்சிற்றறிவு சுசாதி பேதமன்றோ? இச்சுசாதிபேதம் பிரமன்முதல் பிபீலிகம் இறுவாயுள்ள எண்ணரிய கோடாகோடிகட்கும் மிஞ்சியிருக்கின்றனவன்றோ? அன்றியும், பாஞ்சபூத பவுதிக முதலியன வாகத் தோன்றும் இப்பிரபஞ்சம் விசாதிபேதங்களன்றோ? முதலறிவு அறியாமையென்னின், இம்முதலறிவு எண்ணரிய தாயிருக்கின்றமையின்; விசாதிபேதம் அனந்த பேதங்களாயும், அங்ஙனமின்றி அம்முதலறிவு சிற்றறிவென்னின், அனந்த சுசாதிபேதங்களாயும் முடிகின்றன. முடிவதால் எங்ஙனம் மேலறிவென்றது அறிவெனப்படும்? முதலறிவு அறிவாயின், மேலறிவாகிற சுசாதிபேதமும் பிரபஞ்சமாகிற விசாதிபேதங்களும் இருக்கலாமா? அனறி, மேலறிவு அறிவாயின் முதலறிவாகிற சுசாதிபேதங்களும் பிரபஞ்சமாகிற விசாதிபேதங்களும் இருக்கலாமா? வத்துவெனப்படுவது ஒப்பும் உயர்வும் தாழ்வு மற்றதன்றோ? இத்துணைத் தோடங்களிருக்க, அறிவுக்கு மேலறிவுண்டெனச் சம்மதித்து அறிவுக்கு மேலறிவு அறிவுக்கு மேலறிவெனச் சென்று சென்று ஈறின்றி அனவத்தாத் தோடமெய்துமே? இதற்கென்செய்தும்! இத்துணைக் கட்டங்களையும் நன்குணர்க.

சுசாதிமுதலிய பேதங்களுக்குத் திட்டாந்தமாவது:—
மரத்துக்குத் தன்போன்ற மரம் வேறாயிருத்தல் சுசாதியும்,
அம்மரத்துக்குக் கல் முதலியவை மாறாயிருத்தல் விசாதியும்,
அம்மரத்தின்கண் தளிர் இலை சாகை முதலியனவாய் விட்டு
நீங்காது அடங்கியிருத்தல் சுவகத பேதங்களுமா மென்க.
இவ்வாறே தாட்டாந்தமாவது அறிவென்பதற்கு மேலாக
வேனும் தாழ்வாகவேனும் சமமாகவேனும் தனக்கொப்பாக
வேறறிவு ஒன்றாகவேனும் பலவாகவேனும் இருக்குமாயின்
சுசாதியும், அவ்வறிவுக்கு அறியாமையும் பிரபஞ்சமும் வேறா
யிருக்குமாயின் விசாதியும், அவ்வறிவு தான் சகுணமுந் திரு
க்குமாயின் அஃது சுவகதபேதமுமா மென்க. இச்சுசாதி
முதலிய மூன்று பேதங்களும் அறிவென்பதற் கின்றாகலின்,

சசிவரீனபோதம்.

“மெய்ம்மையறி வல்லதமிழ் வேறறிவு தெல்லாந்
தம்மையறி யும்மறிவு தேயறிவு தானே.” என்றும்,

ஞானவாசிட்டம்.

“பொருகடலிற் றிரைமுதலாப் பிறந்த வெல்லாம்
புனலாகி விளங்காமற் புழுதி யாமோ
வொருபொருளாம் பிரமமாத் திரமேயல்லா
லுபயமெனுங் கற்பனைப்பே ரொன்றுமில்லை
யெரியிடத்திற் சூடுமாத் திரமே யல்லா
லிரண்டுண்டோ வவ்வகைபோ லென்று மொன்றஞ்
சரிதைகிரி யாயோகப் பதத்தின் முற்றிச்
சாதனங்க ணிறைந்தவர்க்கே சாற்றல் வேண்டும்.”

என்றும் கூறியிருக்கின்றன.

ஓர் அறிவென்பதே சுவகதாதிபேத பிறந்திருக்கின்றதா
யின், இரண்டாவதறிவு எங்ஙன யிருக்கும்? வேறாக ஓரறிவே
யிருத்தற்கு ஏதுவிலையாயின், எண்ணரிய அறிவென்பது

இருத்தற்கு எங்ஙனம் மிடந்தரும்? இதனால் ஈரநீவென வழங் குவது விவர்த்தமென்க. இதுநிற்க, ஈரநீவென்பதைப்பற்றி இன்னுஞ் சற்றாகிக்குதும். முதலறிவு அறியுமறிவு மேலறிவு அறிவிக்கும் அறிவன்றோ? அறியுமறிவு பொருளல்லவற் றைப் பொருளெனவும் பொருளைப் பொருளெனவு முணர் தல். அவையாவன:—தானல்லாததைத் தானெனவும் தன தல்லாததைத் தனதெனவும், தானெனலைத் தானெனவும் தனதெனலைத் தனதெனவும் கோடல். இவ்விரண்டியுக்கமும் யார்பாலது? முதலறிவாகிய உயிரின்பாலதெனின், இவ்வுயி ருக்குமேல் வேறுகவோர் அறிவிருப்பது யாதுக்கு? முதலறி வுக்கு அறிவித்தற்கெனின், அவ்வறிவு அறிவிக்காதுழி, உயி ரென்பது எங்ஙனம் தானே அறியும்? இவற்றால், மேலறிவு எவுதற்கு கர்த்தா கீழறிவு இயற்றுதற் கர்த்தாவாகின்றதன்றோ? எவுதற் கர்த்தா கருத்துப்படி இயற்றுதற் கர்த்தா நடக்கு தல் யாதுக்கு? இவ்வியற்றுதற் கர்த்தாவி னியக்கம் பிறப் பிறப் பெய்துதற்கும், அவை யகல வீடெய்துதற்குமெனின், இவ்விருவகைப் பயனையும் இந்தக் கர்த்தா அருந்துகிறதற்கு அந்தக் கர்த்தா இவ்விருவித வேலையையும், அவையாவன, - பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றும் பொருளைப் பொரு ளென்றும் உணரும் கிருத்தியங்களையும் செய்வித்துக்கொ ண்டு வருவதாக்கும்! இங்ஙனம் மேலொன்று செய்வித்துக் கொண்டு வருவதைக் கண்டுபிடித்த அதனாலாக்கும் காணு மறிவு நீ காட்டறிவு நாமெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளியது!

மேலும் பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணரு மாறு உணர்த்துந் திரோபாவ சத்தியினால் மயக்குவித்தலும், பொருளைப் பொருளென் றுணருமாறு உணர்த்தும் அனுக் கிரக சத்தியினால் தெளிவித்தலுமாயின், உயிருக்குத் தனக் கென்று என்ன கர்த்தத்துவு மிருக்கின்றது. சிறிதேனும் மில்

லேயே! உயிர் இங்ஙன மகர்த்தத்துவமா யிருப்பதற்குத் தா
 னே மேலறிவொன் றிருக்கின்றது? “சும்மாவிருந்த தாரை
 யை யூதிக்கெடுத்தானாண்டி.” என்னும் பழமொழிக் கிணங்க,
 அனாதியாயுள்ள மாயைக்கண் அனாதியாக வாளாவிருந்த உயி
 ரை வெளியி லிழுத்துவிட்டு இத்தனை கோலஞ் செய்துகொ
 ண்டு இன்னும் வருகின்றதென்பது பொருத்தமாக விருக்கின்
 றதா? அவ்விதையன் தனது காருணியத்தால் இழுத்துச்
 செய்வித்ததேயன்றி விவர்த்தமாக வல்லவேயெனின், இக்
 கருணை உயிரின்மேல் இடையில் வைத்ததற்கு ஏதுவென்னை?
 அன்றியும், இக்கருணை வைத்திருத்தற்கு முன்னான்று இவ்
 வுயிர் என்ன நன்மை செய்தது? அங்ஙனம் ஷெ மாயைக்கண்
 தான் செய்வதற்குத் தனக்குபாதிசகித மில்லையே? இல்லா
 விடினும், எவ்விதத்தினாலோ நன்மை செய்து விட்டதாகவே
 ஏற்போமெனின், அவ்வினை இறைவனது அநுக்கிரக சத்தி
 யிற் சேர்ந்ததன்றோ? இதனால் அக்கருணை இடையில் வந்த
 தன்று. அக்கருணை இறைவனுக்கு அனாதியே இருக்கின்ற
 தெனின், அவ் வியற்கைக்கருணை உயிரைப்பற்றியதன்றோ?
 அங்ஙனம் பற்றியிருக்குஞான்று அனாதியிலேயே உயிர் வீடெ
 ய்தியிருக்க வேண்டுமே! இன்மையால் அக்கருணை இயற்கையு
 மன்று செயற்கையு மன்று. இவற்றாற் கருணையென வழங்கு
 வது விவர்த்தமென் றுயிற்றென்க. இது நிற்க, ஈரறிவென
 வழங்குவது உளதாயின் அது சுருதிக்கொத்ததா? அன்றி
 ஒவ்வாததா? ஒத்ததெனின், அற்பசுருதிக் கொத்ததா? அன்
 றிப் பிரபல சுருதிக் கொத்ததா? பிரபல சுருதிக் கொத்ததெ
 னின்,

தாயுமானவர்.

“சந்ததமு மென் துசெய னின துசெய லியானெனும்
 தன்மைநினை யன்றி யில்லாத் தன்மையால் வேறலேன்
 வேதாந்த சித்தாந்த சமரச ஈபாவமிதுவே.” என்றும்,

திருவாசகம்.

“வானாகி மண்ணாகி வளியாகி யொளியாகி
யூனாகி யுயிராகி யுண்மையுமா யின்மையுமாய்.” என்றும்,

சுந்தரமூர்த்திகவாமிகள்.

“ஊனாயுயி ரானுயுட லானுயுல கானாய்
வானாய்நில னானாய்கட லானாய்.” என்றும்,

வைராகீய சுதகம்.

“புகல ரும்பரப் பிரமமாங் கடறனிற்
புணர்பரைத் திரையீசன்
சுகமொ டாருயி ரெனுநரை யாதிக
டந்துமாற் றிடுமென்றே
பகரு நான்மறை யெனினதி லெதையெதைப்
பற்றுவாம் விடுகிற்பாம்
சுகசொ ருபமே யனைத்து மென்றகற்றுதி
துவிதபா வனை நெஞ்சே.” என்றும்,

இதுவுமது.

“செய்யு நந்தொழி லேந்தொழி லியாமுமச்”
சிவனது வடிவென்றே
யைய மற்றுணராதியா னெனுஞ் செருக்கடைந்து
நாடொறு நெஞ்சே, நைவதென்னைநீ.” என்றும்,

துறள்.

“அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.” என்றும்,

இங்ஙனம் அநேக நூல்களும் இறைவனையன்றி உயிரின்
மெனவும், வேறாகத் தோன்றினும் ஓர் முதலன்மெனவும்,
இங்ஙனமிருக்கும் உயிர் அவ்விறைவனு மன்மெனவும் கூறி
யிருக்கின்றவை அற்பகருதிகளாக்கும்! அன்றியும், ஈர விவன்

பது உளதெனச் சம்மதித்த ஷெ சுருதிகள் இவ்வுலகானு
பவத்துக் கியைந்திருக்கின்றதே யெனின், ஈரறிவென்பது
கற்பிதமென்ற சுருதிக ளனுபவத்துக் கியையாததாக்கும் !
இரண்டறிவெனக் கூறும் சுருதிகள் அனுபவத்துக் கொவ்வி
யதோடு யுத்திக்கும் ஒத்திருக்க வேண்டுமன்றோ? அவ் யுத்திப்
பிரமாணத்தைப்பற்றிச் சற்றாகிக்குதும். எங்ஙனமெனின்,
ஈரறிவெனச் சம்மதித்தது வியட்டி சமட்டி உபாதி குணம்
தொழில்களாலன்றோ? வியட்டி உபாதி குணம் தொழில்களெ
ன்பவை தனித்தனியா யிருக்கின்ற தூலகுக்கும காரணங்கள்
உபாதிகளும், கிஞ்சிக்குத்துவம் குணமும் இராகாதி சேட்டை
கள் தொழில்களுமாம். சமட்டி உபாதி குணம் தொழில்களெ
ன்பவை ஷெ யாவும் ஒருங்கு கூடியிருக்கின்ற தூலகுக்கும
காரணங்கள் உபாதிகளும், சர்வக்குத்துவ முதலியவை குண
ங்களும், சிருட்டியாதிகள் தொழில்களுமாம். இவைகள் எங்
ங்னமெனின், தனிமரம் வியட்டியென்பதும் பலமரங்களின்
சேர்க்கை சமட்டி யென்பதுமாம். தனித்தனியாயுள்ள விய
ட்டி உபாதி குணம் தொழிலுக்குப் பிரமன் முதல் பிபிலிக
மிறுதியாக ஒவ்வோர் வியட்டி சித்துப்பொருள் இருக்குமாறு
போல்; சர்வமாயுள்ள சமட்டி உபாதி குணம் தொழிலுக்
குச் சமட்டிச் சித்துப்பொரு ளொன்றிருக்க வேண்டு
மன்றோ? அச்சமட்டியாகிய சித்துப்பொருள் ஈரனென
வும், பேரறிவெனவும், ஆண்டானெனவும் பொருள் படுகின்
றது. வியட்டியாகிய சித்துப்பொருள் சீவனெனவும் சிற்றறி
வெனவும் அடிமையெனவும் பொருள்படுகின்றது. ஷெ விய
ட்டி சமட்டியாகிய உபாதி குணம் தொழில்கள் ஈரறிவாகிய
முதல்களுக்கா? அன்றி ஈரறிவாகிய முதல்கள் உபாதி குணம்
தொழில்களுக்கா? உபாதி குணம் தொழில்களுக்கே ஈரறிவுக
ளுமெனின், ஆழிக்கு விரலென்றற்போ லாகின்றது. அங்ஙன
மாயின், ஆழியானது கைவிரலெக்கோடல் யாதுக்கு? ஆழியா

திருவாசகம்.

“வானாகி மண்ணாகி வளியாகி யொளியாகி
யூனாகி யுயிராகி யுண்மையுமா யின்மையுமாய்.” என்றும்,

சுந்தரமூர்த்திகவரீமிகள்.

“ஊனாயுயி ரானுபுட லானுபுல கானாய்
வானாய்நில னானாய்கட லானாய்.” என்றும்,

வைராகீகிய சதகம்.

“புகல நும்பரப் பிரமமாங் கடறனிற்
புணர்பரைத் திரையீசன்
சகமொ டாருயி ரெனுநுரை யாதிக
டந்துமாற் றிடுமென்றே
பகரு நான்மறை யெனினதி லெதையெதைப்
பற்றுவாம் விடுகிற்பாம்
சுகசொ ருபமே யனைத்து மென்றகற்று தி
துவிதபா வனை நெஞ்சே.” என்றும்,

இதுவுமது.

“செய்யு நந்தொழி லைந்தொழி லியாமுமச்
சிவனது வடிவென்றே
யைய மற்றுணராதி யா னெனுஞ் செருக்கடைந்து
நாடொறு நெஞ்சே, நைவதென்னைநீ.” என்றும்,

குறள்.

“அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.” என்றும்,

இங்ஙனம் அநேக நூல்களும் இறைவனையன்றி உயிரின்
றெனவும், வேறுகத் தோன்றினும் ஓர் முதலன்றெனவும்,
இங்ஙனமிருக்கும் உயிர் அவ்விறைவனு மன்றெனவும் கூறி
யிருக்கின்றவை அற்புதருதிகளாக்கும்! அன்றியும், ஈரநீவென்

பலு உளடுதனச் சம்மதித்த ஷெ சுருதிகள் இவ்வுலகானு
பவத்துக் கியைந்திருக்கின்றதே யெனின், ஈரறிவென்பது
கற்பிதமென்ற சுருதிக ளனுபவத்துக் கியையாததாக்கும் !
இரண்டறிவெனக் கூறும் சுருதிகள் அனுபவத்துக் கொவ்வி
யதோடு டுத்திக்கும் ஒத்திருக்க வேண்டுமன்றோ? அவ் டுத்திப்
பிரமாணத்தைப்பற்றிச் சற்றாகிக்குதும். எங்ஙனமெனின்,
ஈரறிவெனச் சம்மதித்தது வியட்டி சமட்டி உபாதி குணம்
தொழில்களாலன்றோ? வியட்டி உபாதி குணம் தொழில்களெ
ன்பவை தனித்தனியா யிருக்கின்ற தூலசூக்கும காரணங்கள்
உபாதிகளும், கிஞ்சிக்குத்துவம் குணமும் இராகாதி சேட்டை
கள் தொழில்களுமாம். சமட்டி உபாதி குணம் தொழில்களெ
ன்பவை ஷெ யாவும் ஒருங்கு கூடியிருக்கின்ற தூலசூக்கும
காரணங்கள் உபாதிகளும், சர்வக்குத்துவ முதலியவை குண
ங்களும், சிருட்டியாதிகள் தொழில்களுமாம். இவைகள் எங்
ஙனமெனின், தனிமரம் வியட்டியென்பதும் பலமரங்களின்
சேர்க்கை சமட்டி யென்பதுமாம். தனித்தனியாயுள்ள விய
ட்டி உபாதி குணம் தொழிலுக்குப் பிரமன் முதல் பிபிலிக
பிறுதியாக ஒவ்வோர் வியட்டி சித்துப்பொருள் இருக்குமாறு
போல், சர்வமாயுள்ள சமட்டி உபாதி குணம் தொழிலுக்
குச் சமட்டிச் சித்துப்பொரு ளொன்றிருக்க வேண்டு
மன்றோ? அச்சமட்டியாகிய சித்துப்பொருள் ஈசரெனெ
வும், பேரறிவெனவும், ஆண்டானெனவும் பொருள் படுகின்
றது. வியட்டியாகிய சித்துப்பொருள் சீவெனெனவும் சிற்றறி
வெனவும் அடிமையெனவும் பொருள்படுகின்றது. ஷெ விய
ட்டி சமட்டியாகிய உபாதி குணம் தொழில்கள் ஈரறிவாகிய
முதல்களுக்கா? அன்றி ஈரறிவாகிய முதல்கள் உபாதி குணம்
தொழில்களுக்கா? உபாதி குணம் தொழில்களுக்கே ஈரறிவுக
ளுமெனின், ஆழிக்கு விரலென்றோற்போ லாகின்றது. அங்ஙன
மாயின், ஆழியானது கைவிரலேக்கோடல் யாதுக்கு? ஆழியா

கியதான் விரலால் அலங்காரமா யிருத்தற்காக்கும் ! இங்ஙனமே, ஷே இருவித உபாதி குணம் தொழில்களும் அவ்வீரறிவையுங்கொண்டு பாது செய்கின்றன? பந்தமுத்திக் கியை பந்தசாதனங்களை இயற்றி அப்பந்தமுத்தியை எய்துதற்காக்கும்? இவைகள் கிஞ்சித்தும் பொருத்தமா யிருக்கின்றனவா? இல்லையே. விரலுக்கு ஆழியென்றாற் பொருந்தும். எங்ஙனமெனின், விரலானது ஆழியைக்கொண்டு தான் அலங்காரமாதற்கியைகின்றது. இதுபோல், ஈரறிவுக்கும் உபாதி குணம் தொழில்களாகலின் அவ்வவ்வுபாதியாதிகளால் சிற்றறிவு பந்த முத்திகளை எய்துதற்கும் பேரறிவு அப்பந்த முத்திகளை ஈதற்கும் பொருந்துகின்றன. அன்றியும், ஆழியென்பது விரலுக்காயினும், இவ்வாழி விரலெனப் படாவாறுபோல, ஷே இருவித உபாதி குணம் தொழில்கள் ஈரறிவுக்காயினும் அவ்வுபாதியாதிகள் ஈரறிவெனப் படாவன்றோ? இவற்றால் அறிவுவேறும் அறியப்படும் உபாதியாதிகள் வேறுடாகின்றன.

ஆகவே இருவித உபாதி குணம் தொழில்களையும் நீச் சூழி, அறிவு இரண்டென்னும் பேதமிருக்கக் காட்டுதற்கியையுமோ? ஈரறிவெனக் கொண்டது உபாதி குணம் தொழில் நோக்கத்திலேயா? அன்றி அறிவு நோக்கத்திலேயா? அறிவு நோக்கத்திலேயேயெனின், ஆகாயதிருட்டியில் ஆகாய மிரண்டுபட் டிருக்குமாயின் அறிவு திருட்டியில் அறிவு இரண்டென்பதற்கு முரணின்து. கடோபாதி மேகோபாதி கள் திருட்டியில் ஆகாயம் இரண்டுபட்டதுபோல இருப்பினும் இரண்டெனப்படுமா? படாதன்றோ? அதுபோல், வியட்டி சமட்டி உபாதி குணம் தொழில் திருட்டிகளில் இரண்டுபட்டதுபோல இருப்பதால் இரண்டாயிற்று! இல்லையே ! இஃதிங்ஙனம் நிற்க.

இஃது உயிர் பலவன்றெனல்.

உயிர் ஒன்றென்பதா? அன்றிப் பலவென்பதா? பல
வென்பதுதா நெனின், யாதினா லேற்றற்பாலது? உயிர்களி
னாலேயே ஏற்றதெனின், உயிரைக்கண்டுழி ஏற்றற்பாலதா?
அன்றிக் காணாதுழி ஏற்றற்பாலதா? கண்டுழியே ஏற்றதெ
னின், சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி மூர்ச்சை மரணமாகிய
இவ்வஞ்ஞானாவத்தைகள் ஐந்துள் எந்த அவத்தையிற் கண்
டேற்றது? அன்றியும், ஞானாவத்தைகளாகிய தூரியம் தூரி
யாதீதம் இரண்டில் எந்த அவத்தையிற் கண்டேற்றது? ஷெ
அஞ்ஞானாவத்தையிற் கண்டது தூல முதலிய உபாதித்திர
யங்களையன்றி யில்லையே! ஞானாவத்தைகளிலோ காலதேச
வத்து பரிச்சேதரகித சுயம்பிரகாசத்தையன்றி இல்லையே!
ஆகலின், உயிரைக் கண்டு பலவென் றேற்றதன்று. அன்றி
யும், உயிரைப் பலவென் றேற்றது ஒவ்வொன்றும் எத்துணை
எத்துணையாக ஏற்றது? உடற்றுணையாக ஏற்றதெனின்,
முவித உடலுள் எந்த உடற்றுணையாக ஏற்றது? தூலவுடற்
றுணையாக ஏற்றதெனின், இத்தூலவுட லெத்துணையது?
இஃது பருவத்துக்கு ஓரளவா யிருக்கின்றதே? அப்பருவ
பேதங்களில் இஃதெப்பருவத் துணையது?

திருவாசகம்.

“புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிப்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லகர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லாஅ நின்றவித் தாவர சங்கமத்து
னெல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினைத்தே நெம்பெருமான்.”

என்று திருவாய்மலர்ந்தருளியதை ஏற்கற்பாலதாகலின், இப்பல பிறவிகளுள் எப்பிறவித்துணை யென்பது? அவ்வப்பிறவியும் ஒவ்வோர் பருவத்துணையா யிருக்கின்றதே! அவற்றுள் அவ்வவ்வுடல் எத்துணை யெனப்படும்? உடற்றுணை எத்துணை எத்துணைத்தாயினும் உயிர்கள் அணுத்துணைத்தாகலின் அவ்வவ்வுடல்களுள் ஏகதேசமாக நின்று இச்சா ஞானக் கிரியைகள் இயற்றி இயற்றி வருகின்றன. அங்ஙனம் இயற்றி வருகின்றது ஓர் அறை வீட்டின்கண் ஏகதேசமாயிருக்கும் ஓர் சிறிய தீபமானது அவ்வீடு முழுதும் பொருள்களை விளக்குவதுபோலா மெனின், அவ்வறை வீட்டுத் தீபம் தனக்கணிமைக்கண் ஒளி மிகுதியாயும் சேய்மைக்கண் மழுக்கமாயும் இடைக்கண் சமமாயும் விளங்குகின்றது.

அதுபோல் உபாதிகள் தோறும் ஏகதேச மேகதேசமாக நிற்கும் உயிர்களின் உணர்வு தத்தமக்கு அணிமைக்கண் மிகுதியாயும் சேய்மைக்கண் மழுக்கமாயும் இடைக்கண் சமமாயுமிருந்து விளங்கவேண்டுமே! அங்ஙனமில்லையே! பரிசு வுணர்வில்லாத இடமும் உண்டோ! தேகமுழுதும் வியாபித்து நின்றுணர்வது ஒருபடித்தா யிருக்கின்றதே? உடலிருப்பது பரிசுவுணர்வின் கண்ணோ? எங்கெங்கே பரிசுவுணர்ச்சியின் றோ அங்கங்கே அவ்வத்தேக மிருக்கட்டும். அன்றியும் உயிர்கள் அணுத்தன்மை யென்பது இயற்கை யெனப்படுவதா? அன்றிச் செயற்கையெனப்படுவதா? செயற்கை யெனப்படுவதெனின், உயிர்கட் கியற்கையது யாதெனப்படும்? வியாபகத்துவமெனின், அவ்வியாபகம் இடையில் அணுத்தன்மையாக வேண்டுவதின்று. அன்றியும், அவ்வியாபகம் அணுத்தன்மை யானதாகவே வைத்துக்கொள்வம். அணுத்தன்மைக்கு முன்னான்றிருந்த வியாபகங் கெட்டு அணுத்தன்மையாயிற்றா? அன்றிக் கெடாதாயிற்றா? கெட்டே யாயிற்றோ?

னின், மீண்டும் வியாபகமாகா திருக்கவேண்டும்? மீண்டும் வியாபக மாகாதாயின், பரத்தோடுகலந் தேகமாதற்குக் கூடா தே! வியாபகங் கெடாமலே அணுத்தன்மை யாயிற்றெனின், வியாபக மிருந்தவா றிருக்கின் அஃதெங்ஙனம் அணுத்தன்மை பெறும்? கயிளுனது அரவுத்தன்மை பெற்றதுபோலா க்கும்! இடைக்கண் அணுத்தன்மை வந்ததென் றேற்கின், அவ்விடைக்கண் வியாபகத்துவம் இன்றென்பதாகிப் பின் ஞான்று பரத்தோடு கலக்காத தோடம் வாய்க்குமெனக் கருதி அவ்வணுத்தன்மை இயற்கையதென் றேற்கினும், பரிபாக முதிர்ச்சி வந்த பின்னான்று பரத்தோடு கலத்தலே யே லாததுடன் கிஞ்சிக்குத்துவமும் இயற்கைய தெனப்படும். அஃதியற்கையதாயின், திரிகால ஞானமாகிற சர்வக்ருத்துவம் இடைக்கண் வாராதிருக்க வேண்டுமே! அந்த ஞானம் தவத் தால் வருகின்றதெனின், தவத்தாலேனும் இடைக்கண் வருகின்றதால் கிஞ்சிக்குத்துவம் இயற்கை யென்பானேன்? இது நிற்க.

உயிரென்பது அருவப்பொருளா? அன்றி உருவப்பொருளா? அருவப்பொருளெனின், அருவம் உருவ உபாதிக்குட் கட்டுப்படுவது முண்டா? படுவதுண்டெனின், அருவமாகிய இவ்வெளியானது எந்த உருவ உபாதிக்குட் கட்டுப்பட்டது? இவ்வெளி சட அருவமாதலிற் கட்டுப்படுதற் கியையயாது, உயிர் கித்துருவமாகலிற் கட்டுப்படுதற் கியையுமெனின், அவத்தாத்திரயம் உபாதித்திரயம் அபிமானத்திரயம் முதலியவைகள் எதன்பால் மாறி மாறிக் காணப்பட்டுக்கொண்டு வருகின்றன? எங்ஙனமெனின், தூலபாவந் தோன்றிய ஞான்று விசுவனென்கிற அபிமானியும் சாக்கிராவத்தையுந் தோன்றுகின்றன. அம் மூன்றும் தோன்றுஞ்ஞான்றும் ஏனைய ருக்குமோபார்தியும் தைசதனென்னும் அபிமானியும் சொப்

பனுவத்தையும் காரணோபாதியும் பிராக்குனென்னும் அபிமானியும் சுமுத்தியவத்தையும் இன்று. அச்சுக்குமோபாதி முதலியவைகள் தோன்றும் ஞான்றும் ஷெ தூலம் விசுவன் சாக்கிரம் இம்முன்றும் இன்று. இவை யனைத்தும் எங்கே உளதாயு மிலதாயும் தோன்றி மறைகின்றன? இங்ஙனம் தோன்றி மறையு மனைத்தும் சங்கற்பமாகிற நினைவெழுச்சிக ளன்றோ? இவ்வெழுச்சிகள் நானென்பதி லன்றோ? அந்த நா னென்பது ஷெ தோன்றி மறைபவைகட்குச் சாட்சி சைதன் னியமன்றோ? இங்கே ஓர் வியட்டி உபாதி குணம் தொழில்க ளுக் காதாரம் நானென்னும் சாட்சி சைதன்னியம் ஒன்றிருப் பதுபோல ஆங்காங்கும் எண்ணரிய வியட்டி உபாதி குணம் தொழில்களுக்கும் ஆதார சாட்சி சைதன்னியங்களும் எண் ணரிதா யிருக்குமன்றோ? அவ்வவ் வாதாரசாட்சி சைதன் னிய மனைத்தும் ஒன்றெனப்பட்டதா? அன்றிப் பலவெனப் பட்டதா? பலவெனப்பட்டதெனின், ஒரு நானென்னும் போ தாதாரத்திற்கு எல்லை எத்துணையென்று ஏற்கப்பட்டது? கடோபாதிக ளனைத்தும் அகன்றுழி, அவ்வக் கடங்கடோ றும் துண்டு துண்டாக முன்னூன்று காணப்பட்ட வெளி யென்பது பலவா யிருக்கட்டுமே. நானென்பது பலவாயிருக்க ஆங்காங்கும் அவத்தாத்திரய முதலியனவாகத் தோன்றும் விகார திருட்டிக ளகன்றுழி, அவ்வவ் வவத்தாத்திரயங்கள் தோறும் தனித்தனி வெவ்வேறாக முன்னூன்று காணப் பட்ட நானென்னும் ஆதாரமென்பது பலவா யிருக்கின்றதா? ஓர் வகுப்பாகிய அலையாதிகட்கு எந்த சலப்பொருள் ஆதா ரத்துவமா யிருக்கின்றதோ அந்த சலப்பொருள் ஒன்றேயன் றோ பல வகுப்பாகிய அலையாதிகட்கும் ஆதாரமாகியது? பலவகுப்பு அலையாதிகள் எழுச்சியினூற் சலாதாரம் பலவா குமா? ஆகாதன்றோ? அலையாதிகளாகிய ஆதேயங்களோடு சலாதாரமும் ஒருங்கே விளங்குவதால் இச்சலாதாரமானது

ஏகத்துவ மென்பதற்கு இழுக்கின்றது. ஆங்காங்கும் சலப் பொருள் விளங்காமலும் அதனைப் பாராமலும் நின்று அலையாதிகளையே திருட்டித்துக்கொண்டிருக்கில் இச்சலாதாரம் பலவாகத்தானே மயங்கிக்கொண்டிருக்கவேண்டியது? மயங்கினும் மயங்காவிடினும் இச்சலாதாரம் எஞ்ஞான்றேனும் பலவென்பதற் கியையுமா?

இதுபோல், ஓர் வகுப்பாகிய அவத்தாத்திரய முதலிய கற்பனைகட்கு, எந்த நானென்னும் போதம் ஆதாரத்துவமாயிருக்கின்றதோ அந்தப் போதாதார மொன்றையன்றோ பலவகுப்பாகிய அவத்தாத்திரய முதலியவைகட்கும் ஆதாரமாகியது? பலவகுப்பாகிய அவத்தாத்திரய முதலியவைகளின் எழுச்சியினால் அந்தப் போதாதாரம் பலவாகுமா? ஆகாதன்றோ! அவத்தாத்திரய முதலிய ஆதேயங்களோடு அந்தப் போதாதாரம் கூற்றும் விளங்காமையினால் அவ்வாதாரம் பலவாயிருப்பதுபோல் இழுக்குற்றது. ஆங்காங்கும் அந்தப் போதமானது விளங்கவும் அதைக்காணவும் நின்று இவ்வவத்தாத்திரய முதலியவைகளைத் திருட்டிக்கா திருந்திடில் அந்தப் போதாதாரம் பலவென மயங்கவேண்டி வருமோ? மயங்கினும் மயங்காவிடினும் அந்தப் போதாதாரம் பலவெனப்படுமா? படாதன்றோ? அந்தப் போதாதாரம் ஏகமெனப்படுவது கற்பனைகளாகிய அவத்தாத்திரய முதலியவற்றா லாகலின், ஆரோபமுமாமென்க. இங்ஙனமிருப்பதால் பலவென்பது எஞ்ஞான்றும் இன்றென்ப தாயிற்று.

அன்றியும் நானென்னும் போதப்பொருள் பலவாயின் இருவித சமாதிக்கண் ஏகமாயிருப்பானேன்? அதனால் அந்த நானென்னும் போதப்பொருள் ஏகமாயின் ஈங்குப் பலவாயிருப்பானேன்? ஆங்கு ஏகமாயும் ஈங்கு அனைகமாயும் இருப்

பது யாதுகாரணம் பற்றி? நிரூபாதிசமானஞான்று ஏகமாயும் சோபாதிசமானஞான்று அனேகமாயும் இருக்கின்ற தெனின், சோபாதிசமாகிய அஞ்ஞானதிசைக்கண் போதம் அனேகமென்பது அனுமான அளவையிலாமே. போதமானது தன்னைப் பிரத்தியட்சமாகக் கண்டு அனுபவிக்கப்படுவது சமாதிகளாகிய ஞானதிசையி லன்றோ? அந்த ஞானதிசைக்கண் அப்போதம் பலவாயிருக்கட்டுமே! இதனால் அஞ்ஞானதிசைக்கண் ஏகமாயிருக்கட்டுமே! அங்ஙன மில்லையே! பலவென்பது அஞ்ஞான திசைக்கண்ணும் ஏகமென்பது ஞானதிசைக்கண்ணு மாகின்றன. இத்திசைக்கண் பலவென்பது அவத்தாத்திரய முதலிய கற்பனைகளாலாகலின் இக்கற்பனைகளைக் கொண்டு போத ஆதாரம் பலவெனக் கணிப்பது தோற்ற அனுமானமன்றோ? ஆகலின், போதம் பல ஆதார தேதங்களாக நின்றல் ஆதேயமாகிய ஆரோபமும், அப்போதம் ஏகமாக நின்றல் ஆதாரமாகிய அதிட்டானமு மாயிற்று. ஆகவே, தனித்தனி ஆதாரச்சாட்சி சைதன்னியங்கட்குமேல் சர்வாதாரச்சாட்சி சைதன்னியமே போதமெனப்பட்டிருத்தலின் வியட்டி சமட்டி அவத்தாத்திரயசகித ஆரோபச் சிற்றறிவு பேரறிவென்பவை எஞ்ஞான்றும் இன்றென்பதாயிற்றென்க. இவற்றிற் குதாரணம்:—

கைவல்லிய நவநீதம்.

“அறிவுக்கு மறிவுசெய்யு மறிவுவே றுன்டென்றெண்ணு மறிவற்ற குதர்க்கமுடர்க் கனுவத்தை பலமாத்தீரும்.” என்றும்,

வேநாந்த துளாமணி.

“சீவனொட சன்கூடத் தன்பிரம மென்னச்

சித்துநான் காங்கடநீர்க் கதுவுறும்வெண் மீன்வான்

ஹாவுபனி நீர்விம்ப வனுமிதா காசஞ்
சொற்கடா விச்சின்னா காசமொடு மாவான்
மேவுமிமை யவற்றினுக்குத் திட்டாந்த முறையாம்.”

என்றுங் கூறியவாற்றூற் காண்க.

ஆ ரு வ து

துவைத சிதாரோப விளக்கம்

மு ற் றி ற் று.

ஏ ழ ா வ து

துவைத இன்பாரோப ஆராய்ச்சி வினக்கம்.

வே ல் ஸ் பா .

இந்தவா ராய்ச்சிக்க ணின்ப மிரண்டென்னல்
சந்ததமும் போலிகளாத் தானாகு—மந்தமிலாத்
தானாகுத் தப்பொருடான் றங்கிடுமே திண்ணமதா
யேனாகு மீங்கிதனுக் கேச்சு.

எங்ஙனமெனின், போதமென்ப தொன்றாயின், அப்
போதத்தை மற்றோர் போதம் அணைந்துறாவழி அப்போத
ஆனந்தம் எங்ஙனம் வெளிப்பட்டு மணமுறும்? ஓர் பெண்
பால் தனக்கியைந்திருக்கும் நாபகனின் றித் தன்னைத்தானே
தழுவி யணைந்து சுகிக்கக் கூடுமா? கூடாவுழி, அவளது ஆன
ந்தம் எங்ஙனம் வெளிப்பட்டு மணமுறும்? இகத்திலேனும்
பரத்திலேனும் இரண்டுபடாவுழி இன்பவெழுச்சி என்பது
கிஞ்சித்தேனும் உண்டாகுமா? உண்டாகாதாகலின், போத
மென்பது இரண்டுபட்டே யிருக்கவேண்டுமெனின், தவமெ
ன்பது இரண்டெனப்படும். அவை காமியத்தவமெனவும் நித்
காமியத்தவமெனவுமாம். இவ்விரண்டுள் காமியத் தவமாவது
தனக்கெனப்பொருள் கிஞ்சித்துமின்றி, அத்தியாசமாய்வந்து
வந்தடுக்கும் தத்தம் உடல்களை நான் நானெனவும் அவ்வவ்
வுடலைச் சார்ந்து வரற்பாலனவாகிய பெண்டர்முதலிய உயிர்ச்
சார்பு பொருட்சார்புகள் அனைத்தையும் எனதெனவும் ஐய
முறாது சத்தியமாகவே கர்த்தத்துவம் போகத்தத்துவமுற்று
நிகழ்ந்துவரும். இவற்றால் உண்டாம் இராகாதி துற்கூணங்க
ளையும் மதுமாம்சாதிகளை அருந்தும் துராசாரங்களையும் தடு

த்து இத்தேக போக விர்த்திக்கே விரதம் நோன்பு தவம் மகம் முதலிய அனேக சற்கிருத்தியங்களையும் இடைவிடா தொழுதி வருதலா மென்க.

நிட்காமியத்தவமாவது ஷெ சற்கிருத்தியங்களைத் தத் தம் உடனுக்கும் வறிய குடும்பத்திற்கும் செய்துகொண்டு வருவது பயனற்றதென நமது பிறவிகள்தோறும் நம்மை விட உகலாதுநின்ற கொடுத்தற் பிபைந்தனவாகைய இத்தனு கரண புவன போகங்களை நாம் பந்திக்காது வாளாநிற்கும் சமுத்திக்கணனும் விடாது பாதுகாத்துக்கொண்டு வருவது ஒப்பற்ற அவ்வினைநவனாகலின், அவ்வினையன்றி நமக்கென்று என்ன உரிமை யிருக்கின்றது? எல்லா உரிமையும் அவனு டையதாகலின், அவன் ஆண்டாணெனவும் நாம் உரிமையற் றிருக்கின்றோமாகலின் அடிமையெனவும், உள்ளபடியே கொ ண்டு மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் மூன்றினைபும் அவ்விசாராற்பண மாகவே செய்து செய்து அகமமதைகள் குன்றியிருத்தலா மென்க. இவ்விசாராற்பணனும் உதாரணம்:—

வேதாந்த துளாமணி.

“உடம்பிணையும் வருகுடும்பந் தனையும்பா னென்தென் றுளன்கரும காண்டியெலாக் கிரியையும் சற்கே துடம்பெறலின் ருக்குமவ னேபத்தி காண்டி.”

எனக் கூறியிருக்கின்றதை புணர்க.

தற்சுதந்தாமுற்றும் தற்சுதந்தாமற்றும் நிகழ்த்தும்ஷெ இருகிருத்தியங்களானும் வரற்பாலது யாது? இன்பமெனின், அவ்வின்பம் இருமை யுற்றதா? அன்றி ஒருமை யுற்றதா? இருமை யுற்றதெனின், அவ்வின்பம் இருமை யுறுவானேன்? இருத்தியம் கர்த்தத்துவமாயும் அகர்த்தத்துவமாயும் இருமை

யுற்றதா லெனின், அவ்விரண்டின்பமும் எவற்றின்பாலது? இகபரத்தின் பாலதெனின், இகபரமாவது செகமும் சிவமுமாகின்றன. செகத்தின்பாலது சிற்றின்பமும் சிவத்தின்பாலது பேரின்பமுமாம். ஆயினும், சிற்றின்பம் செகத்திற்கியற்கையதும் பேரின்பம் சிவத்திற்கியற்கையதும். உயிர்கள் தமது காமியத்தவத்தாற் செகத்தின் சிற்றின்பத்தையும் நித்காமியத்தவத்தாற் பரத்தின் பேரின்பத்தையும் பெறுகின்றன. அத்தவத்தைப் புரியாவுழி அவ்வவ்வின்பத்திற் செல்லவேண்டுமென்று, செல்லாவுழி அவ்விரண்டின்பமும் அதனதன் ஆதாரத்தில் நின்றும் பயனுறாது, அவ்விரண்டின்பமும் செகத்தின்பாலதும் அச் செகத்திற்கியற்கையதும் பரத்தின்பாலதும் அப்பரத்திற்கியற்கையதும்பாயின், அவ்விரண்டிலொன்றிலேனும் உயிர்களுக்கு என்னசுதந்தரமிருக்கின்றது? அதாவது சொந்தமல்லாமை. இவற்றால் அவ்விரண்டின்பமும் உயிர்கட்கியற்கையன்று செயற்கையே! அன்றியும், உயிர்கள் உலகப்பொருளாயின் உலகச்சிற்றின்பம் உயிர்களுக்கியற்கையெனப்படும். அங்ஙனமன்றி உயிர்கள் பரம்பொருளாயின் அப்பரப்பேரின்பம் உயிர்களுக்கியற்கையெனப்படும். இவ்வுலகும் அப்பரமும் உயிர்களன்றாகலின் இச்சிற்றின்பத்திற்கும் அப்பேரின்பத்திற்கும் உயிர்களாகிய தாம் வேறெனப்படுவதே திண்ணமென்க.

இரண்டின்பத்திற்கும் தாம் வேறாகில் இவ்வுயிர்கள் எந்த இன்பத்தில் ஆறுதலுற்று நிலைத்திருக்கும்? பேரின்பத்தில் நிலைத்திருக்குமெனின், அவ்வின்பமும் இச்சிற்றின்பத்தைப்போல் உயிர்களுக்கு இரவலுற்றிருத்தலால் எங்ஙனம் அதில் நிலைத்திருக்கும்? சிற்றின்பம் நிலைக்காது மாறுவது இழிந்தோர்க்குங் கண்கூடாயிருக்கின்றது. பேரின்பம் இது போலின்றி என்றும் மாறுத்தகையதா விருக்கின்றதேயெ

னின், அவ்வின்பம் மாறாதிருப்பதென யாதினால் ஏற்கற்பா
லது? அனுமான அளவையாலும் ஆகம அளவையாலு
மெனின், அனுமான அளவையா லேற்றது, இகமென்பது
ஒன்றிருத்தலைப்பற்றி மேலே பரமென்பது ஒன்றிருக்க வே
ண்டுமெனவும், இவ்விசத்தின்கண் சிற்றின்பமொன்றிருப்பது
பற்றி அப்பரத்தின்கண் பேரின்ப மொன்றிருக்க வேண்டு
மெனவும், இச்சிற்றின்பம் கணத்தில் மாறத்தகுவதா யிருப்
பதுபற்றி அப்பேரின்பம் அங்ஙனமின்றி நீடித்து மாறாதிரு
க்கவேண்டுமெனவும், நம்பிக்கையுற்றிருக்கும் பட்சமாய் முடி
கின்றன. இதனால் அனுமான அளவை பயனுறுதென்க.

ஆகம அளவையாற் பயனுறுதோவெனின், அவ்வாகம
அளவை யுத்திக் கொத்ததா? அன்றி ஒவ்வாததா? யுத்திக்
கொத்ததெனின், இதுகாறும் யுத்தியா லாராய்ந்து வருகின்
றமையால் இஃது முடிவு பெறுமளவும் ஆகமவளவை இனி
வேண்டுவதின்று. இச்சிற்றின்பம் காமியத்தவத்தால் வாய்க்
கற்பாலதால், உயிர்களுக்கு இரவல்சுகமா? அன்றிச் சொந்தச்
சுகமா? சொந்தச் சுகமெனின், இச்சிற்றின்பம் உலகுக்கு
இரவல் சுகமாக்கும்! இவ்வண்ணமே, அப்பேரின்பமும் உயிர்
களுக்குச் சொந்தச் சுகமாயும் பரத்திற்கு இரவல் சுகமாயுமா
கின்றதே! உலகானந்த முலகுக்கும் பரமானந்தம் பரத்துக்
கும் இயற்கையென முன்னமே சித்தாந்தமாயிற்று. எங்ஙனம்
இரண்டின்பமும் உயிர்களுக்குச் மன சொந்தப்பெடும்? படு
மெனின், உயிர்கள் உலகத்திலும் பரத்திலுஞ் சென்று கல
க்க இருதவத்திலும் முயலுவானேன்? தத்தம் இன்பத்தை
உலகின்கண்ணும் பரத்தின்கண்ணும் முன்னான்றே ஏற்றி
யிருக்கின்றதாக்கும்! பின்னான்று அவ்வின்பத்தை யனுபவி
க்க இருதவத்தையும் வேண்டுவது. இது விந்தையினும் விந்
தை! இது நிற்க.

உலகவின்பம் உலகத்தைவிட்டும் பரத்தினின்பம் பரத்
தைவிட்டும் மாறுந்தகையனவா? அல்லவே! இங்ஙனமிருக்க,
உயிர்களுக்கு முன்னூன்றில்லாத் இருவித இன்பமும் இரு
வகைத் தவத்தால் பின்னூன்று வாய்க்குமாயின், அவ்வின்
பங்கள் எங்ஙனம் உயிர்களுக்கு மாறாது நிலைத்திருக்கும்?
இயற்கையின்பம் எஞ்ஞான்றும் மாறுதற்கிடனின்றும். பெருந்
தவத்தால் வரினும் செயற்கை இன்பம் மாறுந் தகுதியதே!
அஃது அயலின்பமாகலி னென்க. உயிர்களுக்கு இன்பம் இய
ற்கையதெனின், இடைக்கண் மாறவேண்டுவதின்று. அங்
ங்நமின்றிச் செயற்கையதெனின், எஞ்ஞான்றும் மாறாதிருக்
கின்றதெனக் கூறவேண்டுவதின்று. சிற்றின்பம் பந்தநிலைய
தென்றும் பேரின்பம் முத்திநிலையதென்றும் சத்பிரமாணங்
கள் கோட்டிக்கின்றதேயெனின், யுத்தியினால் முடிவுபெறுங்
காரும் ஆகம் அளவை வேண்டுவ தின்றென முன்னமே
ஏற்கப்பட்டிருக்கின்றோ மாகலின், இஞ்ஞான்று அஃது
வேண்டுவ தின்று. அப் பேரின்பத்தை ஒவ்வோ ருயிரும்
பெறுவது முழுதுமா? அன்றித் தத்தமக்கும் கூடுமானதா?
முழுதுமேயெனின், ஒருயிர் அவ்வின்பத்தைக் கொண்டுழி
மற்றோருயிருக் கில்லாமற் போகின்றது. அங்ஙனம் இல்லா
மற் போகுமாயின், இன்னும் எண்ணரிய உயிர்களும் பின்
னூன்று என்செய்யும்? அவ்வின்பத்தை ஒருயிர் முழுதும்
கிரகிப்பதென்பது - அகண்டமான கடல்நீர் முழுவதும் ஓர்
கிருமியானது குடித்ததுபோலா மென்க.

அவ்வின்பத்தைத் தத்தம் அளவுக்குத் தக்கவாறு
பெற்றுக்கொள்ளுகின்றதெனின், இதுகாரும் நித்காமியத்
தவ உயிர்கள் தத்தம் அளவுக்குத் தக்கவாறு அனுபவிக்க
அவ்வின்பத்தைப் பங்கிட்டுக்கொண்டு வந்திருந்தால் அவ்
வின்பம் எத்துணை குறைந்திருக்கவேண்டும். இனியும் நித்கா

மியத்தவம் இயற்றி இயற்றி அனுபவிக்கப் பங்கிட்டுக்கொள்
வார்களாயின், இதுகாறும் குறைந்துபோனது போக நின்ற
வின்பம் முற்றும் இல்லாமற் போய்விடுமே ? போகுமாயின்,
இனி வரப்போகிற உயிர்களுக் கென்செய்வது ? இங்ஙனம்
அப்பரத்திற்கு இன்பமென்பது இல்லாமற்போயின், பர
மென்பது துக்கவடிவமாகிறதாய் முடியும். முடியவே, உயிர்
கள்தத்தம் அளவுக்குத்தக்கவாறு பங்கிட்டுக்கொள்ளப்பட்ட
இன்பங்கள் இரவலின்பமாயும் முடிபுகின்றன. முடியவே, முத்தி
யென்பது இங்ஙனந்தா னிருக்குமாக்கும் ! கடல் நீரை முகில்
களாலும் ஏனையவைகளாலும் எத்துணை கிரகத்தாலும்
குறையாததுபோல் அவ்வின்பம் குறையாமலே யிருக்கு
மெனின், அந்த நீர் எவற்றாற் கிரகிக்கப்படுகின்றதோ? அவ்
ற்றாற் சிறுகச்சிறுக வெளிப்பட்ட பின்னூன்று மீண்டும் அக்
கடலின்பால்வந்துவந்துசேராமல், வெளிப்பட்டவை வெளிப்
பட்டுக்கொண்டே யிருக்கின், முடிவில் கடலென்னுஞ் சமுத்
திரத்தில் நீரென்பது ஓர் திவலையேனு மிருக்குமா? இராதது
போல், அப்பேரின்பம் உயிர்களால் தத்தம் அளவின்படியே
சிறிது சிறிதாக வெளிப்பட்டுவிட்டது மீண்டும் அப்பரத்
திற் சேராமல் உயிர்களிடத்தில் தங்கிவிடுமாயின், அப்பரத்
துக்கென்று என்ன இன்பம் கிஞ்சித்தேனு மிருக்கின்றது?
இன்னாருமாயின், பரமென்பது முடிவில் இன்பமற்ற தாகின்
றது.

ஆகவே, அப்பரம் துக்கவடிவமெனப்படும். ஷேகடலின்
கண் வந்து சேராதுழி, முன்னூன்று அந்நீர் சிறுகச் சிறுக
எவற்றாலெடுக்க வெளிப்பட்டதோ அவற்றிற்குப் பின்னூ
ன்று அந்நீர் பயனின்றிப் போகுமன்றோ? அதுபோல், பரத்
தின்கணின்று வெளிப்பட்ட இன்பமானது மீண்டும் அப்பர
த்தின்கண் வந்து சேராதுழி முன்னூன்று அவ்வின்பம் எவ்

வுயிர்களால் சிறுகச்சிறுக எடுக்க வெளிப்பட்டதோ அவ்வுயிர்களுக்குப் பின்னூன்று அவ்விற்பம் பயனிற்ப்போம். போகவே, உயிர்களுக்குச் சிறிதுஞ் சுகமென்பதிற்பி முன்போலவே துக்கவடிவாகிவிடும். இதனால் உயிர்கள் முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் இன்பமற்றனவாயும் இடைப்பொழுது துக்கமுற்றனவாயும் முடிகின்றன. இதுபோல் பரமானது முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் துக்கமுற்றதாயும் இடைப்பொழுது இன்பமுற்றதாயு மாகின்றது.

இதனால் பரமானது ஒருபோது துக்கமுற்றதாயும் உயிர்கள் அவ்வொருபோது இன்பமுற்றனவாயு மாகின்றன. ஆகின்றதால், உயிர்களுக்குத் தோடம் வந்தாலும் அது ஓர் பெரிதன்று! பரத்திற்குத் தோடம் வரலாமா? இதற்கென்செய்தும்? முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் துக்கவடிவாயுள்ள உயிர்கள் காமியத்தவ முதிர்ச்சியால் பெரிதும் துக்கமயமாகிய சிற்றிற்பத்திற்பென்று தாக்குவனவும், நிட்காமியத்தவமுதிர்ச்சியால் ஷெமுற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் பெரிதும் இன்பவடிவாயுள்ள பரமாகிய பேரிற்பத்திற்பென்று தாக்குவனவமாய் முடியும். முடியவே, உயிர்கள் எவ்விற்ப வசத்தன? சிற்றிற்ப வசத்தனவெனிற்ப, நிட்காமியத்தவம் இவ்வுயிர்கட்கு வேண்டுவதிற்ப; பேரிற்ப வசத்தனவெனிற்ப, அப்பேரிற்பம் உயிர்களுக்கு முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் உளதாயும் இடைப்பொழுது தவத்துணையாய் வாராமலு மிருக்கட்டும். உயிர்கள் எவ்விற்ப வசத்தனவோ அவ்விற்பம் அவ்வுயிர்கட்கு இயற்கையதா யிருக்கவேண்டு மன்றோ? இயற்கையாகிய இன்பம் முற்பொழுதும் பிற்பொழுது மில்லாதிருக்குமா? அன்றியும், ஓர் அரிய தவத்தாலேனும் அவ்விற்பம் அன்னியமாய் நிற்பு பெறப்படுமா? அங்ஙனம் பெறப்படுவதால் அவ்விற்பம் அன்னிய மென்பதற்கு முரணிற்பு, அன்றி

யும், இச்சிற்றின்பத்தைத் தூலநானாகநின்று அனுபவிப்பது போல் அப்பேரின்பத்தை என்ன நானாகநின்று அனுபவிப்பது? சிவாகாரமாய் நின்று அனுபவிப்பதெனின், அச்சிவாகாரப் படுங்காறும் அவ்வின்பம் அன்னியமன்றோ? இவ்வாகாரப் பட்டுழி அஃதன்னியமாயும் அவ்வாகாரப்பட்டுழி இஃதன்னியமாயு மாகின்றன.

ஆதலால், இவ்விரண் டாகாரங்களும் தாமன்றென்பதாயிற்று. ஆகவே, அவ்வவற்று லுண்டாகும் இரண்டின்பமும் அன்னியமென்பதற்கு முரணினு. இன்றாகலின், உயிர்கள் என்ன ஆகாரவடிவின வெனப்படும்? சடசித்தாகார வடிவின வெனின், அவை ஒன்றால் தாம் அறியப்படுந் தகையன வாகலின் சடமெனவும், ஒன்றைத் தாம் அறியுந் தகையனவாகலின் சித்தெனவு மாகின்றன. ஆகின்றதால், சடசித்தாகார இவ்விருகுணங்களும் எந்தக்குணியுடைய தெனப்படும்? அன்றியும், இவ்வுயிர்கள் பாசத்தை நோக்கச் சத்தும் பரத்தை நோக்க அசத்துமெனக் கோடலும் அங்ஙனமே. அதாவது ஓர் குணியின் குணங்களாகலினென்க. இவ்விருகுணங்கட்கும் குணிப்பொருள் யாதெனப்படும்.

இதுநிற்க, மணியின்கண் வசப்பட்ட ஓர் அயக்கோலானது அம்மணி அசைவினால் தான் அம்மணியின் ஓர்பாரிசத்திலேனும் நிலைக்காது இருபாரிசத்திலும் மொத்துண்ணுவது போல், இன்பவசப்பட்ட உயிர்களானவை ஷே இருவகைத் தவத்தாற் சிறிது பெரிதென இரண்டாக வரற்பாலனவாகிய அவ்வின்பங்களில் நின்று தாம் ஓரின்பத்திலேனும் நிலைக்காது இரண்டின்பத்திலும் மொத்துண்டுக்கொண் டிருக்கின்றனவாயின், உயிர்கள் எந்த வின்பவசமுற்றன? இரண்டின்பமும் தவத்துணையாக வாகலினென்க.

உயிர்கள் இருதவத்திலும் செல்லாது நிற்கின், இரண்டின்பத்திலும் மொத்துண்ணுதலின்றி நடுவு நிலைபதாப்

வாளா இருத்தற் கியையுமன்றோ? அங்ஙனம் இயைந்திருத் தலே சாலுமான சுகப்பேறெனின், ஷே இருவகைத் தவத்தையும் புரியாது வாளா இருத்தலென்பது-இருதவத்தி லுஞ் செல்லாது நிற்பது மாத்திரமா? அன்றித் தேகபோக த்தை நுகராது நீங்கி யிருப்பதுமா? போகத்தை நுகராது நீங்கியிருப்பதுந்தா னெனின், இத்தேகபோக மென்பது இருப்புண்டெனச் சம்மதித்துத் தாம் நீங்கி யிருப்பதா? அன்றி இருப்பன்றெனச் சம்மதித்து நீங்கி யிருப்பதா? அவை இருப்புண்டெனச் சம்மதித்து நீங்கி யிருப்பதெனின், அது இருவகைத் தவத்துள் ஒன்றாகின்றது. அது எத்தவ மெனின், நிட்காமியத் தவமென்க.

இப்போகம் இன்றெனச் சம்மதித்து நீங்குவது யாதெ னப்படுமெனின், அதுதான் இவ்விருவகைத் தவமுங் கடந்த விவேகத்துவமென்க. அது விவேகத்துவமாயின் இவைகள் அவிவேகத்துவமாமே யெனின், கர்மோபாசனா காண்டத்தி ற்குமேல் ஞானகாண்டம் யாதுக்கிருக்கின்றது? இவ்விருதவ மும் பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றுணரும் மருளாகவி னென்க.

இதுநிற்க, காமியத்தவத்துணை சிற்றின்பத்திலும் நிட் காமியத்தவத்துணை பேரின்பத்திலும் மொத்துண்டுகொண் டிருக்கின்றதாயின், எவ்வின்பத்தில் நிலைத்திருக்கின்றது? இவ்விரண்டின்பமும் அயலின்பமாகலின் இரவல் சுகமெனப் படுமன்றோ? இரவல் சுகம் எதுகாறும் பயனுறும்? தவத்தின் வலித்துணைகாறுமன்றோ? சிற்றின்பம் காமியத்தவத்தின் வலித்துணையாயினும், பேரின்பம் சிவாகாரமான ஞான்றன் றோ? அங்ஙனமிருக்க, அஃதும் தவத்தின் வலித்துணையென்ப தென்னையெனின், சிற்றின்பம் எவ்வாகாரமான ஞான்று

வாய்க்கற்பாலது? விடயாகாரமான ஞான்றன்றோ? அதாவது, தூல சூக்கும் சரீரம். இத்தூல சூக்கும் விடயவடிவம் உயிர்களாகிய நமது இயற்கைச் சொருபமா? அன்றாகலின், விடய சிற்றின்பம் நமக்கிடைக்கண் வந்து வந்து மாறுகின்றது. இங்ஙனமே, சிவவடிவமும் நாமன்றாகலின், நாம் அச்சிவாகாரமானஞான்று அப்பேரின்பம் நமக்கு இடைக்கண் வந்துவந்து மாறுமன்றோ? விடயாகாரம் நாமாயின், சிவாகாரமும் நாமாகலாம்; இவ்விரண்டில் ஒன்று நாமாயின், மற்றொன்று யார்வடிவ மெனப்படும்? அஃதும் தவத்துணை நாமன்றோ? இங்ஙனம் இவ்விருவடிவமும் நாமன்றாயின், இவ்விருவடிவம் காரணமாக வரற்பாலனவாகிய இவ்விரண்டின்பமும் நமக்குச் சொந்தமா? சொந்தமானானன்றோ நிலைத்திருக்கும்? அதிலும் இருசுகமும் எங்ஙனம் நிலைத்திருக்கும்? இவ்விரண்டும் அயலின்பமாகலின், தத்தம் கட்டம் எத்துணையோ அத்துணைக்கு இரவலாக வந்தமைகின்றன. அன்னிய சுகத்தை இரவலாகப் பெற்றுப் பின்னான்று கைவிட்டுப் போவானேனென்று இவ்விரு தவத்திலுஞ் செல்லாது விட்டுவிடின் சுகதாகம் நசிப்புறுதற்கு மார்க்க மெங்ஙனம்? அத்தாகமானது இன்பம் முன்னான்றில்லாதது இடைஞான்று வாய்ப்பதும், வாய்த்த இடைஞான்றுள்ளது பின்னான்று மாறுதலுமாகிய இவ்வேறுபாடின்றி இயற்கையா யிருக்கவேண்டு மென்பது. தமக்கு இயற்கை யின்பத்தைத் தாம் அபேட்சிப்பது ஏனெனின், ஆங்காங்கு முள்ளனவாகிய உயிர்களுக்குக் கயிற்றரவு போல் நானென்பது வேறுபட்டதுபோலத்தோற்றும் தோற்றரவு சிறிதுமின்றி,

சொருபகாரம்.

“எல்லாரு நானு யிருந்துரைப்பா ராகிறமை
யல்லாம லீச னளவுமலர் - சொல்லாலே

பெற்றமகன் றம்பி பிதாப்பே ருரைத்தொருவர்க்
குற்றவுடல் வேறாகு மோ.”

என்றருளிய ஆன்றோர் தெளிவைத தாம் கைப்பற்றி நானாக
நிற்கில், அவ்வபேட்சை யின்றாமென்க.

அயல் நானாய் மருளுவானேனெனின், சுயிற்றரவு திட்ட
டாந்தம் கூறினது யாதுக்கு? இங்ஙனம் கேட்பதற்கல்லவே?
மருண்டதுபோல் தோற்றினதா லென்க. மருண்டதுபோ
லும் பின்னான்று தெருண்டதுபோலுமே யன்றித் தம்மை
நோக்குழி அவ்வுண்மையில் இல்லவேயில்லை. ஐயவெழுச்சி
க்கு என்செய்வதெனின், தன்னை நோக்காக்காறும் இவ்வை
யம் அகலாதென்பதே திண்ணமென்க. இதற்குதாரணம்:—

ஞானவாசிட்டம்.

“பேதமுறு புந்தியே மாயை யாகும்

பெரி துவருந் தியுமிதனைப் போக்கல் வேண்டும்

போதமுறு பேற்றினு லன்றி மாயைப்

பொருந்தியின் கரைதோன்றப் புகலத் தோன்றி

லேதமுறு மப்பதமே யிறவா வீடா

மிம்மாயைப் பிறப்பிடமே தென்னல் வேண்டாந்

சேதமுறக் கொல்வழியே தென்று தேர்வாய்

சிதைவுற்றா லிதனியல்பு தெரியு மன்றே.”

எனக் கூறியதனாற் காண்க.

இஃதிங்ஙனமிருக்க, முன்னான்று இருவகைத் தவத்தா
லும் வாய்க்கற்பாலனவாகிய இருவகைஇன்பமும் நிலையற்றன
வாகலின் இந்நிலையாமைக்கு விடாது பாடுபடுதற்கன்றோ
கர்மோபாசனா இருகாண்டமும் வந்திருக்கின்றன? வந்திருக்
கினும் அவை இன்பம் மாறுதிருக்கவேண்டுமென அபேட்சித்

திருக்கும் இவ்விடாத அபேட்சையைத் தடுத்தற் கியைந்த. தன்று. ஆகலின், தடுத்தற் கியைந்தது மூன்றாவது ஞான காண்டமென்ப தொன்றே! எங்ஙனமெனின், இக்காண்டம் மூன்றான்று மனமென்ப தலையாமையையும், பின்னான்று சஞ்சலமென்ப தணுகாமையையும், அதன் பின்னான்று உள்ளத்தில் நிலைத்திலங்கிய களிப்பு மாறாமையையும், கடை ஞான்று தானே தானாகநின்றலையும் செய்வித்தற் கியைந்தது. இதற்குதாரணம்:—

சோநுபசாரம்.

“எச்சாத் திரம்வேண்டு மெச்சா தனைவேண்டும்
பிச்சாட்டல் லோகெடுவாய் பேதையர்க்குப்—புச்சாண்டிக்
காட்டுவார் போலவறுங் கற்பனைய தாக்கியுல
காட்டுவார் தம்மைக்கா ணர்.” என்றும்,

உத்தமவாதநூல்.

“ஆரா வியற்கை யவாநீக்கற் கொன்றுகேள்
தீராச் சகமுழுதுஞ் சித்தாக்கிற்—சாராதே
சித்து சடத்துவிதந் தீருவதான் மாப்புலவீ
ரித்தையொத்த முத்திரிலை யில்.” என்றும்,

கைவல்லிய நவநீதம்.

“சித்துநா னிறைந்தோ னென்ற திடமற வாதி ருந்தா
லெத்தனை யெண்ணி னாலு மேதுசெய் தாலு மென்ன
நித்திரை தெளிந்த பின்னர் நிற்கின்ற கனாவைப் போல
வத்தனை யும்பொய் தானே யானந்த வடிவா நானே.” என்றும்,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

“அன்னிய மில்லையென் றாதேடா காள
மானந்த மாஞ்ஞமென் றாதேடா காளந்

துன்னு சுடரேயென் றாதேடா காளஞ்
சோதியுட் சோதியென் றாதேடா காளம்.”

என்றும்,

“என்னுளே யாவையுங் கண்டிட லாவதும்
யாவையு ளென்னையுங் கண்டிட லாவது
மன்னியங் கண்டிடோ மென்றிட லாவது
மறிவே வடிவா யிருந்திடி னல்லவோ.”

என்றும்,

குறள்.

“ஆரா வியற்கை யவாநீப்பி னந்நிலையே
பேரா வியற்கை தரும்.”

என்றும் கூறியவாற்றூற் காண்க.

இவ்விளக்கத்தில் இதுகாறும் கூறிப்போந்ததில் துவை
தானந்தமென்பது கிஞ்சித்தும் பொருள்படாது முற்றுங் கற்
பனைகளாயும், அயலிறந்து தானே தானாகநிற்கும் நிரதிசயா
னந்தமே எஞ்ஞான்றும் இருப்பாயுந் தேர்ந்ததென்க.

ஏ ழ ா வ து

துவைத இன்பாரோப ஆராய்ச்சி விளக்கம்

மு ற் றி ற் று.

அகம்புற ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

இவ்விரண்டாராய்ச்சியில்

இஃது

புறத்து ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

இ வ் வ ர ா ய் ச் சி க் க ண்

மு த ல ர வ து

தேகமென்னும் சத்தார்த்த

ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெ ண் ப ா .

இந்தவா ராய்ச்சியின்க ணிவ்வடிவ மாந்தனக்கு
வந்துநிகழ் தேகமெனு மன்பெயர்தா—னெந்தவிதத்
தும்மனர்த்த மாகியே தோன்றுமுறுப் பாகுமனைத்
தும்மிருப்ப தாகுமே தோய்ந்து.

எங்ஙனமெனின், இத் தூலதேகம் தோற்றும் நிலைமை
யை யுடையதா? அன்றி அறியும் நிலைமையை யுடையதா?
தோற்றும் நிலைமையையே யுடையதெனின், முன்னான்றும்
பின்னான்று மிருந்து தோற்றுகின்றதா? அங்ஙனமின்றி
இடைஞான்று மாத்திரம் தோற்றுகின்றதா? முன்னான்றும்
பின்னான்றும் இருந்தே இஞ்ஞான்றும் தோற்றுகின்ற தெ
னின், இங்ஙனங் தோற்றுகின்றது ஓர் முதலாக இருந்தா?
அன்றிக் கற்பனையாகவா? ஓர் முதலாகவே யிருந்து தோற்று

கின்றதெனின், இதனால் இத்தேகத்தைத் தேகமென்றுணர்வது அறிவெனப்படுமா ? அன்றி அறியாமையெனப்படுமா ? அறிவெனவே படுமெனின், ஒன்று கூறுதும். அஃதென்னெனின், தேகம் தேகம் என வழங்கப்பட்டு வரும் இப்பெயரானது அர்த்தப்பெய ரெனப்படுமா ? அன்றி அனர்த்தப்பெய ரெனப்படுமா ? அர்த்தப்பெய ரெனப்படு மெனின், பொருட்பெயர் இடப்பெயர் காலப்பெயர் சினைப்பெயர் குணப்பெயர் தொழிற்பெயரென்று வழங்கப்படும் இவ்வறுவகைப் பெயர்களுள் தேகமென வழங்கப்பட்டு வரும் இப்பெயரானது பொருட்பெயரென்றாகின்றது. ஆகவே, இஃது ஒருபொருள்குறித்த பல பெயர்களுள் ஒன்றென்பதா ? அன்றிப் பலபொருள் குறித்த ஒரு பெய ரென்பதா ? பலபொருள் குறித்த ஒருபெய் ரென்பது நாகமென்னும் பெயர். அது ஆகாயம் குரங்கு புன்னை மரம் தூசு மலை பாம்பு யானை முதலியனவாகிய பல பொருளை விளக்கும் ஒருபெயராகின்றது. தேகமென்னும் பெயர் ஆக்கை சரீரம் உடம்பு மெய் முதலியனவாக வழங்கப்படும் பெயர்களோடு தொந்தமுற்று வழங்கப்படுகின்றது. இப்பல் பெயரும் ஒருபொருளை விளக்கும் பல பெயர்களுள் ஒன்றென்பதாயிற்று.

ஆகவே, தேகமென்னும் இப்பெயர் எந்தப் பொருளை விளக்க வந்தது ? வடிவமாயுள்ள ரூபத்தையெனின், வடிவங்களாயுள்ள எவ்வெவ் ரூபங்களும் தேகமுதலியனவாக வழங்கப்பட்டு வரும் தொந்தப் பெயர்களையே ஏற்று வேறே எப்பெயரையும் ஏலாதிருக்க வேண்டுமே ? அங்ஙனம் ஏற்க வில்லையெனின், வடிவாயுள்ள ரூபமென்னற்க. தேகமென்னும் பெயரை யேற்கும் பொருள் யாதோ அதனை இஃதெனச் சுட்டி யுணர்த்த வேண்டுமென்றோ ? ஏனெனின், சுட்டி-

யுணர்த்துதற் கிபையாதது சூனியமும், சுட்டி யுணர்த்துதற் கிபையவது நாமரூபமு மாகவினென்க. என்னை,

ச சி வ ரீ ன ப் ப ா த ம்.

“அறியாப் பொருள்கா ரணமா யைகூறித்
தறியும் பொருள்கா ரியமா முலகிந்
நெறியாற் நிகழ்நான் மறையந் தமெலா
நீயன் றெனவோ துறியந் தரமே.”

என்றருளியதை யுணர்க.

பொருட்பெயர்கள் பொருள்களை விளக்க வந்திருக்கின்ற மையால், அங்ஙனம் இத்தேகமென்னும் பெயரும் எந்தப் பொருளை விளக்க வந்திருக்கின்றதோ? அவ்வுளவைத் தெரி வதற் கெங்ஙனம் கூடும்? இதுதான் தேகமென வழங்கப் படும் பெயரை ஏற்றற்பாலதெனின், இதுதான் தேகமெனச் சுட்டிக் கூட்டிய இந்தச் சுட்டானது அவயவமாகிய உறுப் பின்மேல் விழுந்ததே? தேகமென வழங்கப்படும் பெயருக் குப் பொருள் யாதென வினவ, பல உறுப்புகளுள் ஒன்றைச் சுட்டி யுணர்த்தல் முறைமையல்லவே? இன்னான்று சுட்டிய தற்கியைந்த உறுப்புக்குப் பெயர் மார்பென்கிறதாக வழங் கப் படுகின்றதே! இங்ஙனமே ஒவ்வோ ருறுப்புக்கும் இயை ந்த பெயர்கள் வழங்கப்பட்டு வருகின்றனவே! உறுப்புக்க ளாவன:—

தீநவரங்கக் கலம்பகம்.

“குழல் துதல் புருவம் விலோசனங் காது
நாசிவாய் நகைமுகங் கண்டங்
சூலவுதோள் முன்கை யங்கைமெல் விரல்கள்
கூருகிர் கொங்கைகண் வயிறு
விழைதரு முரோமம் வரையிடை யுந்தி
விரும்புமல் சூல்துடை முழந்தாள்

மிளிர்களைக் கால்கள் புறவடி பரடு
மென்குதி விரல்நகந் தாளே.”

என முப்பத்திரண்டு பேதங்களா யிருக்கின்றனவென்க.

இவற்றுள், எந்த உறுப்பு தேகமெனும் பெயர் கோடற் பாலது? அவ்வவ்வுறுப்பும் தத்தமக் கியைந்த பற்பல பரி யாயப் பெயர்களை ஏற்கப்பட்டிருக்கின்றதால் தேகமென் னும் பெயரை ஏற்றிலங்கும் பொருள் யாது? அதனை நன் குணரவேண்டுமே! இவ்வகை யுறுப்புக்களின் சேர்க்கை யெழுச்சியே தேகமென்கிற பெயர்க்குப் பொருளாமெனின், அஃது விகாரமெனப்படுமா? அன்றிச் சுயம்பெனப்படுமா? சுயம்பெனப்படுமெனின், சேர்க்கை யென்பதற் கியையாதிரு திருக்க வேண்டுமே! சேர்க்கையுற் றிருத்தலினால் விகார மெனப்படுமோ வெனின், ஒன்றன் கூட்டம் பலவினீட் டம் திரிபினுக்கமென்னும் இந்த முத்தர்மமும் யாதெ னப்படும்? விகாரமெனப் படுமன்றோ? அவை ஓரினப் பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து ஓர் முதல்போற் காண்டல் ஒன்றன்கூட்ட விகாரம். அது நெல்லம்பார முதலி யன போலாம். பல இனப்பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து ஓர் முதல்போற் காண்டல் பலவினீட்ட விகாரம். அது நால்வகைச் சேனைகள் ஒருங்குற்ற சைன்னியமென்பது போலாம். ஒன்று திரிந்து அதாவது ஒன்றுகெட்டு மற்றொ ள்ருக இருத்தல் திரிதல் விகாரம். அது பாலைன்பது கெட் டுத் தயிராதல் போலாம். இம்முத்தர்மத்துள் தேகமென் னும் பெயரை ஏற்கற்பாலது என்ன விகாரமெனப்படுவது? பலவினீட்ட விகாரமன்றோ? இதனாற் பொருளெனப் படுவ தெங்ஙனங் கூடும்?

அன்றியும், உறுப்புக்க ளொன்றோடொன்று, சேர்க் கையுற்ற ஞான்றும், அச்சேர்க்கை கலைந்த ஞான்றும் இருப்

பது யாதெனப்படும்? உறுப்புக்களெனப்படு மன்றோ? தேகமென்கிற பெயருக்குப் பொருளென்ப தெங்கே? காணோமே! இருக்கின்றது உறுப்புக்களாகலின். இவ்வுறுப்புக்களை விட்டு இவற்றின் சேர்க்கையை ஓர் முதலெனவும், தேகமென்கிற பெயருக்கியைந்ததெனவும் மயங்கிய மயக்கத்தை அறியாது முன்னர்த் தேகத்தைத் தேகமென் றுணரும் இம்மயக்கத்தை அறிவெனக் கூறியது அறியாமை யெனப்படுமன்றோ? அன்றியும், தேகமென்பது ஓர்ஞான றுள்ளதா? அதாவது இடைஞான் நென்பது. இவ்விடைஞானன்றோடு முன் ஞான றும் பின்ஞான று முள்ளதா? இடைஞான் நென்பது உறுப்புக்கள் சேர்ந்திருக்கும் ஞான்நென்க. இவ்விடைஞான் றுள்ளதெனின், முன்ஞான றும் பின்ஞான றுமுள்ள உறுப்புக்களில் சிஞ்சித்தேனு முண்டா? இல்லையன்றோ? ஏனெனின், ஓர் பொருளுள்ள விடத்தில் அஞ்ஞானமே மற்றோர் பொருள் எங்ஙன மிருக்கும்? இராதே! அதுபோல், இஞ்ஞான று தேக இருப்பில் இதற்கு மாறான உறுப்புக்கள் இராதிருக்கவேண்டுமன்றோ? இருக்கின்றதால், அவ்வுறுப்புக்களன்றித் தேகமென்பதற்குப் பொருளெங்கே? இருக்கின்றதே யெனின், இஞ்ஞான றுள்ளது முன்ஞான றும் பின்ஞான று முள்ள உறுப்புக்களின் இருப்பில் உண்டெனப்பட்டதா? இஞ்ஞான று உண்டென்பதற்கு அங்ஙனமில்லையே! இதற்கென்செய்தும்!

அன்றியும், பொருளென்பது ஓர்ஞான றுள்ளதாயின், ஏனைய இருஞான றும் ஏனிருக்கப்படாது? அதுபோல், தேகமெனப்படுவது இஞ்ஞான றுள்ளதாயின், முன்ஞான றும் பின்ஞான றும் ஏன் இல்லையெனப் படவேண்டும்? இஞ்ஞானமே இன்றாகலின், முன்ஞான றும் பின்ஞான றும் இல்லையென்பதாயிற்று. ஆகவே, முப்பொழுதும் இன்மை யெனந்

கிையந்த தேகமென்பது எப்பொழுதும் எங்ஙனம் இருப்
பெனற் கிையபும்? இையயா திருக்கின்றமையின், இத்திண்
ணம் நோக்கி இதற்குப் பிராக்கபாவம் பிரத்தொம்சாபாவம்
அன்னியோன்னியாபாவம் அத்தியந்தாபாவமெனக் கூறியி
ருக்கின்றனர். இந்நாற்பொழுதும் இன்மையெனப்படும் தேக
மாகிய தோற்றத்தை உண்டென வுணர்வது அறிவெனப்படு
மா? படாமையின், அறியாமை யென்பதற்கு முரணின்றெ
ன்க. இத்தேக ஆராய்ச்சியிற் றோர்ந்தது யாதெனின்; இப்
புறத்து ஆராய்ச்சிக்கண் முதலடுக்காயுள்ள அறிவறியாமைப்
பேதமும் இவற்றிற்குமேல் உறுதிப் பொருள்களாய் நின்ற
அவயவக் குழாங்களுமா மென்க.

முதலாவது

தேகமென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம்

மு ற் றி ற் று.

இரண்டாவது அவயவமென் னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெண்பா.

இந்தவா ராய்ச்சியின்க ணையந்த வவயவப்பே
மெந்தவிதத் தும்மணர்த்த மெய்தியே—தொந்தமுறத்
தோன்றியமாம் சாதிகளே தோயு மிருப்புளதா
ஆன்றி யுணர்வோர்க் குறும்.

எங்ஙனமெனின், தேக ஆராய்ச்சி யுழைப்பில் இருப்
பாக நின்றது அவயவங்கள். இங்ஙனம் நிற்கும் அவயவங்
களை இருப்பென் றுணராது இருப்பின்தித் தோற்றன் மாத்
திரமாகக் காணும் தேகமென்பதை ஓர்முதலெனக் கண்டுணர்
ந்து வருகின்றது மிக்க அறியாமையன்றோ? இஃதறியாமை
யாயினும், அவயவங்களைப்பேனும் இஞ்ஞான்று இருப்பென்
றுணர்வது அறிவெனப்படுமா? அன்றி அறியாமை யெனப்
படுமா? அறிவெனப் படுமெனின், இவ்வுழைப்புகள் ஒன்று
மற்றொன் றெனப்படாது, வெவ்வேறு பேதமுற் றிருக்கின்
றனவா? அன்றி ஓரினப்பொருள்களாகவே அபேதமுற் றிரு
க்கின்றனவா? வெவ்வேறாகவே பேதமுற் றிருக்கின்றனவெ
னின், தோற்றத்தாற் பேதமுற் றிருக்கின்றனவா? அன்றி
அர்த்தத்தாற் பேதமுற் றிருக்கின்றனவா? அர்த்தத்தாற்
பேதமுற் றிருக்கின்றனவெனின், சிரமென்ற உறுப்புக்
கும் பதமென்ற உறுப்புக்கும் என்ன அர்த்தம் பேதித்
தருக்கின்றது? பேதமாகத்தானே இருந்து தோற்றுகின்றன
வெனின், எது இவ்வளவு பேதங்களாகத் தோற்றுகின்றது?

இவ்வளவு தோற்றங்களும் வடிவின் பேதங்களா? அன்றி வேறு பேதங்களா? வடிவின் பேதங்களெல்லாம் தோற்ற பேதங்களாக முடியுமாகலின், வடிவின் பேதங்களன்று பொருட் பேதங்களா மெனின், சிரமென்பது ஓர் பொருளும் பதமென்பது மற்றோர் பொருளுமா யிருக்கின்றனவா? சிறிது மில்லையே! இவ்விரண் நுறுப்பும் மாமிசாதிப் பொருள்களாக இருக்கின்றனவே! எங்ஙனம் இவ்விரண் நுறுப்பும் பொருளாற் பேதித்திருக்கின்றன.

இங்ஙனமே ஏனைய ஒவ்வொரு நுறுப்பும் மாமிசாதிப் பொருள்களாகவே இருக்கின்றமையின், அவயவமாகிற இவ்வுறுப்புக்க ளனைத்தும் பொருளாற் பேதித்ததன்றும். பொருளாற் பேதித்த தன்றையின் பின்னர் யாதினாற் பேதித்திருக்கின்றன? சொருபங்களாலெனின், சொருபங்களெல்லாம் பல்வகை வடிவுப் பொருள்களாகலின், தோற்றன் மாத்திரமென்பதற் கியைந்திருக்கின்றன. இையயவே, எல்லா உறுப்புக்களும் மாமிசாதிகளாகிய ஓரினப்பொருள்க ளாகின்றன. ஒருறுப்பின்பொருள் மற்றோருறுப்பின் பொருட்கியையாது பேதித்திருப்பதுமுண்டா? இல்லையே! அன்றியும், இவ்வுறுப்புக்கள் விகற்பமுறுதற்கு முன்னான்றும் இவ்விகற்பங்கள் மாறிவிடும் பின்னான்றும் உள்ளது யாது? மாமிசாதிகளெனின், அம்மாமிசாதிக ளிருப்பில் இவ்வுறுப்புக்க ளுண்டா? இன்றெனின், அஞ்ஞான் றிருப்பது யாது? மாமிசாதிகளேயெனின், உறுப்புக்கள் அஞ்ஞான் றுள்ளது? இடைஞான் றுள்ளதெனின், அதாவது, இஞ்ஞான் றெனப்படுவது. முன்னான்றும் பின்னான்றும் உறுப்புக்க ளில்லாமைபோல் இஞ்ஞான் றுள்ள உறுப்புக்களில் மாமிசாதிக ளுண்டெனப்படுகின்றனவா? அன்றி இன்றெனப் படுகின்றனவா? இன்றெனப் படுகின்றனவெனின், அவைகள் ஏன் இன்றெனப்படும்? ஓர்

பொருள் உள்ள விடத்தில் அஞ்ஞான்றே மற்றோர் பொருள்
 எங்ஙன மிருக்கும்? இராதன்றோ? அதுபோல், மாமிசாதிக
 ளிருப்பில் மற்றோர் பொருள்களாகிய உறுப்புக்கள் இருத்
 தற்கியையுமாயின், இஞ்ஞான்றுள்ள உறுப்புக்க
 ளிருக்குமிடத்தில் மாமிசாதிப் பொருள்களிருக்கலாம். ஆங்கு
 உறுப்புக்கள் இன்மையால் ஈங்கு மாமிசாதிகள் இன்றென்
 டதே துணிபாமெனின், உறுப்புக்களாகிற வடிவம் மாறிய
 விடத்துள்ள மாமிசாதிகள் முன்னிருந்தவைகளா? அதாவது-
 இவ்வுறுப்புக்கள் விகற்ப முறுதற்கு முன்ஞான் நெனப்படு
 வது. அன்றி, நூதனமாக உண்டானவைகளா? நூதனமாக
 வே உண்டானவைகளெனின், முன்ஞான் நில்லாதது பின்
 ஞான்று நூதனமாக உண்டாகுமாயின், இஞ்ஞான்றுள்ளது
 பின்ஞான் நில்லாமற்போகுமன்றோ? போகுமாயின், உறுதிப்
 பொரு ளென்பதின் நிப் போகுமே! இஃது விந்தையினும்
 விந்தையாக்குமும்!

இவ்வுறுப்புக்கள் மாறிவிடும் பின்ஞான்றுள்ள மாமிசாதி
 கள் முன்ஞான் நுள்ளவைகளேயன்றி வேறன்று. முன்ஞா
 ன்றும் பின்ஞான்றுமுள்ள மாமிசாதிகள் இஞ்ஞான் நெங்கே
 போயின? அவைகள் இருந்தபடி யிருக்கின்றனவே! அங்ஙன
 மிருக்கும் மாமிசாதிகள் உறுப்புக்களாகிய வடிவபேதங்க
 ளால் மறைபட்டதுபோற் காணப்படுகின்றனவேயன்றி இல்
 லாமற்போயிற்றோ? உறுப்புக்களாகிய வடிவங்களை ஒவ்வோர்
 முதலென்றுணரும் நாட்ட தோடத்தால் மாமிசாதிக ளிருந்
 தும் தோன்றாததேயன்றி, அவை இல்லாமற்போயினவன்று.
 இஞ்ஞான்றே உறுப்புக்களைநாடும் திருட்டிங்கின், மாமிசாதி
 கள் உண்டென்பதற்கு முரணின்றும். இன்றாகவே, உறுப்
 புக்களைத் தூம் தோற்றபேதங்களாயிற்று. ஒவ்வோர் தோற்
 றத்தின் கண்ணும் இருக்கும் இருப்புக்களைவிட்டு இத்தோற்

இவ்வளவு தோற்றங்களும் வடிவின் பேதங்களா? அன்றி வேறு பேதங்களா? வடிவின் பேதங்களெல்லாம் தோற்ற பேதங்களாக முடியுமாயின், வடிவின் பேதங்களன்று பொருட் பேதங்களா மெனின், சிரமென்பது ஓர் பொருளும் பதமென்பது மற்றோர் பொருளுமா யிருக்கின்றனவா? சிறிது யில்லையே! இவ்விரண் நெறுப்பும் மாமிசாதிப் பொருள்களாக இருக்கின்றனவே! எங்ஙனம் இவ்விரண் நெறுப்பும் பொருளாற் பேதித்திருக்கின்றன.

இங்ஙனமே ஏனைய ஒவ்வொரு நெறுப்பும் மாமிசாதிப் பொருள்களாகவே இருக்கின்றமையின், அவயவமாகிற இவ்வுறுப்புக்க ளனைத்தும் பொருளாற் பேதித்ததன்றும். பொருளாற் பேதித்த தன்றையின் பின்னர் யாதினாற் பேதித்திருக்கின்றன? சொருபங்களாலெனின், சொருபங்களெல்லாம் பல்வகை வடிவுப் பொருள்களாகலின், தோற்றன் மாத்திரமென்பதற் கியைந்திருக்கின்றன. இயையவே, எல்லா உறுப்புக்களும் மாமிசாதிகளாகிய ஓரினப்பொருள்க ளாகின்றன. ஒருறுப்பின்பொருள் மற்றோருறுப்பின் பொருட்கியையாது பேதித்திருப்பதுமுண்டா? இல்லையே! அன்றியும், இவ்வுறுப்புக்கள் விகற்பமுறுதற்கு முன்னான்றும் இவ்விகற்பங்கள் மாறிவிடும் பின்னான்றும் உள்ளது யாது? மாமிசாதிகளெனின், அம்மாமிசாதிக ளிருப்பில் இவ்வுறுப்புக்க ளுண்டா? இன்றெனின், அஞ்ஞான் றிருப்பது யாது? மாமிசாதிகளே யெனின், உறுப்புக்கள் எஞ்ஞான் றுள்ளது? இடைஞான் றுள்ளதெனின், அதாவது, இஞ்ஞான் றெனப்படுவது. முன்னான்றும் பின்னான்றும் உறுப்புக்க ளில்லாமைபோல் இஞ்ஞான் றுள்ள உறுப்புக்களில் மாமிசாதிக ளுண்டெனப்படுகின்றனவா? அன்றி இன்றெனப் படுகின்றனவா? இன்றெனப் படுகின்றனவெனின், அவைகள் ஏன் இன்றெனப்படும்? ஓர்

பொருள் உள்ளவிடத்தில் அஞ்ஞான்றே மற்றோர் பொருள் எங்ஙன மிருக்கும்? இராதன்றோ? அதுபோல், மாமிசாதிக ளிருப்பில் மற்றோர் பொருள்களாகிய உறுப்புக்கள் இருத் தற்கியையுமா? இையையுமாயின், இஞ்ஞான்றுள்ள உறுப்புக்க ளிருக்குமிடத்தில் மாமிசாதிப் பொருள்களிருக்கலாம். ஆங்கு உறுப்புக்கள் இன்மையால் ஈங்கு மாமிசாதிகள் இன்றென் டதே துணிபாமெனின், உறுப்புக்களாகிற வடிவம் மாறிய விடத்துள்ள மாமிசாதிகள் முன்னிருந்தவைகளா? அதாவது- இவ்வுறுப்புக்கள் விகற்ப முறுதற்கு முன்ஞான் நெனப்படு வது. அன்றி, நூதனமாக உண்டானவைகளா? நூதனமாக வே உண்டானவைகளெனின், முன்ஞான் நில்லாது பின் ஞான்று நூதனமாக உண்டாகுமாயின், இஞ்ஞான்றுள்ளது பின்ஞான் நில்லாமற்போகுமன்றோ? போகுமாயின், உறுதிப் பொரு ளென்பதின்றிப் போகுமே! இஃது விந்தையினும் விந்தையாக்கும் !

இவ்வுறுப்புக்கள் மாறிவிடும் பின்ஞான்றுள்ள மாமிசாதி கள் முன்ஞான் நுள்ளவைகளேயன்றி வேறன்று. முன்ஞா ன்றும் பின்ஞான்றுமுள்ள மாமிசாதிகள் இஞ்ஞான் நெங்கே போயின? அவைகள் இருந்தபடி யிருக்கின்றனவே! அங்ஙன மிருக்கும் மாமிசாதிகள் உறுப்புக்களாகிய வடிவபேதங்க ளால் மறைபட்டதுபோற் காணப்படுகின்றனவேயன்றி இல் லாமற்போயிற்றோ? உறுப்புக்களாகிய வடிவங்களை ஒவ்வோர் முதலென்றுணரும் நாட்ட தோடத்தால் மாமிசாதிக ளிருந் தும் தோன்றுததேயன்றி, அவை இல்லாமற்போயினவன்று. இஞ்ஞான்றே உறுப்புக்களைநாடும் திருட்டிநீங்கின், மாமிசாதி கள் உண்டென்பதற்கு முரணின்றும். இன்றாகவே, உறுப் புக்களைத் தும் தோற்றபேதங்களாயிற்று. ஒவ்வோர் தோற் றத்தின்கண்ணும் இருக்கும் இருப்புக்களைவிட்டு இத்தோற்

றங்களை ஒவ்வோர் முதலென உணர்ந்துவருவது அறியாமை
யெனப்படுவதா? அன்றி அறிவெனப்படுவதா? சற்றும் அறி
வென்பதற் கிடனின்றி. அறியாமை யாகலின், இவ்வறியா
மையே இவ்வாராய்ச்சியில் பொருளல்லவாகப் பூர்வபட்சமா
யிற்று. ஆகவே, இவ்வவயவ ஆராய்ச்சிக்கண் தேர்ந்தது யா
தெனின், இரண்டாவது அடுக்காயுள்ள அறிவறியாமைப்
பேதமும், இவற்றிற்குமேல் உறுதிப்பொருள்களாக நின்ற
மாமிசாதிகளுமா மென்க.

இரண்டாவது

அவயவமென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம்

மு ற் றி ற் று.

முன் று வ து

மாமிசாதியென்னும் சத்தார்த்த

ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வேண்பார்.

இந்தவா ராய்ச்சிக்க ணிம்மாமி சாதிகட்பேர்
தந்தமக் கானபொருள் சற்றுமிலா—தெந்த
விதத்தினுமண் ணென்பதே மெய்மையிருப் பாகு
மதித்திடுதற் கென்னோ மனம்.

எங்ஙனமெனின், இதுகாறும் அவயவ ஆராய்ச்சியிற்
தேர்ந்த மாமிசாதிகளை விட்டு அவயவங்களுள் ஒவ்வொன்றை
யும் ஒவ்வோர் முதலெனக்கொண்டு வருகிறது மிக்க அறியா
மையாயினும், இன்னூன் நிருப்பெனத் தேரப்பெற்ற மாமி
சாதிகளை ஒவ்வோர் முதலெனக்கண் ணொர்வது அறிவெனப்
படுமா? அன்றி அறியாமை யெனப்படுமா? அறிவென்றே
ஏற்கப்படுமெனின், இம்மாமிசாதிகள் அந்தத்தை ஏற்கப்படு
வனவா? அன்றி ஏற்கப்படாதனவா? ஏற்கப்படாதனவெ
னின், ஆதியற்றனவாக வேண்டுமே! இவைகள் அந்தத்தை
ஏற்பதாற் றோடமென்னை யெனின், அவ்வந்தத்தில் இம்மாமி
சாதிகள் யாதுபொரு ளாகின்றன? மட்பொரு ளாகின்றன
வெனின், அங்ஙன முடிவானேன்? இம்மாமிசாதிகளுக்குச்
சுபாவமெனின், அலை திவலை நுரை குமிழிகள் தத்தம் அந்தத்
தில் தாம் கடற்புனலாய் முடிவது சுபாவ மெனப்படுமே!
படுமெனின், புனலென்பது விகாரமாயும் ஐ அலையாதிகள்
அப்புனலாக விகாரப்படுகிறதற்கு ஒவ்வோர் முதலாயும் இரு

க்கவேண்டும். எங்ஙனமெனின், பாஸென்பது முன்னூன்றே இருந்து பின்னூன்று ததியாக விகாரப்படுந் தகைமைபோல், அலையாதிகள் ஷெ புனலாகிய சலத்திற்கு முன்னூன்றே இருந்து பின்னூன்று சலமாக விகாரப்படுவதாக்கும். இவ்வாறே மாமிசாதிகள் மட்பொருளுக்கு முன்னூன்றே இருந்து பின்னூன்று மட்பொருளாக விகாரப்படுவதாக்கும்! இஃது விந்தையினும் விந்தை! ஏனெனின், முன்னூன்று மாமிசாதிகள் தத்தம் அந்தத்தில் மட்பொருளாய் முடிவது சுபாவமென்றதனா லென்க.

சலமே அலையாதிகளாக விகாரப்பட்டமையால் லன்றோ மீண்டும் அவை சலமாகின்றன? அதுபோல், மட்பொருளானது மாமிசாதிகளாக விகாரப்பட்டமையால் மீண்டும் அவைகள் மட்பொருளாதற் கியைகின்றன. அன்றியும், மாமிசாதிகளாகிற இவ்வுடல் மட்பொருள் வசப்பட்டுழி நீடித்தும், அங்ஙனமின்றி அக்கினிவசப்பட்டுழிநிரைந்தும், மட்பொருளாய் விளங்குவது பழைய மட்பொருளா? அன்றிப் புதிய மட்பொருளா? புதிய மட்பொருளெனின், முன்னூன்றில்லாத மட்பொருள் பின்னூன்று நூதனமாய் உண்டானதாகின்றது. ஆகவே, இல்லது வாராது உள்ளது போகாதென நீடித்து வழங்கப்பட்டு வரும் இப்பழமொழிக்கு இல்லது உண்டாகுமென்கிற இப்புதுமொழி முரணாகின்றதே! இம்மொழிஎங்கு கிடைத்ததோ? எளிதிற் கிடைத்ததாக்கும். இஃது மிக்க விந்தை! அன்றியும், இல்லது நூதனமாய் உண்டாகுமாயின் உள்ளதென்று வழங்கப்படுவது போகவேண்டு மன்றோ? அதாவது அழிவை ஏற்கற்பாலது. மாமிசாதிகள் இன்னூன்றுள்ள பொருள்களாகவே இருந்து பின்னூன்று அழிவை வற்கும் அனுபவம் கண்கூடாயிருக்கின்றமையால், முன்னூன்றில்லாதபொருள் நூதனமாய் உண்டாகுமென்பதற்கு முர

ஹுண்டோவெனின், உள்ளது போசுமாயின் உறுதிப்பொரு
ளென்பது எஞ்ஞான்று மில்லாமற்போமே!

எங்ஙனமெனின், உள்ளதென்பது நாற்பொழுது முற்
றதா? அன்றி ஓர்பொழுது துற்றதா? நாற்பொழுது முற்றதெ
னின், இல்லதென்பது எத்தனைபொழுது துற்றதாக ஏற்கவே
ண்டும்? அஃதும் நாற்பொழுது முற்றதாக ஏற்கவேண்டுமன்
றோ? நாற்பொழுதுமில்லாதது ஓர்பொழுதில் எங்ஙனம் நூத
னமாய் உண்டாதற்கியையும்? இயையாதாயின், அந்நாற்பொ
ழுதும் மாறாதது ஓர் பொழுதிலேனும் எங்ஙனம் அழிவை
ஏற்கும்? இவற்றாலன்றோ உள்ளது போகாது இல்லது வா
ராத்தென்னும் ஆன்றோர் மொழி வழங்கப்பட்டு வருகின்றது?
இஃது ஏற்கற்பாலதா? அன்றித் தள்ளற்பாலதா? தள்ளற்
பாலதெனின், யாதினால்தள்ளற்பாலது? மாமிசாதிகள் உண்
மைப் பொருள்களா யிருந்தழிகின்றதால் முன்ஞான் நில்லா
தது பின்ஞான் றுண்டாவதற்கு ஐயமின்றாதலினாலெனின்,
இங்ஙனங் கூறியதால் உள்ளது அழியுமென்றாகின்றது. அங்
நினமாயின், மாமிசாதிகள் குணபேதங்களாயிருந் தழிகின்ற
னவா? அன்றிப் பொருட்பேதங்களாயிருந் தழிகின்றனவா?
பொருட்பேதங்களாய் இருந்தே அழிகின்றனவெனின், இம்
மாமிசாதிகள் இடைஞான் றுள்ளனவா? அன்றி, முன்ஞான்
றும் பின்ஞான் று முள்ளனவா? முற்பொழுதும் பிற்பொழுது
மின்றாயினும் இடைப்பொழுதேனு முண்டன்றோ வெனின்,
ஓர்பொழுதுள்ளது பொருளா யிருக்குமா? இராதே! இருக்
கின்றதேதெனின், இம்மாமிசாதியுடல் அக்கினி வசப்பட்
டுழி அவ்வக்கினி இதனை மட்பொரு ளாக்குகின்றதெனக்
கூறுவது தூலபுத்தியினாற் கணிக்கற்பாலது. அக்கினி கிட்டின
ஞான்று இம்மாமிசாதிகள் நாற்றம் தைலம்புகை முதலியன
வாகப் பிரிகின்றன. அங்ஙனம் பிரிந்த அக்கணமே சாம்ப

ரென்னும் மட்பொருள் விளங்குகின்றது. அங்ஙனம் விளங்கும் மட்பொருளானது, ஷெ நாற்றம் தைலம் புகை முதலிய வடிவாயுள்ள இம்மாமிசாதி தர்மங்களால் மறைபட்டதுபோலிருந்தனூன்று இத்தர்மங்கள் வேறு பொருள்கள் போற் றேற்றுகின்றன. இத்தோற்றங்களைத் தோற்றமெனக்கிஞ்சித்து முணராது ஒவ்வோர் முதலென மயங்கினதால், இத்தர்மங்கள் பிரிந்துழி இயற்கையா யிருந்த மட்பொருள் வெளிப்பட்டது. நூதனமாக உண்டானதுபோலிருக்கின்றது மாத்திரமேயன்றி வாஸ்தவத்தில் நூதனமாக உண்டானதா? அல்லவே! இம்மாமிசாதிகள் விகற்பமுறுதற்கு முற்பொழுதும் இவ்விகற்பங்கள் மாறியபிற்பொழுதும் இவைகள் உள்ளனபோற் காணப்படும் இடைப்பொழுது மின்றி இம் முப்பொழுதும் மட்பொருள் உண்டென்ப தாயிற்றென்க.

இம்மாமிசாதிகள் முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் இன்றெனினும் இடைப்பொழுதேனும்உள்ளனவன்றோவெனின், முற்பொழுதும் பிற்பொழுதுமுள்ள மட்பொருளிருக்கு மிருப்பில் இல்லாமைபோல் இடைப்பொழுது மாமிசாதி யிருப்பில் மட்பொருள் இன்றெனப்படுமா? அன்றி உண்டெனப்படுமா? முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் நின்ற முறைமை போல் இன்றெனப் படுமெனின், முற்பொழுதும் பிற்பொழுதுமிருந்த மட்பொருள் இடைஞான் றெங்கே போயிற்றெனப்படும்? முற்பொழுதிருந்த மட்பொருளானது மாமிசாதிகளாகக் காரியப்பட்டுழி எந்தப்பொரு ளிருக்க வேண்டியது? காரியப்பட்ட மாமிசாதிகள் தானே இருக்கவேண்டியது? ஆகலின், மாமிசாதிகளே இருந்து விளங்குகின்றமையால் விளங்குமிந்த இடைஞான்றில் மட்பொரு ளெங்ஙன மிருக்குமெனின், இம்மாமிசாதிகள் நசித்த பின்னூன்று நூதனமாக மட்பொருள் உண்டாகவேண்டுமே! இதனாலன்றோ உள்ளது

போகாது இல்லது வாராதென்னும் இப்பழமொழி வழங்கப் பட்டு வருகின்றது. அன்றியும், மாமிசாதிகள் கெட்டு மட் பொரு ளாயிற்றெனின், அது பரிணாமபட்சம்-அதாவது பா லென்பது கெட்டுத் தயிராவதுபோலாம். இதனால் மாமிசாதி கள் முற்பொருளும், மண்ணென்பது பிற்பொருளு மாகின் றன. இஃது வியப்பினும் வியப்பு ! அன்றியும், இடைஞான்று மட்பொருளென்ப தில்லையேல் மாமிசாதிகளாகத் தோற்று வது முற்பொழுதிருந்த மட்பொருள் கெட்டுவிட்டதனா லென முன்னமே தீர்ப்பாயினமையின், பிற்பொழுது மாமி சாதிகள் கெட்டுழி மட்பொருளன்றி மற்றொன்றாகவன்றோ ஆகவேண்டியது? அங்ஙனமின்றி மட்பொரு ளாவானேன்? இதனால் மட்பொருள் கெட்டு மாமிசாதிக ளாகின்றதன்று, கெடாமலே குணபேதங்களாய்த் தோன்றுகின்ற தன்றோ? தோற்றுவதால், முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் மாமிசாதிக ளில்லாமைபோல், இடைஞான்றும் மாமிசாதிகளிருப்பில்மட் பொருளில்லாமற் போயினவன்று, உள்ளவா றிருக்கின்றதே! இருக்கின்றதால் இவ்விருப்பில் மாமிசாதிகளென்பது இன்று மென்க.

இடைஞான்றும், மாமிசாதிக ளின்றென்பதாயின், முற் பொழுதும் பிற்பொழுதுமுள்ள மண்ணிருப்பில் இவைகள் தோன்றாததுபோல், இப்பொழுதும் இவைகள் தோன்றாதிரு க்க வேண்டுமன்றோ? அங்ஙனமின்றித் தோன்றுகின்றதே தெயனின், தோன்றுகின்றதால் ஒவ்வொன்றையும் பொரு ளாக மயங்குகின்றதா? இல்லாதது தோன்றுமாவெனின், கூபிற்றின்கண் அரவு தோன்றாதிருக்கட்டும், தோன்றுகின்ற தெயெனின், தோன்றுகின்றதால் பொருளெனக் கோடற்பா லதா? கோடற்பாலதெனின், யாதினாற் கோடற்பாலது? அரவை நிதானித்துழி அஃது தோன்றவில்லை, இம்மாமி

சாதிகள் அங்ஙனமல்லவே. முப்பொழுதும் இல்லையெனத் தெளிந்தனான்றும் தோன்றுகின்றனவே! எங்ஙனம் இவைகள் பொய்ப்பொருளெனப்படுமெனின், இதனால் நிதானித்தனான்றும் தோற்றுமாயின், அஃது எதார்த்த மெனப்படுமாக்கும்! அங்ஙனமாயின் கானல்நீர், இல்லாததெனத் தெளிந்தனான்றும் தோற்றுகின்றதால் உண்மைப்பொருளெனற்பாலதா? அதுபோல் இம்மாமிசாதிகள் இல்லாததெனத் தெளிந்தனான்றும் தோற்றுகின்றதால் உண்மைப்பொருளென்றேற்கின்றதாக்கும்! அக்கானல்நீர் அங்ஙனம் தோற்றினும், அருந்துதற்குப் பயனின்று. இம்மாமிசாதிகள் அங்ஙனமல்லவே, அனுபவித்தற் கியைகின்றதே! எங்ஙனம் பொய்ப்பொருளென்பதெனின், இதனால் தோற்றுகின்றன வெல்லாம் அனுபவத்துக் கியையுமாயின் எதார்த்த மென்பதாக்கும்! அங்ஙனமாயின் சன்னிதோடம் வந்தனான்று நூதனமான விகார வடிவங்கள் தோன்றி மிக்க இடுக்கண்கள் செய்ததாய் அவற்றிற்குத் தான் சகிக்காது கூக்குரலிட்டுக் களைத்துப் போவதனாலும், கனவின் கண் நான் நீ அவன் அவள் அதுவாக நாமரூபங்கள் தோன்ற அவற்றால் மிக்க இன்பதுன்பங்களை அனுபவிப்பதனாலும் அவ்விரிடத் தோற்றங்களும் எதார்த்த மெனற்பாலதா? அல்லவே! அங்ஙனம் இம்மாமிசாதிகள் நமது மயக்கங் காரணமாக அனுபவப்படின உண்மையாக்கும்! அன்றியும்.

அந்த சன்னிதோடத்திலும் கனவு தோடத்திலும் வாய்க்கும் நாமரூபானுபவங்கள் உயிர் உபாதிசகிதனான்றன்றோ? அவைபோல் இம்மாமிசாதியுடல் எந்தவுபாதி சகிதங் காரணமாக அனுபவப்படுவது? சூக்குமோபாதி சகிதங் காரணமாக வெனின், அஃது கரணேந்திரியமன்றி யுண்டா? இல்லையே அக்கரணேந்திரியமாகிய சூக்குமோபாதி இச்சாக்கிராவத்தை

யில் மாத்திரந்தானே இருக்கின்றன? கனவின் கண்ணு மிருக்கின்றனவே! அங்கும் இருக்கின்றமையால், அக்கனவில் இம் மாமிசாதிகள் அனுபவப் படவில்லையே! அக்கனவிற்கேறும் நாமரூபங்கள் அனுபவப்படுவதற்கு நாம் எந்த உபாதி சகிதமாக நிற்கின்றோம்? அக்கனவிற்கேற்றும் தோற்றங்களுள் ஒன்றாயிருக்கின்றனம். அதுபோல், இச்சாக்கிராவத்தாக் காட்சிகளாகிய தூலநாமரூபங்கள் அனுபவப்படுவதற்கு நாம் எந்த உபாதி சகிதமாக நிற்கின்றோம்? இவ்வவத்தைக்கண் தோன்றுகின்ற தூலதோற்றங்களுள் ஒன்றாய் இருக்கின்றனமன்றோ? அக்கனவின் தோற்றங்கள் அனுபவப்படுதற்கியைந்த சூக்குமோபாதி வினைமுதலாக நின்றற்போல, இந்நவவின் தோற்றங்கள் அனுபவப்படுதற்கியைந்த இத்தூலோபாதி வினைமுதலாக நிற்கின்றது. அவ்வுபாதிக்கு அனுபவப்பட்டு வருவது அத்தோற்றங்கள். அதுபோல், இவ்வுபாதிக்கு அனுபவப்பட்டு வருகின்றது இத்தோற்றங்கள். இங்ஙனமே, அக்கனவின் சூக்குமோபாதி எதற்கு அனுபவப்பட்டு வருகின்றது? நானென்பதற்கெனின், நானென்பது சுழுத்திக்கண்ணும் உண்டா யிருத்தலால், அச்சூக்குமோபாதி நானென்பதற்கு அனுபவப்படட்டும். கரணேந்திரியமாகிய சூக்குமோபாதியே நானென்பதற்கு அனுபவப்படாதுழி, இத்தூலோபாதியா நானென்பதற்கு அனுபவப்படுகின்றது? இங்ஙனமிருக்க.

மாமிசாதிகள் அனுபவப்படும் பொருளென்பது மிகவும் விந்தையாக்கும். மாமிசாதி வடிவம் நானென்பதற்கு அனுபவப்பட்ட தன்றாயினும், கரணேந்திரியமாகிய சூக்குமோபாதிக்கேனும் அனுபவப்பட்டு வருவதில்லையா வெனின்? அவ்வுபாதியும் நமக்கனுபவப்பட்ட தன்றென முன்னான்றே சுழுத்தி யவத்தையைக் குறிப்பித் தாயிற்றே! அதையே

மீண்டும் மீண்டும் சொல்வதிற்பயனின்றி. அக்கரணேந்திரிய
 ஞுக்குமோபாதிபானது முன்னான்றே ஐம்பொறி ஆராய்ச்சி
 யுழைப்பிலும் அந்தக்கரண ஆராய்ச்சி யுழைப்பிலும் தமக்கெ
 னப்பொருள் சற்றுமில்லை யென்றும், முற்றும் அறியாமை
 மயமென்றும் முடிந்தாயிற்று. ஆகவே, மாமிசாதி மயமாகிய
 இத்தேகம் எதற்கனுபவப்பட்டு வருகின்றது? அன்றியும்,
 இம்மாமிசாதி தேகம் அனுபவப்பட்டு வருகின்றது நானென்
 பதற்காயின், நானென்பது இருக்கும் சுழுத்திக்கண் நானுக்கு
 அனுபவப்படாவிடினும் நானென்பதுள்ள இருவகைச் சமா
 திக்கண்ணேனும் அனுபவப்படுவதுண்டா? அங்ஙனமுமில்லை
 யே ! எங்ஙனந்தான் ஐயமகன் நிருக்கின்றது? இத்தேகானு
 பவம் சமாதிக்கண் நானென்பதற்கன்றாயினும், அவத்தாத்
 திரயசகித சீவனென்கிற நானுக்கேனும் அனுபவப்படுகின்ற
 தல்லவாவெனின், அச்சீவனாகிய நானென்பது தொழிற்குண
 மாயும் அறியாமையாயும் அவ்வறியாமை ஆரோபமாயும் முன்
 ஞான்றே முடிந்தாயிற்றே ! இதனால் எங்கே அனுபவப்பட்டு
 வருகிறதாகக் சம்மதிப்பது? அன்றியும், சீவாந்தக்கரணேந்தி
 ரியங்கள் அருவத்தன்மையா? அன்றி உருவத்தன்மையா?
 அருவத்தன்மையா மெனின், அருவத்திற்கு உருவானுபவம்
 ஈங்ஙனம் கூடும்? அருவத்தை உருவம் பரிசிப்பதுமுண்டா?
 ண்டெனின், பரிசிப்பதுபோலன்றி உண்மையாயல்லவே !
 மலும், முன்னான் னுள்ளதாயிருந்த தேகானுபவம் அவய
 வங்களை யன்றியும் பின்னான் னுள்ளதாயிருந்த அவயவானு
 பவம் மாமிசாதிகளை யன்றியும் உண்டாயிருந்திருக்கு மாயின்,
 இம்மாமிசாதிக ளனுபவம் மட்பொருளையன்றி உண்டாயிருக்
 கலாமென்க.

மாமிசாதிகள் மட்பொருளையன்றி இன்றெனப்படுமோ
 வெனின், அவயவங்களையன்றித் தேகமென வழங்கும் சொ

ரூபமும் மாமிசாதிகளையன்றி அவயவமென வழங்கும் சொரூபங்களும் உண்டாயிருக்கு மாயின், மட்பொருளையன்றி இம் மாமிசாதி சொரூபம் உண்டாயிருக்கு மென்க. மாமிசாதிகள் மட்பொருளையன்றி இன்றென்பதாயின், இவைகளை மட்பொருளென்று கோடற்கு இழுக்கென்னை யெனின், மட்பொருளென்பது மாமிசாதி சொரூபமாகத்தானே இருக்கும்? ஆகாதென்பதற்கு மட்பொருளையன்றி இன்றென்பானெனெனின், மாமிசாதி சொரூபம் மாறிவிடுஞானு மட்பொருளென்ப தில்லாதிருக்கட்டுமே ! அங்ஙன மில்லாமையால் தோட மென்னை யெனின், அகைக ளில்லாஞானு றிருப்பது யாது ? மட்பொருளையன்றி னேறுசொரூப மில்லையே ! இன்றாகலின், எங்ஙனம் இவைகள் மட்பொருளெனப்படும்? படாதுழி நாம் எவ்வண்ணமாகத் தூணிந்திருக்கின்றது. அன்றியும், மாமிசாதிகள் தோற்றுங்காறும் இவற்றை விடாதுணர்ந்துகொண் டிருப்பமேயெனின், அதுகாறும் இவைகள் மட்பரிசமின்றித் தனித்தனி ஒவ்வோர் முதலா யிருக்கட்டுமே ! மட்பொருள் பரிசங்காரணமாகத்தோற்றுந்தகைமை கயிறு கானல்முதலிய வற்றுள் அரவு நீர் முதலியவை தோற்றுந்தகைமைபோ லாகலின், அரவு நீர் முதலிய திட்டாந்தங்களை ஏற்பதற்கு முரணென்னை ? இன்றாகலின், இதுகாறும் ஆராய்ந்து தோந்ததால் இம்மாமிசாதி சொரூபங்களில் சத்தாயிருப்பது மட்பொரு ளென்பதாயிற்று. ஆகவே, மட்பொருளைவிட்டுத் தோற்றன் மாத்திரமாயுள்ள மாமிசாதிகளை ஒவ்வோர் முதலென்றுணர்வது அறியாமை யென்பதா? அன்றி அறிவென்பதா? மிக்க அறியாமை யாகலின், இவ்வுறியாமை பூர்வபட்சமாயிற்றென்க.

அன்றியும், மட்கடத்தை மட்பொருளாகவும் பொற்குடத்தைப் பொற்பொருளாகவும் தூற்படத்தை தூற்பொருளாகவும்

கவு முணர்வதுபோல், மண்ணுடலை மட்பொருளெனப் பா
ராது யாதாகப்பார்த் தின்புறுதற்கு நம்மை நாம் உயர்தினை
யெனக் கொண்டிருக்கின்றனம்? மாமிசாதிகளை ஒவ்வோர் முத
லெனக்கொண்டிருத்தற்கோ?

“விலங்கொடு மக்க ளினைய ரிலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனை யவர்.”

எனக் குறள் மகாவாக்கியம் வந்திருக்கின்றது. மண்ணுடலை
மண்ணாகப் பார்த்து இன்புறுத அவிவேகிகட்கன்றோ?

“கற்றதனா லாய பயனென்கொள் வாலறிவ
னற்றா டொழாஅ ரெனின்.”

என இவ்வாக்கியமும் வந்திருக்கின்றது. நாம் அவ்வாக்
கியப்படி நில்லாதுழி எங்ஙனம் அவ்வாக்கியங்கள் மணம்
பெறும்? மட்பொருளை யன்றி மாமிசாதிகள் உண்டாயும்
மாமிசாதிகளையன்றி மட்பொருள் இன்றாயும் இருக்குமாயின்,
மண்ணுடலை மாமிசாதிகளாகவே பார்த்துக்கொண்டிருக்க
லாம். மட்பொருளையன்றி இம்மாமிசாதிகள் முப்பொழுதும்
இன்றாகலின் அவற்றை மட்பொருளாகப் பார்ப்பதற்கு முர
ணென்னை? அன்றியும், சடமாகிற அக்கினியானது தன்பா
லுடைய இவ்வுடலாகிற மாமிசாதி தர்மங்களைப் பிரித்து உள்ள
மட்பொருளை விளக்கவைப்பதுபோல், அவ்வக்கினி வசப்படு
ங்காறும் நம்மை யடுத்திருக்கின்றமையால், நமதறிவாக்கினியி
னால் இத்தர்மங்களைப் பிரித்துக்கொண்டே யிருப்பமாயின்,
மட்பொருளென்பது விளங்கிக்கொண்டே யிருக்குமன்றோ?
சடமான அக்கினிக்கு இருக்கின்ற யோக்கியதை நமதறிவா
க்கினிக்கு இல்லையே! நமதறிவு அறிவெனப் பட்டாலன்றோ
இச்சிறிய வுழைப்பையேனு மெய்துவம்? அவ்வறிவு அறியா
மையாகலின் இச்சிறியவுழைப்பையும் எய்தாதிருக்கின்றனம்.

அவ்வக்கினியானது இம்மாமிசாதிகளைப் பிரிக்கவுங் கூடும், அதனால் இவை பிரியவுங் கூடும். இவ்வாறே நாம் பிரிக்கவும் இவை பிரியவுங் கூடுமோவெனின், அக்கினி பிரிக்கப் பிரிபடுவது தூலலட்சியபாவமும், நாம் பிரிக்கப் பிரிபடுவது சூக்குமலட்சியபாவமுமாம். இவை இங்ஙனமிருக்க,

நாம் சூக்குமலட்சிய பாவமாகப் பிரித்து உணர்தற்குக் குறுக்கே யாது கெடுதியிருக்கின்றது? ஒன்றுமில்லையே! அங்ஙனம் பிரித்தல் அக்கினிக்குச் சுபாவம், நாம் பிரித்தல் நமக்குச் சுபாவ மல்லவே யெனின், மட்பொருளை மாமிசாதிகளாகப் பார்ப்பது மாத்திரம் நமக்குச் சுபாவமாக்கும்! நமது சுபாவம் மாமிசாதிகளாகப் பார்க்கின்றதாயின்,

குறள்.

“எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொரு
ளப்படி காண்ப தறிவு.”

என்னது அக்குறள் செய்தவர்க்கு இவ்வுளவு தெரியாததால்,

“எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.”

எனக் கூறினார். இங்ஙனங் கூறிவிட்டமையால், அவ்வாக்கியம் மருள் வாக்கியமாக்கும்! நாம் ஒன்றை மற்றொன்றாக உணர்வது சுபாவமாயின், உள்ளதை உள்ளதாக உணர்வது எஞ்ஞான்றோ? ஒன்றை மற்றொன்றாக உணர்வது எதுவோ அதுவன்றோ பிற்பொழுது உள்ளதை உள்ளதாக உணர வேண்டிய கடமை? அங்ஙனம் உணராவின், பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றுணரும் விபரீதபுத்தி எங்ஙனம் அகலும்? இம்மாமிசாதிகளைப் பிரித்து உணருகிறதற்கே கூடாதுழி நானென்ப தல்லாதவற்றை நானென்பதாக உணரும்.

மயக்கம் எங்ஙனம் அகன்று நானாகநிற்பது? எனதல்லாததை எனதென்கிற மயக்கமே இத்துணை வலுவற்றிருக்கின், நானென்ப தல்லாததை நானென்பதாகக் கொண்டிருக்கும் மயக்கம் எத்துணை வலுவற்றிருக்கலாம்!

அன்றியும், நமக்கு எவ்வெப்பொருள் எனது எனதெனப் பந்தித்தற்கு இயைந்தனவோ, அவ்வக் கற்பனைகளா நாம் புரியுங் காமியத்தவத்திற்குச் சிற்றின்பத்தையும் நிட்காமியத் தவத்திற்குப் பேரின்பத்தையும் தரற்பாலன?

“யாதெனின் யாதெனி னீங்கியா னோத
வதனி னதனி னிலன்.”

என ஷெ குறள் மகாவாக்கியங் கூறியிருப்ப தென்னை? அகத்தின்கண் முடிவுகாறும் புறத்தின்கண் முடிவுகாறும் சுத்தாசுத்தமாயும் அதிட்டானாரோபமாபு முள்ளனவற்றுள், ஒவ்வொன்றையும் யானென்னதென மயங்குவதில் நின்றகன் றுழி, அச்சுத்தா சுத்தங்களால் வரற்பாலனவாகிய இறப்புப் பிறப்புக் கற்பனைகளின்றி இருப்பானென்பதன்றோ அம்மகா வாக்கியத்தின் அபிப்பிராயம்?

“யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த வலகம் புகும்.”

என்று கூறியிருக்கின்ற இம்மகாவாக்கியமும் பொருளைப் பொருளென்று உணர்ந்து இன்புறுதற்கன்றோ? அங்ஙனம் நாம் உணர்ந்து இன்புறுவிடின், ஷெ மகாவாக்கியம் எங்ஙனம் மணம்பெறும்? பெறாதே! மட்பொருளை மட்பொருளாகப் பாராதுழி, இம்மாமிசாதி யுடலால் வரும் எண்ணரிய மயக்க பேதங்க ளனைத்தும் எங்ஙனம் அகன்று நாம் வதையற் றிருத்தற்கு இயையும்?

சர்வமதசீத்தாந்த விளக்த வினுவிடை.

“மறந்திடிண் மண்ணை மறப்பே யுடலாம்
மறக்கி னறிவை மறப்பே - பிறிதாகத்
தோற்று மனர்த்தமதாஞ் சொல்வழக்கா லென்னபயன்
தோற்றனவும் வேண்டுந் துணிவு.”

என்பதில், அறிவை யறிவாக நாடாக்காறும் அங்ஙனம்
நாடாத மறதியே அவ்வறிவுக்கு அயலாகச் சீவேசரசுகத் கற்
பணைகளாக விடாது தோற்றிக்கொண் டிருக்கு மென்பதற்கு
மட்பொருளை மறந்த மறதியே மாமிசாதியுடற் கற்பனா பேத
ங்களாகத் திருட்டியைவிட் டகலாது தோற்றிக்கொண் டிருக்
கின்ற இவ்விபரீதத்தை உவமானமாகக் கூறி யிருக்கின்ற தெ
ன்க. இம்மாமிசாதி யுடற்பேதம் மறையாக்காறும், மட்பொரு
ளாகப் பார்ப்பது எத்திறத்தாராலும் கூடாதெனின், இவ்
வுலகின்கண் யாரேனும் கடவடிவைத் தமது அறிவினால் மட்
பொருளென்று உணர்வாராயின், அவர் அவிவேகி யாக்கும் !
இதனால் ஷை மகாவாக்கியங்களும் மருள் வாக்கியங்களாக்
கும் ! அவ்வாக்கியமும் அவ்வாக்கியானுபவிகளும் அங்ஙனம்
இருந்தா லிருக்கட்டும். ஓர் சிறிய திருட்டாந்தம் சற்றாகிக்கு
தும்.

எங்ஙனமெனின், சில கருவண்டுகளால் உருண்டு செல்
லும் மலவுருட்சிக்கண், நமது திருட்டிபட்ட அக்கணமே அரு
வருப் புண்டாதற்கு ஏதுவென்னை? அவ்வுருட்சி மட்கவசம்
உற்றிருக்கின்றதே! அம்மட்கவசத்தில் யாருக்கும் அருவரு
ப்பு உண்டாகாதே! அவ்வருவருப்பு உண்டாதற்கு நமதுதிரு
ட்டி அம்மட்கவசமட்டில் நிற்கின்றதா? அன்றி ஊடுருவிச்
செல்கின்றதா? அத்திருட்டி ஊடுருவிச் செல்கின்றதால்,
உள்ளிருக்கு மலத்தில் திருட்டி தாக்குகின்றது. தாக்குகின்

றதால், அம்மலம் திருட்டிக்குத் தோற்றுகின்றது. தோன்றவே அருவருப்பு உண்டாகின்றது. கவசத்தைத் திருட்டிக்குது உள்மலத்தைத் திருட்டிப்பது போல், அவனவளது வாகத் தோற்றும் மாமிசாதி சேர்க்கைக்கு, மேலே கவசமாயிருக்கின்ற சருமத்தைத் திருட்டிக்குந் திருட்டியை நீக்கி, மூடப்பட்டிருக்கின்ற உள் மாமிசாதிகளை நாடுழி, அருவருப்புத் தோன்றுமல்லவா? அங்ஙனம், அவை தோன்றுந் தோறும் மோகாதிகட்கிடம் உண்டாகுமா? ஆகாதன்றோ? இவ்விரண்டு திருட்டாந்தங்களைப்போல், மாமிசாதித் தோற்றங்களை நாடுந்திருட்டி நீங்கி, இம்மாமிசாதியில் அவ்வியத்தமாயிருக்கும் மட்பொருளைத் திருட்டிக்கின், அம்மட்பொருள் நமது திருட்டிக்குக் கண்கூடாகாதோ? ஆகுமே! நாம் திருட்டிக்காத குற்றமன்றி வேறு குற்றம் என்ன இருக்கின்றது? ஷை திருட்டாந்தத்தில் மலவுருட்சிக்கும் மாமிசாதி சேர்க்கைக்கும் நிரையே மட்பொருளும் சருமப்பொருளும் புறக் கவசமாக மாத்திரம் இருக்கின்றன. இங்கே மட்பொருளை மறைத்திருக்கின்ற மாமிசாதிகளாகிய உடலானது அம்மட்பொருளுக்கு அகப்புறக் கவசமாயிருக்கின்றது. இருக்கும் இக்கவச திருட்டியை நீக்கி, இவற்றுள் அவ்வியத்தமாயிருக்கும் மட்பொருளைத் திருட்டிக்கின் அஃதன்றி யாது விளங்கும்? அம்மட்பொருளே விளங்குமன்றோ? ஆகலின், இவ்வரிய உழைப்பை உழைப்பினர்பால் பஞ்ஞானமும் பழகிப்பின்பு பிட்சையாகப்பெற்று எய்தாதுழி, இதற்குமேல் ஆராயவேண்டியவற்றை யாராய்ந்து தெளிந்து இன்புறுதல் எங்ஙனங்கூடும்? இவ்வுழைப்பைப்போன்ற அனந்த உழைப்புகள் இருக்கின்றதனா லன்றோ,

“செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்

செயற்கரிய செய்கலா தார்.”

எனக்குறள் மகாவாக்கியம் வந்திருக்கின்றது. ஷே திருட்டாந்தங்களில் மட்கவசத்துள் மறைந்திருக்கும் மலமும் சருமக்கவசத்துள் மறைந்திருக்கும் மாமிசாதிகளும் அவ்வக்கவசமெனப்படாமல் விலட்சணமாக இருக்கின்றமையால், அம்மட்கவச திருட்டியும் சருமதிருட்டியுமாரிய அக்கணமே வெளிப்படுகின்றன. அங்ஙனம் வெளிப்பட்டவற்றை உணர்தற்கும் இயைகின்றன.

தாட்டாந்தத்தில் மாமிசாதிகள் அங்ஙனமல்லவே! இம்மாமிசாதிகளுள் மட்பொருள் அவ்வியத்தமா யிருக்கினும் கவசமாகிய மாமிசாதிப் பொருள்கள் மாறியனான் றல்லவோ வெளிப்படுதற்கு இயையும்? பின்னானு நாம் உணர்தற்கும் இயைவம். இங்ஙனமிருக்க, மாமிசாதி உடலிருக்குநான்றே எங்ஙனம் மட்பொருளை உணர்வதெனின், ஷே திருட்டாந்தத்தில் மட்கவசமட்டிலும் சருமமட்டிலும் நின்று அவ்வப்பொருளாக உணர்வது என்னமதி யெனப்படும்? தூலமதி யெனப்படமுன்றோ? பின்னர் அவ்விருவித கவச திருட்டிகளையும் நீக்கி மலவுருட்சியை மலவுருட்சியாகவும் மாமிசாதிகளை மாமிசாதிகளாகவும் உணர்வது என்னமதி யெனப்படும்? சூக்குமமதி யெனப்படமுன்றோ? இவ்வண்ணமே தாட்டாந்தத்தில் மாமிசாதி யுடற்கற்பனைத் திருட்டியை நீக்கி, மட்பொருளை மட்பொருளெனக்கண்டு உணர்வது என்னமதி யெனப்படும்? இது ஷே சூக்குமமதிக்கு மிக்க சூக்குமமதி யெனப்படமுன்றோ? ஒவ்வோர் பொருளும் இவ்வண்ணமே புறக்கவசங்களையும் உட்புறக் கவசங்களையும் பெற்றிலங்குவதால் அவ்வக் கவசங்களையும் ஆங்காங்கும் நமதறிவினால் நீக்கி நீக்கி அவ்வியத்தப் பொருள்களையே உணரும் உணர்வையன்றோ ஆன்றோர்கள் மெய்யுணர்வெனக் கூறியிருக்கின்றனர். அங்ஙனம் உணரவேண்டுவதெனின? எவ்வெப்பொருள் எவ்வெவ்வண்ண

மிருக்கின்றதோ அவ்வப்பொருளை அவ்வவண்ணம் உணருவது அறிவுக் கியற்கையன்றோ வெனின்,

குறள்.

“எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொரு
ளப்படி காண்ப தறிவு.” என்னுது

“எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.”

என்பானேன் மகாவாக்கியம்? அன்றியும்,

“உலகெது நாமாரென்ன வற்றுநின் றுணருமட்டுங்
கலகமார் பிறவிமோகங் கங்குல்போன் மூடிநிற்கும்.”

என ஞானவாசிட்ட முதலிய பெருநூல்களுங் கூறியிருப்பானேன்? எந்த உயிர் உலகை யுணராதது? எவ்வுயிருமாகவின், உலகை உற்றுணர வேண்டுமென வெனின்? உயிர்கள் எவ்வா றுணருகின்றனர்? பொருளல்லவற்றைப் பொருளாகவன்றோ? அங்ஙனம் உணர்வது கயிற்றை அரவாகவும் கானலை நீராகவும் கிளிஞ்சிலை வெள்ளியாகவும் உணர்வது போலாம். அன்றியும், கயிற்றை அரவாக வுணர்வது அறிவாயினும் அங்ஙனம் உணரும் அவசரத்தில் அவ்வறிவு என்ன வெனப்படும்? அறிவெனப்படுமெனின், அங்ஙனம் உணர்வதில் எய்ப்புத்தோன்றிக் கயிற்றைக் கயிறென்றுணரும் அவசரத்தில் அவ்வறிவு என்னவெனப்படும்? அஃதும் அறிவென்பாமெனின், கயிற்றை அறிவெனவும் கயிற்றைக் கயிறெனவும் உணர்தலிரண்டும் அறிவாயின் அறியாமை யென்பது எவ்வா றிருக்கின்றது? ஒன்றை மற்றொன்றாக உணர்தல் அறியாமையும் உள்ளதை உள்ளதாக உணர்தல் அறிவுமாகின்றதன்றோ? அன்றெனின், பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றுணருமருளென்பானேன்?

ஆகலின், எவ்வெப்பொருள் எவ்வெவ்வண்ண மிருக்கினும் அதாவது மேற்கூறிய புறக்கவசம் உட்புறக் கவசங்களை யுற்றிருக்கினும் அவ்வக்கவச திருட்டியை நீக்கி அவ்வப்பொருளை உணர்வதன்றோ மெய்யுணர் வெனற்பாலது? இவ்வறிவுடைமை யுடையவரன்றோ நல்லா ரெனப்படுவர். இங்ஙனமல்லாதார் யாரெனப்பட்டவரோ அறிகிலம். இம் மட்பொருளை விட்டு இதனிடத்தில் தோற்றன் மாத்திரமாக நிகழக்கரிணும் மாமிசாதிகளை யுணரும் மயக்கத்தை முன்னூன்றறிவென்றது இஞ்ஞான் றறியாமையென்றே சித்தாந்த மாயிற்றென்க. இந்த மாமிசாதி ஆராய்ச்சிக்கண் தோந்தது யாதெனின், மூன்றாவது அடுக்காயுள்ள அறிவறியாமைப்பேதமும் இவற்றிற்குமேல் உறுதிப்பொருளாய் நின்ற மட்பொருளுமாமென்க.

மூ ன் று வ து

மாமிசாதியென்னும் சத்தார்த்த

ஆராய்ச்சி விளக்கம்

மு ற் றி ற் டு.

நா ன் க ா வ து

மண்ணின் மகத்தென்னும் சத்தார்த்த
ஆராய்ச்சி விளக்கம்,

வேண்பா.

இந்தவா ராய்ச்சிக்க ணிம்மண் மகத்தெனவே
வந்துநிக மும்பெயர்தான் வாய்ப்பின்றிச்—சந்ததமுந்
தாலவணு வேயிருப்பாத் தோன்றுமே மாலின்றிச்
சீலமதி யோருவப்பர் சென்று.

எங்ஙனமெனின், இதுகாறும் மாமிசாதிகளை ஆராய்ந்த
ஆராய்ச்சிக்கண் தேர்ந்தது மட்பொருளாகலின், இம் மட்
பொருளை ஓர் முதலெனக்கொண் ணெர்ந்துவரும் உணர்வு
அறிவெனப் படுகின்றதா? அன்றி அறியாமை யெனப்படு
கின்றதா? மக்கள் முதலிய அறுவகைப் பவுதிகங்களுக்கும்
அதிட்டானமாகலின் இவ்வதிட்டானத்தை முதலென் றுணர்
வது அறிவெனப்படாது. அறியாமை யெனப்படுமோ வெ
னின், இம் மட்பொருளாகிய உருவம் எவ்வளவா யிருக்கின்
றது? மகத்தளவா யிருக்கின்றதெனின், மகத்தளவென்பது
ஆசியா முதலிய ஐந்து கண்டமாகப் பெற்றுள்ள பிருதிவு
அண்டமாயிற்று. ஆகவே, இப்பெரிய மகத்துருவம் பொரு
ளா குணமா தொழிலா? பொருள்தானெனின், சுயம்புப்
பொருளா விகாரப்பொருளா? சுயம்புப்பொருள்தானெனின்,
விகாரப்பொருளென்பது எத்தகையதா யிருக்கின்றது? ஒன்
றன் கூட்டமாகவும் பலவின் ஈட்டமாகவும் திரிபின் ஆக்கமா
கவு மிருக்கின்றதாமெனின், இம்மகத்துருவம் பொருளாக
இருக்கின் எஞ்ஞான்றும் சிதைவு அற்றிருக்க வேண்டுமே!

சிதைகின்றதால் இம்மகத்துருவம் இன்றாமோவெனின், இருப்பு இன்மைகளைப்பற்றிச் சற்றுக்கொள்க. எங்ஙனமெனின், இம்மகத்துருவம் கலைதலை யேற்பது எத்துணை யெத்துணையாக எனப்படும்? அணுத்துணை யணுத்துணையாக எனப்படுமெனின், அவ்வவ்வணுவும் எத்துணை யெத்துணை யெனப்படும்? சிறுசாளரத்தில் விழுந்திலங்குங் கதிரின் கிரணத்தில் தோற்றுவதாகிய அதிநுட்ப உருவமெனின், அத்துணையாகிய பலநுட்பங்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த சேர்க்கையன்றோ இப்பெரிய மகத்துருவமாகக் காணப்படுகின்றது? இங்ஙனம் காணப்படுவது கற்பிதமெனப்படுமா? எதார்த்தமெனப்படுமா? எதார்த்தமெனப்படுமெனின், இவ்வெதார்த்தம் ஷே அணுக்களின் சேர்க்கைக்கு முன்னாள் றற்றதா? பின்னாள் றற்றதா? பின்னான்றே யுற்றதெனின், பின்னாள் றிருத்தல் எதுகாறும்? அவ்வணுக்கள் கலையுங்காறுமெனின், முற்பொழுதும் பிற்பொழுது மின்றி இடைப்பொழுது மாதிரி மிருக்கவேண்டியதாகின்றது. அதாவது—அணுக்கள் சேர்ந்திருக்குங்காறு மென்க.

இதனால், முற்பொழுதும் பிற்பொழுது மில்லாத இம்மகத்துருவம் என்னவெனப்படும்? பொய்ப்பொருளெனப்படுகின்றதன்றோ? சுயம்புப்பொரு ளென்பதற்குப் பொருத்தமென்கே? அவ்வணுக்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்க்கையுற் றிருக்குங்காறேனும் மகத்துருவம் பொருளா யிருக்கின்றதென உலகில் அறிவுடையோரும் கண்கூடாக அனுபவித்துக்கொண்டு வர, எங்ஙனம் இப்பூமியை ஐன்மைப்பொரு ளென்பதெனின்? மட்பொருளென்கிற இப்பெரிய வருவம் ஷே மூவித விகாரங்களுள் ஒன்றன்கூட்ட விகாரத்திற்கு இயையா திருக்கட்டுமே! அன்றியும், அவ்வணுக்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்குங்காறும் எவை யிருக்கின்றன? சேர்ந்

திருக்கும் அணுக்களன்றோ? அவ்வணுக்கள் கலைந்த ஞாந்
தும் எவை யிருக்கின்றன? அவ்வணுக்களே யன்றோ? அவை
கள், ஒன்றோடொன்று சேர்க்கை யுறுஞான்று இருப்பாக
உள்ளவை அவ்வணுக்களை யன்றி வேறுபொரு ளுண்டோ?
இன்மையால், அவ்வணுக்களன்றோ பொருளெனப்படுபவை?
படுவதால், மகத்தென்பதற்குப் பொருளெங்கே? தொழிற்
குணமும் தோற்றக்குணமும் அன்றோ பொருள்போ லிருக்
கின்றன? திருட்டாந்தத்தில் நெல்லம்பார மென்புழி ஓரின
ங்கள் சேர்க்கையுற்று மகத்துருவாகக் கூடும் ஒன்றன் கூட்ட
விகாரம். இவ்விகாரம் தோற்றல்மாத்திர மன்றோ? உண்மை
யன்றே! உண்மையெனின், சுயம்பா யிருப்பதெல்லாம் விகா
ரங்களாயும் பொருளல்லவை யெல்லாம் சுயம்புகளாயு மிருக்
கின்றதாக்கும்! இஃது விந்தை!

முப்பொழுதும் இருப்பாயுள்ளது நெற்கள், ஓர்ஞாந்
திரூப்பது அம்பாரம். அவ்வம்பாரம் ஒன்றன்கூட்ட விகார
மன்றோ? அவ்விகாரம் தொழிலும் பண்புமாகின்றதே? அவ
ற்றால் அஃது பொருளெனப்படுமா? தொழிலென்பது நெற்
கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருத்தல். பண்பென்பது அச்
சேர்க்கை பெரிதாகக் காணப்படுந் தர்மம். ஆகலின், தொழிற்
குணமும் தோற்றக்குணமும் ஆயிற்று. அதுபோல், இம்மகத்
தாகிற மண்ணுருவம் அணுக்களின் சேர்க்கைக்கு முற்பொ
ழுதும் அவை கலைந்த பிற்பொழுது மின்றிச் சேர்க்கையுற்
திருக்குங்காறும் தோற்றுவது தோற்றன்மாத்திரமே யன்றி
வேறுபொருள் இன்றாகலின், இஃது தொழிலும் பண்புமெ
ன்பதற்கு முரணின்றமென்க. அன்றியும், இம்மகத்துருவம்
விகற்புறுதற்கு முன்னான்றும் இவ்விகற்பமாதிரிய பின்னாந்
தும் உள்ளவை எப்பொருள்கள்? அணுக்களன்றோ? அவ்
வணுக்க ளிருப்பில் இவ்விகற்பமாகிய மகத்துருவ முண்டா?

இல்லையே ! இம்மகத்துருவம் எஞ்ஞான் றிருக்கின்றது? இடைஞான் றிருக்கின்றதெனின், அதாவது—இஞ்ஞான் மெனப் பட்டது. முன்ஞான்றும் பின்ஞான்றுமுள்ள அணுக்களி்ருப் பில் இம்மகத்துருவம் இல்லாவகைபோல், இடைஞான்றுள்ள இம்மகத்துருவ இருப்பில் அவ்வணுக்க ளுண்டாயிருக்கு மா? கண்கூடா யிருக்கின்றதே யெனின், முன்ஞான்றும் பின்ஞான்றுமுள்ள அணுக்க ளிருப்பில் இம்மகத்துருவம் இருக்கவேண்டும். இல்லையே ! இங்ஙன மிருக்க, அணுக்கள் இடைஞான்றி லெங்ஙன மிருக்கும்? இருக்கின்றதா லன்றோ தோற்றுகின்றதெனின், ஓர்பொரு ளிருக்குஞான்றில் அப் பொருட்கண் ஏனையபொரு ளெங்ஙனமிருக்கும்? இருந்தால் அப்பொருட்கியைந்த தசபுறங்களுள் ஓர்புறத்தி லிருக்குமல் லவா? அதுபோல், எந்த முதலுக் கியைந்த தசபுறங்களுள் எந்தப் புறத்தில் இம்மகத்துருவம் இருப்பதாக ஏற்பது? இருக்கின்றவை அணுக்கள்தாமே ! அவ்வணுக்களுள் எந்த அணுவினது எந்தப்புறத்தில் மகத்துருவ மிருக்கின்றது? அணுவினது ஓர்புறத்திலேனுந் தசபுறத்திலேனுமிருக்குமா? மகத்துருவம் ஓர் பொருளாக இல்லையே! முப்பொழுதுமிருக் கின்றவை அணுக்களாயின், அம்முப்பொழுது மில்லாதது மகத்துருவ மென்பதற்கு முரணென்னை?

அன்றியும், முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் அணுக்க ளாகப் பார்ப்பதுபோல் இடைப்பொழுதும் அவ்வணுக்களை யன்றி வேறில்லாமையின், அணுக்களாகவே திருட்டி விடா திருக்கின், மகத்துருவத் தோற்றமென்பது எங்கே? அணுக் களை யணுக்களென நாடாது தோற்றன்மாத்திரமா யுள்ள மகத்தென்னும் கற்பனையை ஓர் முதலெனக்கொண்டு உணர் வதுதானோ தெளிவெனற்பாலது? இவ்வவிவேகத்தை யன் றோ பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றுணரு மருளெனக்

கூறியிருக்கின்றது? இவ்வரிய வாக்கிய ரசத்தை மறந்து கம்மை உயர்த்தினையென மயங்கி மகிழ்ந்து நிகழ்வதென்றே? இதனை நன்குந்றுணர்க. முன்னூன்று மட்பொருளின்கண் உண்மையாயுள்ள அனுக்களைவிட்டு மகத்துருவத்தை முதலென் றுணர்வதை அறிவென்பது பூர்வபட்சமாகி இங்ங்னா ன்று அஃதறியாமை யென்பதே சித்தாரந்தமாயிற் றென்க. இம்மட்பொரு ளாராய்ச்சியில் தேர்ந்தவை எவையெனின், நான்காவது அடுக்காயுள்ள அறிவறியாமைப் பேதமும் இவற் றிற்குமேல் உறுதிப்பொருளாய் நின்ற தூல அனுக்குழாய்க ளுமா மென்க.

நா ன் க ா வ து

மண்ணின் மகத்தேன்னும் சத்தார்த்த

ஆராய்ச்சி விளக்கம்

மு ற் றி ற்று.

ஐந்தாவது

மண்ணின் தூலவணுவென்னும் சத்தார்த்த
ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வேண்டா.

இந்தவா ராய்ச்சியின்க ணித்தூல மென்னுமணு
வந்த பெயரனர்த்தம் வாய்மையின் நிச்—சந்ததமுந்
தேர்ந்த துதான் சூக்குமமாச் செல்லு மணுவிருப்பா
மோர்ந்தவர்க்கே யிவ்வுறுதி யுன்.

எங்ஙனமெனின், இதுகா றும் மட்டுபொருளாராய்ச்சியில்
இருப்பாங்கத் தேரப்பட்டவை அந்நுட்பங்க ளாயினும்,
அவைகளென்ன நுட்பங்க ளெனப்படுமீ? தூலவணு நுட்பங்
களெனின், இவைகளுள் ஒவ்வொன்றையும் ஒவ்வொர் முத
லென்றுணர்தும் உணர்வு அறிவெனப்படுமா? அன்றி அறியா
மைபெனப்படுமா? அறிவெனப்படுமெனின், அவ்வணுக்கள்
ஒவ்வொன்றும் பொருளெனப்படுமா? அன்றி வேறெனப்
படுமா? பொருளெனப்படுமெனின், இதனால் சுயம்பெனப்
படுமா? அன்றி விகாரமெனப்படுமா? சுயம்பெனப் படுமெ
னின், அவ்வொவ்வொன்றும் ஷே மகத்துருவம்போல்
ஒன்றன் கூட்டமன்றி இருக்கக்கூடுமே? எங்ஙனமெனின், அவ்
வணுக்களுள் ஒவ்வொன்றையும் பூதக்கண்ணாடியைக் கொண்
டு உணர்தும் ஞான்று சந்தேகஞ்ஞான்றப அவ்வணுக்கள் ஆயி
ரஞ் சேர்ந்த பருமன் எத்துணைத்தோ அத்துணைத்தாக்
தோன்றுமல்லவா? அங்ஙனந்தோன்றும் அவற்றுள், ஒன்றை
யுக்குஞ்ஞாந், கடுங்காரமாயுள்ள ஓர் வேதியைப் பரிசுக்கக்

செய்யின், அவ்வோரணுவங் கணக்கின் றிய அதி நுட்பங்களா ய்ப் பிரிந்து விடுகின்றது.

அங்ஙனம் பிரியுங்காறும், அம்முதலணு என்ன அணு வெனப்படும்? பூதக்கண்ணாடியைப் பெருத கட்டிலனுக்கு நுட்பத்திற்கும் அதிநுட்பமா யெட்டுவதாகலின் தூலவணு வெனப்படும்ன்றோ? அனந்தமாய்ப் பிரிதற்கியைந்த இஃது தூலவணுவாயின், இத்தூலவணுவில் நின்றும் பிரிந்தனான்று தோன்றும் ஒவ்வொன்றும் என்ன அணுவெனப்படும்? இவைகள் பூதக்கண்ணாடியைக் கொண்டு உணர்தற்கே அதி நொய்தாயிருக்கும் பொருள்களாயின், அக்கண்ணாடியின் றி உணருங் கட்டிலனுக்கு உண்டெனப்படுமா? படாதாகலின், அவ்வொவ்வொன்றும் நொய்ய அணுவென்பதற்கு ஐயமெ ன்னை? அந்த நொய்ய அணுக்கள் அனந்தங்கள் சேர்ந்த சேர்க் கைகளன்றோ ஷே ஒவ்வொர் தூல அணுவும்? இங்ஙனமிரு க்க அது அந்த நொய்ய அணுக்களின் சேர்க்கைக்கு முற்பொ முதுண்டா? அன்றி அச்சேர்க்கை கலைந்துவிடும் பிற்பொழு தேனுமுண்டா? இன்றெனின், இவைகள் எஞ்ஞான்று உள்ளவை? இடைஞான்று உள்ளவையெனின், அப்பாவது— இஞ்ஞான்று என்பது. இவ்விடைஞான்று உள்ள இத்தூல அணு முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் ஏன் இன்று? ஷே நொய்ய அணுக்களின் சேர்க்கை இன்றாகலினெனின், அச் சேர்க்கை யென்பது தொழில்ல்லவா? அவ்வத் தொழில்கள ன்றோ தூல அணுக்களென்பது? அன்றெனின், அவ்வச்சேர் க்கைச் சம்பந்தமின்றி அவ்வத்தூல அணுவும் ஒவ்வொர் முத லாக இருக்கட்டுமே? இருக்கின்றதே யெனின், அங்ஙனஞ் சேர்ந்திருக்கின்ற அவ்வத் நொய்ய அணுக்களைப் பிரித்துக் காட்டலாமே! அங்ஙனங் காட்டக்கூடாதெனின், இருப்பவை நொய்ய அணுக்களன்றோ? அவ்வணுக்களுள் ஒவ்வொன்றும்

இத்தூல அணுவெனப்படுமா? படாதெனின், ஏன்படாது? இத்தூல அணு பூதக்கண்ணாடியின்றிய கட்டிலனுக்குத்தோன்றும் ஆரோப அணுவாயும், அவ்வணு பூதக்கண்ணாடிகொண்ட கட்டிலனுக்குத் தோன்றும் அதிட்டான அணுவாயும், மகத்தணுப்போல் பேதித்திருக்கின்றதாலெனின், அவ்வதிட்டான அணுக்கள் அனந்தஞ் சேர்ந்திருக்கும் ஞான்றன்றோ தூல அணுவெனப்படுவது? ஒவ்வோர் தூல அணுவும் சேர்க்கையினால் தொழிற்குணமும், அத்தொழில் பல்வகை வடிவு பேதங்களுள் ஒன்றாகத் தோன்றுவதால் தோற்றக்குணமுமாகின்றது.

அன்றியும், இத்தூல அணுக்களாக விகற்புறுதற்கு முற்பொழுதும் இஃது மாறிய பிற்பொழுதும் உள்ளது யாதா பொருள்? ஷெ அதிட்டான நொய்ய அணுக்களன்றோ? அந்த நொய்ய அணுக்கள் இருப்பில் இவ்விகற்பமாகிய தூல அணுக்களுண்டா? இல்லையே! இத்தூல அணுக்கள் எஞ்ஞான் நிருக்கின்றன? இடைஞான்றிருக்கின்றனவன்றோ? முற்பொழுதும் பிற்பொழுதுமுள்ள அவ்வதிட்டான நொய்ய அணுக்களிருப்பில் இத்தூல அணுவில்லாவகைபோல் இடைப்பொழுதிருக்கின்றதாகச் சம்மதிக்கப்பட்ட தூல அணுவில் அந்த நொய்ய அணுவிருக்குமா? இருக்கின்றதெயெனின், முற்பொழுதும் பிற்பொழுதுமுள்ள அந்த நொய்ய அணுக்களிருப்பில் இத்தூல அணுக்கள் இருக்கவேண்டுமே! ஓர்பொருளிருக்கும் ஞான்று அப்பொருளில் மற்றோர்பொருள் எங்ஙன மிருக்கும்? அதுபோல், நொய்ய அணுக்களிருப்பில் அதற்கு மாறான தூல அணு எங்ஙன மிருக்கும்? இராதே! இருப்பது தோற்றன்மாத்திரமாகவன்றோ? இத்தோற்றன் மாத்திரமான கற்ப னாத் தூல அணுக்களைத் தொழிலும் பண்புமெனக் கழித்து, முப்பொழுதுமுள்ள அந்த நொய்ய அணுக்களை விடாது

திருட்டி த்திருக்கில், தூல அணுவென்பது தோன்றுமா? ஓர் ஞான்று தோன்றினும், ஓர் முதலாக இருக்குமா? இரா தன்றோ? ஆகலின்,

“எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.”

என மகாவாக்கியம் வெளிவந் திருக்கின்றது. இதனை நன்கு உற்றுணர்க. முப்பொழுதும் மாறாதிருக்கும் இருப்பா கிய நொய்ய அதிட்டான அணுக்களைவிட்டு வெறுந்தோற் றல் மாத்திரமாகிய தூல அணுக்களை ஒவ்வோர் முதலென மயங்கி உணரும் உணர்வை முன்னான்று அறிவென்றதுபூர்வ பட்சமாகி இஞ்ஞான்று அஃதறியாமை யென்பதே சித்தா ந்த மாயிற்றென்க. இத்தூல அணுவாராய்ச்சியில் தேர்ந்த வை எவையெனின், ஐந்தாவது அடுக்காயுள்ள அறிவறியா மைப். பேதமும் இவற்றிற்குமேல் உறுதிப் பொருள்களாய் நின்ற அதிட்டான நொய்ய அணுக்களுமா மென்க.

ஐ ந் தா வ து

மண்ணின் தூலவணுவென்னும் சத்தார்த்த

ஆராய்ச்சி விளக்கம்

மு ற் றி ற் று.

ஆறு வது

மண்ணின் சூக்கும அணுவென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வேல்பா.

இந்தவா ராய்ச்சியினி லிச்சூக் குமமென்னும்
வந்த பெயரனர்த்த மன்னியே—பந்தித்தற்
கென்றென்றுங் காரணமா யீங்குபர மாணுவென
லொன்று மிருப்பெனவே யோர்.

எங்ஙனமெனின், இதுகாறும் மண்ணினது தூல அணு
வை ஆராய்ந்த ஆராய்ச்சிக்கண் பொருளாகத் தேரப்பட்ட
வை நொய்ய அணுக்களாயினும், அவ்வணுக்களுள் ஒவ்வொ
ன்றும் என்ன அணுவெனப்படும்? கண்ணாடியைப் பெருத்
கட்புலனுக்குத் தோன்றாத அதி நொய்மையாகலின், சூக்கும
அணுவெனப் படுமெனின், அச்சூக்கும அணுக்களுள் ஒவ்
வொன்றையும் பொருளாக உணரும் உணர்வு அறிவெனப்
படுமா? அன்றி அறியாமை யெனப்படுமா? அறிவெனப்படு
மெனின், அவ்வணுக்கள் ஒவ்வொன்றும் இருப்பெனப் பட்
ப்டதா? அன்றி இன்றெனப்பட்டதா? இருப்பெனப் பட்ட
தெனின், பொருளாக இருப்பெனப் பட்டதா? தோற்ற
மாக இருப்பெனப் பட்டதா? பொருளாகவே இருப்பெனப்
பட்டதெனின், அவ்விருப்பு சுயம்பாகவா? அன்றி விகார
மாகவா? சுயம்பாகவேயெனின், ஷெ தூல அணுக்களைப்
போல் மூவித விகாரங்களுள் ஒன்றாகிய ஒன்றன்கூட்டவிகார
மென்பதற்கு இயையா திருக்கட்டும்.

இவ்வொவ்வொன்றும் கண்ணாடியின்றிய கட்புலனுக்
குத் தோன்றாத நுட்பங்க ளாகலின், விகாரமெனப் படுமோ
வெனின், ஷெ கண்ணாடியைக் கொண்டு உணர்தற்குந் தோன்
ருது செல்லத்தக்கனவா? அன்றி நிலைத்திருக்கத்தக்கனவா?

நிலைத்திருக்கத் தக்கனவெனின், கண்ணாடியைக் கொண்டு உணரும் கட்டிலனுக்குத் தோன்றாத அணுக்களென்பவை எஞ்ஞான்றும் எங்கணு மில்லையெனப்படுமே? இல்லையெனப் படுமெனின், இச்சூக்கும அணுவுக்குமேல் இத்தகையதெனக் கணித்தற்கரிய இன்னும் நுட்ப அணுக்கள் உண்டெனப்பாடாதிருக்க வேண்டுமே! கட்டிலனுக்குத் தோன்றும் தூல அணுக்கள் சில வேதிகளால் ஷெ கட்டிலனுக்குத் தோன்றாது உடைந்துவிடுவதுபோல், அக்கட்டிலனுக்குத் தோன்றாத இச்சூக்கும அணுக்கள் ஒவ்வொன்றும் கலைதற்கு இயைந்த வேதிகள் பரிசிக்கின் அனந்தமாய்க் கலைந்து, ஷெ கருவியைக்கொண்ட கட்டிலனுக்குந் தோன்றாது போகின்றன. அங்ஙனமே அவ்வணுக்களையும் உடைத்து விடுதற்கு இயைந்த வேதிகள் பரிசிக்கின் பிற்பொழுது எவ்விதக் கருவிகளைக் கொண்டு உணரின்னும் எட்டுதற்கு இயையுமா? அங்ஙனம் எட்டுதற்குத் தோன்றா அணுக்களன்றோ திரமான இருப்பெனப்பட்டவை? அத்திரமான அணுக்கள் பலவாகலின், அப்பல அணுக்களும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த எழுச்சியே கருவியைக் கொண்ட கட்டிலனுக்குத் தோன்றும் சூக்கும அணுக்களென்பன. அவ்வொவ்வொரு சூக்கும அணுவும் கணித்தற்கரிய அணுக்களின் சேர்க்கையாகலின், ஓர் முதல் போற் றேன்றும் தொழிற்குணமும் தோற்றக்குணமு மாகின்றன. எங்ஙனம் இச்சூக்கும அணு சுயம்பெனவும் ஓர் முதல் லெனவும்கூடும்? படாததாயின், ஷெ தோன்றாத அணுக்களன்றோ முப்பொழுதும் உள்ள சத்தெனவும், இச்சூக்கும அணுக்கள் ஓர்ஞான்று தோற்றும் தோற்றமாகலின் அசத்தெனவும் படுகின்றன. இங்ஙனம் படுவதால், சூக்கும அணுக்களாகத் தோன்றுந்தோறும் ஒவ்வொன்றையும் நாட்டமானது கணித்தற்கரிய அணுக்களாக ஏன் நாடவில்லை? அங்ஙனம் தோன்றாத அணுக்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த

ஞான்றும் இருப்பவை அவ்வணுக்களன்றோ? அவ்வணுக்களை விடாது திருட்டிக்கின் இச்சூக்கும அணுத்தோன்றுமா? ஓர்ஞான்று தோன்றினும், முதலெனப்படுமா? படாதன்றோ?

அன்றியும், இச்சூக்கும அணுக்களாக விகற்புறுதற்கு முற்பொழுதும் இவ்விகற்பங்கள் மாறிவிடும் பிற்பொழுதும் உள்ளனயாவை? கருவியைக்கொண்ட கட்டிலனுக்கு இத்துணைத்தெனத் தோன்றாத அணுக்களன்றோ? அவ்வணுக்களிருப்பில் இச்சூக்கும அணுக்களுண்டா? இல்லையே? இல்லையெனின், இவைகள் எஞ்ஞான் நிருக்கின்றன? இடைஞான் நிருக்கின்றனவெனின், முற்பொழுதும் பிற்பொழுதுமுள்ள அத்தோன்றா வணுக்களிருப்பில் இச்சூக்கும அணுக்களில்லாத் தகைமைபோல், இவ்விடைஞான்றுள்ள சூக்கும அணுக்களிருப்பில் அத்தோன்றா அணுக்களிருக்குமா? இருக்கின்றதெயெனின், முற்பொழுதும் பிற்பொழுதுமுள்ள அவ்வணுக்களிருப்பில் இவ்வணுக்க ளுண்டாயிருக்கவேண்டும். அங்ஙனமுண்டா? இல்லையே! இங்ஙனமிருக்க, அவ்வணுக்கள் இவ்வணுக்களில் எங்ஙன மிருக்கும்? ஓர்பொருளிருக்கும் ஞான்று அப்பொருட்கண் ஏனைய பொருள் எங்ஙன மிருக்கும்? இருப்பதானால், அப்பொருட் கியைந்த தசபுறங்களுள் ஓர் புறத்தி லிருக்கும். அத்தோன்றா அணுக்கள் இச்சூக்கும அணுக்களுக்கு இயைந்த தசபுறத்துள் எந்தப்புறத்தில் இருக்கின்றன? இவ்வணுக்கள் ஓர் பொருளானாலன்றோ அங்ஙன மிருக்கும். முன்பினிடை யென்கிற முப்பொழுதில் ஓர்ஞான்றேனும் இச்சூக்கும அணுக்கள் முதலாகவுண்டா? இல்லையே! இருப்பதுபோற் றேற்றும் தோற்றன்மாத் திரமே யன்றி வேறன்றே! இஞ்ஞான்றிருக்கும் சூக்கும அணுக்கள் ஒவ்வோர் முதலாயின், இவைகள் மாறுகானேன்? மாறிய பின்ஞான்று அவ்வணுக்க ளிருப்பா யிருப்பானேன்? அவ்வணுக்கள் இஞ்

ஞானதேது? முன்னான்றும் இடைஞானமும் இருந்தவைகளா? அன்றி நூதனமாக உண்டானவைகளா? நூதனமாக ஓர் பொருளும் உண்டாகாதே? உண்டாகு மெனின், இல்லாது வாராதென்னும் ஆட்சேபம் இருக்கின்றதே! முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் இல்லாதது இடைப்பொழுதில் உண்டாகுமாயின், அம்முற்பொழுதும் பிற்பொழுது முள்ளது இடைப்பொழுதில் ஒழிந்துவிட வேண்டுமன்றோ? இவை பொருத்தமின்று.

இங்ஙன மிருத்தலின், அவ்வனுக்கள் எஞ்ஞானமும் மாறாத நித்தியத்துவமும் இவ்வனுக்கள் அநித்தியத்துவமும் உடையவை ஆகின்றன. இங்ஙனமாக நிச்சயித்திருக்கும் விவேகத்தை யன்றோ நித்தியா நித்தியவத்து விவேகமெனப்படுவது? இவ்விவேகம் பொருளென்ற கியையாத சூக்கும அனுக்களைப் பொருளென்றுணரலாமா? பொருளென்று உணர்வதால் விவேகமெனப்படுமா? விவேகமென்பது சூக்குமத்திற்குஞ் சூக்குமமாகப் பொருளை உணர்வதாகலின், இச்சூக்கும அனுக்களை ஓர் முதலென்றுணரும் உணர்வை முன்னான்று அறிவென்றது பூர்வபட்சமாகி இஞ்ஞானம் அநியாமையெனச் சித்தாந்த மாயிற்றென்க. இத்தூல அணு ஆராய்ச்சியில் தேர்ந்தவை எவையெனின், ஆளுவது அடுக்காயுள்ள அறிவறியாமைப் பேதமும் இவற்றிற்கு மேல் உறுதிப்பொருள்களாயுள்ள அதிட்டானமாகிய தோன்றா அனுக்களுமாமென்க.

ஆ ரு வ து

மண்ணின் சூக்கும அணுவென்னும் சத்தார்த்த

ஆராய்ச்சி விளக்கம்

மு ற் றி ற்று.

ஏ ழா வ து

மண்ணின் பரமாணுவென்னும்
சுத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வேண்பா.

இந்தவா ராய்ச்சியின்க ணையந்தபர மாணுவென
லெந்தவிதத் தும்மனர்த்த மெய்தியே—யிந்தவெளிய்
பாவமதா நின்றிலங்கப் பக்குவிகட் காகுமே
பாவித்தற் கேதுருக்கள் பாழ்.

எங்ஙனமெனின், இதுகாறும் மட்பொருளினது சூக்
சூம அணுவை ஆராய்ந்த ஆராய்ச்சியில் தேரப்பட்டவை
கருவியைப் பெற்ற கட்புலனால் இத்துணைய தெனக்
கணித்தற்கரிய அணுக்களாகலின், அவ்வணுக்கள் என்ன
அணுக்க ளெனப்படும்? அவ்வரிய அணுக்கள் எவற்றினுக்
கும் அதிட்டான காரணத்துவமாகலின், பரமாணுவுக்கும்
பரமாணுக்களென்பாடுமெனின், அவற்றுள் ஒவ்வொன்றையும்
பொருளென்று உணரும் உணர்வு அதிட்டான அறிவெனப்
படுமா? அன்றிக் கற்பித அறிவெனப்படுமா? கற்பிதமாவது
பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்று உணரும் ஆரோப அறி
வென்க. அப்பரமாணுக்களை உணர்வது அதிட்டான அறி
வெனப்படுமெனின், இதனால் அப்பரமாணுக்கள் ஒவ்வொன்
றும் சத்துப்பொருளென்று ஆகின்றன.

ஆகின்றதால் அவ்வணுக்கள் திரிசியப் பொருள்களா?
அன்றி அதிரிசியப் பொருள்களா? அவைகள் திரிசியப் பொ
ருள்களாயின் அதிசூக்குமமாகிய கருவிகளைக்கொண்டு உண

ருங் கட்புலனுக்கு எட்டுமல்லவா? எட்டாமையால் அவைகள் அதிரிசியப் பொருள்களெனின், அவ்வதிரிசியப் பொருள்களென என்ன அளவையால் ஏற்கப்படுவன? அனுமான அளவையால் ஏற்கப்படுவனவெனின், அவைகள் தோற்ற அனுமான அளவையா? அன்றி எதார்த்த அனுமான அளவையா? எதார்த்த அனுமான அளவையாமெனின், அனுமான மென்பதற்கு இலக்கணமாவது பிரத்தியட்சமாயுள்ள சத்துப் பொருளைக்கொண்டு அப்பிரத்தியட்சமா யிருக்குஞ் சத்துப் பொருள் ஒன்று உண்டெனக் கோடலன்றோ? அஃது ஓர் மலையின்கண் பிரத்தியட்சமாகக் காணப்படும் உண்மையாயுள்ள புகையைக்கொண்டு அப்பிரத்தியட்சமா யிருக்கும் அக்கினியொன்று உண்டெனக் கோடல்போலாம். இது எதார்த்த அனுமானந்தான், ஷெ மலையின்கண் நின்றெழுவது வெண்மேகங்களாயின், அவ்வெழுச்சியைப் புகையென மயங்கி அம்மலையில் அக்கினி உளதாகக் கோடல் என்ன அனுமான மெனப்படும்? இஃது தோற்ற அனுமானமன்றோ?

இவ்வாறே ஷெ பரமானுக்களென்பவை மேலே அதிரிசியமா யிருக்கின்றனவென இங்கே எந்தப்பிரத்தியட்ச உண்மைப் பொருளைக்கொண்டு கணித்தது? மண்ணினது ஷெமகத்துருவ முதல் அதாவது இப்பூமிமுதல் சூக்கும அணுக்கள் காறுமுள்ள பெரிது சிறிதாகிய பேதங்களைக்கொண்டு கணித்ததெனின், இங்ஙனமாகிய பெரிது சிறிதான பேதங்கள் சொல்மாத்திரமெனவும் ஆரோபமெனவும் முன்னான்றே முடிந்திருக்கின்றனவே! இவற்றைக்கொண்டு மேலே முடிவாகிய பரமானுக் குழாங்கள் உண்டெனக்கோடல் தோற்ற அனுமான அளவை யெனப்படமன்றோ? பிரத்தியட்சமாகிய மகத்தனுப்பேதங்கள் அதிட்டானப் பரமானுக்களின் சேர்க்கையா யிருக்கின்றமையின், இச்சேர்க்கையைக்கொண்டு

அனுமானிப்பதால் தோடமென்னையெனின், இம்மகத்தனுச்
சேர்க்கைகள் பொருளின்றித் தோற்றல்மாத்திரமெனத் தெ
ளிந்துழி இவற்றை நாடுந்திருட்டியானது நீங்குமல்லவா? இது
நீங்கிய ஞான்று இவ்வனுமகத்துத் தோற்றங்கள் உண்டா
யிருக்குமா? இராதன்றோ? இங்ஙனம் இந்நிலையில் நிற்கல்
மேலே அதிட்டான அனுக்கள் உண்டெனப்படுமா? பதா
தன்றோ? உண்டெனக்கோடல் நம்பாவனையேயன்றிக் கிஞ்
சித்தும் எதார்த்தம் அன்றென்க.

இதனால் பரமாணுக்கள் இன்றென்னலாமோ வெனின்,
அதற்குக் கற்பனைகளைக்கொண்டு கணிப்பானேன்? அங்ங
னம் கணிப்பதனால் முதலின்றோவெனின், பொய்யைக்கொ
ண்டு கணிக்கப்படுவதும் பொய்யாகுமன்றோ? அங்ஙனமா
யின் பொய்யாகிய உலகைக்கொண்டு மெய்யாகிய ஆன்மா
ஒன்று உண்டெனக் கோடலும் பொய்யாகவேண்டுமே யெ
னின், ஆன்மாவாகிய நானென்னும் பொருள் அனுமானிக்
கப்படுவதுதானோ? அனுமானிக்கும் பொருளாயின் இரு
வகைநிட்டை எய்துவது யாதுக்கு? பிரத்தியட்ச மாதற்
கன்றோ? அன்றியும், அவத்தாத்திரயம் உபாதித்திரயம்
முதலியனவாக விளங்குவது யாது? நானென்பதல்லவோ? அங்ங
னமே ஷே சமாதிகளில் சுயம்பிரகாசமாக விளங்குவது
யாது? அஃதும் நானென்பதன்றோ? ஈரிடத்தும் நானென்
பது விளங்குகின்றதே? அஃது விளங்காத காலமுமுண்டோ?
இல்லையே? பரமாணுக்கள் உண்டென்பது எஞ்ஞான்றே
னும் விளங்கினதுண்டா? கிஞ்சித்ஞான்றும் இல்லையே? முற்
றும் அனுமானிக்கப்படும் கற்பனைகளாயிற்றே? நானென்பது
அங்ஙனம் அல்லவே? எஞ்ஞான்றும் அதிட்டானமாயும்
ஆரோபமாயும் விளங்குகின்றதே? அவை சமாதிக்கண் வியா
பக விளக்க உணர்வாயும் அச்சமாதிகலைந்த ஞான்று அவத்

தாத்திரய விகாரமாயுமென்க. நானென்பது ஞான அஞ்ஞானமாக விளங்குகின்றதாயின், இப்பொய்யுலகைக்கொண்டு ஆத்ம நிச்சயம் செய்வானெனினின், தேகமே ஆத்மா போகமே முத்தி, கண்டதேகாட்சி கொண்டதேகோலம் எனக்கிடக்கும் நாத்ரிக அனுபவத்தை அகற்றுதற்கு அங்ஙனம் கூறியதே அன்றி அஃது எதார்த்தம் அன்றென்க.

இதனால், ஷை பரமானுக்கள் இல்லையென்ப படுமோவெனின், சேர்க்கையாயுள்ள மகத்தணுப் பேதங்கள் திருட்டியில் தாக்காது நின்றற்குச் சற்றும் திறமையின்றி வெறுஞ் சொல்மாத்திரமாக இவற்றைக் கற்பனைகள் எனக் கூறி அகத்துள் மெய்யெனக் கொண்டிருப்பதே முதல்மயக்கமாயின், இம்மயக்கம் காரணமாக மேலே அனுமானித்துப் பொருள்கோடல் இரட்டித்த மயக்கமன்றோ? முதல் மயக்கைக் களைந்துவிட்டால் இதைப்பற்றி வந்த இரட்டித்த மயக்கம் எங்ஙனம் தலைகாட்டும்? ஆகலின் இதனை நன்கு உற்றுணர்க. மரத்தினது சாகை தளிர் இலை முதலியவைகளை அசைப்பிக்கும் காற்றானது கட்பொறிக்கு எட்டாமைமயின் அஃது இன்றென்னலாமோ? இதுபோல் சேர்க்கையாயுள்ள மகத்தணுப்பேதங்கள் தோற்றல்மாத்திரமாகவேனும் இருக்க இவற்றிற்குமேல் அப்பிரத்தியட்ச உபாதான காரணமான பரமானுக்கள் ஏன் இன்றாகுமெனின்? காற்றென்பது கட்பொறிக்கு அப்பிரத்தியட்சமாயினும் மரத்தினது இலை முதலியவைகள் அசையினும் அசையாவிடினும் பரிசானுபவம் காரணமாக ஏற்று அனுபவிக்கும் அனுபவங்களால் இருக்க ஏற்கற்பாலதே.

இதுபோல், சேர்க்கைகளாயுள்ள மகத்தணுப்பேதங்கள் இல்லாஞ்ஞான பரமானுக்கள் உளவென்பதற்கு என்ன அனு

பவம் இருக்கின்றது? கிஞ்சித்தும் இல்லையே? இல்லாதிருக்க
உளவெனக் கோடல் சேர்க்கைகளாகிய கற்பனைகள் காரண
மாகவன்றோ? இவற்றால் பரமானுக்கள் உளவாகவழங்குவது
விவர்த்தவாதமே அன்றி வேறன்றென்க. இதுநிற்க, சேர்க்
கைகளாகிய மகத்தனுப்பேதங்கள் தோற்றல்மாத்திர மெ
ன்று ஏற்புழி இத்தோற்றங்களை நாடுந் திருட்டிபை மாற்ற
வேண்டுமா? அன்றி விடாது உணர்ந்துகொண்டிருக்க வேண்
டுமா? ஏனெனின், இக்கற்பனைகட்கு மேல் அதிட்டான பர
மானுக்கள் இருக்கின்றதாகக் கொண்டதனாலென்க. அங்ங
னம் அப்பரமானுக்கள் இருப்பெனக்கொண்டுழி, அவற்றை
* நாடாது இக்கற்பனைகளை முதலென நாடிக்கொண் டிருப்பது
தானோ விவேக மெனற்பாலது? இக்கற்பனைகளை ஒவ்வோர்
முதலாக நாடிக்கொண் டிருத்தற்கு மேல் முடிவாகப் பரமா
னுக்கள் உளவென வழங்குவானேன்? அங்ஙனம் வழங்குவது
விவேகமாயின், இம்மகத்தனுக் கற்பனைகளை நாடுவது அவி
வேக மெனப்படுமே! அன்றி, இவற்றை நாடுவது விவேக
மாயின், மேல் பரமானுவாதஞ் செய்தல் அவிவேகமெனப்ப
டுமே! விவேகமென்பது பொருளைப் பொருளென்று உணர்வ
தன்றோ? இத்தோற்றங்களைக் கிஞ்சித்தும் நாடாது மேல்
இருக்கின்றதாக நிச்சயித்துக்கொண்ட அப்பரமானுக்களை
விடாது திருட்டிக்கவேண்டுமே!

அன்றியும், மகத்தனுப் பேதங்களை ஆராய்ச்சி செய்த
திடத்தால் இவற்றைக் கற்பனைகளெனக் கண்ணுற்று வந்
தாலும், தேகபோகதாகஞ் சிறிதும் அறாதுழி, ஷே திட
பாவம் நாளுக்குநாள் தளர்ச்சியுற்று முன்போலவே இவற்றை
ஒவ்வோர் முதலாக நாடவேண்டிவருமே! வரின், நமது கருத்
தின்வண்ணம் கொண்ட ஷே பரமானுக்களை அப்பொழு
தேனும் எட்டவேண்டுமன்றோ? எட்டாதுழி, கற்பனைக

ளாகிய இவ்விபரீதத் தோற்றங்கள் எங்ஙனம் நமது திருட்டி-
யை விட்டகலும்? அகலாதாகலின்,

“எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.”

எனக் குறள் மகாவாக்கியங் கூறியிருக்கின்றதே! இவ்வாக்-
கியத்தையேனும் கண்ணுறவேண்டுவது அவசியமன்றோ?
எட்டப்படுவதை எவ்விதத்தாலேனுங் கட்டமுற்று எட்ட-
லாம், எட்டப்படாததை எட்டப்புகுவது விவர்த்தமன்றோ?
இதுபோல், ஷெ பரமானுக்கள் எட்டப்படுவனவன்றே
எனின், அவ்வனுக்கள் தமக்குத்தாமே உள்ளவெனப்பட்ட-
னவா? அன்றி வேறொன்றினுக்கு உள்ளவெனப்பட்டனவா?
தமக்குத்தாமே உள்ளவெனப் பட்டனவெனின், அவ்வொவ்-
வோரனுவும் தன்னைத்தானே அறிந்துகொண் டிருக்கவேண்-
டும்! அங்ஙன மில்லாமையின், வேறொன்றுக்கே உள்ளதெ-
னப்பட்டன. மேலும், கட்பொறிக்கு உள்ளவெனப் பட்ட-
னவா? அன்றிக் கருத்தினுக்கு உள்ளவெனப் பட்டனவா?
கருத்தினுக்கே உள்ளவெனப்பட்டன எனின் திரிசியமெ-
னப்பட்டனவா? அன்றி அதிரிசியமெனப் பட்டனவா? திரி-
சியமென்பது நாமரூபமும் அதிரிசியமென்பது சூனியமும்
ஆகின்றன. அவ்வனுக்கள் சூனியப்பொரு ளாகுமா? சூனிய-
மென்பது ஒன்றுமில்லாமையன்றோ? அதாவது மனம் வாக்-
சுக் காயம் இம்முன்றினுக்கும் படாததென்க.

அனுக்கள் இங்ஙனம் கூறியதுபோலன்று, ஷெ மனம்
முதலிய திரிகரணங்களுக்கும் எட்டும் பொருள்களா யிருக்-
கின்றனவே! காயத்திற்கு எங்ஙனம் எட்டும் பொருள்க
ளெனின், மகத்தனுப் பேதங்களாகச் சேர்க்கையுற்றுக் காயத்

திற்கு. அனுபவப்படுவன் யாவை? அவ்வணுக்களன்றோ? அவைகள் சேர்க்கையுற்ற ஞான்று காயத்திற்கும் சேர்க்கையுறான்றுகருத்திற்கும் வாக்குக்கும் அனுபவப்படுகின்றன. அன்றியும், புறக்காட்சி யெனவும் அகக்காட்சியெனவும் இருவகையின. இவற்றுள், புறக்காட்சி யென்பது இத்தூல வடிவம், அகக்காட்சி யென்பது சூக்குமம் சாயை பாவனை முதலியன. இவ்விதக் காட்சிப் பேதங்களுள் அவ்வணுக்கள் எவையெனப்படும்? தூல வடிவங்களெனின், கட்புலன் பூதக்கண்ணாடியைப் பெற்றுணரும் ஞான்றும் பெருதுணரும் ஞான்றும் தோற்றுந் திரிசியங்க ளெனப்படும். சூக்கும வடிவங்களெனின், கருத்திற்கு அதிநுட்பங்களாக மதிக்கப்பட்டன வெனப்படும். சாயைகளெனின், அவை ஒன்றின தெனப்படும். அன்றியும், அவை தோற்றன்மாத்திர மெனவும்கூடும். பாவனைகளெனின், பாவிப்பானை யன்றி இன்றெனப்படும். இத்தன்மைத்தெனக் கணிக்கப்படாதவையெனின், சூனியப் பொரு ளெனப்படும்? படுவதுமன்றி, அச்சூனியம் பல நுட்பங்க ளெனப்படும்மா? அது சேர்க்கையுற்று மகத்தணுவாகிய உருவபேதங்க ளாகுமா? இங்ஙனமிருக்க, பரமாணுக்கள் என வழங்குவானேன்? அதி நுட்பப் பொருள்களெனக் கணிக்கப்பட்டிருக்கின்றதே! அங்ஙனம் பொருள்படாமலா அவற்றை நுட்பப் பொருள்களெனக் கருதினது? அங்ஙனம் கருதினது கருத்தன்றோ? எதனால் அவை நுட்பப் பொருள்களென மதிக் கப்பட்டனவோ அதனால் அந்த நுட்பப்பொருள்களை எட்டுதற்கு முரணென்னை? இங்ஙனமிருக்க,

அவைகள் எட்டப்படாவென்றது என்னை? கட்புலனுக்கு எட்டும் பொருள்களை அக்கட்புலனாலும் அதன் காரணமாகிய கருத்தினாலும் எட்டப்படும். கருத்தினுக்கு எட்டுவது கட்புலனா லெட்டப்படாமல் கருத்தினுக்கே கூடும். முற்பொ

முது காணப்பட்ட நாமரூபங்களைப்போல் இப்பொழுது உன் னுந்தோறும் அவைகளாக அகத்தில் தோற்றும் நாமரூபங்க ளைக் கண்ணொர்வது கட்பொறியல்லவே! கருத்தன்றோ? அங் னனமே, ஷெ பரமானுக்களை உணர்தற்கு இயைந்தது. கட்புலனா? அல்லவே! கருத்தாகலின் இனியேனும் கருத்தறி தற்கு முரணென்னை? அப்பரமானுக்கள் எத்துணை எத் துணையெனப் பொருள் பட்டனவோ அத்தனை அத்துணை யென உணரவேண்டுமே! ஏனெனின், அவைகள் அதிநுட்ப மாக இருக்கின்றவெனக் கருத்து மதித்ததனாலென்க. ஆக லின், இப்போது அத்துணையதெனக் கண்ணுறுதற்கு முர ணென்னை? முற்பொழுதே கருத்தினால் மதிக்கப்பட்டிருக்கி ன்றதாகலின், இப்பொழுது அத்துணை அத்துணையாக இக் கருத்து நின்றற்கு மாறில்லையே? கருத்தானது எத்துணை எத்துணையதென மதித்ததோ அத்துணை அத்துணையாகப் பல்ஞான்றும் பழகப்பழக அத்துணை அத்துணையாக நின்று விடுமன்றோ? அங்ஙனம் நிற்குங்காறும், இச்சா ஞ்னக் கிரி யை எழுதற்கு இடமுண்டாமோ? அவற்றால் இன்பதுன்பத் தாக்குகள் சிறிதேனும் உண்டாமோ? அன்றியும் சுகாகா ருமாயும் நின்றற்கு இயையுமன்றோ? அச்சகம்போன்ற சுகம் மகத்தனுப் பேதங்களிலுண்டோ? இதனை எந்த அறிஞர்கள் ஏலார்? பொருளைப் பொருளென்று உணரவேண்டுமென விதித்திருக்கின்றதே! இதனையேனும்நாடவேண்டுவதில்லையா? இப்பரமானுவுக்கு மேலுறும் ஆராய்ச்சிக்கண் செல்லாவிடி னும், இந்நெறியிலேனும் நிற்கின் கரணேந்திரியங்கள் சேட் டைக ளற்றிருத்தற்கு முரணின்றென்க.

கருத்தானது தான்சித்துப்பொருள் ஷெபரமானுக்கள் சடப்பொருள், இங்ஙனமிருக்க, கருத்துப்பரமானுத்துணை யாக நிற்குமோவெனின்,

உத்தம வாதநூல்.

“சிந்தைசக மொன்றல்ல சிந்தை சகமானீர்
சிந்தைவடி வாக்கரைக்கத் தேர்கிலீர்—சிந்தை
சுயஞ்சோதி லேசமன்றோ தோலாப் புலவீர்
வயப்படுமி னல்லார்பால் வந்து.”

என்றருளி யிருக்கின்றதில், நமது ஒவ்வொரு சிந்தையும்
சுழுத்தியவத்தை நீங்கலாக ஏனைய ஈரவத்தைக் கண்ணும்
நான் நீ அவன் அவள் அதுவாகிற நாமரூப ஆகாரமா யிருக்
கின்றதா? அன்றிச் சுழுத்திக்கண் உள்ள சூனியவாகாரமாக
வேனும், அஃதுமின்றிச் சமாதிக்கண் உள்ள சின்மாத்திரா
காரமாகவேனும் இருக்கின்றதா? நாமரூப ஆகாரமாகவே
இருக்கின்றதெனின், ஒவ்வொரு நாமரூபமும் அணுக்கள்
சேர்க்கையா? அன்றிச் சுயம்பா? சேர்க்கைகளாமெனின்,
சேர்க்கையுற்றுக் காணப்படும் ஒவ்வொரு நாமரூபமும் மகத்
தெனப்படுமன்றோ? இம்மகத்தாகாரமாக இல்லாத சிந்தை
யென்பது இவ்வீரவத்தைக் கண்ணும் உண்டோ? இல்லையே!
ஒவ்வொரு சிந்தையும் சாக்கிராவத்தைக்கண் உள்ள நாம
ரூபங்களை அறிந்துகொண் டிருக்கின்றது மாத்திரமேயன்றி,
எங்ஙனம் அதன் அதன் ஆகாரமாக இருக்கின்றதெனின்,
சொப்பனத்தின்கண் சாக்கிராவத்தா நாமரூபங்களைப்போல்
தோற்றுவது யாது? இவ்வவத்தா நாமரூபங்கள் அச்சொப்
பனத்தின்கண் வருவதுண்டா? இல்லையே! சாக்கிராவத்தைக்
கண் எவ்வெச்சிந்தை நாமரூப ஆகாரப்பட்டு அழுந்தினதோ
அவ்வச் சிந்தையும் சொப்பனத்தின்கண் அவ்வவ் நாமரூபங்
களாகத் தோற்றுகின்றது.

ஈங்கு இவற்றின் ஆகாரம் ஆகாதுழி, ஆங்கு இவற்றைப்
போல் எங்ஙனம் தோன்றும்? இவ்வவத்தையில் ஒருயிருக்கு

நான் எனதாகத் தோன்றும் நாமரூபங்கள் மற்றோர் அவத்
தையில் மற்றோ ருயிருக்கு நான் எனதாக ஏன் தோன்றவில்
லை? எவ்வெவ் வுயிருக்கு எவ்வெத் தேகபோகங்கள் நான்
எனதாகத் தோற்றுகின்றனவோ அவ்வவ் வுயிருக்கும் அவ்
வத்தேக போகங்களே நான் எனதாகத் தோற்றுகின்றன.
ஒவ்வோருயிரும் சாக்கிரவத்தைக் கியைந்த அவ்வவ் நாம
ரூபமாக ஆகின்றனும், சொப்பனத்தின்கண் அவ்வவ் நாம
ரூபங்களாகத் தோற்றுகின்றனும், மகத்தாகாரமாக நின்ற
விடத்தா? அன்றி வேறுகாரமாக நின்றவிடத்தா? மகத்தா
காரமாக நின்றவிடத்தெனின், சிந்தையானது மகத்தாகார
மாகவே நிற்பதற்குத்தானே அடிமைப்பட்டிருக்கின்றது?
இம்மகத்தாகாரமாக நிற்பதற்கு அடிமைப்பட்டிருப்பது
போல் ஷெ பரமானுக்களின் ஆகாரப்பட அடிமைப்பட்ட
புருக்கக்கூடாதோ? யாவும் பழக்கங் காரணந்தானே? அன்
றியும்,

ஒவ்வோருவரும் எவற்றின்காரணமாக எஞ்ஞான்றும் சுகி
த்துக்கொண்டு வருகின்றனர்? ஷெபரமானுக்களானவை சேர்
க்கையுற்றிருக்கின்ற மகத்தனுப்பேதங்களின் காரணமாகவன்
றோ? அங்ஙனம் நாம் சுகித்தற்கு இயைந்தெழும் பிரியமானது
நமது பிரியமா? அன்றி அவ்வம்மகத்தனுப்பேதங்களின் பிரி
யமா? அவ்வவ்வுணுமகத் பேதங்களின் பிரியமெனின், அணு
மகத்தாகிற ஒவ்வோர் நாமரூபமும் அப்போதைக்கப்போது
அப்பிரியமாகத் தோன்றுவானேன்? அவைகள் அப்பிரிய
வடிவங்கள் அல்லவே! நாம் இவைகள்மேல் வெறுப்புற்றத
னால் இவைகள் அப்பிரியமாகத் தோற்றுகின்றனவெனின்,
இவைகளையன்றி நமக்குப் பிரியமென்பது வேறுகக் கிஞ்சித்
தும் இல்லாதிருக்க, இப்பிரிய வடிவங்களில் நாம் வெறுப்
புறுவானேன்? நாம் சற்றேனும் விருப்பு அற்றவர்களா? அல்ல

வே! இஃதன்றியும், எவ்வெந் நாமரூபம் பிரியவடிவாகத் தோற்றுகின்றதோ அவ்வந் நாமரூபமும் மீண்டும் அப்பிரிய வடிவாகத் தோற்றுவானேன்? ஏனையார்கள் அவற்றை வெறுப்புற்றதாலெனின், நாம் விருப்புற்றதனால் பிரியவடிவாகத் தோற்றுகின்றதாக்கும்! நமக்கு அப்பிரியவடிவாகத் தோற்றும் ஞானத்தில் ஏனையார்க்குப் பிரிய வடிவாகத் தோற்றுவானேன்? அவ்வேனையார்கள் அவற்றின்மேல் விருப்புற்றதால் அங்ஙனம் தோற்றுகின்றதெனின், நாம் வெறுப்புற்றோமாயின் அப்பிரியமாகத் தோற்றுகின்றதாக்கும்!

இங்ஙனமே எதெதன்மேல் எவ்வெவ்வுயிர் பிரியம் வைக்கின்றதோ அதனையும் அவ்வெவ்வுயிர்க்குப் பிரிய வடிவாயும் எதெதன்மேல் எவ்வெவ்வுயிர் பிரியம் வைக்கின்றது இல்லையோ அதனையும் அப்பிரியவடிவாயும் தோற்றுகின்றதல்லவா? ஆகலின், நமது பிரியத்தை எதெதன்மேல் ஏற்றி ஏற்றிப் பிரியமாகப் பார்க்கின்றோமோ அதனையும் பிரியமாகக் காணப்படுகின்றன. அங்ஙனம் நமது பிரியத்தை ஏற்றாது பார்க்கும்ஞான்று அப்பிரிய வடிவாகக் காணப்படுகின்றன. கற்பனைகளாயுள்ள மகத்தனுப் பேதங்களை ஒவ்வோர் முதலென மயங்கி அவற்றின்மேல் தற்பிரியத்தை ஏற்றி ஏற்றிச் சுகிப்பதுபோல் எதார்த்தமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்ற பரமாணுக்களின் மேல் நமது தற்பிரியத்தை ஏற்றி ஏற்றிச் சுகிக்கலாகாதா? கற்பனைகளின் மேல் ஏற்றி அனுபவித்தலே மிக்க சுகமாக இருக்கின், எதார்த்தங்களின் மேல் ஏற்றி அனுபவித்தல் எத்துணைச் சுகமெனப்படும்? கற்பனைகளை ஒவ்வோர் முதலெனக்கொண்டு உணர்தல் மயக்கமென்பதா? அன்றித் தெளிவென்பதா? மயக்கமென்பது தாரெனனின், அக்கற்பனைகளின்மேல் தற்பிரியத்தை ஏற்றி ஏற்றிச் சுகித்தல் இரட்டித்த மயக்கமன்றோ? பொரு

எல்லாத் மகத்தனுக்களின்மேல் ஏற்றி ஏற்றிச் சுகித்துக் கொண்டு வருவதைப்பார்க்கிலும், பொருளாகச் சம்மதிக்கப் பட்டிருக்கின்ற பரமானுக்களின்மேல் ஏற்றி ஏற்றிச் சுகித்துக்கொண்டு வருவது எத்துணைச் சுகமும் விவேகமுமென்பதும்? இம்மட்டிலேனும் பொருளைப் பொருளென்று உணர்ந்து சுகிக்காவிடில், இதற்குமேல் பரமானுக்களைக் கற்பனைகளாக்கும் ஆராய்ச்சியிற் செல்லுதற்கு எங்ஙனம் வழிவிடும்? பரமானுக்களுங் கற்பனைகளாகுமோ எனின், அப்பரமானுக்களுள் ஒன்றை நன்கு ஊகிக்குதும். எங்ஙனம் எனின்,

அவ்வனு பொருளென்பதா? அன்றித்தொழி லும்குணமும்என்பதா? பொருளென்பதுதானெனின், சுயம்புப்பொருளென்பதா? அன்றி விகாரப்பொருளென்பதா? சுயம்புப்பொருள்தா எனெனின், ஏகதேசப்பட்டிருக்கும் பொருளா? அதாவது கண்டப்பட்டிருத்தலென்பது-அன்றி நிறைந்திருக்கும் பொருளா? ஏகதேசப்பட்டிருக்கும் பொருள்தானெனின், அஃது புறம் உற்றிருக்கும் பொருளா? அன்றிப் புறம் அற்றிருக்கும் பொருளா? புறம் உற்றிருக்கும் பொருளெனின், தசபுறமும் உற்றிருக்கும் பொருளா? அன்றி இரண்டொருபுறம் உற்றிருக்கும் பொருளா? தசபுறமும் உற்றிருக்கின்ற பொருளெனின், அத்தசபுறமும் யாது சூழ்ந்திருக்கின்றது? ஒன்றும் இல்லையெனின், யாதொன்றும் இல்லாமையன்றோ சூனியமாகிற வெளிப்பொருள் என்பது? அங்ஙனம் சூழ்ந்து விளங்கும் வெளி என்பது வியாபகமுற்றிருக்கின்றதா? அன்றி ஏகதேசம் உற்றிருக்கின்றதா? வியாபகமுற்றே யிருக்கின்றதெனின், அவ்வியாபகம் நிறைவு உற்றதெனப் பொருள்படுகின்றது! அன்றியும் அவ்வியாபகம் உட்புறம் அற்றிருக்கின்றதா? அன்றி உட்புறம் உற்றிருக்கின்றதா? அவ்வியாபகம் மேல் கீழ் முதலியனவாக வழங்கும்

பத்துத் திக்குகள் என்னும் பேதங்கள் இறந்திருக்கின்றதால் புறமும், நீக்கம் என்பது இல்லாத நிரந்தரம் உற்றிருக்கின்றதால் உள்ளும் அற்றிருக்கின்றதெனின், உட்புறம் அற்றிருக்கும் வெளியின்கண் உள்ள பரமானுவாகிய நுட்பப்பொருள் புறம் உற்றிருப்பதுபோல் உள்ளும் இடையும் உற்றிருக்கவேண்டுமே !

அவ்வனுநுட்பம் சுயம்புப்பொருளாக இருக்கின்றமையால், உள் என்பதும் இடை என்பதும் எங்ஙனம் உற்றிருக்குமெனின், இவற்றால் வெளியென்பது நிறைவு அற்றதாக இருக்கவேண்டுமே ! வெளியென்பது ஓர் பொருளானாலன்றோ, அவ்வெளியைப்பற்றி நாம் விவகரிக்கலாமெனின், ஷெ அணுவென்பது நிகழ்ந்தன்மையதா? அன்றி நிகழாத் தன்மையதா? நிகழ்ந்தன்மையதெனின், அஃது எங்கிருந்து நிகழப்படுகின்றது? தானே நிகழப்படுவது எனின், எதனால் நிகழ்வது எனக் கேட்கின் அன்றோ தானே நிகழ்வது எனக் கூறவேண்டும்? அதற்குமேலே வருகின்ற ஆட்சேபத்தை விளக்கலாம். இஞ்ஞான்றெழுந்த கேள்வி அங்ஙனம் அல்லவே? அவ்வனு எங்கிருந்து நிகழுகின்றது என்பதுதானே அக்கேள்வி. அங்ஙனம் நிகழ்வதற்கு ஓர் இடம் வேண்டுவது இன்றேயெனின், இடம் அற்றிருக்கின்றது ஏகதேசப்பொருள் அன்று, உள்புறம் இடை யென்பவை அற்றிருக்கும் நிறைந்த பொருளெனப்படும். வெளியானது ஓர் பொருள் அல்லவே! அதனை இடப்பொருளாகக் கோடற்கெனின், அதனை அன்றி வேறு எதனை இடமாகக்கொண்டு நிகழுகின்றது? வேறே இடமென்பது இன்றென்றுணர்க. இதுநிற்க, ஷெ அணு உள்ளும் இடையும் அற்றிருப்பதாயின், அதைச் சூழ்ந்த வெளிப்பொருள் நிறைவு அற்றிருக்கவேண்டுமே என்பதற்கு என்செய்வது? உள்ளும் இடையும் அற்

றிருக்கும் சுயம்பு அணுப்பொருளாகலால் அதைச் சூழ்ந்
திருக்கும் நிறைவு அற்றிருக்க வேண்டுமென்பது என்னை
யெனின்,

உள்புறம் இடை என்பவற்றை ஏலாத ஓர் நிறைவில்
புறம் உற்றிருக்கின்ற மற்றோர்பொருள் இருக்கின்றதாயின்,
அப்பொருளென்பது தொழிலுங் குணமுமாக இருக்குமா?
அன்றிச் சுயம்புப் பொருளாக இருக்குமா? சுயம்பாகவே
இருக்குமெனின், உள்ளும் புறமும் இடையும் அற்றிருக்கும்
நிறைவு தனக்கு எதிர்மறையாக இருக்கும் வேறு பொருட்
டுணைக்கு எங்ஙனம் இடந்தரும்? அவ்வணு நுட்பத்திற்கு
இயைந்த அணு நுட்ப நீர்ப்பொருள் வந்து தன்னைப் பரிசிக்
கின், அந்நீரானது அதன்கண் சென்று முழுதும் வியாபிக்கு
மன்றோ? அந்நீர் வியாபித்தற்குத் தான் இடங்கொடுக்குமன்
றோ? அங்ஙனம் தான் இடங்கொடுத்தற்குத் தன்பால் யாதி
ருக்கின்றது? தன்பால் வேறொன்று மின்றித் தானே இருக்
கின்றதெனின், தத்தம்பால் வேறொன்று நிருப்பதனாலன்றோ
மகத்தணு முதலிய பேதங்களுள் ஒவ்வொன்றும் தன்பால்
தன்பால் என வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. அவைகள் உள்ளி
லும் இடையிலும் இடம் இருப்பதனாலன்றோ? நீர்ப்பொ
ருளை ஒவ்வொன்றுந் தன்பால் ஏற்கப்படுகின்றது. எங்ஙன
மெனின்,

நீர்ப்பொருளானது மட்பொருளைப்போல் பரமானுத்
யாயினும் இவ்விரண்டனுவுக்கும் மிக்க பேதமிருக்கின்
அவற்றுள் மட்பொருள் கடினத்துவமாகிய அணு நீர்ப்
பொருள் நெகிழ்ச்சித்துவமாகிய அணு. கடின அணுத்து
ம் தன்னினத்தோடும் தான் சேர்ந்திருக்குஞானு இரண்
—ணுவும் ஒன்றுபடாது வேறுபட்டே இருக்கும். இங்ஙன

மிருக்கு மிவ்விரண் டணுக்களும் ஒன்றோடொன்று சேர்தல் பிறவினையா லன்றித் தத்தம் வினையினாலன்று. நெ கிழ்ச்சி அணு தன்னினத்தோடும் தான் சேர்ந்த அஞ்ஞான் றே இரண்டென்பதின் றி ஏகமாகிவிடும். இவ்விரண்டும் சேர் ந்து ஏகமாதல் பிறவினையாலின்றித் தத்தம் வினையினு லாகின் றன. இவ்வணு இதர அணுவோடு சேரின் அதாவது மட் பொரு ளணுவோடு சேரின் அஞ்ஞான்று ஒன்றுக்கொன்று விருத்தமான இவ்விரண்டணுவு மெவ்வாறிருக்கும்? இரண்டு மண்ணணுக்கள் சேர்ந்திருப்பதுபோலவா? அன்றி இதற்கு மாறாகவா? மாறாக அன்றெனின், நீர்ப்பொருள ணுவுக்கு நெ கிழ்ச்சித்துவ மிருப்பது யாதுக்கு? அந்த நெகிழ்ச்சித்துவம் மற்றொன்றில் வியாபிப்பதற்கன்றோ தனக்கியற்கையா யிருக் கின்றது? அன்றியும் மட்பொருள் நீர்ப்பொருளால் கலைகின் றதா? அன்றி நீர்ப்பொருள் மட்பொருளால் கலைகின்றதா? மட்பொருள் நீர்ப்பொருளால் கலைகின்றதாயினும் மட்பொரு ளும் நீர்ப்பொருளும் தத்தம் அம்சங்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்தான்று அவ்வச் சேர்க்கைகளுக்கு இடையிடையே வெளிப்பொரு ளிருக்கின்றமையால் அவ்வவ்விடைகள்தோ றும் நீர்ப்பொருளானது அணு அணுவாகச்சென்று சென்று வியாபிக்கின்றதே யன்றி முடிவான பரமாணுவில் சென்று வியாபிக்கின்ற தன்றெனின், கடினத்துவமென்பது செயற் கையுற்றதா? அன்றி இயற்கையாகவே உற்றிருக்கின்றதா? இயற்கையாகவே உற்றிருக்கின்ற கடினமெனின், இயற்கைக் கடினத்துணை வெளிப்பொருள் பிளவுபட்டிருக்கவேண்டுமே! வெளிப்பொருள் நிரந்தரத்துவமென முன்னமே தீர்ப்பாயி ற்றே! வெளியுள்ள இடமெல்லாம் இதரவத்துக்கள் சென்று வியாபித்தற்கு விருத்தமென்னை? எவ்விதக் கடினமாயினும் அருவத்தன்மைபெற்று நிகழும் காற்றென்பது செல்லாதது முண்டோ? அஃது செல்லுழி அதுகாரணமாக நெருப்பென்

பதும் அவ்விரண்டின் காரணமாக நீரென்பதும் செல்லுமல்லவா? அவைகள் அங்ஙனம் செல்லுதற்கு இடந்தராத அணுவு முண்டோ? இதனால் இயற்கைக் கடினத்துவ மாயினும் சேர்க்கையுறாத அணுவுமின்றாகலின் அவ்வச் சேர்க்கைகட்கு இடை இடையே வெளிப்பொரு ளிருக்கின்றது. இருக்கின்ற அவ்வவ்விடைகள்தோறும் சலப்பொருளானது அவ்வவ்விடங்கட்குத் தக்க சொரூபமுற்றுச் செல்லுகின்றதற்கு விருத்தமென்னை? அன்றியும் நீர்ப்பொருளின் குளிர்மை அந்நீர்த் துணையே யன்றிக் கிஞ்சித்தும் புறமுற்றதன்று. இங்ஙனமாகிய நீர்ப்பொருளை எவ்விதமான கடினப் பொருளையுங் குழித்த அக்குழியின்கண் பரிசிக்கச் செய்யின் அந்நீர்ப்பரிசம் அக்குழியில் தாக்கிப் புறம் புகுவானேன்? தான் நெகிழ்ச்சிப் பொருளாகலின் அக் கடினத்தின்கண் வியாபிக்கின்றது. இந்நீர்ப் பொருளை உட்கொண்டிருந்த ஓர் கடத்தைப் புடைத்துப் பார்க்கு ஞான்று உடைந்த அவ் வோட்டின் முழுதும் ஈரமிருப்பானேன்? இருக்கின்றதால் அவ்வோடு முழுதும் யாது பொருளிருக்கின்றது? வெளிப் பொருளன்றோ? அவ்வெளியானது நிறைவுற்றில்லாத இதர வத்துக்களு முண்டோ? இல்லையே! இங்ஙனமிருக்க, ஒவ்வோர் மட்பொருளனுவையும் சுயம்பாகிய கெட்டிப் பொருளென மயங்கிக் கூறுவதென்னை? அன்றியும், ஒவ்வோரனுவையும் அக்கினி பரிசிக்குமாயின், அவ் வவற்றின்கண்ணும் உட்டணசத்தி செல்லாதாக்கும்! இஃது மிக்க விந்தை!

உட்டணசத்தியை யேலாத அணுக்களும் உண்டோ? அச்சத்தி அருவமாயிற்றே! அருவசத்தி செல்லுதற்கேனும் இடந்தரத்தக்கவையன்றோ? அச்சத்தி அருவமாகலின் அவ்வணுக்களிற் செல்லுதற்குக் கூடும். உருவமாகிய நீர்ப்பொருளானது சென்று வியாபிப்பதற்குக் கூடாதேயெனின், அருவ

சத்தியேனுஞ் சென்று வியாபிப்பதற்கு இடங்கொடுத்திருக்கின்றதன்றோ? இதனால் ஒவ்வோரணுக்கண்ணும் முற்றும் இடம் இருக்கின்றதே! ஒவ்வோரணுவினாலும் வெளியானது கூண்டப்படுதற்கு இயையுமா? இயையாதே! இயையுமாயின், இதனால் அவ்வணுக்கள் முதல்கொள்ளப்படும். வெளி இங்ஙனம் இயையாமையின் அவ்வணுக்கள் முதலன்றென்க. இங்ஙனமிருக்க, ஒவ்வொருவரும் பூரணமாக இருக்கும் வெளியை ஸீட்சியார்த்தமாக நாடவேண்டுமன்றோ? அங்ஙனம் நாடுழி, அணுக்கொள்பது இல்லையெனப்படுமா? அன்றி உண்டெனப்படுமா? உண்டெனப்படும் எனின், வெளிப்பொருள் இல்லாத இடத்தில் இருக்கவேண்டுமே! அங்ஙனம் இன்றெனின், தோற்றல் மாத்திரமாக இருக்கவேண்டுமே! அங்ஙனமும் இன்றெனின், வெளியானது அவ்வவ்வணுக்களின் பரிமாணத்துணை இடை இடையே இன்றாகவேண்டுமே! அங்ஙனமும் இன்றெனின், அவ்வவ்வணுப்பரிமாணமுமுதும் வெளியன்றோ இருக்கின்றது? அணுக்கள் தோற்றுகின்றதே யெனின், அவ்வவ்வணுவும் தத்தம் இடத்தை விட்டகன்றுழி, அந்தந்த இடத்தும் வெளிப்பொருள் உண்டென்பதா? அன்றி இன்றென்பதா? உண்டென்பதா மெனின், அந்தந்த இடத்தும் முன்னான்று இல்லாத வெளிப்பொருள் இஞ்ஞான்று எங்கிருந்து வந்தது?

முன்னான்றே இருந்துதானெனின், அணுப்பொருள்கள் என்பதேது? இருக்கின்றதே எனின், வெளிப்பொருள் முன்னான்று இருந்தது அன்றெனவருமே! ஆகலின், வெளிப்பொருள் முன்னான் றில்லாததுமன்று, பின்னான்று வந்ததுமன்று, எஞ்ஞான்றும் இருந்தபடி இருக்கின்றதே! இங்ஙனமிருக்கும் வெளிநிறைவில் அணுநுட்பங்கள் எங்ஙனம் இருந்து நிகழும்? இருந்துதானே நிகழுகின்றனவெனின்,

அவை பொருளாக நிகழுகின்றதன்று, ஏனெனின், வெளிப் பொருள் இல்லாத இடமென்பது கிஞ்சித்தும் இன்றாகலி னென்க. வெளிப்பொருள் இல்லாத இடமென்பது இன்றா யினும், அணுக்கள் இன்றாமோ வெனின், அகம்புறம் அற் றிருக்கும் இவ்வெளிக்கண் தோற்றல் மாத் திரமாகவா? அன் றிப் பொருளாகவா? பொருளாக அன்று, முன்னூன்றே வெ ளிப்பொருளைத் தத்தம்பால் நிறைவாக ஏலாத ஓர்பொருளும் இன்றென்ப தாயிற்றே! ஆகவே, மெய்போல் தோற்றும் அணுக்கள் தொழிற் குணங்களா? அன்றித் தோற்றக்குணங் களா? தொழிற் குணங்களாமெனின், ஒன்றன்கூட்டத் தடிப் புக்களாகவேனும் அன்றிப் பலவின் கூட்டத் தடிப்புக்களாக வேனும் அஃதுமன்றித் திரிபினுக்கத் தடிப்புக்களாகவேனும் இருக்கவேண்டுமே! ஒன்றன்கூட்டத் தடிப்புக்களாமெனின், ஒவ்வோர் பரமானுவுக்கும் மேல் மிக்க நொய்தாகிய அணுக் கள் அனந்தம் இருக்கவேண்டிவரும். இவ்வாறே மிக்க நொய் தாகிய அவ்வணுக்களும் சுயப்பெனப்படாது. சேர்க்கைகளா கச் சென்றுகொண்டே அனவத்தாத் தோட மெய்திப்போம். அங்ஙனம் அனவத்தாத் தோட மெய்தினும், முடிவில் தனக் கெனச் சொருபம் இல்லாதிருக்குமோவெனின், முற்றும் அனவத்தாத் தோடமென்பது இன்றாகுமாயின், அங்ஙனமே ஏற்குதாம். இதனால் ஒன்றன்கூட்டத் தடிப்புக்களன்று. பல ன்கூட்டத் தடிப்புக்களாமெனின், நீர் நெருப்பு காற்றாகிய ப்பொருள்களும், இப்பரமானுத் துணையாகவே இருந்து, ன்றோடொன்று சேர்ந்த விகாரமாக முடியும்.

அன்றியும், மட்பொருளாகிய இப்பரமானுக்களே வழ க்குமயமாயிருக்க, ஏனைய நீர் முதலிய முப்பொரு ளணுக்க ளும் வழக்கற்றவைகளா யிருக்குமோ? ஆகலின், பலவின் கூட்டத் தடிப்புக்களும் அன்று. திரிபினுக்கத் தடிப்பாமெ

னின், இப்பரமானுக்களுக்கு மேல் ஓர் முதலிருந்து திரிந்
திருக்கவேண்டும். அம்முதல் அழிந்து திரிந்ததுபோல் இவ்
வனுக்களுந் திரிந்து வேறு விகாரங்களாகும்ன்றோ? அவ்விகா
ரங்களும் திரிந்து வேறு விகாரங்களாயும் அவைகளும் திரிந்து
வேறு விகாரங்களாயும் இங்ஙனம் இருக்குமாயின், இப்பரமா
னுக்கள் என்ன வெனப்படும்? ஷெ மூவிதத் தொழிற்
குணமும் அன்றெனின், தோற்றக் குணங்க ளெனவருமே!
வரின், அவ்வனுத் தோற்றங்கள் எந்த முதலினது எனவரு
மே! வருமாயின், அம்முதல் ஆரம்பப் பட்சமாகத் தோற்று
கின்றதா? அன்றி விவர்த்தப் பட்சமாகத் தோற்றுகின்றதா?
எனவருமே! வரின், ஆரம்பப் பட்சமாகவே தோற்றுகின்ற
தெனின், அது மட்கடம் பொற்பணி நூற்படம் நீர்த்தரங்
கம் என்பவைபோலாம். ஆயினும், நீர்த்தரங்கம் போன்றதா
கக் கொள்வோமெனின், அதாவது சலப்பொரு ளொன்றே
அலை திவலை நுரை குமிழிகளாக விகற்புறல். விகற்புற்றது
மீண்டும் அவ்வலையாதிகளி னுருவழிந்து நீர்ப்பொருளாவது
போல், அப்பரமானுக்களழிந்து மேலே ஒருபாதான காரண
மாய் முடியவேண்டுமே! இதனால், இருப்பது குணியாகிய
காரணமெனவும், இருப்பில்லாதவை அறியாமையால் சுயம்
பெனத் தேரப்பட்ட பரமானுக்களெனவும் வருமே! நீரா
னது அலையாதிகளாகக் காரியப்படுதற்குத் துணைக்காரணம்
காற்றென் றிருப்பதுபோல் முற்பொழுது எந்த முதல் அனு
க்களாகக் காரியப்பட்டதற்கு எது துணைக்காரண மெனப்படு
வது? ஏனைய நீர் முதலிய முப்பூதங்களே துணையாமெனின்,
அம்முப்பூதங்களையும் தனித்தனியாக ஆராய்வுழி, இம்மட்
பொருள்போலவே முற்றும் வழக்குமயமாயிருக்கின்றனவே!
அவைகள் பொருள்களானுன்றோ அங்ஙனம் ஏற்றற் கியை
யும்? அன்றியும், அனுக்களாகக் காரியப்பட்டது எந்த முத
லோ அந்த முதல் இதுகாறும் இன்னதெனப் பொருள்படவு

மில்லையே! எங்ஙனம் ஓர் முதல் காரியப்பட்டதென் றேற்
பது? மட்கடம் முதலியவைபோல விவர்த்தப் பட்சமாகத்
தோற்றுகின்றதெனின், கயிற்றின்கண் அரவுபோல் ஆகின்ற
தெனவரும். வரவே, கயிற்றைப்போல் இருக்கின்ற முத
லெது? அந்தமுதல் தான் காரியப்படாமல் தன்பாலெங்ஙனம்
அனுக்களாகத் தோற்றும்? ஓர் முதலிருந்துதானே அதன்
பாற் கயிற்றரவுபோலேனும் தோற்றவேண்டும். இதுநிற்க,
அப்பரமானுக்களுள் ஒவ்வோர் துட்பமும்,

“பல்வகை வடிவிரு நாற்றமை வண்ணம்

அறுசுவை யூறெட் டியிரல் பொருட்குணம்”

என நன்னூலார் கூறியிருக்கின்றபடி, ஒவ்வோரனுவும் பல்
வகை வடிவுகட்கு இயைந்தனவா? அன்றி இயையாதன
வா? வடிவங்கட்கு இயைந்த தன்றெனவெனின், வடிவற்றது
சூனியமாகவேண்டுமே! சூனியமெனக் கொள்வோமெனின்,
அனுதுட்பமென வழங்கப்படா திருக்கவேண்டும். தோன்று
கின்றதால், அவ்வவ்வுனுவுக்கு மியைந்த உருட்சி நீட்சி சூட்
டை தட்டை முதலியனவாகிய வடிவப்பொருள்க ளென்றா
கின்றன. அங்ஙனமாகின்ற அவ்வொவ்வோ ரனுவும், பிரு
திவி அம்சங்களாகலின், அவ்வவ் வடிவங்கட்கு இயைந்த கந்த
பேதங்களும் சுவைப் பேதங்களும் பரிசு பேதங்களும் வர்ண
பேதங்களும் சத்த பேதங்களும் இயல்பா யிருக்குமன்றோ?
இவ்வைவகைப் பேதங்களும் சூண்பேதங்க ளென்பவையன்
ன்றோ? இக்குணபேதங்களுக்குக் குணிப்பொருளாகியஓர்முதல்
இருக்கின்றதன்றோ? இருக்கும் அம்முதலன்றோ மண்ணை
னப்பட்டு வழங்கி வருகின்றது? அம்முதலாகிய மண்ணின்
காரியநெறித்தாகச் செல்லுழி, மகத்துக்கு மகத்தாகவும்,
அவையானை-இதுகாறுங் கூறிப்போந்த முதல்விகாரப் பரமா
னுக்களும், அதன் பின்னர் அப்பரமானுக்கள் ஒன்றோடொ
ன்று சேர்ந்து காணப்படும் இரண்டாம் விகாரச் சூக்கும

அணுக்களும் அதன் பின்னர் அச்சுக்கும அணுக்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து காணப்படும் மூன்றாம் விகாரத் தூல அணுக்களும், அதன்பின்னர் அத்தூல அணுக்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து காணப்படும் நான்காம் விகாரப் பிருதிவியண்டமுமா யிருக்கின்றன.

மீண்டும் இம்மகத் பரிமாணத்திலிருந்து காரண நெறித் தாகச் செல்லுழி, ஒவ்வோர் காரியபேதங்களும் கலைந்து கலைந்து மேல்மேல் காரணங்காரணமாகச் சென்று சென்று நற்றில் காரியகாரண பேதங்கள் கடந்து தன்னாயிருக்கின்றது ஷெ மட்பொரு ளென்பதன்றோ? மண்ணென வழங்கப்படும் பெயர்க்குப் பொருள்-காரணங்களுக்கெல்லாம் காரணமாகத் தோற்றும் ஷெ முதல் விகாரப் பரமானுக்களா? அன்றிக் காரியங்களுக்கெல்லாம் காரியமாகத் தோற்றும் நான்காம் விகார இம்மகத்வடிவமா? மேலும், இவ்விரண்டில் ஒன்றெனப்படாமல் இவ்விரண்டுமாக இருக்கின்றதா? இரண்டில் ஒன்றெனப்படுகின்றதெனின், அதாவது-காரணங்களுக்கெல்லாம் முடிவான காரணப் பரமானுக்களா யிருப்பது. அங்ஙனமாயின், காரியங்களுக்கெல்லாம் முடிவான காரியமாகிய இம்மகத்தா யிருப்பது யாது? மட்பொருளன்றி வேறு பொரு ளெனப்படும். அங்ஙனமின்றி முடிவான காரியமாகிய இம்மகத்துருவம் என்பாமெனின், முடிவான காரணமாகிய ஷெ அணுக்களா யிருப்பது யாது? காரணகாரியமென்னும் இவ்விரண்டுமாகவே இருக்கின்ற தென்பாமெனின், காரணமாகிய மட்பொருளொன்றும் காரியமாகிய மட்பொருளொன்றுமாக இரண்டு மண்ணிருக்கவேண்டுமே! அன்றியும், ஷெ முடிவாகிய காரண அணுக்களுக்கும் முடிவாகிய காரிய இம்மகத்திற்கும் இடைக்கண் பெரிது சிறிது பேதங்களாகத் தோற்றுவன அனைத்தும் யாவை?

அவைகளும் மட்பொரு ளென்பாமெனின், எத்தனை மட்பொரு ளெனப்படுமோ தெரிகிலம்! எஞ்ஞான்றும் எங்கணுமிருக்கும் மட்பொருளென்பது ஒன்றன்றோ? அணுமகத்தாய்ப் பல குணபேதங்கள் காரணமாகப் பல மண்ணென்பதா? அன்றிக் குணிகாரணமாகப் பல மண்ணென்பதா? குணியாகிய மட்பொருள் பலவா யிராவிடில் குணபேதம் பலவாயிருக்குமாவெனின், மகத்தணுவாகிய குணபேதங்களை நீக்கி இரண்டாகவேனும் பலவாகவேனும் இருக்கக் கார்ட்டும். அங்ஙனங் காட்டக் கூடாதெனின், அணுமகத்தாகிற குணபேதங்கள் மட்பொரு ளெனப்படுமா? படாதே! இதற்கு யாதுசெய்கின்றது? இவ்விரு தர்மத்தையும் நீக்கிக் காட்டக்கூடாதாயின், முற்பொழுது குணிப்பொருள் உண்டென்பதென்னை? அணுமகத்தைக் குணிப்பொருளாக மயங்கினதினாலாக்கும்! இவ்விரு குணங்களுள் ஒன்று பிறிதின்கிழமையாயும் மற்றொன்று தற்கிழமையாயு மிருக்கின்றமையால், பிறிதின்கிழமையாகிய சேர்க்கையுற் றிருக்கும் மகத்தணுப் பேதங்களைப் பிரித்தாலும் பிரிக்கலாம், தற்கிழமையாயுள்ள பரமானுத்தன்மையைப் பிரித்துக் குணியைக் காட்டக் கூடாதேயெனின், பிரித்துணர்ந்து காட்டவேண்டுமென்பது- அக்குண பேதங்களை நாடும் நாட்டத்தைப் பிரித்து, முதலைக் கண் ணெர்த்துகின்றதே யன்றி, அக்குணங்களைப் பிரிக்கின்றதன்று.

குணபேதங்களைப் பிரித்து முதலைக் காண்பது, குணபேதமாகிய கடோபாதிகள் பிரியுமாறு அவற்றை யழித்து மட்பொருளைப் பார்ப்பது தூலமதியும், அங்ஙனம் குணபேதங்களாகிய கடோபாதிகளை நசிக்காது அவ்வுபாதிகளை நாடுந் திருட்டியை நீக்கி முதலை நாடுவது சூக்கும மதியும் ஆகின்றன. இதுபோல் அப்பரமானுக்களாகிய குணபேதங்

களை நீக்கி யுணர்வதன்று, அக்குணபேதங்களை நாடுந் திருட்டியை நீக்கி உணருகின்றதென்க. முதலை எட்டும் முறைமை இங்ஙனமிருப்பதால், மகத்தணு நாட்டம் விட்டு நிட்டைகூட வேண்டுமன்றோ? நிட்டையாவது பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணர்தலாகிய உன்னுதலும், அவ்வுன்னுத லொடுங்குதலுமாகிய இவ்விரண்டு மின்றி நிலைத்திருத்தல். அங்ஙனம் நிலைத்திருந்தாலன்றோ குணியாகிய மட்பொரு ளைப் பின்னான்றேனும் எட்டுதற்கியையுமென்க. இதுகாறும் இங்ஙனமிருந்து அம்முதலை எட்டின தில்லையெனின், எட் டுங்காறும் மகத்தணுவாகிய குணபேதங்கள் ஒவ்வோர் முத லெனப்பட்டிருக்கட்டுமே! அவைகள் முதலெனப்பட்டாவெ னின், முதலை எட்டுவதுதானென்றோ? எங்ஙனம் ஊகித்தா லும் அம்முதல் எட்டவில்லையெ யெனின், அஃது எளிதில் எட்டுவதோ? எளிதில் எட்டுவது தொழிலும் பண்புமாகிய அணுமகத் பேதங்களன்றோ? முன்னான்று மகத்துருவத் திருட்டியில் தூல அணுக்கள் எளிதில் எட்டினவோ? அங்ஙனமே தூல அணுக்கள் திருட்டியில் சூக்கும அணுக்களும் சூக்கும அணுக்கள் திருட்டியில் பரமாணுக்களும் எளிதில் எட்டினவோ? சூக்கும அணுக்களும் தூல அணுக்களும் ஒரு வாகு எளிதில் எட்டினவாயினும் இப்பரமாணுக்களை எட்டு வதற்கு எத்துணைக்கட்ட மெய்தியது? இதற்கு நீடித்த னான்று அகன்றதன்றோ? இங்ஙன மிருக்க,

மண்ணாகிய குணிப்பொருள் எளிதில் எட்டுவது முண் டோ? ஒவ்வோர் பூதங்கட்கும் பொருள் மகத்துருவ மென் றுணர்ந்து வருகின்றது தூலமதியினாலாகலின், எவ்வுயிர்க் கும் எளிதா யிருக்கின்றது. அவ்வம் மகத்துருவமும் கலையா னான்றே, அவ்வம்மகத் துருவத்திற்கு நேர்காரணமாகியதூல அணுக்களை எட்டுவது தூலமதியாலல்லவே! தூலமதி யென்

பது - அபுத்தி பூர்வகமாயிற்றே? அதாவது - வாலமதி யென்க. சூக்குமமதியா லுணர்வதாகலின், தூல அணுவுக்கு மேல் சூக்கும அணுக்களை எட்டுவதும், அதற்குமேல் காரணமாகிய பரமானுக்களை எட்டுவதும் சூக்கும மதியினாலாகலின் இதற்கு எத்துணைக் கட்டந்தரும்? அவ்வப்பூதத்தின் அணுக்களையே எட்டுதல் மிகவுங் கட்டமாயிருக்க அவ்வப்பூதமாகிய குணியை எட்டுதற்கு எத்துணைக் கட்டமென்பம்! இத்துணைக் கட்டங்களும் வாலமதியில் கிஞ்சித்தேனுமில்லையே! எத்துணைக்கட்டமும் ஊகமதியிலாகலின், வாலமதி அகன்றுழி மண்ணாகிய குணிப்பொருளை எட்டியுணர்வது எளிதன்றென்க. இங்ஙன மிருக்க, எத்துணைக் கட்டமுற்றேனும் அவ்வப் பூதக்குணிகளை எட்டவேண்டுமதை விட்டுத் தோற்றல்மாத்திரக் கற்பனைகளாக விளங்கும் அவ்வம் மகத்துருவங்களை ஒவ்வோர் முதலாக உணர்ந்தின்புறுதற்கோ மக்களியாக்கையைப்பெற்றுவந்தது? தெய்வத்தன்மைபொருந்திய திருவள்ளுவரும் இந்த மக்களியாக்கையை நம்பியன்றோ,

“பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென் றுணரு
மருளாளு மாணப் பிறப்பு.” என்றும்,

“எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.” என்றும்,

“இருணீங்கி யின்பம் பயக்கு மருணீங்கி
மாசறு காட்சி யவர்க்கு.” என்றும்,

“கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி.”

என்றும், இவைபோல்வன பிறவு மரியதாய்க் கூறியிருக்கின் றனர்.

இங்ஙனம் கூறிய நெறிக்கணில்லாது, இவற்றிற்கு மாறாக நின்றலோ விவேகமெனற்பாலது? ஒன்றை மற்றொன்றாக உணர்ந்துவரும் அவிவேகமன்றோ அனந்த அரிய வித்தைகட்கும் வினைமுதலா யிருக்கின்றது? இதனால், அறிவுடைமை யென்பதெங்கே? இன்றாகலின், அறியாமை யுடைமையே பயனாமென்க. இதுகாறும் நாம் வாளாபோயினும் இனியேனும் குணியைக்குணியென நாடாதுழி அதற்கு மேலுறும் லட்சியார்த்தானுபவப் பிரிவுகள் எங்ஙனம் வாய்க்கும்? இந்த ஓர் பூதத்தை ஆராய்ந்து குணியை எட்டுதற்கே இத்துணைக் கட்டமிருக்கின் ஏனைய முப் பூதப் பொருள்களையும் ஆராய்ந்து குணிகளை எட்டுதற்கு எத்துணைக்கட்ட மிருக்கலாம்! அதன்பின்னர், இந்நாற்பூதக் குணிகளையு மொன்றுபடுத்தற்கு எத்துணைக்கட்ட மிருக்கலாம்! நமக்கு நம்மாலும் பிறராலும் அறிவுடையோரென்கிற நற்சிறப்பு வந்திருக்கின்றமையால், இவ்வுழைப்பை எய்தவேண்டுமே! அன்றியும்,

“விலங்கொடு மக்க ளனைய ரிலங்குநூல்

கற்றாரோ டேனை யவர்.”

என்றருளிய ஷே குறள் மகாவாக்கியத்திற்கு நாம் சம்மதித்திருக்கின்றனமே! இச்சம்மதத்தையோக்கியேனும், நாம் உழைக்கவேண்டுமே! நாம் இங்ஙனம் உழைக்கவேண்டிய உழைப்பை விட்டு முற்றும் அயலேட்டுப் பராக்கில் இறுமாந்து வாளாகழித்துவரின் மனமென்பது அலையாதிருத்தற்கும் சஞ்சலமென்பது அணுகா திருத்தற்கும் அகத்துவப்பு மாறாதிருத்தற்கும் தானே தானாயிருத்தற்கும் எங்ஙனம் கூடும்? இந்நான்கு அருஞ்செல்வம் வாய்த்தற்கன்றோ உழைக்கவேண்டியது? பொருளல்லவற்றைப் பொருளென மயங்கினதே முதல்பராக்காயின், இதை அகலாத இருப்பாகக்கொண்டு கஞ்

சித்தும் இதற்கு விருத்தமின்றி முற்றும் உறவாயிருக்கின்
கஞ்சித்தும் பயனுறுதென்க. இப்பரமாணு ஆராய்ச்சிக்கண்
தோந்தவை எவையெனின், ஏழாவது அடுக்காயுள்ள அறி
வறியாமைப் பேதமும் இவற்றிற்குமேல் உறுதிப்பொருளா
யுள்ள அதிட்டானமாகிய மண்ணென்கிற குணிப்பொருளுமா
மென்க.

ஏ ழ ா வ து

மண்ணின் பரமாணுவென்னும் சத்தார்த்த

ஆராய்ச்சி விளக்கம்

மு ற் றி ற் று.

எட்டாவது அருவபாவ ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வே ஷ் பா.

இந்தவா ராய்ச்சியின்க ணிவ்வருவ பாவமெனல்
சந்ததமு மீதுமுண்மைத் தானன்றா—யெந்தவிதத்
துஞ்ச தூர்ப்பூ தங்களுக்கும் சொல்லுங் குணிகளையே
யெஞ்சலின்றி நோக்கமுறு மே.

எங்ஙனமெனின், இதுகாறும் பரமாணு ஆராய்ச்சியில்
இருப்பாகத் தோரப்பட்டது மட்குணியாகிய அருவப்பொரு
ளாயினும், அவ்வருவப்பொருளை உணரும் உணர்வு அறி
வெனப்படுமா? அன்றி அறியாமை யெனப்படுமா? அறிவெ
னப் படுமெனின், அம்மட்குணியாகிய அருவம் ஷெ பரமா
ணுக்களுக்கு இடமாயிருக்கும் இப்பூத அருவமா? அன்றி
வேறு அருவமா? பூத அருவந்தானெனின், இஃது மட்பொரு
ளெனப்படுமா? படாதே! மண் முதலிய சதூர்ப்பூத அணு
மகத்துக்களுக்கும் இடப்பொருளாயிற்றே! ஆகலின், இஃ
தன்று அக்குணிப்பொருள். இப்பூத அருவப்பொருளையன்றி
வேறு பொருள் ஒன்றுளதெனப்படவில்லையே! இருந்தா
லன்றோ அதனை எட்டலாமெனின், எட்டப்படாமையால் அம்
முதல் இல்லையென்னலாமோ? ஷெ பரமாணுவென்பது உருவ
பேதங்களுக்கெல்லாம் அதிசூக்கும உருவமாயிருப்பதுபோல்,
மண்ணாகிய குணிப்பொருளானது அருவத்திற்கும் அதிசூக்
கும அருவமாகலின், அதனை எட்டும் சிந்தையானது எந்த
பாவம் உற்றிருந்தால் அஃது எட்டுதற் கியையும்? உருவமா
கிய மகத்தனுப்பாவம் அற்றிருக்க வேண்டுமன்றோ? அதா
வது - இப்பூதமாகிய அருவபாவமாக நிலைத்திருத்தல்.

நாம் அருவபாவமா யிருக்கவேண்டு மென்பது இதுகா
றும் கேட்டதில்லையே! எங்ஙனம் அருவபாவப்பட்டிருத்த

லெனின், சதூர்ப்பூதாணுக்களும் தோற்றல் மாத்திரமாயும் சொல்மாத்திரமாய் யிருக்கின்றனவே! நாம் எந்தபாவமா யிருக்கின்றது? சதூர்ப்பூதாம்சங்களின் சேர்க்கையாகிய இத் தேகபாவமா யிருக்கின்றதா? அன்றி இத்தேகத்தைப் போன்றதாக நினைவிற்கண்ணும் கனவிற்கண்ணும் தோற்றுகின்ற சாயாவடிவபாவமா யிருக்கின்றதா? பாமாணுபாவமா யிருக்கின்றும் அக்குணிப்பொருளை எட்டுதற்கியையாதாயின், அப்பா மாணுக்களின் சேர்க்கைகளாகிக் கற்பனைருவபாவமாக நின்ற விடத்தா அஃது எட்டுதற்கியையும்? அக்குணிப் பொருளுக் கு நேர் அடுத்த விகாரம் யாதா? சதூர்ப்பூதப் பாமாணுக் களா? அல்லவே! அல்லாதுழி, அப்பாமாணுக்கள் சேர்க்கைகளாகிற ருக்கும் அணு விகாரங்களா அடுத்த விகாரங்கள்? அவைகளு மல்லவே! அல்லாதுழி, ஏனைய தூல அணுக்களும் அவற்றின் சேர்க்கையுமாகிய இம்மகத்துருவமா அடுத்த விகாரம்? இவ்வகளுமல்லவே! அல்லாதுழி, அப்பாமாணுக்க ளுக்கு ஆதாரமா யிருக்கும் இப்பூத அருவமன்றோ? இப்பூத அருவத்தைக் கடந்த ஞான்றன்றோ ஷே குணிப்பொருளை எட்டுதற்கியையும்? இப்பூத அருவத்தைக் கடக்கின்றதாயின், இவ்வருவபாவமாய் நின்று நிலைத்தாலன்றோ பின்னான்று இவ்வருவபாவத்தில் தனக்கெய்ப்பும் கைப்பும் வினைந்துகடந் திருக்கக்கூடும்? அருவமென்பது குணியத்துவமாயிற்றே! அக் குணியபாவம் நாமாகிவிட்டால் குணியம் ஒன்றுமில்லாமையன்றோ? ஒன்றுமில்லாததாகிற நாமென்பது அக்குணியை எங்ஙனம் எட்டுவது? எட்டுதற்கு எட்டும் ஆள் இல்லாமற் போகுமேயெனின்,

இஞ்ஞான்று நாம் எந்த பாவமா யிருக்கின்றோம்? தூல பாவமா யிருக்கின்றோமல்லவா? இத்தூல சரீரம் சதூர்ப்பூதாம்ச சையோக எழுச்சியன்றோ? இவ்வெழுச்சிக்கு முன்

ஞானம் பின்னானும் அச்சதூர்ப்பூதாம்சங்க ளிருக்கின்
 றனபோல் இஞ்ஞானநிருப்பது யாதெனப்படும்? அப்பூதாம்
 சங்களை அன்றி வேறு பொருளுண்டோ? இல்லையே! இவ்
 லாதுழி, நாம் இவ்வெழுச்சி பாவமா யிருக்கின்றனமா?
 அன்றி அப்பூதாம்சபாவமா யிருக்கின்றனமா? இவ்வெழு
 ச்சி பாவமாயிருக்கின்றோ மெனின், இவ்வெழுச்சி தோற்
 றல்மாத்திரமேயன்றி வேறல்லவே! இப்பாவமா யிருக்கின்ற
 நானென்பது இதனால் கற்பனையென்பதற்கு முரணென்கை?
 இன்றாகலின், ஷெ குணிப்பொருளை எட்டுதற்கு இக்கற்பனா
 பாவ முற்றிருப்பதனால் கற்பனையாகி விட்டோமா? ஆய்விட்
 டோமெனின், சொப்பனாவதத்தைக்கண் சாயாவடிவ பாவமா
 குவது யாது? அஃதும் நாமன்றோ? அதனால், நாம் அப்பாவ
 மாகி விட்டோமா? ஆய்விட்டோமாயின், ஈங்கு இப்பாவமாய்
 விட்டோமென்பது உண்மையன்று. ஏனெனின், எப்பாவ
 முற்று இருக்கின்றோமோ அப்பாவமாகவே நில்லாது மீண்
 டும் மற்றோர் பாவமாகின்றனம். அந்தந்த அவசரத்தில் அந்
 தந்த பாவமாக இருக்கின்றனமே அன்றி, மீண்டும் மீளாத
 அவ்வப்பாவமாகி விட்டோமன்று. உருவபேதங்களை அறிய
 வேண்டுமாயின், அஞ்ஞானம் நாம் எந்தபாவம் உற்றிருக்க
 வேண்டுவது? உருவபாவம் உற்றிருக்கவேண்டுவது அவசிய
 மன்றோ? ஆகலின், இஞ்ஞானம் உருவாகாரமாக நின்று உருவ
 பேதங்களை அறிந்து சுகிக்கின்றனம். இவ்வாறே, சொப்ப
 னாவதத்தைக்கண் உருவாருவபேதங்களை அறிகின்றதற்கு உரு
 வாரூவ பாவமாக இருக்கின்றனம். நாம் உருவாருவ பாவ
 மாக நிற்கின் தூலமாகிய உருவபேதங்கள் தோற்றுமா? நாம்
 உருவபாவமாக நிற்கின் உருவாருவ பேதங்கள் தோற்றுமா?
 அன்றியும், சுழுத்திக்கண் தோற்றுகின்றது உருவமா? அன்றி
 உருவாருவமா? இரண்டுமல்லவே! சூனியமல்லவோ? அச்சு
 னியத்தை யறிகின்றது நாமாகலின், அங்கே நாம் எந்த பாவ

மா யிருக்கின்றனம்? சூனியபாவமா யிருக்கின்றனமன்றோ? அங்கே, நாம் சூனியபாவமாக இல்லாது உருவமாகவேனும் உருவாருவமாகவேனும் பாவ முற்றிருக்கின், அச்சூனியத்து வம் தோற்றுமா? நாம் எவ்வெவ்வண்ணம் பொருளை அறிய வேண்டுமோ அவ்வவ்வண்ணமாகப் பாவமுற்றிருந்தாலன்றோ அவ்வப்பொருளும் தோன்றும்? இவற்றைப்போல், அருவமாகிய ஷே குணிப்பொருள் விளங்குதற்கு நாம் அருவபாவ முற்றிருக்கவேண்டுவதன்றோ? ஆகலின், உருவபாவமாகநிற்கு ஞான்றும் அப்பொருள் சற்றும் எட்டாதென்க.

ஷே குணிப்பொருளாகிய அருவத்திற்கும் இப்பூத அரு வத்திற்கும் பேதம் இருக்கின்றன. அவையாவன - இப்பூத அருவம் பொருளின்மையும் அக்குணி அருவம் பொருளுண் மையுமாயிருப்பது. பொருளின் றிய அருவபாவமுற்றிருக்கின், பொருளாகிய அருவமானது எங்ஙனம் விளங்குமெனின், உருவபாவத்தில் உருவாருவம் எட்டாததாயினும் எட்டுவது முண்டு. எங்ஙனமெனின், நனவு நினைவு கனவு சுழுத்தி என் னும் இந்நான்கவத்தையுள் நனவாகிய இச்சாக்கிராவத்தைக் கண் நாம் உருவபாவமா யிருக்கும்ஞான்று கனவின்கணுள்ள உருவாருவபேதம் தோற்றாதாயினும், இந்நனவை விடாத ஷே நினைவின்க ணுள்ள உருவாருவ பேதம் தோற்றுதல் போல், நாம் பொருளின் றிய அருவபாவம் உற்றுழிப் பொரு ளாகிய அருவநிலை தோன்றுமென்பதற்கு முரணின்றென்க.

சுழுத்திக்கண் நாம் அருவபாவமாகவேண்டு மென்னுங் கருத்தும் அக்கருத்திற்கியைந்த முயற்சியுமின்றி உருவபாவ மாகநின்று முக்கிய ஒழுக்கத்திலிருக்குஞான்றும் அச்சுழுத்தி பாவம் தானே வருகின்றது. இந்நனவின்கண் அருவபாவம் ஆதற் கியைந்த அபேட்சையும் அவ்வபேட்சைக் கியைந்த

முயற்சியு மில்லாதுழி, எங்ஙனம் அருவபாவம் வாய்க்கும்? ஒவ்வோருபிரும் உருவபாவத் தளர்ச்சிக்கு உடன்படவில்லை யே யெனின், ஷே குணிப்பொருளை எஞ்ஞான் நெட்டுகின் றது? இப்பிறப்பின்கண்ணே யன்றோ ஆகவேண்டும்? முற் பிறப்பின்கண் எட்டியிருந்தால் இப்பிறப்பின்கண் ஏமாந்திருக்க வேண்டுவதின்று. இங்ஙனமே, மேற்பிறப்பின்கண் ஏமாந்து போகாததற்கு இப்பிறப்பின் கண்ணே எட்டவேண்டுமே! எட்டுதிற்கு இவ்வுருவபாவம் நாளுக்குநாள் சிறுகச் சிறுகத் தளரவேண்டுமே! தளருகிறதற்கு எந்தபாவம் நாளுக்கு நாள் முதிர்வேண்டும்? அருவபாவமன்றோ? இவ்வுருவபாவத்தில் ஒருவருக்கும் அபேட்சையில்லாமை யாதுக்கு? உருவபோ கம் தளராதிருக்க வேண்டுமென்பதற் கன்றோ? உருவபாவ மும் இப்பாவத்தாலுறும் போகமும் முற்றும் கற்பனைகளா யிருக்கின்றனவே! கற்பனையாகிய உருவபாவத்தில் நின்று சுகிப்பதைப் பார்க்கினும் அருவபாவத்தில் நின்று சுகிப்பது மிக்க அரியசுகமன்றோ? அவ்வுருவபாவத்தில் நின்று சுகிப்பதி னும் ஷே குணிப்பொருளைக்கண்டு சுகிப்பது எத்துணை அரிய சுகமெனப்படும்? இத்துணை நயமிருக்க, எங்ஙனம் அருவ பாவத்தைவிட்டு ஏமாந்திருக்கின்றது? மேலும், நாம் உருவ பாவமா யிருப்பதற்குத்தானே மாறாது அடிமைப்பட்டிருக் கின்றனம்? இங்ஙனம் ஏமாந்திருப்பதனால் அருவபாவம் உற் றிருப்பதற்கு அடிமைப்பட இல்லையாக்கும்! உருவம் நசித் துப்போயின ஞான்றன்றோ நாம் அருவபாவம் உற்றிருத்தற் கியையு மெனின், முன்ஞான்று பிருதிவி அண்ட ஆராய்ச் சிக்கண், இவ்வண்டமாகிய மகத்துருவம் அழிந்து போயின பின் தூல அணுக் கூட்டங்களையும், அதன் பின்ஞான்று அத் தூல அணுவாராய்ச்சிக்கண், அத்தூல அணுக்கள் அழிந்து போயினபின் சூக்கும அணுக்களையும், அதன் பின்ஞான்று சூக்கும அணுவாராய்ச்சிக்கண் அச்சூக்கும அணுக்கள் அழி

ந்து போயினபின் பரமானுக்களையும் அறிந்தோமாக்கும்! எதனை ஆராய்கின்றோமோ அது அழிந்துபோயின பின்னா ன்று தான் அதன் உபாதானத்தை நாடுவதாக்கும்! மட்பொ ருளை நாடுவதற்குக் கடவுருவம் அழிந்துபோகுகாறும் எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருக்கவேண்டுவதாக்கும்! பொற்பொருளை நாடுவதற்குப் பணியுருவம் அழிந்துபோகுகாறும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுவதாக்கும்! இங்ஙனமே நாம் அருவபாவமாதற்கு உருவமாகிற அண்டாண்ட சராசர உரு வங்க ளனைத்தும் அழிந்து போகுகாறும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாக்கும்! தீபாபாவமே இருளென்றாற் போல உருவபாவ அபாவமே அருவபாவமாகின்றது இயல்பன்றோ? அடையவேண்டிய பயனைத்தையும் அடைந்தாக வேண்டியது பிறவி மாறுதற்கு முன்னான்றேயாயிருக்க உருவமாறிய பின்னான்றோ அருவபாவ மாதற்கு முயலுவது? இஃது விந் தையினும் விந்தை! ஆகலின், இது முறையன்றென்க.

நாம் உருவபாவத்தில் நின்றே மிகவும் வருந்தி முயன்று அருவபாவமாய் நிற்கின், பிராரத்துவ போகத்தை எங்ஙனம் அனுபவித்துக் கழிக்கின்றது? கூடாதேயெனின், உருவ பாவத்திலுள்ள சிசுத்தன்மையில் நாம் எந்த பாவமுற்றுஞ் சை பிராரத்துவ போகத்தை அனுபவித்துக் கழித்தனம்? உருவ பாவமுற்றே கழித்துக்கொண்டு வந்தோமெனின், அச்சிசுவை உயிர்ப்போடு ஒருயரமுள்ள மேடைக்கண் கிடத்திக் கீழே விழுந்துவிடுதற்குத் திடீரென்று புரட்டிவிட்டனான்று மன நடுக்கமும் அதனோடு தேக நடுக்கமும் கிஞ்சித்தேனு முண் டெனப்படுமா? உண்டெனப்படு மெனின், அச்சிசுத்தன்மை மாறிய ஞான்றே யன்றிக் கிஞ்சித்தேனும் அத்தன்மை மாற ஞான்றன்று. அச்சிசுத்தன்மை நாளுக்குநாள் சிறுகச் சிறுக மாறிவருந்தோறும் இத்தேகத்தோடு இது நான் இது நானெ

னப் பழகப்பழக இவ்வுருவபாவம் நாளுக்கு நாள் சிறுகச் சிறுகப் பெருகிவரு மன்றோ? பெருகியவாறு புத்திபூர்வமாகக் குறைந்துகொண்டே வரின், ஷே அருவபாவம் சிறுகச் சிறுக வளர்ந்து கொண்டேவரும். அங்ஙனம் வருந்தோறும் பிரார்த்தனாவப் புசிப்பு அவ்வவ்வளர்ச்சிக்குத் தக்கவாறு நடவாத்தோ? இங்ஙனம் வளர்ந்து நிலைத்தனானும் நடவாதென்பதற்கையமென்னை? அருவபாவத்தில் உருவதிருட்டியும் அது அதுவா உன்னுதலுமிராதே! எங்ஙனம் போக்குவரத்துப் புடைபெயர்ச்சிக ளியங்குமெனின், நனவிற்குமுத்தி பென்னும் ஓரனுபவநிலை யாதுக்கிருக்கின்றது? அதாவது, சாக்கிர சுமுத்தியென்க. அச்சுமுத்தி இருமை யுடையன. அவை தனதகத்தும் புறத்தும் கயிற்றரவு முதலியன போற்காணப்படுவனவாகிய சீவேசுர சகத் கற்பனைகளைச் சின்மாத்திரமாக, அதாவது தற்பிரகாசமாக ஆகுமாறு கரைத்துக் கொண்டே, இறத்தல் பிறத்தல் முதலிய பிரார்த்தனாவ கன்மத்தைப் புசிக்கும்ஞான்று, இவ்வுலகானுபவம் முழுவதும் சாக்கிர அவத்தையா யிருக்குமா? அன்றிச் சுமுத்தி அவத்தையா யிருக்குமா? அவ்வனுபூதியில் முழுதும் சாக்கிர அவத்தையாகவே இருக்குமெனின், அஃது மனோவிகற்ப மெனப்படுமே! முழுதும் சுமுத்தி அவத்தையா யிருக்குமெனின், அஃது ஒன்றுந் தோன்றாத மக்கின மெனப்படுமே! இங்ஙனமிருப்பதால், அஃது எந்த நிலையதெனப்படுமெனின், சகல கற்பனைகளுந் தோற்றியுந் தோற்றாதுமா யிருக்கும் நிலைய தெனப்படுமென்க. என்னை?

கைவல்லிய நவநீதம்.

“கற்பனை வந்த வாறு காட்டினோங் காண்ப வெல்லாஞ்

சொற்பனம் போல வெண்ணித் துணிந்தவன் ஞானி யாவான்.”

என்றும்,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

“போதத்தை யுணராதே பொல்லாத மாயையால்
பேதத்தை யுணர்ந்தோமென் றுந்தீபற
பேதமும் பிரமமென் றுந்தீபற.” என்றும்,

“தோற்றர வாகத் துணிந்தஆ ரெங்களுர்
சோகமோ கங்க றெந்தஆ ரெங்களு
ராற்ற லுடையார்க் கடைந்தஆ ரெங்களு
ரானந்த மாயே யிருக்குமு ரெங்களுர்.”

என்றும் இருப்பதனாற்காண்க. ஷெ மற்றொரு நன்விற் றுழுத்தி யாவது, எந்த நிலை நானெனப்படுகின்றதோ அந்த நிலையை இது நான் இது நானெனப் பலகற்பமுங் கண்டுகண் டின்புறு தற்கு, அவத்தாத்திரய கற்பனாபாவங்கள் கடந்து, எது நான் எது நானென மேலே தன்னை நோக்கிக்கொண் டிருக்கும் அப்பியாசத்தில், முன்னான்று தான் களையப்பட்ட அவத் தாத்திரய பாவங்கள் நான் எனது நான் எனது என முன் போலவே வந்து வந்து தாக்குந்தோறும், அவைகள் நான் எனது அன்றெனத் தடுத்துக்கொண்டே அகநோக்கிற்பழகு ஞான்றுள்ள அவ்வவசர நிலை முழுவதும் சுழுத்தியெனப் படுமா? அன்றிச் சாக்கிரமெனப்படுமா? சுழுத்தியெனப்படு மெனின், சாக்கிரசொப்பனக் கற்பனைகள் தோன்றாதிருக்க வேண்டுமே! சாக்கிரமெனப் படுமெனின், அகநோக்க மில்லா திருக்கவேண்டுமே! இரண்டுமா யிருக்கின்றதெனின், அது தான் சாக்கிர சுழுத்தி யெனப்படுவது. ஷெ சுழுத்தி ஞான னுபவத்திலுள்ளதும் இச்சுழுத்தி அஞ்ஞானுபவத்திலுள்ள துமாமென்க. இச்சுழுத்திக் குதாரணம்:—

சசிவர்னபோதம்.

“வினவிற் பாத்தையறி வுறுதற் கவத்தைபுலன்
வினைமாரியே

நன்விற் சுழுத்திலை வரினப் பொருட்டிகழு
நலனாகவே.”

எனக் கூறியவாற்றாற் காண்க.

இஃதிங்ஙனமிருக்க, நாம் அருவபாவமாகப் பழகிக்கொண்டுவருதல் சுழுத்தியெனப்படுமா? அன்றிச் சாக்கிரமெனப்படுமா? இரண்டுமன்றெனின், இவ்விரண்டையுமன்றி வேறு எந்த நிலையதெனப்படும்? வேறின்றாகலின், சாக்கிர சுழுத்தியெனப்படுமன்றோ? படுவதால், நாம் அருவபாவ மாதற்குப் பழகவேண்டுமே! ஆங்காங்கும் நான் நானென்பதற்குச் சொந்த நிலை உருவமா? அன்றி அருவமா? உருவமும் நம்மாலறியப்படுவது அருவமும் நம்மாலறியப்படுவது. இதனால், இவ்விரண்டும் சடப்பொரு ளென்பதற்கு விருத்தமென்னை? அன்றியும், இவ்விரண்டும் இங்ஙனமாயினும், இவற்றுள் எது மெய்ம்மை யெனப்படுவது? எது பொய்ம்மை யெனப்படுவது? உருவம் மெய்ம்மை யெனப்படுவதெனின், அருவமாகிய இப்புதவெளிக்கு வேறிடத்ததாயும், இவ்வெளியைத் தன்பாஸ்தான் ஏலாததாயும் இருக்கட்டுமே! ஏற்பதனால் விருத்தமென்னையெனின், அகம்புறமேலாத ஓர் நிறைவில் இருப்பது பொருளாகுமா? ஆகாதன்றோ? ஆகாததால், அது தோற்றல் மாத்திரக் கற்பனையென்பதற்கு முரணென்னை? இன்றாகலின், அருவப்பொருள் இவ்வுருவத்திற்கு எதார்த்தமன்றோ? இங்ஙனம் எதார்த்தமாயினும், நானென்பதற்குப் பொருளா? அல்லவே! இரண்டும் நானென்ப தல்லாதுழி, இவ்விரண்டிற்கும் நாம் வேறுபட்டிருக்கவேண்டுமன்றோ? இங்ஙனமிருக்க, நாம் உருவபாவமாயிருப்பானேன்? இருப்பதால், அருவபாவமாயும் நாமிருக்கின் இடுக்கணென்னை? தாபத்திரயாக்கினி தகித்தல் உருவபாவத்திலேயா? அன்றி அருவபாவத்திலேயா? அருவபாவத்தில் யாதோரிடுக்கணும் இல்லையே!

இங்ஙனமிருக்க, நாம் யோசிக்காதிருப்பதென்னை? நாம் அருவப்பவொனென்? உருவபாவமாகவே நின்று கேசரி பூசரி முதலிய முத்திரை நெறிக்கண் சென்று அங்குள்ள இன்பத்தை நுகர்ந்து நுகர்ந்து பதைப்பற் றிருக்கலாமேயெனின், அம்முத்திரைகளிற் சென்று பதைப்பற் விருக்கினும், அந்நிலை களையுஞ்ானு, கீரைக்கறி சமைத்தாயிற்றோ பெண்ணே? என அக்கீரைக்கறிபாவம் வந்துற்றற்போல, நானென்பதற் குப் பாவம் யாதெனப்படும்? இவ்வுருவபாவமன்றித் தற்பாவமென்பது கிஞ்சித்தேனுமுண்டா? இல்லையே! தற்பாவு மாவது,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

“போகாத மாயையைப் போக்கிட லாவதும்
புண்ணிய பாவம் புறத்திட லாவது
மாகா தழியா திருந்திட லாவது
மறிவே வடிவா யிருந்திடி னல்லவோ.”

என்றருளிய போதமாமென்க.

ஹை முத்திரை நெறிகளிற்சென்று பதைப்பற் றிருப்பது தற்பாவமென்பது கிஞ்சித்துமின்றி முன்போலவே மீண்டும் உருவபாவமாக வருவதற்கா? அவை தக்க நெறிகளல்லவே! அவ்வனுபூதி திடத்தால், இவ்வுருவபாவமாதற்குக் கூடுமோ வெனின், அந்நிலை கலைந்து வந்துழி எந்தபாவமுற்றிருக்கின்றது? அவ்வனுபூதிபாவ முற்றிருக்கின்றதெனின், தற்பாவ மென்பது அந்தச் சுகானுபூதியா? அன்றி இந்த உருவானுபூதியா? அச்சுகானுபூதிதா னெனின், அச்சுகானுபூதி தன்னைத்தவிர இன்றெனவருமே! வருவதால் இவ்வுருவானுபூதி தன்னைத்தவிர உண்டெனவருமே! தானென்பது மெய்யுணர்வன்றோ? மெய்யுணர்வாயின்,

சசிவரீனபோதம்.

“மெய்ம்மையறி வல்லதமிழ் வேறறிவ தெல்லாந்
தம்மையறி யும்மறிவ தேயறிவு தானே.”

என்றிருக்கின்றதால், தனக்கு அகம்புறமுளதுபோ, லிருப் பவற்றுள், காணப்படுவன அனைத்தும் கற்பனைகளாகவேண் டுமே! அங்ஙனமானாலன்றோ? தான் மெய்யுணர் வென்றதற் கும் தற்போதமென்றதற்கு மியையும்! இங்ஙனமியைவதால், ஷை சுகபாவ அனுபூதி யென்றதும், இவ்வுருவபாவ அனு பூதி யென்றதும் கற்பனைகளெனப்படுமே! படாதெனின், இவ்வுருவபாவத்தையன்றி அகம்புறமிருக்கட்டும். இவ்வுருவ பாவமே முழுக்கற்பனையாயின், இவற்றால் வந்திருக்கும் அகம் புறமிரண்டும் கற்பனைகளெனப்படாவோ? இவ்வகம்புறக் கற்பனைகளிற் காணப்படுவனவாகிய சர்வமும் கற்பனைகளெ ன்றோ? ஆகலின், நாமருபங்களையேனும் கற்பனைகளென ஞாயம் சோதனை பொருத்த முகத்தா லாராய்ந்து தெளிந்த அத்தெ ளிவினால், அகமுகநெறிக்கண் சென்று அனுபூதிப்பட்டு, பின் ஞான்று அவ்வனுபூதி கலைந்து புறமுகநெறிக்கண் வந்துழி, இவ்வுருவபாவ மாதற்கியையுமோ? அங்ஙனம் கற்பனைகளெ னத் தெளியாது சத்தெனக் கொண்டிருக்கின், ஷை அனுபூதி கலைந்த ஞான்று, தான் எந்தபாவமா யிருத்தற் கியையும்? முன்போல உருவபாவமா யிருத்தற் கியையுமன்றோ? உருவ பாவத்தில் பழகி வந்ததுபோல் அருவபாவத்தில் பலஞான றும் பழகிப் பின்ஞான்று அனுபூதிப்படின, அவ்வனுபூதி கலைந்தஞான்று தான் எப்பாவ முற்றிருத்தற் கியையும்? அவ்வருவபாவமாக வன்றோ இருத்தற் கியையும்? அவ்வருவ பாவமும் கற்பனையென நன்கு ஆராய்ந்து தெளிந்து அகநெறி க்கண் அனுபூதிப்படின, மீண்டும் அஃது கலைந்த ஞான்று எப்பாவ முற்றிருத்தற் கியையும்? உருவபாவமும் உருவா ருவபாவமும் அருவபாவமும் யாவுங்கற்பனைகளெனத் தெளிந்

திருக்கின்றதால், தற்பாவமா யிருத்தற் கியையுமே! முன்
ஞான்று இவ்வுருவபாவம்,

வைராக்கிய சதகம்.

“பொன்னை யுந்துகி லையும்பிரித் திடினவெனும்
புழுமலக் கூடல்லாற்
பின்னை யுண்டுகொல் கண்டுநீ மயங்குதல்
பிராந்தி.”

என்றருளியபடி இதன்கண் முற்றும் விரக்தியுற்று ஷெ முத்
திரைகளில் நீடித்தமுந்தியிருக்கினும் அந்த முத்திரை அனு
பவமானது,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

“அறிவிட் டறியாமைப் போக்கும ரெங்களு
ரன்னிய மொன்றுமி லாதவ ரெங்களுர்
குறியிட்டி தென்னவொண் ணாதவ ரெங்களுர்
கோசங்க ளோந்துங் குலேந்தவ ரெங்களுர்.”

என்றருளியபடி தெளிந்திருக்கும் அனுபவமா? அல்லவே! மீண்டும், இப்புறமுக நெறிக்கண்வந்தும் அவ்வகமுகநெறிக்க ணுள்ள சுகபோதை வசப்பட்டிருப்பதனால், இவ்வுருவபா வம் குன்றியிருப்பது மாத்திரமேயன்றி, உருவபாவம் போ யினதன்று. எங்ஙனமெனின், சர்வமும்-அதாவது சீவேசுத சுகத்தனைத்தும், தன்பால் ஆரோபிதமா யெழுந்த விஸ் மரணையாகிய சங்கற்பத்தைச் சலுர்ஞான்றும் மித்தையென ஆராய்ந்து தேர்ந்ததுண்டா? இல்லையே! தேர்ந்திருந்தாலன் றே இம்மித்தைச் சொருபங்க ளனைத்தும் எதற்குக் காணப் படுகின்றனவென அம்முதலே ஆராயவேண்டிவரும்! வரின், பின்ஞான்று நானென்னும் அகம்பொருளையன்றி இன்மென வரும். அதன் பின்ஞான்று, எது நான் எது நானென எட் டப் பழகும் பரோட்சக்கியானம் நாளுக்கு நான் முதிர்ந்து

வருமன்றோ? அது முதிரமுதிர முடிவில் அவ்வகம்பொருள்
அபரோட்சானுபவப் படுமன்றோ? அங்ஙனம் தெளிந்தபின்
ஞான்று,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

“அன்னிய மில்லையென் றாதேடா காள
மானந்த மானோமென் றாதேடா காளந்
துன்னுசுட ரேயென் றாதேடா காளஞ்
சோதியுட் சோதியென் றாதேடா காளம்.”

என்கிற இத்திடபாவம் அவ்வனுபூதியில் எழுமன்றோ? இங்
ஙனமிருக்க, ஷெ முத்திரையாகிய அனுபவத்திற் குன்றியிரு
ந்தால் அகம்புறமிறந்து தானே தானாக நிலைக்கச்செய்யுமோ?
எச்சாத்திரங் கற்கினும் எத்தவம் புரியினும் எய்தவேண்டிய
பயன் யாதெனின், மனமென்பது அயல் இன்றெனத் தான்
அலைவற்றிருத்தலும், பின்னான்று சகலகேவல சஞ்சலமணு
கா திருத்தலும், அதன் பின்னான்று றுள்ளக்களிப்புக் கணமு
மாருதிருத்தலும், ஈற்றில் அயலாகாது தானேதானா யிருத்
தலுமாமென்க. இச்சதூர்விதானுபவங்களும் மனநாசத்துக்கு
எதுக்க ளெனப்படும். அந்த நாசம் இருமையன: அவை, முன்
னான்று சொருபநாசமும், பின்னான்று அருவநாசமுமாம்.
சொருபநாசமாவது: சீவேசரசகத் கற்பனைகளைத் தற்பிரகாச
மாகக் கரைத்தல். அருவநாசமாவது: அவை கரைந்தது என்
கிறவாசனையும் அவ்வனுபூதியில் சிறுகச்சிறுகத்தானே நழுவி
விடுதலென்க.

இதுநிற்க, ஷெ முத்திரைகளாகிய அனுபவங்களானவை,
மனமென்பது நிலையுறுது மீண்டு மீண்டும் விடயாகாரமாத
ற்கு, ஆங்கு ஒடுங்கியிருத்தற் கியைந்தனவேயன்றி, ஷெ மன
நாச முதலியனவாகிய சதூர்விதானுபவங்களுக் கியைந்தன
அல்லவே! இச்சதூர்விதானுபவங்களும் வாய்த்தற் கியைந்த

அத்திபாரம் யாதெனின், வெளியாகிய அருவ பாவமாமென்க. இவ்வருவபாவமானது நாளுக்குநாள் முதிர முதிர செகுணிப்பொருளை யெட்டிப்பிடித்துப் பின்னான்று அதுவாதற்கியையு மாகலின், தானல்லாத உருவத்தைத் தானெனப் பாவப்பட்டிருத்தல்போல், தானல்லாத இவ்வருவத்தைத் தானெனப் பாவப்பட்டிருத்தற்குக் கைப்பென்னை? இன்றாகலின், அருவபாவமாதற்கு நாமருப பேதங்களைக் கணமுமாறாது கலைக்குங்காறும் கலைத்தலையும் முடிவில் கரைக்குநான்று கரைத்தலையும் செய்யவேண்டியது அவசியமாமென்க. உருவபாவத்தைக் கலைத்தலாவது-சதுர்ப்பூத கற்பனாபாவங்களுள் ஒவ்வொன்றும் ஒன்றன்சுட்டமாகவும் பலவின் சுட்டமாகவும் சேர்ந்திருக்கும் சேர்க்கை எதுகாறுமோ அதுகாறும் கலைத்துக்கொண்டே யிருத்தலும், கரைத்தலாவது-கலைவுக்கிடமின்றித் தோற்றல் மாத்திர பாவமாயிருக்குநான்று அத்தோற்றங்கட்கு உபாதான காரணமா யாக்குதலுமென்க. என்னை?

பிரத்தியட்சானுபூதி விளக்கம்.

“உழைப்பின் வகையறி யாரய வென்ப் ருலகதனை
உழைப்பு தனதறி யாமை கெடுத்திடற் குற்றசெயல்
உழைப்பெது வென்னி. லுலகணு வாக்கி யுலவதறல் [ஹம்,
உழைப்பெது காறெனிற் றானாகு மட்டென் றுணருமினே.” என்

“உருவள வாத்தனைக் காணு மளவு முலகுருவாம்
உருவள வாத்தனைக் காணு மளவு முலகுண்மையாம்
உருவள வாத்தனைக் காணு மளவு முறவுளவாம்
உருவள வல்லவென் றுன்ன வெவையு மொழிந்திடுமே.” என்றும்,

“அருவாத் தனையுன்ன வங்குட றேன்று மடிக்கடிக்கு
அருவாத் தனையுன்னி யற்றா ரெவாக மல்லலற்றார்
அருவாத் தனையுனும் வல்லா ரிலையெங்கு மாய்ந்திடுங்கால்
அருவோ சடமசத் தாகா தனதுரு வற்பமுமே.” என்றும்,

உபநிடதம்.

“ஐயமின்றித் தெய்வவுருத் தியானித்தா லதுவா
மருவுருவைத் தியானித்தா லட்டமூர்த் தியுமாம்
பொய்யையிரண் டையுந்தவிர்ந்து தானாகி யிருந்தாற்
பூரணமாஞ் சீவனெதிற் பொருந்துமது வாமான்
மையலுறு மனம்விடயத் தாசையுற்றே யதுவாய்
மாணசன னமும்விளைந்த வாறதென்றே யுணர்ந்து
மெய்யறிவே தானாகப் பாவித்தா லதுவா [ஹம்,
விளங்குவர்யா வருஞ்செனியா வீட்டையுமெய் துவரே.” என்

கைவல்லிய நவநீதம்.

“சடம தாகிய தியானமெய் யாகிய
சர்வமுத் தியைநல்குந்
திடம தானதெப் படியெனினி லவரவர்
தியானமே பிறப்பாகு
முடல மாகையாற் றியானிக்கிற் றியானித்த
வுடல்களா குவர்மைந்தா
தொடர்ப வங்கெடச் சொருபமே தியானிக்கிற்
சொருபமா குவர்மெய்யே.”

என்றுங் கூறியவாற்றாற் காண்க. இதுகாறும் கூறிப்போந்த
தனால், எவரெவர் எதை எதை விடாது சிந்திக்கின்றார்களோ
அவரவர் அது அது பாவமுற் றிருப்பார்க ளென்பதாம். இவ
ற்றில் ஐயம் உளதேல், நனவின் கண் நாம் எது எதுவாகச் சிந்
தனையால் பாவப்பட்டு வருகின்றனமோ அது அதுவாக நினை
வின் கண்ணும் கனவின் கண்ணும் தோற்றிக்கொண்டு வருவ
தே போதுமானசான்றென்க. அன்றியும் எஞ்ஞான்றும் அருவ
பாவத்திலுள்ள மாறாத அல்லலையும் அருவபாவத்திலுள்ள
மாறாத அமைதியையும் குறிப்பித்து மிருக்கின்றதென்க.

எட்டாவது

அருவபாவ ஆராய்ச்சி விளக்கம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது

மண்முலிய சதுர்ப்பூத குணிப்பொருள்

ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வேண்டாம்.

இந்தவாறாய்ச்சியின்க ணிச்சதுர்பூ தக்குணிதா
னந்தமிலாச் சிற்பொருளென் றாகியே—யெந்தவிதத்
தும்முழைத்துக் காணிலது சொல்லற் கெளிதன்றே
நம்பிக்கை யல்லதது நான்.

பிரார்த்துவத்தை நுகர்ந்து கழித்து வருகிறதற்கு உருவ
பாவம் எய்தியிருப்பதுபோல் ஷெ பரமாணு ஆராய்ச்சிக்
கண் தேர்ந்த மட்குணியை எட்டுவதற்கு, இவ்வருவபாவம்
சாமானியம் ஆகுமாறு செய்து அருவபாவம் விசேடமுற்
றிருக்கினும், ஷெ குணிப்பொருள் கிஞ்சித்தும் எட்டுதற்
கியையாது முற்றும் குணியமாக இலட்சியப்படுகின்றதே?
இங்ஙனம்விளங்கும் குணியத்துவந்தானேஷெ குணிப்பொரு
ளென்பதெனின், விளங்குமிச் குணியமானது முன்னூன்று
மகத்தணுப் பேதங்களை ஆராய்ந்துவந்த முடிவிற்கண்ணா?
அன்றி ஆராய்தற்கு முதற்கண்ணா? ஆராய்ந்த முடிவின்
கண்ணையெனின், அம்முடிவிற்கண் குணியமாகத் தோற்று
வது ஆராயப்பட்ட மகத்தணுப் பேதங்களாகிய உருவங்
களா? அன்றி மற்றொன்றென்பதா? உருவமன்று, மற்ற
ொன்றாகிய இச்சுணியந்தானெனின், இச்சுணியமாகிய அரு
வம் முன்னூன்றிருந்தே அம்முடிவிற்கண் தோற்றுவதா?
அன்றி நூதனமாக உண்டாகித் தோற்றுவதா? நூதனமாக

உண்டாகியதன் று, முன்னூன்றி ருந்ததே தோற்றியதெனின், அஃது ஆராய்ச்சிக்கு முன்னூன்று தோற்றாததெனனை? உருவ பேதங்களால் மறைந்திருந்ததெனின், ஆராய்தற்கு முன்னூன்று உருவமாகத் தோற்றியது யாது? இவ்வுருவந்தானெனின், இவ்வுருவம் முன்னூன்றிருந்து தோற்றியதா? அன்றி நூதனமாக உண்டாகித் தோற்றியதா? முன்னூன்றிருந்தே தோற்றியதெனின், இவ்வுருவம் ஆராய்ச்சி முடிவின்கண் தோற்றாததெனனை? அருவத்தால் மறைந்திருந்ததெனின், இவற்றால் அருவமும் உருவமும் இருப்பாயிற்று.

அங்ஙனம் இருப்பாயின், ஆராய்ச்சிக்கண் காரணகாரிய அடுக்குப் பேதங்களாகச் சிதைந்துபோவது யாது? உருவம் சிதைந்துபோகாவிடின், அருவமாய்த் தோற்றுமா? தீபாவமே இருளென்றாற்போல, உருவபாவமே அருவமாகிய தோற்றமன்றோ? அன்றெனின், உருவமானது காரணகாரிய பேதங்களாய்ச் சிதைந்து போவானேன்? அங்ஙனம் சிதைந்த சிதைவே அருவ இலட்சிய மென்பதற்கு முரணெனையென்க. ஆராய்ச்சிக்கண், உருவநாசமே அருவ இலட்சியமாயின், அவ்வாராய்ச்சி இன்மைக்கண், அருவநாசமே உருவ இலட்சியமாக வேண்டுமெனெனின், ஆராய்ச்சிக்கண் அருவமாயும் அவ்வாராய்ச்சி இன்மைக்கண் உருவமாயும் தோற்றுவது யாதெனப்படும்? ஆராய்ச்சிக்கண் உருவத் தேய்வே அருவமாவதால், அருவத்திரிபே உருவமென்பதாயிற்று, அருவம் உருவமாகத் திரிந்து காண்பது எங்ஙனமெனின், உருவம் அருவமாய்த் தேய்வானேன்? அருவமாகிய அக்கினியானது உபாதி சகிதத்தால் சிவப்பு உட்டினம் பிரகாசமாக உருவப்பட்டதனானன்றோ? மீண்டும், அப்பேதங்கள் மாறி அருவமாகின்றன, அதுபோல், ஆராய்ச்சிக்கண்

தோரப்பட்ட அருவமே தன்பாலுள்ள ஓர் விர்த்தியினாலே உருவபேதங்களாய்த் திரிந்தமையால், மீண்டும் இவ்வுருவ பேதங்கள் அருவமாகத் தேய்கின்றன. இவற்றால் அருவமே உருவமாயும் உருவமே அருவமாயும் இருக்கின்றதென்றாயிற்று. ஆகவே, ஆராய்தலினாலும் ஆராய்த லின்மையினாலும் மாறி மாறித் தோற்றுவது அருவமும் உருவமுமா? அன்றி வேறொன்றா? அருவமும் உருவமுமேயெனின், ஆராய்ந்தவர்க்கு உருவம் அருவமாய்த் தோன்றியனான்று அவ்வுருவம் இல்லாததுபோல், ஆராயாதார்க்கும் அவ்வுருவம் இல்லாதிருக்கவேண்டுமன்றோ? இருக்கின்றதே! ஆகலின், ஆராய்ந்தவர்க்கு முடிவில் அருவமாகத் தோற்றுவது யாது? உருவமென்பதல்லவே! இங்ஙனமே, ஆராயாதார்க்கு அருவம் உருவமாய்த் தோன்றியனான்று அவ்வுருவம் இல்லாததுபோல், ஆராய்ந்தவர்க்கும் அவ்வுருவம் இல்லாதிருக்கவேண்டுமன்றோ? இருக்கின்றதே! ஆகலின், ஆராயாதார்க்கு முதலில் உருவமாகத் தோற்றுவதுயாது? அருவமென்பதல்லவே? ஆராய்ந்தவர்க்கு உருவமும் ஆராயாதார்க்கு அருவமுமின்றெனினும், அவ்வுருவாருவமாக மாறிமாறித் தோற்றுவதுயாது? அன்றியும், உருவமென்பதும் அருவமென்பதும் சடபேதங்களா? அன்றிச் சித்துப்பேதங்களா? இரண்டும் திரிசியங்களாகலில், சடமென்பதாமெனின், இவ்விருசடமும் தம்மையும் மற்றொன்றையும் அறியாதே! மற்றொன்றாவது-இவ்விருசடங்களையும் இடைவிடாதறிந்துகொண்டிருக்கும் நாமாகிற அறிவெனப்படுவது. ஷ. ஆராய்ச்சிக்கண்ணும் அஃது இன்மைக்கண்ணும் உருவாருவமாக மாறிமாறித் தோற்றுவது நாமென்பதா? அன்றி வேறென்பதா? வேறென்பது ஷ. சடமாகிய உருவாருவ பேதங்க ளெனப்படுவன. ஆகலின், மாறித் தோற்றுவது இவைகளன்று. நாமென்பா மெனின், நாம் உருவபேதங்களாக மாறினமாயின், அவ்வுருவ

பேதம் யாருக்குத் தோற்றுகின்றது? அன்றி நாம் அருவமாக மாறினமாயின் அவ்வருவம் யாருக்குத் தோற்றுகின்றது? இவ்விரு தோற்றங்களையும் இருந்தபடி இருந்தறிகின்றது நாமாயிருக்க, இங்ஙனம் மாறி மாறித் தோற்றுவது நாமெனப்படுமா? படாதே? ஷெ பரமாணுக்களுக்கு முதலாகிய குணிப்பொருளை எட்டாவிடினும், இங்ஙனம் மாறி மாறித் தோற்றுகின்ற இந்த ரகசியத்தையேனும் எட்டித் தெளியவேண்டுமன்றோ? நாம் முற்பொழுது அக்குணியாகிய பொருள் எது எது என்றெட்டும் அப்பியாசத்தைக் கணமும் விடாதிருக்கின், அவ்வப்பியாசமானது முதிர்முதிர்ப் பிற்பொழுது அந்நினைவெழுச்சியும் அஃது ஒடுங்குதலுமாகிற இரு புடைபெயர்ச்சிகளும் தலைகாட்டுமா? அவைகள் தலைகாட்டாதொழிய நிலைத்திருக்கும் நிலைமையன்றோ உண்மை வெளிப்படுதற் கியைந்த நிட்டையெனப்படுவது. அங்ஙனம் பாகிய நிட்டை முதிரு முதிர்ச்சியினாலன்றோ மாறிமாறித் தோற்றுவது யாதென்கிற இவ்வரிய சந்தேகமகன்று பின் ஞான்று அயலின்றித் தானாயிருத்தற் கியையும். இச்சந்தேகத்தைப்போன்ற வேறு சந்தேகமும் உண்டா? இச்சந்தேகம் ஒப்புயர்வற்றதாகின்றதே? இவ்வரிய சந்தேக மிருப்பதுபற்றியும் நாம் உயர்திணையுற் றிருப்பது பற்றியுமன்றோ,

“ஐயத்தி னீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின்
வான நணிய துடைத்து.”

எனத் திருக்குறள் மகாவாக்கியம் பிறந்திருக்கின்றது. இச்சந்தேகம் தெளிதற்கியையாவிடின், இவ்வாக்கியப்பெரும்பயனை இழந்துவிடவேண்டுமெனமன்றி இவ்வாக்கியமும் எங்ஙனம் மணம்பெறும்? நிராசையின்றேல் தெய்வமுண்டோ - என்றருளிய தாயுமானவரது கருத்து யாதெனின், அகம்புற மீரிடத்தும் அயலென்பது முற்றுங் கற்பனைகளென ஆராய்ந்து

தெளிந்த தெளிவே நிராசை யெனவும், அந்நிராசையே தெய்வமெனக் கூறியது அந்நிராசைக்குத் தெய்வம் அணிமைக்கெல்லாம் மிக்க அணிமைபுற்றிருத்த லெனவுமாம். எனவே, அயனின்றென்னும் நிராசையே சிவானுபூதிவிளக்க மென்பதாம்.

இதுவன்றி, மனோநிக்கிரகமே உபசாந்த நிலையெனக் கூறிய வாசிட்டக்கவியின் அபிப்பிராயம்போல, சந்தேக நிக்கிரகத் தெளிவே மெய்யுணர் வென்பதாமென்க. அன்றியும், அக்குறள் மகாவாக்கியமே,

“ஓர்த்துள்ள முள்ள துணரி நெருதலையாப்
பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு.”

எனவும் பிறந்திருக்கின்றது. மக்களியாக்கையைப் பெற்றும் அயலைப் பொருளென்றுணர்ந்து வாளாபோகாது இவ்வுழைப்புக்கு இயையவேண்டுமன்றோ? நம்மாலும் பிறராலும் நாம் உயர்வு உறாதிருக்கின் இவ்வரிய உழைப்பு நாம் எய்தவேண்டுமென்று. அங்ஙனம் உயர்வுற் றிருக்கின்றதால்,

“தூக்கப் படுவோன் றுயரம்போற் றுனிருந்து
மீக்கொ ஞயர்விழிவு வேண்டற்கு.”

என்றருளிய உத்தமவாத நூலின்படி நின்று உழைக்கவேண்டுமே! அன்றியும்,

வாசிட்டம்.

“உலகெது நாமாரென்ன வுற்றுநின் றுணருமட்டுங்
கலகமார் பிறவிமோகங் கங்குல்போன் மூடிநிற்கு
மலகிலா வுலகும்யாழ மழிவில்சிற் சோதியன்றோ
சலனமில் கண்ணாற்கண்டோர் தத்துவ நிலைமைகண்டோர்.”

என்றருளியதில், உலகென்பது திரிசியம் நாமென்பது திருக்கு. இத்திரிசியம் மூவகையின:—அவை, உருவமெனவும் அருவமெனவும் உருவாருவமெனவுமாம். இம்மூன்றும் நிலையாது மாறிமாறித் தோன்றும் அனுபவமுடையவைபோலிருக்கின்றன. திருக்கு இங்ஙனம் தோன்றும் அம்மூன்றினையும் அவ்வப்பாவமாக நின்றுணர்ந்துகொண்டிருப்பது. இத்திருக்குத் திரிசிய மிரண்டும், ஏகமேவாத்வைத நிலைமையாகிய சொப்பிரகாசத்தின் பிரதிபலனமாகின்றன. என்னை? “அத்துவித வத்துவைச் சொப்பிரகாசத் தனியை” என்றார் தாயுமானவர். இவ்வுளவு தெரியாது ஷை திரிசியங்களில் சதூர்ப்பூதாம்ச பரமானுக்களை மாத்திரம் பொருளெனக் கொண்டனர் நாத்திகர். அந்த சதுட்டயத்தோடு அவைகளுக் காதாரத்துவமாகிய அருவத்தையும் ஷை திருக்கையும் பொருளாகக் கொண்டனர் ஆத்திகர். அங்ஙனம் இவ்வாறினையும் ஒப்புக்கொண்டதிலும், திருக்கு இரண்டெனவும், அவ்விரண்டில் ஒன்று ஏகமெனவும், மற்றொன்று கோடிக் கணக்கென்பதின்றிப் பலகோடிக் கணக்குக்கும் மிஞ்சியதெனவும் கொண்டனர். ஷை உளவு தெரிந்து பகிர்முகநோக்கால் திருக்குத் திரிசிய மிரண்டெனவும், பின்னான்று அந்தர்முகநோக்கால் இரண்டென்பதின்றி, அத்திருக்கை ஏகமேவாத்வைதமென்றும் கொண்டனர் அத்துவிதிகள். இவர்கள் இங்ஙனமிருக்க, நாம் ஷை சந்தேகத்தைப்பற்றி இன்னும் சற்றாகிக்குதும். எங்ஙனமெனின், இந்த நாமருபங்களை முன்னர் ஆராய்ந்தனான்று முடிவிற சூனியமாகத் தோற்றுவானேன்? சூனியமென்பது ஓர் முதலல்லவே! நாமருபங்களே முதலல்லவெனின், சூனியமா ஓர் முதலெனப்படுவது? இஃதிங்ஙனம் நிற்க, ஷை ஆராய்ச்சியின்மையில் நாமருபங்களாகத் தோற்றிக்கொண்டிருப்பது யாது? தோற்றுவதிலும் இவைகள் இருந்து தோற்றுவதா? அன்றி இல்லாதிருந்தே தோற்றல்

மாத்திரமாகத் தோற்றுவதா ? இருந்தே தோற்றுகின்றன வெனின், ஆராய்தலில் காரணகாரியம் காரணகாரியங்களா ய்ப் போகவேண்டுமென்தின்று ? பொருளில்லாமலே தோற்றல் மாத்திரமாகத் தோற்றுகின்றனவெனின், அருந்தல் பொருந் தல் முதலிய அனுபவங்களுக் கியையவேண்டுமென்தின்று. அனு பவத்துக் கியைந்திருப்பதால் உண்மை யென்னலாமே யெ னின், இத்தோற்றங்கள் லுண்டாகும் அனுபவங்கள் விப ரீதானுபவமின்றி இருக்கவேண்டும்! எதார்த்த அனுபவமாக வே இருக்கின்றனவெனின், தூலமதி கிஞ்சித்து மில்லா தவர்க்கும் இருக்கவேண்டும்! அம்மதி இல்லாதவர்கள் யாரெ னின், ஆராய்ந்து தெளிந்த தெளிவுமையமா யிருக்கும் சூக்கும மதியையுடையோர். இவை எவர்க்கு அனுபவப்பட்டு வரு கின்றனவோ அவர்கள் தூலமதி யுடையாரென்றும், அத்தூல மதியாரால் அனுபவப்படு மனைத்தும் இல்லையென்றுங் கொள் ளலாமோவெனின், சொல்மாத்திரமாயும் தோற்றல் மாத்திர மாய் மிருப்பானேன் ? இங்ஙன மிருப்பதால், இந்த நாமரூப ங்களை என்னவென்கிற தெனின், துவைதசத்துப் பொரு ளென்கிறதென்க. எங்ஙனமெனின், ப்ராதீபாலிக சத்தென வும் விவகாரிக சத்தெனவுமாமென்க. ப்ராதீபாலிக சத்தென் பது - ககனூரவிர்தம்போல் சொல்மாத்திர மாகவும், கயிற் றரவுபோல் தோற்றல் மாத்திரமாகவு மிருப்பதாமென்க. விவகாரிக சத்தென்பது-இங்ஙனம் பிரதிபலித்துத் தோற் றும் தோற்றங்களை, இருப்பது மட்பொருளும் நூற்பொருளு மாயிருக்க, கடபேதங்களும் படபேதங்களும் தத்தம் உபா தானங்களல்லது, தாமே சகலானுபவங்களுக்கும் உடன்பட் டிருப்பனபோல் ஆராயவேண்டியவாறு ஆராயாது, எப் பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொரு ளப்படி காணு மறிவுடைய தூலமதிகள், இச்சாநூனக்கிரியைகளியற்றி இன் புறுதற்கியைந் திருப்பதாமென்க. பாரமார்த்திக சத்தென்

பதோ ஷே அரவாகிய ப்ராதிபாலிகம் கயிற்றின் கண்ணும்
கடபடமாகிய விவகாரிகம் மண் நூலின் கண்ணும் நிகழ்வன
போல், தோற்றல்மாத்திரமாகிய நாமரூப ப்ராதிபாலிகமும்,
இவை அனுபவப்படும் விவகாரிகமும் நிகழுகின்றது எதன்
பாலதோ அந்த அறிவாமென்க. இன்பதுன்பானுபவத்திற்
கியைந்த இந்நாமரூபங்களைப் பாரமார்த்திக சத்தென்னது,
கயிற்றரவு கடபடங்களைக் காட்டிக் கற்பனை யென்னலாமோ
வெனின், சன்னிதோடமும் சொப்பனாவத்தாதோடமும்
நேரிட்டனூன்று தோன்றுந் தோற்றங்கள், பாரமார்த்திக சத்
துப்பொருள்களாயின், துவிதப்போலிசத்தாகிய இந்நாமரூப
மனைத்தும் பாரமார்த்திகச் சத்தெனப்படும். அவ்வீரிடத்
தும் தோற்றும் தோற்றங்களைப்போல் இவற்றை என்னலா
மோவெனின், அவ்வீரிடத்துத் தோற்றங்களும் அனுபவத்
துக் கியையாததுண்டா? அனுபவத்துக் கியைந்ததனால் இந்த
நாமரூபங்கள் அவைபோன்ற தென்னலாமோவெனின், அவ்
வீரிடத்துத் தோற்றங்களைப் பார்க்கினும் இவற்றில் என்ன
விசேடமிருக்கின்றது? பந்தமுத்தி சாதனங்கள் நிகழ்ந்து வரு
கின்றதே மிக்க விசேடமெனின், சொப்பனாவத்தைக் கண்
ணும் பந்தமுத்தி சாதனங்கள் நிகழ்ந்து வருவதால் அக்காட்சி
கள் மெய்ப்பொரு ளாகுமோ? ஆகாதே! ஆகாததால், அப்
பந்தமுத்திகள் அவ்வவத்தைக்கண்மருண்டதுபோலும்தெளி
ந்ததுபோலுமே அன்றி, இச் சாக்கிராவத்தையைப்போல்
அவைகள் எதார்த்த மல்லவென்ப தாயிற்றேயெனின், இவ்
வவத்தைக்கண்ணும்மருண்டதுபோலும்மீண்டுந்தெருண்டது
போலுமேயன்றி இவற்றால் எதார்த்தமென்பதென்னை? இவ்
ற்றுள், நிகழும் பந்தமுத்தி சாதனங்களுக்குப் பயன் போலிக
ளாயின், இச்சாதனங்களை நிகழ்த்துமாறு உணர்த்துவானே
னெனின், தேகமே ஆன்மா போகமேமுத்தி, கண்டதேகாட்சி
கொண்டதே கோல மென்றிருந்தலியலென்க. இந்த நாத்தி

காணுபவம் வருவானேனெனின், நாமருப எழுச்சியினாலன்றி
வேறன்றென்க. நாமருப எழுச்சி வருவானேனெனின், கயிற்
றின்கண் அரவு வந்தது உண்மையாயின், இவ்வெழுச்சியும்
உண்மை யெனப்படுமென்க. பந்தமென்பது கயிற்றரவுபோ
லெனின், இதுகாரணமாகவரும் முத்தியென்பதும் பொய்யா
குமே! இவ்விரண்டு மிங்ஙனமிருக்கின், நாம் எங்ஙனமிருப்ப
தெனின், அவத்தாத்திரயங்களுக்கு விலட்சுணமுற் றிருக்
கின்றதென்க. அங்ஙனந்தான் இருப்பானேனெனின், முன்
நூன்று பந்தம் கற்பிதமென்றதனால் இக்கற்பிதத்தைக் கடந்
தருக்கவேண்டுவது அவசியமாமென்க. பந்தமுத்தி கற்பித
மென்றதற்கு உதாரணம்:—

சோருபசாரம்.

“என்னையே யல்லாமல் யான்பெற்ற தேதுமிலே
யென்னேநான் பெற்றிருந்த தெப்போது - மென்னையன்றிப்
பந்தமிலே வீடுமிலே பார்க்குளிரை யாராயிற்
சிந்தனையு மில்லாத தே.” என்றும்,

வாசிட்டம்.

“அந்தமற் றென்றாய் விகற்பமற் றறிவா
யழிவிலாப் பரம்பொரு ளிருக்கப்
பந்தமுற் றவரார் வீடுபெற் றவரார்
பாவனை விகற்பமே யனைத்துஞ்
சிந்தனை விரிலே பந்தமா மதனைத்
தீர்த்திடன் முத்தியா மனத்தின்
நெந்தலீ லையினாற் றாரமா மணித்துந்
நாரமு மண்ணிதாய்த் தோன்றும்.”

என்றும் கூறியவாற்றாற் காண்க. காரியபேதங்களில் முடிவா
யுள்ள காரியமாகிய மகத்துருவ மெனப்படாமலும், காரண
பேதங்களில் முடிவாயுள்ள காரணமாகியபரமானுக்கொளனப்

படாமலும் நின்றுள்ள மண்ணென்கிற பெயர்க்கிபைந்த குணிப்பொருள் யாதென இதுகாறும் ஆராய்ந்து வந்ததில், ஓசறியென்பதாயிற்று. அவ்வறிவின்பால் எழுமெழுச்சியர்கிய சங்கற்பமே சோபாதிக சங்கற்பமென்றும், நிருபாதிக சங்கற்பமென்றும் இருமையின. அவற்றுள், சோபாதிக சங்கற்பமாவது - சதூர்ப்பூத அணுமகத்து முதலிய அனேக பேதங்களா யிருக்கின்றது. நிருபாதிக சங்கற்பமாவது - இம்மகத்தணுப் பேதங்களுக்கு ஆதாரம் நிரந்தரம்போ லிருக்கின்றது. நிரந்தரமாவது - இடையின்மை, அதாவது நிறைவு. ஷேமகத்தணுப்பேதங்களா யிருக்கும் சதூர்ப்பூத சோபாதிக சங்கற்பமானது, ஆராய்ச்சிக்கண் காரணகாரிய பேதங்களாகத் தேயுந் தேய்வே நிருபாதிக சங்கற்ப சூனியமும், ஷே ஆராய்ச்சி யின்மைக்கண் இந்நிருபாதிக சூனியமே சோபாதிக சங்கற்ப அணுமகத்துக்களுமாக மாறிமாறிக் காண்பதே யன்றி, சங்கற்பத்தையின்றிச் சோபாதிகமாகிய அணுமகத்துக்களும், நிருபாதிகமாகிய சூனியமும் இல்லவேயில்லை. உண்டெனின், ஒவ்வோரு பூதமும் மகத்துமுதல் பரமாணுக்காறும் கலைந்து கலைந்துபோய் முடிவில் கலைதற் கிடமின்றித் தோற்றன்மாத் திரமாக நின்று, பின்னூன்று கரைந்துபோனது யாது? சதூர்ப்பூதங்களா? அல்லவே! ஏனெனின், ஆராயர்தார்க்கு இச்சதூர்ப் பூதங்களும் தேய்ந்ததன்றென முன்னூன்றே சம்மதித்தாயிற்றே! ஆகலின், ஆராய்பவர்க்குக் காரண காரியமாய்த் தேய்வது யாது. தத்தம் சங்கற்பமாகிற பாவமன்றோ? எங்கெங்கே ஆராய்ச்சியினால் தத்தம் சங்கற்பமாகிய பாவமானது கலைதலையும் கரைதலையும் எய்துதலுண்டோ அங்கங்கும் சதூர்ப்பூத கற்பனைகளின்றாயும், எங்கெங்கே ஆராய்ச்சி யின்மையினால் தத்தம் சங்கற்பமாகிய பாவமானது கலைதலையும் கரைதலையும் எய்துத லில்லையோ அங்கங்கும் அச்சதூர்ப்பூத கற்பனைக ளுண்டாயு யிருக்கின்றன. இவற்றை இனிது நிதா

னிக்கும் சூக்கும மதிகளுக்குத் தத்தம் பாவம் தேய்வது நன்கு விளங்கும். அங்ஙனம் நிதானித்தற்குக் கஞ்சித்தும் நேரமில்லாது முற்றும் கல்வி கேள்வி வருண ஆச்சிரம மத வாத முதலியவைகளால், நான் இன்னான் நான் இன்னான் என்றும், நான் இன்னான் நான் இன்னான் என்றும், நாம் இன்னார் நாம் இன்னார் என்றும் முப்பாற் சொருபிகளாகத் தத்தமையும் கௌணமாய்க் கொள்ளாது, சத்தியமாக மயங்கிப் போகத்துக்கே அங்காந்துகொண்டு நிகழும் தூலமதிகளுக்குத் தோன்றவே தோன்றாது. கஞ்சித்தேனும் நிதானிக்க நேரமில்லாமைக்கு ஏதுவென்னை யெனின், கிர்த்தியங்கள் தோறும் நான் நான் என முந்துதற் கியைந்த போதமானது ஓர் முதலாயின், அது எப்பொருள் எக்காலத்தது எவ்விடத்தது எக்குணத்தது எச்சிணையது எத்தொழிலுற்றது? அசேதனமும் அவயவமுமில்லாத அது எக்கிர்த்தியங்களையும் தான் எவ்வாறு நின்றியற்றுதற் கியைந்ததெனவும், பொருளன்றாயின் குணந்தொழி லாகுமெனவும், அக்குணந் தொழிலுக்கு அதிஷ்டாநாதார விளக்கமென்பது யாதெனவும், கலங்கும் கலக்கமானது கஞ்சித்துமின்றி முற்றும் நாமருபங்களிலேயே திருத்தியுற் றிருத்தலாமென்க.

இவ்விபரீத திருத்தியால் ஷே ஆராய்ச்சிக்கண் காரண காரியங்களாகத் தேய்வது இத்தன்மைத்தெனத் தோன்றாதிருக்கின், அதை அபரோட்சமாகவேனும் பலஞானமும் பழகித் தெளிந்து அதுவாதற்கு எங்ஙனங் கூடும்? கூடாமையின், படிப்பாலும் குதர்க்க தர்க்க மொழிகளாலும் அஃது எட்டுதற் கியையுமா? இயையாதாகலின், நிதானித்தே தீரவேண்டு மென்க. அங்ஙனம் நிதானித்தஞான்று மட்பூதக் கெணிக்குப் பொருள் ஒப்பற்ற ஓரறிவையன்றி வேறுகுணிப் குபாருள் இல்லையென் றுகின்றது. ஏனெனின், சங்கற்ப பாவ

மே அணுமகத்துப் பேதங்களாகிற மட்பூதமா யிருக்கின்ற தால், இம்மட்பூதமானது பாவத்தை யன்றியும் அப் பாவமா னது சங்கற்பத்தைய ன்றியும் அச்சங்கற்பமானது அறிவாணை யன்றியும் இன்றாகலினாலென்க. இம்மட்பூத குணிக்குப் பொருள் ஷே அறிவாணையன்றி வேறில்லாதது போல, ஏனைப் பீர் முதலிய முப்பூத குணிகளுக்கும் பொருள் அவ்வறிவா னை அல்லாமல் வேறின்றென்ப தாயிற்றென்க. ஏனெனின், அம் முப்பூதங்களையும் அததன் மகத்துருவில் நின்று காரண நெறித்தாக ஆராய்ந்து செல்லுழி, அணுவுக்குள் அணுவும் அணுவுக்குள் அணுவுமாப்க் கலைப்பப்பட்டு ஈற்றில் ஒவ்வொன் றுக்கும் பொருள்படாது நிருபாதிக சங்கற்பமாய் முடிந்து, பின்னான்று நிதானித்துழி ஷே அறிவானாகவே முடிக்கி ன்றது சத்தியமாகலின்,

பிரத்தியட்சானுபூதி விவக்கம்.

“காலம் பொருளிட மெய் மாமூல கத்தியல்பு
காலம் பொருளிட மன்றி யுலகினைக் காட்டறியோங்
காலம் பொருளிட மெய்மை யுணர்ந்தவர் கண்டறிந்தார்
காலம் பொருளிடத் தன்மை மயக்கறக் காட்டுதுமே.” என்றும்,

“அணுமகத் தன்றி யவைமூன்று மில்லை யயலுருவா
யணுமகத் தென்றே யறிஞர் கணித்ததற் கைய மில்லை
யணுமகத் தெங்ங னகம்பாவ மாகு மறிவிலர்க்கே
யணுமகத் தென்றறி யாதத னுலங்ங னுயதுவே.” என்றும்.

உத்தமவாதநூல்.

“அணுசையோ கத்தா லகண்டமாக் கண்டிங்
கணுவாக மீண்டுமே யாகு—மணுவுந்தா
னயுங் கா னுட்பதுட்ப மாகியெட்டா தாகுமெனின்
மாயுஞ் செயற்கையெனல் வந்து.” என்றும்,

“தனக்கென் றெருவுருவஞ் சற்றுமிலை யுண்டா
வெனக்குநீ காட்டுதியே லேற்ப—னனைத்தினுமே
யாக்கப் படுபொருளென் றுரேற்பர் நின்கொள்கை
வாக்கடங்கிக் கேட்டுய்க வந்து.” என்றும்,

“இல்லை யெதார்த்த மொன்று மெங்கெங்கு மாய்ந்திடினு
மெல்லாம் விகாரவுரு வில்லுருவால்—வல்ல
படைப்பா னுளனென்னிற் பாமரரின் மேலோ
அடைக்குங்கல் லிவ்வுத்தி யாம்.” என்றும்,

சேருபகாடம்.

“பூதாதி யைந்தும் பொறிபுலன்க ளெல்லாஞ்சித்
தேதாதி யந்தமவை யெல்லாஞ்சித்—தோதரிய
கற்பனையுஞ் சித்தனைத்துங் காண்பானுங் காட்சியுஞ்சித்
தற்பமும்வே றில்லாமை யால்.” என்றும்,

குறள்.

“சுவைவொளியு றேசை நாற்றமென் றைந்தின்
வகைதெரிவான் கட்டே யுலகு.” என்றும்,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

“உள்ளது போதமென் னாதேடா கான
மூலகமோக் காளமென் னாதேடா காளம்
வெள்ள வெளியிதென் னாதேடா காளம்
வேதஞ் சொன்னவண்ண மாதேடா காளம்.

என்றும் உறுத்திக் கூறியிருக்கின்றன.

அன்றியும் உருவாருவமாகிய இப்புத்தமைந்தையும் உயி
ராகிய அறிவையன்றிக் குஞ்சித்து மினறென அவ்வறிவி
லொடுக்கி, அவ்வறிவாகிய உயிரை அறிவாருகிய றை ஆதார
போதத்தை அன்றி யின்றென அவ்வாதார போதத்தி
லொடுக்கி,

“அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.”

எனக் குறள் மகாவாக்கியம் பிறந்திருக்கின்ற தென்க.

இவ்வாராய்ச்சியில் சதுர்ப்பூதமாகிய குணங்களுக்கும் குணிப்பொருள் சங்கற்ப எழுச்சியையன்றி இன்றெனவும், அச் சங்கற்பமும் போதமாகிய என்னையன்றி இன்றெனவு மாயிற்றென்க.

ஒ ன் ப த ா வ து

மண் முதலிய சதுர்ப்பூத குணிப்பொருள் ஆராய்ச்சி விளக்கம்

மு ற் றி ற் று.

ப த் த ா வ து

பிரமசைதன்னிய இலட்சியார்த்த
வி ள க் க ம்.

வே ள் ப ற்.

இந்தவா ராய்ச்சியினி லிப்பூத மைந்துமே
சந்தமசத் தா திகளாய்த் தாமிருக்கிற் - சந்ததமுஞ்
சத்தா திகளாகச் சார்ந்தசகு ணத்தினுக்கே
யொத்திலகும் பிரமமக மோர்.

முன்னான்றாராய்ச்சிக்கண் நானென்னும் போதமானது
பிரமசொருபமென்ற தெங்ஙனமெனின், ஆங்காங்கும் தனித்
தனியாக நின்றிலங்கும் ஆதார சாட்சி சைதன்னியங்க ளினை
த்தும் ஒன்றுபட்டு வியாபித்து விளங்கும் அனுபூதி நிலையா
மென்க. தனித்தனி ஆதாரசாட்சி சைதன்னியமென்ற தெங்
ங்ஙனமெனின், தனித்தனிச் சீவபோதமும் அவ்வச்சீவபோத
ங்கட்கும் தனித்தனி அவத்தாத்திரய முதலியவைகளும் தங்கி
யிருத்தற்கு இடமாகிய வியாபக விளக்கமாமென்க. சீவன்
முதலியவைகளைத் தனித்தனி வியட்டிகளாகக் கூறுகின்ற
தென்னையெனின், சீவபோத மென்பது உண்டெனப் பட்ட
தன்றோ? அச்சீவபோதம் பலவென்பதா? அன்றி ஒன்றென்
பதா? ஒன்றென்பது தானெனின், தேகம் அபிமானம் கன்மம்
போகம் ஆகிய இந்நான்குள் ஒவ்வொன்றும் பலவாக அனு
பவப்படாதிருக்கவேண்டுமே! இருக்கின்றதால், எங்ஙனம்
சீவபோதம் ஒன்றெனப்படும்? ஷே தேகாதிகள் நான்கும்
பலவெனப்படுதலால் சீவபோதம் பலவெனப் படுமோவெ

னின், தேகங்களனைத்தும் நானென்று அபிமானிக்கப்படினும் அங்ஙனம் அபிமானிக்கும் வினைமுதல் சீவபோதமன்றோ? அச்சீவபோதம் ஒன்றாயின், ஓர் தேகத்தை நானென்று அபிமானித் திருத்தல்போல் ஆங்காங்குமுள்ள சர்வ தேகங்களையும் அவ்வொன்றே நானென்றபிமானிப்பதுண்டா? உண்டெனின், ஓர் தேகங் காரணமாக வந்து அத்தேகாபிமானியைத் தாக்கும் இன்பதுன்பப் போகமானது ஏனைய தேகாபிமானிகளையும் தாக்குகிறதுண்டா? இன்பதுன்பங்கள் வாய்ப்பதை ஏற்றற்கு ஏதுவின்றிய தேகமு முண்டாவெனின், சர்வ தேகங்களும் இன்பதுன்பப்போகம் வாய்த்தற்கு ஏதுக்களாயிருக்கினும் அவ்வப் போகங்களையும் ஏற்பது அவ்வத் தேகாபிமானிக ளன்றோ? அவ்வத் தேகாபிமானிகள் சீவபோதங்களாகலின் பலவென்பதற்கு முரணென்னை?

அன்றியும் ஓர்தேகம் ஏதுவாக இன்பம் வாய்க்கும் ஞானமற்றோர் தேகம் ஏதுவாகத் துன்பம் வாய்க்கின்றது. ஓர் தேகம் ஏதுவாகத் துன்பம் வாய்க்கும் ஞானமற்றோர் தேகம் ஏதுவாக இன்பம் வாய்க்கின்றது. ஓர் தேகம் ஏதுவாக வாய்க்கும் இன்பத்தை அத்தேகாபிமானி அனுபவிக்கும் ஞானமற்றோர் தேகாபிமானி அவ்வின்பத்தை அனுபவித்தலின்று. ஓர் தேகம் ஏதுவாக வாய்க்கும் துன்பத்தை அத்தேகாபிமானி அனுபவிக்கும் ஞானமற்றோர் தேகாபிமானி அத்துன்பத்தை அனுபவித்தலின்று. ஓர் அபிமானியை அடுத்திருக்கும் தேகம் அவ்வபிமானியை விட்டகலும் ஞானமற்றோர் அபிமானியை அடுத்திருக்கும் தேகம் அவ்வபிமானியை விட்டகலுதலின்று. ஓர் தேகாபிமானி பின்னான்று அதாவது மறுமைக்கண் எவ்வெவற்றை அனுபவித்தற்கு அவற்றிற்கியைந்த ஆகாமியம் சஞ்சிதமிரண்டும் அவ்வபிமானிக்குக் கட்டுப்பட்டு வருகின்றனவோ அவ்வா

காமியம் சஞ்சிதமிரண்டும் மற்றோர் தேகாபிமானிக்குக் கட்டுப்படுகின்றதின்று. ஓர் தேகாபிமானிக்கு எது எனதென்று பந்திக்கப்படுகின்றதோ அது மற்றோர் தேகாபிமானிக்குப் பந்திக்கப்படுகின்றதின்று. ஓர் அபிமானி கர்மகாண்டியா யிருந்து யாகாதி கிருத்தியங்களை இயற்றின் மற்றோர் அபிமானி உபாசனா காண்டியாகவேனும் அன்றி ஞானகாண்டியாக வேனுமிருந்து அதற்கியைந்த உழைப்புக்களை எய்துதலும், ஓர் அபிமானி உபாசனா காண்டியா யிருக்கின், மற்றோர் அபிமானி மற்றிரண்டி லொன்று யிருந்தொழுகுதலும், ஓர் அபிமானி ஞானகாண்டியா யிருக்கின் மற்றோர் அபிமானி மற்றிரண்டி லொன்று யிருந்தொழுகுதலும், இங்ஙனம் ஒவ்வோர் அபிமானியும் ஒவ்வோர் நிலைமைத்தா யிருக்கின்றதாயின், அபிமானியாகிய சீவபோதம் ஒன்றென்பதா ? அல்லவே ! தேகம் அபிமானம் கன்மம் போகம் ஆகிய இந்நான்கும் ஓர் வசுப்பா யிராமல் கணித்தற்கரிய பலவசுப்புகளா யிருப்பது கண்கூடாகலின், அவ்வொவ்வோர் வசுப்புக்கும் ஒவ்வோர் அபிமானி இருக்கின்ற தென்பதற்குக் கஞ்சித்தும் முடிவின்றாமென்க.

இங்ஙனமிருக்கும் அபிமானிகளாகிய சீவபோதங்களுள் ஒவ்வொன்றுக்கும் தூல முதலிய சரீரத்திரயமும், விசுவன் முதலிய அபிமானத்திரயமும், சாக்கிர முதலிய அவத்தாத் திரயமும் உண்டாயிருக்கின்றது அனுபவமன்றோ ? ஓர் சீவபோதமும் அதற்கியைந்த சரீரத்திரயமும் அபிமானத்திரயமும் அவத்தாத் திரயமும் ஆகிய இந்நான்கும் ஓர் வசுப்பா யிருப்பதுபோல் ஆங்காங்கும் பலவசுப்புகளா யிருக்கின்றதன்றோ ? ஓர் வசுப்பாகிய சீவபோத முதலிய நான்கும் தேர் உருளையைப்போல் மாறி மாறி வருகின்றதன்றோ ? இங்ஙனமே ஒவ்வோர் வசுப்பாகிய சீவபோத முதலிய நான்

கும் ஆங்காங்கும் ஷெ உருளையைப்போல் மாறி மாறி வருகின்றதன்றோ ? இங்ஙனம் இவ்வகுப்புக்குள் மாறிக்கொண்டு வருகின்றது யாதின்பா லெனப்படும் ? ஓர் வகுப்பாகிய சீவபோத முதலிய நான்கும் தோன்றும்ஞான்றும் தோன்றும் இவ்வகுப்போடு தான் தோன்றுதலும் தோன்றுதிருத்தலுமின்றி இதற்கு விலட்சணமாக நின்றுணர்ந்து வருகின்ற ஓர் மாறாப் போதமுண்டன்றோ ?

இங்ஙனமே ஆங்காங்கும் அவ்வவ் வகுப்புகளோடு தோன்றுதலும் தோன்று திருத்தலுமின்றி அவ்வவற்றிற்கும் விலட்சணமாக நின்று நின்றுணர்ந்து வருகின்ற ஒவ்வோர் போதமு முண்டன்றோ? அவ்வப்போதமும் அவ்வவ் வகுப்புகளுக்கும் சாட்சி சைதன்னிய மென்பதன்றோ ? அவ்வச் சாட்சி சைதன்னியமும் ஷெ சீவபோதங்களுள் எதற்குண்டெனப்படும் ? எதற்கின்றெனப்படும் ? பிரமன் மூதலாக நிகழும் ஒவ்வோர் உயிராகிய போதத்துக்கும் சாட்சிசைதன்னியம் சதோதயமாக விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றதன்றோ ? அவ்வச் சாட்சிக ளனைத்தும் ஒன்றெனப்படுமா ? அன்றிப் பலவெனப்படுமா ? பலவெனப் படுமெனின், யாதினால் பலவெனப்படும் ? அனுபவங்களாலெனின், அவ்வனுபவம் ஷெ சீவபோதமுதலாகிய பலவகுப்புகளாக நிகழ்கின்றனவன்றோ? இப்பலவகுப்புகளுள் ஒவ்வொன்றும் வியட்டி வகுப்பன்றோ? இப் பலவியட்டி வகுப்புகளால் அவ்வாதார சாட்சி சைதன்னியபோதம் பலவாகின்றதானால், வியட்டிகளாகிய இப்பலவகுப்பென்பதின்றி ஓர் வகுப்பாகிய சமட்டி மாத்திரமாயிருக்கின், அஞ்ஞான்று அதனால் அவ்வாதார சாட்சி சைதன்னிய போதமானது பலவெனப்படுமா? படுமெனின், வியட்டிபுபாதித்திரய முதலிய பல வகுப்பாகிய இவ்வேதுக்களையன்றி அவ்வாதார சாட்சி போதம் பலவெனப்படட்டும்.

வியட்டிகளாகிய இப்பல வகுப்புகளின்றி அவ்வாதார போதம் பலவெனப் படாதோ வெனின், வியட்டிகளாகிய இப் பலவகுப்புக ளிருக்கும் ஞான்றும் அப்போதம் ஒன்றெ னப்படாதோ ? படாதெனின், பலவென்பதும் படாதென் பமே ! அங்ஙனமாயின், பலவகுப்பாகிய உபாதித்திரய முத லியவைகள் இல்லாதிருக்கட்டுமே யெனின், இவ்வியட்டி- உபாதித் திரயங்களுள் ஓர் பாகமாகிய ஒவ்வோர் தூலோபாதி யும் சமட்டி பஞ்சகிரத தூல பஞ்சபூதங்களையன்றிக் குணம் தொழிலெனப்படாது ஒவ்வோர் பொருளெனப் படட்டும் ! இங்ஙனமே, ஷெ வியட்டி உபாதித்திரயங்களுள் மற்றோர் பாகமாகிய ஒவ்வோர் சூக்குமோபாதியும் அபஞ்சகிரத சூக் கும பஞ்சபூதங்களையன்றிக் குணந்தொழி லெனப்படாமல் ஒவ்வோர் பொருளாயிருக்கட்டும் ! இங்ஙனமே, ஷெ வியட்டி- உபாதித்திரயங்களுள் ஓர் பாகமாகிய ஒவ்வோர் காரணோ பாதியும், அவையாவன - அவித்தையோபாதிகள், அவ்வவித் தையோபாதிகளும் சமட்டி காரணோபாதியை யன்றி அதா வது - மாயோபாதியை அன்றிக் குணம் தொழிலெனப் படா மல் ஒவ்வோர் பொருளா யிருக்கட்டும் ! அங்ஙனமில்லையே !

அன்றியும், ஆங்காங்கும் அவ்வவ் வியட்டி தூலோபாதி சகிதமின்றி விசுவனென்னும் அபிமானியும் அவ்வவ் விய ட்டி சூக்குமோபாதி சகிதமின்றித் தைசதனென்னும் அபி மானியும் அவ்வவ் வியட்டி காரணோபாதி சகிதமின்றிப் பிரா க்ஞனென்னும் அபிமானியு மிருக்கட்டுமே ! அன்றியும், விய ட்டி- தூலவிசுவாபிமானியை யன்றி வியட்டி- சாக்கிராவத்தையு ம், வியட்டி சூக்கும தைசதாபிமானியை யன்றி வியட்டி- சொப்பனாவத்தையும், வியட்டி காரணப் பிராக்ஞாபிபாணி யை யன்றி வியட்டி சுழுத்தியவத்தையு மிருக்கட்டுமே ! அன்றியும், ஷெ வியட்டி தூல முதலிப உபாதித் திரயங்

களும் வியட்டி விசுவன் முதலிய அபிமானத் திரயங்களும் வியட்டி சாக்கிர முதலிய அவத்தாத் திரயங்களும் ஆகிய இம் முப்பாகங்களின் சகிதமின்றி ஷெ வியட்டி சீவபோத மென்பது தனித்தனி ஒவ்வோர் முதலாயிருக்கட்டுமே! இன்றாகலின், இவ்விபட்டிகளாகிய எண்ணரிய பேதங்களும் சொல் மாத்திரமும் தோற்றன்மாத்திரமுமா யிருக்கின்றனவன்றோ? இங்ஙன மிருக்கும் இக்கற்பனைகள் அனுபவப்படுவது யதார்த்த அனுபவமா? யதார்த்த அனுபவமென்பது பழுதை பழுதையாகவும் கிளிஞ்சல் கிளிஞ்சலாகவும் கட்டை கட்டையாகவும் சம்பந்தப்படுவதுபோல் ஷெ உபாதித்திரய முதலியவைகள் பொருள்களாயிருந்து சம்பந்தப் படுவனவன்றோ?

அங்ஙனமின்றி, அரவும் வெள்ளியும் கள்ளனும் சம்பந்தப் படுவதுபோல் சம்பந்தப்பட்டு வருவது விபரீதானுபவமன்றோ? இங்ஙனம் சம்பந்தப்படு மனுபவமே விபரீதானுபவமாயின், இவ்விபரீத அவத்தாத்திரய முதலியவைகள் மாறி மாறி வருகின்றதுபோலிருப்பதும் விபரீதமன்றோ? இவ்விபரீதானுபவம் ஏதுவாக இதற்காதார சாட்சி சைதன்னிய போதம் பலவெனப்படுவது என்னவெனப்படும்? அஃதும் விபரீத மெனப்படு மன்றோ? அவ்வாதாரம் பலவென்பதுபோற் காணும் விபரீதத்தால் அஃது கற்பித மெனப்படுமே? கற்பிதமெனக் கொள்வோமே யெனின், அரவு வெள்ளி கள்ளன் என்கிற இக்கற்பனைகளால் இவற்றிற்கு ஆதாரமாகிய கயிறு கிளிஞ்சல் கட்டை இவைகளும் கற்பனைகளாகட்டுமே! ஆகவில்லையே! ஆகலின், அவ்வாதார சைதன்னிய போதம் ஏகமென்பதற்கு முரணென்னை? பலவாயிருக்கின்ற கடங்கள்தோறும் நிறைவுற் றிருக்கின்ற ஆகாயமானது அக் கடபேதங்களால் பலவாகுமா? பலவாகக் கோடல் மயக்கமா? அன்றித் தெளிவா? மயக்கமாதல்போல்,

செ. எண்ணரிய வகுப்புகளாகிய வியட்டி யுபாதித்திரய முதலியவைகளுக்கு எக ஆதாரமா யிருக்கின்ற சாட்சி சைதன்னிய போதம் பலவெனக் கோடல் மயக்க மென்பதற்கு முன்னெண்ணை ?

சமுத்திர வியாபகத்தில் அலை நிலை நரை குமிழிகள் தனித்தனி அனந்த வியட்டி பேதங்களா யெழுவதால் அச்சமுத்திரமானது பலவெனப் படுமோ ? அஃது படுமாயின், ஆதார சைதன்னியபோதமும் அனந்தமெனப்படும். ஆதார நாட்டம் வாய்க்காக்காறும் அவ்வாதாரபோதம் எகமென்பதைப்பற்றி ஓயமயமாகத்தா னிருக்கும். கற்பனைகளாகத் தோற்றும் எண்ணரிய கட்பேதங்களையும் அவற்றிற்கு உபாதான காரணத்திலொடுக்கிப் பார்க்கும் ஞான்று மட்பொருள் ஒன்றெனப் பொருள்படுமன்றோ ? இங்ஙனமே, தனித்தனி எண்ணரிய வியட்டி யுபாதித்திரய முதலியவைகளும் அவ்வவற்றிற்கும் ஞாதுருவாயிருக்கும் சிவபோதங்களுமாய் நிகழ்வன எவ்வெவ் விருத்திகளோ அவ்வவ் விருத்திகளையும் அவைகளுக்கு உபாதான காரணத்தில் ஒடுக்கிப் பார்க்கும் ஞான்று அம் முதற்காரணமாகிய ஆதாரபோதம் ஒன்றாக விளங்குதற்கு முன்னெண்ணை ? அங்ஙனம் நாடாது கோடமே யன்றிப் பலவென்பதற்குக் கிஞ்சித்தும் பொருளேது ? முன்னான்று ஆராய்ந்த ஆராய்ச்சிக்கண் மட்பொருள் முதலிய சதுர்ப்பூத கற்பனா த் தோற்றங்களும் அவைகளுக்கு ஆதாரம்போல் நிரந்தரமாகத் தோற்றும் குணியமும் எவ்வகைப் பொருள்களாய் முடிந்தன ? செ. சதுர்ப் பூதங்களும் சோபாதிக சங்கற்பமும் குணியம் நிருபாதிக சககற்பமாமாக வன்றோ ? இஞ்ஞான்றே அச்சதுர்ப் பூதங்களையும் ஆராயின் முடிவில் நிருபாதிக சங்கற்பமாயும் அவ்வாராய்ச்சியில் நின்றகன்றுழி செ. குணியம் சோபாதிக சங்கற்பமாயும் முடிவின்

றதே ! முடிசின்றதால், சோபாதிகத்தில் நிருபாதிகமும் நிருபாதிகத்தில் சோபாதிகமும் அபாவ மெய்துகின்றன. இதனையன்றோ அறிஞர்கள் அன்னியோன்னியாபாவ மென்றனர் !

எங்ஙனமெனின், எவ்வுருவமேனும் காரணகாரியமயமா யில்லாதிருக்கட்டும் ! அங்ஙன மின்றெனின், ஒவ்வொரு நாமரூபங்களிடத்தும் அக்காரண காரிய நெறித்தாக நாம செல்லவேண்டுமன்றோ ? செல்லவேண்டுவ தின்றெனின், அவ்வவ் நாமரூபத்தையும் நாம் யாது பொருளெனச் சம்மதித்துக்கொண் டிருக்கின்றது? மெய்ப்பொருளாகச் சம்மதித்துக்கொண் டிருக்கின்றதெனின், ஒவ்வொன்றும் காரண காரியமயமா யில்லாதிருக்கட்டும் ! மேலும்,

ஞானவாசிட்டம்.

“உலகெ தூ நாமாரென்ன வுற்றுகின் னுணருமட்டுங் கலகமார் பிறவிமோகங் கங்குல்போல் மூடிநிற்கு மலகிலா வுலகும்யாமு மழிவில்கிற் சோதியன்றோ சலனமில் கண்ணாற்கண்டோர் தத்துவ நிலைமைகண்டோர்.”

என்றருளி யிருப்பானேன் ? அன்றியும்,

குறள்.

“பொருளல் லவற்றைப் பொருளென் னுணரு மருளான மாணப் பிறப்பு.” என்றும்,

“எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொரு ளப்படி காண்ப தறிவு.” என்றோது,

“எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.”

என்றருளியு மிருப்பானேன் ? ஆகலின், நாம் ஒவ்வொவான்
 நிலையும ஷை காரணகாரிய நெறித்தாகச் சென்றுதானே
 தெளியவேண்டும். அங்ஙனம் சென்றமுடிவில் ஆராயப்பட்ட
 நாமருபங்களுண்டா ? இல்லையன்றோ ? இல்லையாயின், அஞ்
 ஞான் நிருப்பது யாது ? சூனியமன்றோ ! அதாவது - அரு
 வப்பொருளெனப்படுவது. அவ்வுருவபாவமன்றோ நிருபாதிக
 சங்கற்பமென்பது ? நாம் ஷை ஆராய்ச்சி முடிவில் நில்லாதக
 ன்றுழி, நிருபாதிக சங்கற்பமாகிய அருவபாவ மென்பது
 ண்டா ? இல்லையன்றோ ? இல்லையாயின், அஞ்ஞான் நிருப்பது
 யாது ? உருவப்பொரு ளன்றோ ? அவ்வுருவ பாவமன்றோ
 சோபாதிக சங்கற்பமென்பது ? சோபாதிக சங்கற்பத்தை
 யன்றி உருவபேதங்க ளென்பதும், நிருபாதிக சங்கற்பத்தை
 யன்றி அருவமென்பதுமுண்டா ? இன்றாகலின், இருப்பதியா
 தெனப்படும் ? இவ்விருவித சங்கற்பமுமன்றோ ! இவ்விரு
 விதமும் புடைபெயர்ச்சிகளாகலின், இப்புடைபெயர்ச்சிகள்
 மாறுவது எதன்பாலெனப்படும் ? ஓர் அகண்டபரிபூரண வியா
 பக விளக்கமாகிய உணர்விலன்றோ ? அவ்வுணர்வன்றோ சர்வா
 தாரசாட்சி சைதன்னிய போதமெனப்படுவது ? அவ்வகண்ட
 பரிபூரண போத சொருபத்தை யன்றி அயலென்பதெங்கே ?
 முன்னான்று வியட்டியுபாதித்திரய முதலியவைகளை ஆராய்ந்
 து வந்த முடிவில், ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் தேரப்பட்டு
 விளங்கிய சொப்பிரகாச சைதன்னியமே சீவசாட்சிபோத
 மெனவும், பிரத்தியேகாத்மபோதமெனவும், கூடத்தபோத
 மெனவும் பொருள்பட்டதுபோல், இஞ்ஞான்றாராய்ச்சியில்
 சர்வவியட்டி தூலசரீர கற்பனைகளையும் ஓர் சமட்டி தூல சரீர
 கற்பனையாகவும், சர்வவியட்டி சூக்கும சரீர கற்பனைகளையும்
 ஓர் சமட்டி சூக்கும சரீர கற்பனையாகவும், சர்வவியட்டி கார
 ண சரீர கற்பனைகளையும் ஓர் சமட்டி காரணசரீர கற்பனை
 யாகவும் தேர்ந்து, பின்னான்று இச்சமட்டி யுபாதித்திரயங்

கள் ஷே சோபாதிக நிருபாதிக சங்கற்பத்தையன்றி இன்
றெனவும், இச்சங்கற்ப மிரண்டும் தன்னையன்றி இன்றென
வும் தேரப்பட்டு, இஞ்ஞான்று விளங்கிய சொப்பிரகாசமே
ஈசரசாட்சி போதமெனவும் பரமாத்ம போதமெனவும் பிரம
போதமெனவும் பொருள்படுகின்றதன்றோ?

தனித்தனி வியட்டி தூலசரீரமும் தனித்தனி வியட்டி
சூக்கும சரீரமும் தனித்தனி வியட்டி காரண சரீரமுமாகிய
இம்முன்றும் தனித்தனிச் சீவபோதத்துக்கும் காரியோபாதி
சொருபமா யிருப்பதுபோல, இம்முவித வியட்டி உபாதிக
ளனைத்தும் முறையே ஒன்றெனப்படும். சமட்டி தூல சரீர
மும் சமட்டி சூக்குமசரீரமும் சமட்டி காரணசரீரமும் ஆகிய
இம்முன்றும் ஈசரபோதத்துக்குக் காரணோபாதி சொருபமா
யிருக்கின்றதன்றோ? அகண்டபரிபூரண வியாபக சொப்பிர
காசமென்றே, ஷே ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் வியட்டி
காரியோபாதி சொருபியாகிய சீவபோதத்துக்குச் சாட்சி
சைதன்னியமாயும், இவ்வத்தியாயத்தில் சமட்டி காரணோ
பாதி சொருபியாகிய ஈசரபோதத்துக்குச் சாட்சி சைதன
னியமாயும் விளங்குகின்றதாயின், இவற்றால் சாட்சிபோத
மிரண்டெனப்படுமா? படாதே! சமட்டி உபாதித்திரயக்
கற்பனைகளாகிய சர்வத்துக்கும் ஆதாரமா யிருப்பதால் இச்
சர்வாதாரப் பொருளொன்றே தனித்தனிச் சமட்டி யுபா
தித்திரயக் கற்பனைகளுக்குத் தனித்தனி ஆதாரம்போலிருக்
கின்றதாகக் காண்டலை நிதானிக்காமல் இவ்வாதாரபோதத்
தைப் பலவாகக் கோடலால் பலவெனப்படுமோ? ஷே
ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் கூடத்தசைதன்னிய போத
மானது பிரமன் முதலாக நிகழும் ஒவ்வோர் உயிரினது
சிந்தை வடிவென ஐயந்திரிப்பின்றித் தேரப்பட்டிருக்கின்
றதே!

ஒருவரது சிந்தைவடிவான சிதாகாசம் இத்துணைத் தெனக் கணிக்கப்பட்டதா? கணிக்கப்படவில்லையே! ஒருவரது சிந்தை வடிவம் அகண்ட பரிபூரண வியாபக விளக்கமயமா யிருக்கின்றதாயின், அவ் வியாபக விளக்கத்தை அன்றி என்ன ஒவ்வொருவரது சிந்தைவடிவு பலவென்பதற்குப் பொருள் எங்ஙன மிருக்கின்றது? அங்ஙன மில்லையே! ஷேபிரமன் முதலிய எண்ணாரிய உயிர்களுள் எவரெவர் தத்தமது சிந்தைவடிவை எட்டினர்களோ அவரவர்களுமன்றோ மக்களெனப்படுவர்? அம்மக்களன்றோ சீவன்முத்த ரென்பவர்? அங்ஙனம் தமது இதயாம்பரத்தை எட்டாதவர்கள் பிறவெனப்படுவரன்றோ. அங்ஙனம் எட்டினவரது சிந்தையும் எட்டாதவரது சிந்தையும் ஓர் அகண்டபரிபூரண வியாபகவிளக்கமாயினும், உள்ளவாறுழைத்து எட்டினவர்க்குச் சதோதயமாகப் பிரகாசிக்கின்றதன்றோ? அவர்களுக்கு அங்ஙனம் பிரகாசிக்கின்றதிலும் அயலென்பது கிஞ்சித்தும் உண்டாயிருக்கப் பிரகாசிக்கின்றதா? ஒவ்வொரு ஞான்று உண்டாயிருக்கப் பிரகாசிக்கினும் அவ்வயலனைத்தும் அவ் வியாபகத்தின் சங்கற்ப சத்திகளாகலின், அவை கயிற்றரவு முதலியவைபோல் தோன்றவன்றோ பிரகாசிக்கின்றது? அங்ஙனமாகிய அயலனைத்தும் தமது சிந்தை வியாபகத்திலும், தமது சிந்தை வியாபகம் அவ்வயலனைத்திலுமாகவன்றோ பிரகாசிக்கின்றது? அங்ஙனம் சதோதயமாகப் பிரகாசிக்கின்றதனானன்றோ,

பகவத்கீதை-

“யாவ னொருவ னெனையெல்லா

வயிர்க ளிடையு மென்னிடையே

மேவு வெல்லா வயிர்களையும்

வேறு காமை மெய்காண்பான்

தேவர் பகைமுன் செயித்தோனே
யவன்யா தேனுஞ் செய்திடினு
மாவ வவனா கின்றேனா
னதினீ யாது மையுறவேன்.”

என்றும்;

ஞானவாசிட்டம்.

“முழுதுசத் தியுமாய்ப் புரணமா யென்று
முடிவறு பிரமமா வதுதான்
பழுதினனா னிகடம் மனமலா தில்லைப்
பரமமா மிதிலிலா தில்லை
யெழுதருஞ் சத்தி யாவுமா யிலங்கு
மிவைகளோர் காலமொன் றுளதாம்
வழுவினாப் பிரம முடையசிற் சத்தி
மறிதரு முடல்களிற் றேன்றும்.”

என்று மருளியிருக்கின்றது.

இதனால் ஞானவான்களது தெளிந்த மனமே பிரம்
சொருப மென்றாயிற்று. அஞ்ஞானிகளது உள்ளமும் பிரம்
சொருபமாயிருக்கினும் அவ்வுள்ளம் அறியாமையினால் மூடப்
பட்டதுபோல லிருக்கின்றமையின், அவர்களுக்கு அப்பிரம்
சொருபம் வேறுபோல லிருக்கின்றதென்க. இருவரது உள்ள
மும் ஒப்பற்ற பிரம்சொருபமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றமையின்
இஃது எட்டாதவர்க்குப் பயனற்றதுபோலும், எட்டினவர்க்
குப் பயனுற்றதாய் லிருக்கின்றது. இங்ஙனம் பயனுற்றிருக்
கினும் அப்பயன் வியட்டி யுபாதித்திரயங்கள் நானன்றென்
றகன்ற அகத்தாராய்ச்சி முடிவில் இது நான் இது நானென்
றெட்டப்பட்டுச் சீவசாட்சியா யிலகும் பயனாகியும், சமட்டி
உபாதித்திரயங்கள் நானன்றென்றகன்ற புறத்தாராய்ச்சி
முடிவில் இது நான் இதுநானென் றெட்டப்பட்டு ஈசரசாட்
சியா யிலகும் பயனாகியுமாமென்க. இப்பால், சமாதியென்
பது இருவகையின். அவற்றுள் ஒன்று மருட்சமாதியும் மற்ற

றென்று தெருட்சமாதியுமாம். மருட்சமாதியென்பது கிரியாசமாதியும் தெருட்சமாதி யென்பது ஞான சமாதியுமாம். மருளாகிய கிரியாசமாதி யென்பது மூலாதார முதலியனவாகிய ஆறுதார தரிசனம். பிராணபந்தனம், அதாவது-இரேசக பூரகம் முறையாய்ச் செய்தலும் பின்னான் றவற்றைக் கும் பித்தலும் கேசரி பூசரி மத்திம சண்முகி சாம்பவி இவை முதலியவற்றால் மனோவிருத்தியை ஒடுங்கச் செய்தலுமா மென்க.

தெருளாகிய ஞானசமாதி யென்பது சொரூபசமாதி யெனவும் சகசசமாதி யெனவுமாம். ௧-வது, சொரூபசமாதி யென்பது - ஷே சீவபோதமுதலிய கற்பனைகளுக்குச் சாட்சி மாத்திரமாய்ப் பிரகாசிப்பது. அன்றியும், இச்சமாதி விளக்கம் வத்துநிலை அணுவுக்கு மணுவா யிருக்கின்ற தென்னும் சுருதிவாக்கியத்திற் கிணங்க ஷே வியட்டி கற்பனைகளுள் அணுவுக்குள் அணுவா யிருக்கும் தன்னை, அக்கற்பனைகளை ஒன்றிலொன் றெடுக்கிக் கொண்டுபோய்ச் சிற்பிரகாசமாகத் தொரிசித்தலாமென்க. இதனாலன்றோ முன்னொன்று தான் தனிச்சாட்சி யெனப்பட்டது. ௨-வது, சகசசமாதி யென்பது - ஈசரபோத முதலிய கற்பனைகளுக்குச் சாட்சிமாத்திரமாய்ப் பிரகாசிப்பது. அன்றியும், இச்சமாதி விளக்கம் வத்துநிலை மகத்துக்கும் மகத்தாயிருக்கின்றதென்னும் ஷே சுருதிவாக்கியத்திற் கிணங்க ஷே சமட்டி கற்பனை மகத்துக்குமேல் மகத்தாயிருக்கும். அதாவது வியாபகமா யிருக்கும் தன்னை, ஷே சமட்டி கற்பனைகளைத் தற்பிரகாசமாகக் கரைத்துத் ததா காரமாய் விளங்குவதாமென்க.

அன்றியும், அவ்வனுபூதி தொம்பத வாச்சியார்த்தமாகிய விசுவன் முதலியவாக நிகழும் சீவபோதமகன்று, அக் தொம்பத இலட்சியார்த்தமாகிய கூடத்தானுபவமும், இவ்

வனுபூதி தற்பத வாச்சியார்த்தமாகிய விராட்டு முதலியவாக நிகழும் ஈசரபோதமகன்று, அத்தற்பத இலட்சியார்த்தமாகிய பிரமானுபவமுமென்க.

அன்றியும், அக்கூடத்தானுபவம் அயலனைத்தும் கயிற்றரவு முதலியன போலாகலின், அவைகளுக்குத் தான் விலட்சணமாயும் அறிவே வடிவாயும் அதாவது - உணர்வொளியே சொரூபமாயும் விளங்குவதாமென்க. இப்பிரமானுபவம் கைகயிற்றரவு முதலியவைபோற் றேன்றும் அயலனைத்தையும் தகித்து அன்னியமென்பது சற்றுமின்றி ஆனந்தமே வடிவாய், அதாவது - இன்பமயமாகவே விளங்குவதா மென்க. எனவே, அவ்வனுபவம் அனைத்தும் தானல்லவாய் விளங்கலும், இவ்வனுபவம் எல்லாமாய் விளங்கலுமாமென்க. இவைகளுக் குதாரணம்:—

ஞானவாசிட்டம்.

“விளக்குமிர வியுமலரு முண்டா லுண்டாம்
வீசொளியும் பகற்பொழுதும் விரையும் போலத்
துளக்கமில்லித் துண்டாகி லுண்டா ஞாலந்
தோற்றரவு மாத்திரமே சொரூப மாகுங்
கிளத்தபர மார்த்தத்தா லில்லை யென்னக்
கேட்டலுமே பாற்கடல்போற் கெம்பீ ரத்தா
லளக்கரிதாய்ச் சீதனமா யமல மாகி
யற்புதமா நின்மொழியென் றண்ணல் சொல்வான்.”

என்றும்,

“உன்னுறு மனத்தினாலே யுலகமா மிந்திரஞாலந்
துன்னுறு பணிகளென்னுஞ் சொற்பொருள் பொன்னையன்றி
யன்னிய மில்லைபொன்றற் பணியென வறையவேண்டாம்
பன்னிய வுலகாஞ்சொற்குப் பரமன்றிப் பொருள்வேறில்லை.”

என்றும்,

றென்று தெருட்சமாதியுமாம். மருட்சமாதியென்பது கிரியாசமாதியும் தெருட்சமாதி யென்பது ஞான சமாதியுமாம். மருளாகிய கிரியாசமாதி யென்பது மூலாதார முதலியனவாகிய ஆறாதார தரிசனம். பிராணபந்தனம், அதாவது-இரேசக பூரகம் முறையாய்ச் செய்தலும் பின்னான் றவற்றைக் கும் பித்தலும் கேசரி பூசரி மத்திம சண்முகி சாம்பவி இவை முதலியவற்றால் மனோவிருத்தியை ஒடுங்கச் செய்தலுமா மென்க.

தெருளாகிய ஞானசமாதி யென்பது சொருபசமாதி யெனவும் சகசசமாதி யெனவுமாம். ௧-வது, சொருபசமாதி யென்பது - ஷெ சீவபோதமுதலிய கற்பனைகளுக்குச் சாட்சி மாத்திரமாய்ப் பிரகாசிப்பது. அன்றியும், இச்சமாதி விளக்கம் வத்துநிலை அணுவுக்கு மணுவா யிருக்கின்ற தென்னும் சுருதிவாக்கியத்திற் கிணங்க ஷெ வியட்டி கற்பனைகளுள் அணுவுக்குள் அணுவா யிருக்கும் தன்னை, அக்கற்பனைகளை ஒன்றிலொன் றெடுக்கிக் கொண்டுபோய்ச் சிற்பிரகாசமாகத் தெரிசித்தலாமென்க. இதனானன்றோ முன்னான்று தான் தனிச்சாட்சி யெனப்பட்டது. ௨-வது, சகசசமாதியென்பது - ஈசரபோத முதலிய கற்பனைகளுக்குச் சாட்சிமாத்திரமாய்ப் பிரகாசிப்பது. அன்றியும், இச்சமாதி விளக்கம் வத்துநிலை மகத்துக்கும் மகத்தாயிருக்கின்றதென்னும் ஷெ சுருதிவாக்கியத்திற் கிணங்க ஷெ சமட்டி கற்பனை மகத்துக்குமேல் மகத்தாயிருக்கும். அதாவது வியாபகமா யிருக்கும் தன்னை, ஷெ சமட்டி கற்பனைகளைத் தற்பிரகாசமாகக் கரைத்துத் ததா காரமாய் விளங்குவதாமென்க.

அன்றியும், அவ்வனுபூதி தொம்பத வாச்சியார்த்தமாகிய விசுவன் முதலியவாக நிகழும் சீவபோதமகன்று, அக் தொம்பத இலட்சியார்த்தமாகிய கூடத்தானுபவமும், இவ்

வனுபூதி தற்பத வாச்சியார்த்தமாகிய விராட்டு முதலியவாக நிகழும் ஈசரபோதமகன்று, அத்தற்பத இலட்சியார்த்தமாகிய பிரமானுபவமுமென்க.

அன்றியும், அக்கூடத்தானுபவம் அயலனைத்தும் கபிற்றரவு முதலியன போலாகலின், அவைகளுக்குத் தான் விலட்சணமாயும் அறிவே வடிவாயும் அதாவது - உணர்வொளியே சொரூபமாயும் விளங்குவதாமென்க. இப்பிரமானுபவம் ஷெகபிற்றரவு முதலியவைபோற் றேன்றும் அயலனைத்தையும் தகித்து அன்னியமென்பது சற்றுமின்றி ஆனந்தமே வடிவாய், அதாவது - இன்பமயமாகவே விளங்குவதா மென்க. எனவே, அவ்வனுபவம் அனைத்தும் தானல்லவாய் விளங்கலும், இவ்வனுபவம் எல்லாமாய் விளங்கலுமாமென்க. இவைகளுக்குத் குதாரணம்:—

ஞானவாசிட்டம்.

“விளக்குமிர வியுமலரு முண்டா லுண்டாம்
வீசொளியும் பகற்பொழுதும் விரையும் போலத்
துளக்கமில்சித் துண்டாகி லுண்டா ஞாலந்
தோற்றரவு மாத்திரமே சொரூப மாகுங்
கிளத்தபர மார்த்தத்தா லில்லை யென்னக்
கேட்டலுமே பாற்கடல்போற் கெம்பீ ரத்தா
லளக்கரிதாய்ச் சீதனமா யமல மாகி
யற்புதமா நின்மொழியென் றண்ணல் சொல்லான்.”

என்றும்,

“உன்னுறு மனத்தினாலே யுலகமா மிந்திரஞாலந்
துன்னுறு பணிகளென்னுஞ் சொற்பொருள் பொன்னையன்றி
யன்னிய மில்லைபொன்னுற் பணியென வறையவேண்டாம்
பன்னிய வுலகாஞ்சொற்குப் பாமன்றிப் பொருள்வேறில்லை.”

என்றும்,

“களங்கமற்ற கண்ணாடி தன்முன் வேரோர்
 களங்கமற்ற கண்ணாடி காட்டும் போது
 விளங்கியதன் மயமாகி யபேதமாகி
 விகற்பமின்றி நிருவிகற்பமான பால
 வளந்தறியப் படாவிபுறாய்ச் சத்தாய்ச் சித்தா
 யானந்த மாம்பிரமத் தயிக்க மாண
 வுளந்தெளிந்த படியிருந்தா லுலக மெங்கே
 யுலவெங்கே யென்றுசங்கை யொழித்தி டாயே.”

என்றும்,

குத்துவராயர் பாடுதுறை.

“அன்னிய மில்லையென் றாதேடா காள
 மானந்த மாணோமென் றாதேடா காளந்
 துன்னு சுடரேயென் றாதேடா காளஞ்
 சோதியுட் சோதியென் றாதேடா காளம்.”

என்றும்,

“சாதி கழிந்ததென் றாதேடா காளஞ்
 சங்கை தவிர்ந்ததென் றாதேடா காளஞ்
 சோதி சுகமேயென் றாதேடா காளஞ்
 சொல்லவொண் ணாததென் றாதேடா காளம்.”

என்றும்,

“தோற்றர வாகத் துணிந்தவு ரெங்களுர்
 சோக மோகங்க ரெந்தவு ரெங்களு
 ராற்ற லுடையார்க் கடைந்தவு ரெங்களு
 ரானந்த மாயே யிருக்குமு ரெங்களுர்.”

என்றுங் கூறியவாற்றாற் காண்க.

இதுகாறும் கூறிப்போந்த பிரம்சாட்சி சைதன்னிய
 லட்சியூர்த்த விளக்கமென்னும் இவ்வத்தியாயத்தில் சோபா
 திக நிருபாதிகமாகிய சகமாதி திரிபதார்த்தங்களும் அசத்து
 சட்டம் துக்கமுதலிய இலக்கணங்களுக் கிலக்கியங்களென்றும்,
 இக்குணங்களுக்கு எதிர்மறையாகிய சத்து சித்து ஆனந்தம்

முதலிய விலக்கணங்களுக்கு ஷே சாட்சிபோதம் இலக்கிய மென்றுங் கூறியிருப்பதை இன்னும் யூகிக்குதும். எங்ஙன மெனின், இச்சகத்து ஏதுவாக சீவேசுரத்துவம் வழங்கப்படு வனவா? அன்றிச் சீவேசுர ஏதுவாகச் சகத்து வழங்கப்படு வதா? சீவேசுரத்துவம் ஏதுவாகச் சகத்து வழங்கப்படுவதெ னின், எண்ணலளவையில் அனுமான அளவை யாதுக்கிருக் கின்றது? அவ்விண்ணும் தொம்பத தத்பத வாச்சியார்த்தப் பொருள்களாகலின், அவற்றை நிச்சயித்தற்கு ஓர் அளவை வேண்டுமன்றோ? ஆகலின், அவற்றிற் கியைந்ததாகிய அனு மான அளவை வேண்டுமென்பதாமெனின், அவ்விரு பொரு ளும் இலட்சியார்த்தத்திற் கியைந்தனவாயின், இவ்வளவை வேண்டுவதென்றன்றோ? அவ்விடட்சியார்த்தத்திற்கு இணங் காதவற்றை இவ்வளவையால் நிச்சயிப்பானேன்? கர்மோபா சனாகாண்டிகட்கு அவசியம் வேண்டுவதாலெனின், ஞான காண்டிகட்கு வேண்டுவது ஷே தொம்பத தத்பத இலட்சி யார்த்தப் பொருள்க ளாகின்றன!

ஆகவே, அவ்விருகாண்டிகட்கும் வாச்சியார்த்த மிரண் டும் வழிபடுதற்கியைந்தன. இயையினும், வாச்சியார்த்த இல ட்சியார்த்த இவ்விருவகுப்பில் எது யதார்த்த மெனப்படு வது? எது கற்பிதமெனப்படுவது? இவ்விருவகுப்புமே எதா ர்த்தமெனப் படுவதாமெனின், இவற்றை வாச்சியார்த்த மெனவும் இலட்சியார்த்த மெனவும் பிரிப்பானேன்? ஞான் காண்டிகளென்றும் உபாசனா கர்மகாண்டிகளென்றும் பிரிவுற் றிருப்பதாலெனின், இவற்றால் ஞானகாண்டிகளுக்கு வாச்சி யார்த்தப் பொருள்களும் உபசானா கர்மகாண்டிகளுக்கு இலட் சியார்த்தப் பொருள்களும் பயனுறு திருக்கின்றன. இங்ஙன மிருக்கினும், இலட்சியார்த்தப் பொருள்கள் யதார்த்தமும் வாச்சியார்த்தப் பொருள்கள் கற்பனைகளுமாகலின் அனுமான

அளவை வேண்டுவது அவசியமாமென்க. அனுமான அளவைக் கிபையந்தவை யெல்லாம் கற்பனைகளாயின், நமக்கு எஞ்ஞான்றும் காணப்படாத பிறதேச வத்துக்கள் அனுமானிக் கப்படுவதால் அவைகள் இன்றெனப்படுமோ? ஏன் இன்றெனப்படாது! அவ்வத்துக்களுக்குச் சேய்மைபுற் றிருக்கும் நமக்குத் தோன்றாது ஷெ அளவைக் கிபையந்திருக்கினும், அவ்வத்துக்களுக்கு அணிமைபுற் றிருப்பவர்க்கேனும் அணி தோன்றுகின்றனவல்லவா? அதனால் அவ்வத்துக்கள் அனுமான அளவைப் பொருள்களென்ப தென்னைபெனின், எஞ்ஞான்றும் அவத்தாத்திராயங்களுள் எவ்வவத்தைக் கண்ணும் எத்திறத்தருக்கும் காண்டலளவைக் கிபையபாதவைக ளெவைகளோ அவைகளன்றோ கருதலளவையாகிய அனுமான அளவைக் கிபையந்தவைக ளெனப்படும்!

அங்ஙனமாயின், மலையின் கணுள்ள அக்கினியானது அம்மலைக்குச் சேய்மைபுற் றிருப்பவர்க்குக் கண்கூடின்றி யிருக்கினும், அம்மலையின் கணுள்ளார்க்கு அஃது கண்கூடன்றோ? அங்ஙனம் கண்கூடாகிய அவ்வக்கினியை அனுமான அளவையா பேற்பானே எனின், இவ்வனுமானம் ஏகதேசானுமானமும் ஷெ சீவோசுரானுமானம் சம்பூரணானுமானமுமாம். ஆயினும், சீவானுமானம் விபரீதானுபவ அனுமானமும் ஈசுரானுமானம் அங்ஙனமின்றி வெறும் தோற்றானுமானமுமாம். விபரீத அனுபவானுமானமென்பது கற்கனைகளாகிய உபாதித்திரயங்களை நானெனதாக மயங்கிய மயக்கமேதுவாகக் கருதுதல். தோற்றானுமானமென்பது சமட்டியியட்டிகளாகத் தோற்றும் உபாதித்திரய முதலிய கற்பனைகளைக்கொண்டு கருதுதல். இஃது மலையின் கணின்மேலும் முகில்களைப் புகையென மயங்கி அம்மலைக்கண் அக்கினியுள் தெனக் கருதுதல் போலாமென்க.

மாயாப்பிரதிபிம்பம் ஈசரனெனவும், அவித்யாப் பிரதிபிம்பம் சீவனெனவும் சத்பிரமாணங்கள் கோட்டித்திருக்கின்றனவே ! ஈசரபோதம் இன்றாமோவெனின், தனித்தனி மரங்களின் சேர்க்கையன்றிச் சமட்டியென்னும் தோப்பென்பது உளதாயிருக்கின், தனித்தனி அவத்தாத்திரயங்களுக்குக் காரணமாகிய தனித்தனி அவித்தைகளின் சேர்க்கையன்றிச் சமட்டி யென்னும் மாயையென்பது ஒன்றுளதாயிருக்கலாம். வியட்டி உபாதித்திரயங்களைப் பற்றிச் சமட்டி உபாதித்திரயங்களும் வியட்டி அவித்தையைப்பற்றிச் சமட்டி மாயையும் வியட்டி சீவபோதத்தைப் பற்றிச் சமட்டி ஈசரபோதமும் இருப்பாகக் கொண்டதேயன்றி இவ்வியட்டியாகிய உபாதித்திரய முதலியவைகளை நீக்குழிச் சமட்டியாகிய உபாதித்திரய முதலியவைகளேது ? இருக்குமாயின், ஈசரபோதமு மிருக்கலாமென்க. அங்ஙனமாயின்,

ஓழிவ்லோடுக்கம்.

“பெண்ணு லலியாய்ப் பிறந்துவளர்ந் தேயழியு
மெண்ணுத பேத மியல்பின்றிப்—பண்ணுங்காற்
காரணகர்த் தாவொருவ னுண்டவனைக் காட்டுநூ
லாரணமு மாகமு மாம்.”

எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி யிருக்கின்றதெனின் ? பதிபசு பாசம் ஆகிய இம்முன்றும் அனாதி நித்திய சத்தாயில்லாமலும் இவற்றில் சீவனென்பது பாசமாகிய மாயைக்கண் அனாதியிலேயே இன்பதுண்டமின்றி வாளா மழுங்கி யில்லாமலும் இவற்றால் பதிப்பொருளானது தனது கருணையால் இச்சீவர்களை யிழுத்து வெளிப்படுத்தித் தனுவாதிகளைக்கொடுத்து வழிப்படுத்த வேதாகமங்களையும் கற்பித்தில்லாமலுமா அங்ஙனம் திருவாய்மலர்ந் திருக்கின்றன ரெனின், இம்முன்

பொருளையும் இருப்பெனக் கொண்டன்றோ அங்ஙனம் அவ்
வதிஞர் திருவாய்மலர்ந்தருளினர் ? அங்ஙனமாயின்,

சொருபகாரம்.

“ஆண்பெண் ணலியென் றனேக விதமாகக்
காண்பனவு மொன்றாகக் காண்பனவு—மாண்புடைய
சித்தினிடைத் தோற்றமல்லா லுண்டோ விவைதெளியா
ரெத்தனைசா தித்தாலு மென்.”

எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி யிருப்பானேன் ? பாசமாகிய
இப்பிரபஞ்சப் பொருள்களானவை கற்பனையா யில்லாமலும்
இவற்றைக் கொண்டு கருதுதற் கியைந்ததும் கற்பனையா யில்
லாமலுமா அங்ஙனம் திருவாய்மலர் திருக்கின்றனர் ? கரு
தல் அளவைமட்டில் நின்றின்புறும் ஷே பட்சமானது ஐயந்
திரிபகன்றதா ? அகன்றதெனின்,

உத்தமவாதநால்.

“உலகின் மதநிறுத்து முத்தமரே கேண்மி
ஊலகமு நாமு மொருங்கே—நிலையின்றி
யெங்கே வெளிப்படுத வெங்கே மறைதனித
மங்கிருந்து காணுதெ ஞய்ந்து.”

என்றருளி யிருக்கின்றனரே ? ஆங்காங்கும் நான் நநெனந்
கியைந்த தேகோகமும் எனது எனதெனற் கியைந்த இப்பிர
பஞ்சமும் ஒத்துத் தோற்றுகின்ற சகலாவத்தையும் ஒத்து
மறைகின்ற கேவலாவத்தையும் எவ்வாதாரத்தி லெனப்
படும்? இவை திணுணபவ மென்பதற்கு முரணின் றா ! அன்றி
யும், ஷேபாநெனதென்பவற்றை ஆராய்வுழி முடிவில்நுனிய
மாயும் அவ்வியக்கம் விட்டுழி மீண்டும் பழமையாயும் தோற்
றுகின்றது எவ்வாதாரத்தி லெனப்படும் ? அவ்வாதாரம்
வெளிப்பட்ட பின்னான்றன்றோ சிவேசரசகத் தென்பதற்
குப் பொருள் சித்திக்கும் ? முன்னான்று பெண்ணைலி

யென்றெடுத் தோதியதைச் சற்றாகிப்பம். இப் புறத்தாரா ய்ச்சி விளக்கத்தில் மூன்றாவது அத்தியாயமளவும், ஷே ஆண் பெண் அலி ஆகிய அறுவகைப் பிறப்பாயுள்ள வடிவங் கள் யாதாய் முடிந்தன? மட்பொருளாய் முடிந்தனவன்றோ? அம்மட்பொருள் ஒன்றெனப் பட்டதன்றோ? அம்மட்பொ ருள் மட்டில் நில்லாது அதனையும் ஆராய்வுழி வெனியாகின்ற தன்றோ? அவ்வெளி ஒன்றென்பதன்றோ? அவ்வெளிமட் டில் நில்லாது அதனையும் ஆராய்வுழி அவ்வெளியானது எத ற்குக் காணப்படுதலும் மறைதலும் முடிவில் எதுவாதலுமோ அதுவன்றோ ஏகசைதன்னிய மெனப்படுவது? திரவறிவெ ன்பது அதையன்றிச் சிற்சட பேதங்களென வழங்குவது அஹுத்துணையுமுண்டோ? உளதாக வழங்குகின்றதே யெ னின், தோற்றல் மாத்நிரமாகவன்றோ, அங்ஙனம் வழங்கு தற் கியைந்தன? இங்ஙன மிருப்பதனாலன்றோ,

“ஆண்பெண் ணலியென் றனேக விதமாகக்
காண்பனவு மொன்றாகக் காண்பனவு—மாண்புடைய
சித்தினிடைத் தோற்றமல்லா லுண்டோ விவைதெளியா
ரெத்தனைசா தித்தாலு மென்.”

என்றருளி யிருக்கின்றனர்? அன்றியும்,

எதார்த்தவநிக்ஷட்டனை.

“தேகாதி தோற்றத்தாற் சீவே சுரரென்பாய்
தேகாதி தோற்றமன்றிச் செப்புவையோ—தேகாதி
தோன்று மிடமெங்கே தோன்று விடமெங்கே
யூன்றிப்பார்த் தங்கேநீ யேறது.”

எனவும் கூறியிருக்கின்றனர். இதனையேனும் நன்குணர்வே ண்டுமன்றோ? அன்றியும்,

வேதாந்ததுளாமணி.

“சீவனோடி சன்கூடத் தன்பிரம மென்னச்
சித்துநான் காங்கடநீர் கதுவுறுவெண் மீன்வான்

நூவுபனி நீர்விம்ப வனுமிதா காசஞ்
 சொற்கடா விச்சின்னா காயமொடு மாவான்
 வேவுரிவை யனைத்தினுக்குந் திட்டாந்த முறையாம்
 விடயமொடு பிரமவா சனைமுக்கி யம்பி
 னேவுரிசு மான்மாவோ டத்துவிதம் வித்தை
 யெனுமிவற்றின் பெயராலெண் வகைப்படுமா னந்தம்.”

என்றருளியதில் கூடோபாதியி னும் மேகோபாதியி லும் வெளி யானது நிறைவுற்றுத் துவிதவெளியாகத் தோற்றுதல்போல், அவித்யோபாதியி லும் மாயோபாதியி லும் இந்நூல் முகவுரையி ல் விளக்கிய தற்போதமானது நிறைவுற்று இருவகைச் சமாதிக்கண்ணும் கூடத்த பிரமமாயும், ஷே கூடோபாதி மேகோபாதி சலத்தில் வெளியானது பிரதிபலனங்களாகத் தோற்றுதல்போல், ஷே அவித்யாந்தக்கரணத்தினும் மாயாந்தக் கரணத்தினும் ஷே போதமானது சீவேசுரராகப் பிரதிபலித்துத் தோற்றுகின்றதென் றாகின்றன. ஆகவே, ஷே தொம்பத தத்பத வாச்சியார்த்தமாயும் கருதலனைவக் 'கியைந்ததாயும் ஆகின்றன. இதுகாறும் கூறிப்போந்த இத்துணைக்கும் ஏது யாதெனின், வியட்டி. சம்ட்டியாகிய இவ்வுலகமன்றோ? இவ்வுலகை நன்காராய்ந்து மித்தையானுபவம் வாய்த்திருந்தால் சிற்றறிவு பேரறிவென்றபேதம் எங்ஙனந்நுவரும்? பொருளல்லவற்றைப் பொருளென மயங்குழியன்றோ இவ்விபரீதத்துவைதம் மேற்கொண்டுவிட்டது? இவ்வுலகம் ஆராய்வுழி இன்மையாயும் அஃதில்லாவுழி உண்மையாயும் ஆகிய இவ்விருவித ஜாலமும் எதன்மாட்டு நடக்கின்றதோ அவ்வாதாரத்தை,

“நோக்கா நோக்கை நோக்க நோக்க
 நோக்கா நோக்க நோக்கு மன்றே.”

எனச் சிவஞான வள்ளல் அருளியவண்ணம் விடாது திருட்டித் துக்கொண் டிருக்கின், இச்சீவேசுர சகத்தென்பவை முற்

னும் இல்லாமற் போகுமன்றோ? ஒவ்வோர் ஞான்று தோன்
றினும் கயிற்றரவு முதலியவைபோல் இருக்குமன்றோ? இங்
னம் இருப்பதனாலன்றோ இவை அசத்து சடம் துக்கம்
முதலியவற்றிற்கியைந்த இலக்கியப்பொருள்க ளாகின்றன?
இருக்கவே, இவ்வசத்தாதி யிலக்கணங்களுக்கு எதிர்மறை
யிலக்கணங்கள் இருக்கவேண்டுமன்றோ? இருக்கவேண்டுமெ
னின், அவ்விலக்கணம் சத்து சித்து ஆனந்தம் முதலியனவா
யிருக்கின்றதன்றோ? இருக்கின்றதால், இவ்விலக்கணங்களு
க்கு இலக்கியப்பொரு ளியாதெனப்படும்?

முன்னான்று மனமானது விடாது நோக்குதலுக்கியைந்
திலகும் ஆதாரபோதமன்றோ? அப்போதம் இச்சத்தாதிக
ளாகிற சகுணப்பொரு ளெனப்படுமா? அன்றி நிற்குணப்
பொரு ளெனப்படுமா? சகுணப்பொரு ளெனப்படுமெனின்,
அப்பிரம் போதத்துக்கு இச்சகுணத்துவம் இயற்கையா?
அன்றிச் செயற்கையா? இயற்கையேயெனின், அப்போதத்
துக்கு இச்சகுணத்துவம் எதன் ஏதுவாக வந்தது? இயற்கை
க்கு ஏது வினவுவது விவர்த்தமொழியாமெனின், சகுண
மாகிற இச்சத்தாதி குணங்களுக்கு எதிர்மறையாகிய அசத்
தாதி குணங்கள் இருக்கலாமா? இருக்கின்றதால் தோடமெ
னையெனின், தனதனுபூதி விளக்கத்தில் ஷே சீவேசுர சக்
த்துத் தோன்றுங்காறும் இவை எப்பொருள்க ளெனப்படும்?
அசத்தாதிக ளெனப்படுமன்றோ? படுந்தோறும் இவற்றிற்
கெதிர்மறையாகிய சத்தாதிகள் எவையெனப்படும்? இச்
சீவேசுர சகத்துக்களுக்கு ஆதாரபோத மெனப்படுமன்றோ?
அவ்வாறாதாரபோதம் அச்சத்தாதி குணங்களை யேற்பது யாதி
னாலெனப்படும்? இவ்வசத்தாதிகளினு லெனின், எதுகாறு
மேற்கப்படும்? எஞ்ஞான்றுமே ஏற்கப்படுகின்ற தெனின்,
ஷே தனது சுவானுபவத்தில் இச்சீவேசுரசகத்து எஞ்ஞான்

றுமே தோன்றுகின்றனவா ? எஞ்ஞான்றுமே தோற்றுக்
கின்றனவெனின்,

கைவல்லிய நவந்தீம்.

“அசத்தி லெம்மட்டுண் டம்மட்டும் பராமுக
மாகினு யம்மட்டு
நிசத்தி லுள்விழிப் பார்வையா யிப்படி
நிரந்தரப் பழக்கத்தால்
வசத்தி லுன்மன நின் றுசின் மாத்திர
வடிவமா கிடினமைந்தா
கசத்த தேகத்தி லிருக்கினு மானந்தக்
கடல்வடி வாவாயே.”

என்றருளி யிருப்பானேன் ?

அங்ஙனம் அருளிய ஞானாபுரியாசம் பலகற்பமும் பழ
கிக் கிருதகிருத்திய மானுலன்றோ அகம்புறக் கற்பனைகளா
கிய சீவேசுர சகத்தென்னு மறியாமை முற்றும் ஒழிந்து
விடும் ? இங்ஙனமிருக்கச் சீவேசுரசகத் கற்பனைகள் எஞ்
ஞான்றும் தோற்றிக்கொண் டிருக்குமென்பதென்னை ? ஷெ
அப்பியாச முதிர்ச்சியில் சீவேசுரசகத் கற்பனைக ளில்லாஞா
ன்று அசத்தாதி இலக்கணமென்பதேது ? இல்லாதுழி ஷெ
பிரமசைதன்னியம் எவற்றிற்குத்தான் சத்தாதி இலக்கணங்க
ளுடைய தெனப்படும் ? எதுகாறும் சீவேசுரசகத் கற்பனை
கள் தோற்றுக்கின்றனவோ அதுகாறும், தான் சத்து முதலிய
சகுணத்துவ மேற்குமன்றோ ? பொய்ம்மையென்ப தொன்
றிருந்தாலன்றோ மற்றொன்று மெய்ம்மையென்னு நிலைமை
யையேற்கும் ? என்னை,

கைவல்லிய நவந்தீம்.

“குளிரிளகல் வெண்மையென்ற பதங்களினு னீர்மூன்று
கூறு யிற்றோ

வொளிதவனஞ் செம்மையென்ற பதங்களா வக்கினியு
மொருமுன் ருமோ

வெளிமுதலாஞ் சுகமசத்து மூடமிட ரெனப்பிரித்து
விலக்கி வேத

மெளிதறிய முரண்மொழிந்த சத்தாதி யெனும்பிரம
மேகந் தானே.”

எனக் கூறியிருக்கின்றதே.

சுமூழ் அக்கினியும் இனையதென விளக்குவித்தற்கா
கக் குளிர் முதலியவற்றையும் ஒளி முதலியவற்றையும் பிரித்
துரைக்கவந்த சொல் வேறுபாடென்பதன்றிப் பொருள்
மும்முன்றாகப் பிரிந்திருக்கின்றதா? இல்லையன்றோ? அவ்
வாறே சீவேசுர சுகத்துக்களும் பிரமபோதமும் இனையதெ
னப் பரிபாகிகளுக்கு விளக்குவித்தற்காக அசத்து முதலிய
வற்றையும் சத்து முதலியவற்றையும் பிரித்துரைக்கவந்த
சொல் வேறுபாடென்பதன்றிப் பொருள் மும்முன்றாகப்
பிரிந்திருக்கின்றதன்று. சீவேசுரசுகத்து எத்திறத்தார்க்கும்
எஞ்ஞான்றும் எங்கணும் சச்சிதானந்த முதலியவாகத் தோ
ற்றுகின்றனவா? அன்றி வேறுகத் தோற்றுகின்றனவா?
சச்சிதானந்த முதலியவாகவே தோற்றுகின்றதெனின், அங்
ஙனம் தோற்றுவானேன்? அங்ஙனம் பார்ப்பதனாலெனின்,
அங்ஙனம் பார்ப்பதைத் தடுக்கவேண்டுமன்றோ? தடுத்தற்கு
யாது செய்யவேண்டியது? அசத்து முதலியவாகக் கூறவே
ண்டுமன்றோ? அங்ஙனம் சொல்லுழி, இவ்வசத்தா முதலிய
வற்றிற் கெதிர்மறை யாதென நாடுவார்களன்றோ? எதிர்
மறையாவது சத்து முதலியவைகளாமென்க.

அங்ஙனம் நாடுபவர்க்கு ஷெ பிரம்போதம் சத்து முத
லிய சகுணப்பொருளென் றுணர்த்தவேண்டுமன்றோ? அங்
ஙன முணர்த்துவதால் அப்போதம் சகுணப்பொரு ளெனப்
படுமோ? படுமெனின், ஷெ அசத்தாதி யிலக்கணங்களை

நோக்காதுழி இருக்கட்டும் ? நோக்கியஞான்றாகலின், சகு
ணத்துவம் செயற்கை யென்பதற்கு முரணின்றி. இன்றாக
லின், வஸ்துவென்பது நிர்க்குணப் பொருளாமென்க. என்னை?

கைவல்லிய நவநீதம்.

“நிர்க்குணவத் துவின் குணங்க ளுரைப்பதுதாய் மலடியென
னிகரென் னாதே
சற்குணனே வத்துநிலை யுரையாம லறியவல்ல
சதுர ருண்டோ
நற்குணவே தங்களிந்தச் சீவன்முத்தி பெறப்பிரம
ஞானந் தோன்றச்
சொற்குணங்கள் பிரமத்தின் குணங்களல்ல பிரமமாஞ்
சொருபந் தானே.”

நமக்குச் சூரியன் விளங்குவ தியாதின லெனப்படும்? பிர
காசத்தாலன்றோ? அச்சூரியன் நமக்கு வேறாயினும் பிரகா
சத்திற்கு வேறெனப்படுமோ? அல்லவே! பிரகாசவடிவமே
சூரியனென்பதற்கு முரணென்னை? இங்ஙனமே பிரமபோத
மும் சத்தாதிகளின் ஒருமைப்பொரு ளென்பதற்கு முர
ணின்றாமென்க.

ஆகலின் இவ்வாராய்ச்சியில் தேர்ந்தது சுவகததாதி
பேதம் இறந்தொளிரும் பிரமசைதன்னியமாமென்க.

பத் தா வ து

பிரமசைதன்னிய இலட்சியார்த்த விளக்கம்.

மு ற் றி ற் று.

ப தி னு ன் ரு வ து
அறிவானந்த ஐக்கானுபவ விளக்கம்.

மென்பது.

இந்தவா ராய்ச்சியினி லெய்தியனா னானந்தஞ்
சந்ததமைக் கானுபவந் தான்விளங்கிப்—பந்தமுத்தி
யீ திரண்டு மின்றெனவே யேற்கு முழைப்பினர்கட்
கேதமென லுண்டோ விசை.

அறிவானந்த ஐக்கானுபவ மென்பது அறிவே ஆனந்த
மும் ஆனந்தமே அறிவும் என்றாகின்றன. இவற்றுள், அறிவே
ஆனந்த மெனப்படுமாயின், அறிவு அயலின்பத்தைத் தாவ
வேண்டிவதின்று. தாவுகின்றதால் அங்ஙனம் கூறுவது, இனிப்
பாகிய 'கன்னற்கட்டி மற்றோர் இனிப்பைத் தேடுற்றாற்
போலாம். ஆனந்தமே அறிவெனப்படுமாயின், அவ்வானந்
தம் அறிவினால் அறியப்பட வேண்டிவதின்று. அறியப்படு
கின்றதால், அங்ஙனம் கூறுவது உருவத்தை அறியும் விழி
தான் உருவமென்பது போலாம். அவற்றால் அறிவானந்தம்
ஈரிடத்தும் ஆபத்தாகின்றது. ஆகவே, எங்ஙனம் ஐக்கானு
பவ மெய்துமெனின், அறிவானது தான் இயற்கை இன்ப
வடிவமாயினும், தன்பால் தான் நாமரூப விடயாகாரமாய்
ஆரோபிதப் பட்டமையால், அவ்வவ் வாரோபிதங்களும்
யானெனதாகக் காணப்படுகின்றன. அங்ஙனம் காணப்படு
பவை இன்பம்போலத் தோற்றுகின்றனவேயன்றி வேறன்று.
தான் தன்பால் அயலாக விகற்புறுது தானாக நிற்கின் தன்னை
யன்றி அயலென்பதும் அயற்சுகமென்பதும் ஏது? தினுபவ
சொப்பனத்தில் அறிவானுக்குச் சுகம் அயற்போல விருக்

கின்றதா? அன்றித்தற்சுகமாகவே விளங்குகின்றதா? ஆங்குக் காணப்படும் அயலணைத்தும் அறிவாணையன்றி இன்றாகலின், அயலென்பதும் அயற்சுகமென்பதும் ஏது? இதனால் அறிவே ஆனந்தமும் ஆனந்தமே அறிவுமென்ப தாயிற்றென்க.

அன்றியும், விழிப்பாகிய சுகலாவத்தை முழுவதும் அல்லல்மயமா? அன்றி அமைதிமயமா? மயமென்பது வேறு கலப்பின்றித் தான்மாத்திரமாயிருத்தல். அது சலமயம் சமுத்திர மென்றற்போலும் மண்மயம் பூமியென்றற்போலுமாம். இச்சுகலாவத்தை முழுவதும் சுகக்கலப்பின்றிய துக்கமயந்தானோவெனின், துக்கமாகாத சுகமென்பது இருக்கின்றதா? இருக்கின்றதெனின், நாம் எவ்வாறிருத்தல் சுகமென்பபடும்? மண் பெண் பொன் ஆகிய மிக்க இலாபத்தைக் கருதினோன் விரைவாகச் செல்லுதல் சுகமெனப்படுமா? அன்றித் துக்கமெனப்படுமா? சுகமெனப்படுமெனின், அங்ஙனம் செல்லுதல் நீடித்துழி அச்செல்லுதலாகிய சுகம் யாதாய் முடிகின்றது? பெருந்துக்கமாய் முடிகின்றதன்றோ? முன்னான் நிற்பமாயிருந்த அந்நடையானது பின்னான்று துக்கமயமாயின், இன்பமென்பது எதுவெனப்படும்? விரைந்து நடப்பதன்றே! ஆகலின், பொறுமையாகச் செல்லுதல் சுகமெனப்படுமா? அன்றித் துக்கமெனப்படுமா? சுகமெனப்படுமெனின், பொறுமையாகச் செல்லும் அந்நடையானது நீடித்துழி அஃது பின்னான்றியாதாய் முடிகின்றது? துக்கமாய் முடிகின்றதன்றோ? இத்துக்கம் முற்பொழுது இன்பமாயும் பிற்பொழுது இயல்பாய் முடிகின்றது. அதன் பின்னர் உட்கார்ந்திருத்தல் சுகமாயும், அஃதும் நீடித்துழித் துக்கமாயும், அதன் பின்னர் சயனித்திருத்தல் சுகமாயும், அச்சயனம் எவ்வெவ்வா றிருக்கினும் அவ்வநிலைமையும் பின்னர் துக்கமாய் முடிகின்றது. நாம் எவ்வெவ்வா றிருக்கினும் அவ்வவ்

விருப்பும் முன்னூன்று சுகம்போலிருந்து பின்னூன்று துக்கமாய் முடிக்கின்றதாயின், நாம் எவ்வாறாக இருப்பது சுகோதய மெனப்படும்.

அன்றியும், ஷெ மண் பெண் பொன் முதலியவற்றை அனுபவித்தல் சுகமென்போமெனின், அவ்வவ் வனுபவமும் நீடித்துழித் துக்கமின்றி யிருக்கட்டும். சத்தம் பரிசம் முதலியவற்றைத் தனித்தனி அனுபவிப்பதனால் சுற்றில் துக்கமாகின்றதெனக் கருதி, இவ்வைந்தையும் தக்க சாதனக் கருவிகளோடு ஒருங்கே அனுபவிக்கினும் அவ்வனுபவமும் நீடித்துழித் துக்கமாகாதிருக்கட்டும். தனித்தனுபவிக்கு மனுபவமும் ஒருங்கே அனுபவிக்கு மனுபவமும் முன்னூன்று சுகம்போலும் அவ்வனுபவம் நீடித்த பின்னூன்று துக்கமாயும் முடிக்கின்றதாயின், இங்ஙனம் மாறாது எத்துணை ஞான்று நீடித்திருக்கினும் அத்துணை ஞான்றும் இன்பமுற் றிருத்தலன்றோ துக்கக்கலப்பின்றிய சுகமய மென்பதற்குப் பொருள்? இது காறு மாராய்ந்துழியுள்ள அனுபவங்க ளனைத்தும் இக்கதியா யிருக்கின்றமையின், உறக்கமாகிய கேவலாவத்தையேனும் அமைதியெனப்படுமா? அன்றி அல்லலெனப்படுமா? எனச் சற்றாகிக்குதும்.

அவ்வுறக்கமாகிய கேவலாவத்தையானது அமைதிமய மன்றென்போமெனின், எவ்வுயிரும் உறக்கத்தை விரும்புவா னேன்? இச்சகலாவத்தையின் அல்லல் தணிந்திருத்தற் கன்றோ? உட்டினம் தணிதற்குச் சீதளம் ஏதுவா யிருத்தல் போல இவ்வல்லல் தணிதற்கு ஏது யாதெனப்படும்? அமைதி யன்றோ? அவ்வமைதி உறக்க முழுவதும்ன்றோ? அவ்வுறக் கத்தை யன்றி உயிர்களுக்குச் சுகமென்பது ஏது? இன்றாக லின், அவ்வுறக்க முழுவதும் சுகமயமாமென்க. ஆங்குச் சுக மயமா யிருத்தற் கேதுவென்னை? அறிவு சோபாதிகமாய்

நில்லாது அதாவது உருவபாவமாய் நில்லாது நிருபாதிக
மாய் நிற்கின்றதால் அதாவது அருவபாவமாய்த் தனித்து
நிற்பதால் அஃதே சுகப்பேறெனின், அங்ஙனம் தனித்து
நில்லாது பிரவிர்த்தியுற்று நிகழுதல் அல்லலெனப்படினும்,
இவ்விழிப்பு முழுவதும் இச்சா ஞானக் கிரியைகள் அற்றதன்
றாகலின், இஃது அறிவுமய மெனப்படுமா? அன்றி அறி
யாமைமய மெனப்படுமா? அறியாமைமய மெனப்படுமெ
னின், ஷே உறக்கமாகிய கேவலாவத்தை முழுவதும் அறிவு
மயமாயிருக்கவேண்டுமே! அஃதறிவுமயந்தானெனின், ஆங்கு
இச்சா ஞானக் கிரியை இயங்கவேண்டுமே! அவைகள் இயங்
காமையால் அறிவின்றோவெனின், இருந்தும் மக்கினப்பட்
டிருக்கின்றதன்றோ? மக்கினமாவது பிரவிர்த்தியின் நியிருத்த
லென்க. பிரவிர்த்தியின்றி யிருத்தலும் யாது? அறிவன்றோ?
அவ்விர்த்தி உற்றிருத்தலும் அற்றிருத்தலு மறிவின்பாலா
யின், அவ்வறிவாகிய போதம் சுகல கேவலமென்னு மீரிடத்
தும் உண்டென்பதற்கு முரணெனின்? இன்றாகலின், இச்சக
லாவத்தையை மாத்திரம் அறிவுமயமென்பா னேனெனின்,
இவ்வவத்தை முழுவதும் விர்த்திமயமா யிருத்தலால் பந்த
முத்தி சாதனங்கள் இயங்குகின்றனவாகலின், அறிவுமய
மென்பதற்கு முரணின்றோ மென்க.

முன்னூன்று அறிவே ஆனந்தமும் ஆனந்தமே அறிவு
மென்ற துண்மையாயின், இவ்விரவத்தைக் கண்ணும் அறி
விருக்கின்றதுபோல் ஆனந்தமும் அவ்வவத்தைகளை விடாதிரு
க்க வேண்டுமன்றோ? அங்ஙனமின்றி இச்சகலாவத்தைக்கண்
இன்பமற்றிருப்பா னேனெனின், இவ்வவத்தை முழுவதி
னுடி அறிவு எதனைக் கண்ணூன்றும் மாறாது நாடிக்கொண்
டிருக்கின்றது? சுகத்தை யன்றோ? அதாவது நித்திய திரு
ப்தியை, அந்த நித்திய சுகத்தை விடாது நாடுவானேன்? இவ்

வவத்தைக்கண் பிரமசாலோக முதலிய நவவிதப் பதவிப்பே
றெய்தினும், திருப்தியுறுது மேலுமேலும் நித்திய திருப்
திக்கே அங்காந் திருப்பானேன்? மேலாகிய அப்பதவி சுகங்
களே சாலுமான தன்மெனின், இவ்விக சுகங்களா சாலுமான
தற் கியைந்தது? அல்லவே! எவ்வெச் சுகத்தையும் அவ்வவ்
வீற்றில் அதிருப்தியாகக் கொண்டு, சதோதயமாகிய நித்திய
திருப்தியைத் தாவிக்கொண் டிருப்பானேன்? சுபாவமெ
னின்? முடிவின் றிப்போமே! போகவே, ஞான சாதனங்கள்
எற்றுக்கு?

அன்றியும், அறிவாகிய நாம் திருப்தியை விடாது நாடு
வதுபோல் அதிருப்தியையும் விடாது நாடவேண்டுமன்றோ?
கிஞ்சித்தும் நாடவில்லையே? சுகத்தையே நாடுவானேன்?
நாம் இடையுறுது நாடுவது சுகத்தையும் இடையுறுது அனு
பவிப்பது துக்கத்தையுமா? சுகத்தை நாடுவது அகன்றாலன்
றோ துக்கமென்பவை அஞ்ஞான்றே ஒருங்கே அகன்றுவிடும்.
துக்க மென்பவை அகலவேண்டுமாயின், சுகதாக முன்
ஞான்றே ஒழிந்துவிட வேண்டுமே! அத்தாகம் மாறுதிருத்
தற்கு ஏதுவென்னை? இதனால், வேண்டுகோளாகிய சுக
மென்பது அறிவைவிட்டுக் கணஞான்றேனு முண்டென்பதற்
கியைந்ததா? இல்லையன்றோ? ஏன் இன்று? அன்றியும்,
இவ்வின்பம் அறிவை விடாததுபோல் அறிவும் சுகத்தை
விடாதிருக்கின்ற தன்றோ? அறிவென்பதைச் சுகமும் சுக
மென்பதை அறிவும் கணஞான்றும் விடாதிருக்கின்றதே!
இஃதென்ன வியப்பென்பம்! இச்சகலாவத்தைக்கண் நின்று
நிகழுமறிவு கேவலாவத்தாச் சுகமன்றோ? அக்கேவலா வத்
தைக்கண் நின்றிலங்கும் சுகம் இச்சகலாவத்தை அறிவன்
றோ? இவற்றால் அச்சுகத்தையன்றி இவ்வறிவும் இவ்வறி
வையன்றி அச்சுகமும் வேறன்று. எஞ்ஞான்றும் இவ்விரண்

மும் ஒன்றுக்கொன்று அபேத முற்றிருக்க, மாறுகின்றதாக அனுபவப்படுகின்றதே யெனின், சகல கேவல அவத்தை யின் தர்மங்களாலன்றி வேறன்று.

எங்ஙன மெனின், இவ்வீரவத்தைகளும் ஒன்றுள்ள ஞான் றென்றின்றாய் மாறிமாறித் தோற்றுகின்றன. தோற்றவே, சகலமென்பது பிரவிர்த்தியும் கேவலமென்பது நிவிர்த்தியுமா யிருக்கின்றதால், சகலாவத்தையில் ஆனந்தம் குன்றியதுபோலும் கேவலாவத்தையில் அறிவுகுன்றியதுபோலும் மன்றி, அவையிரண்டும் குன்றினவன்று. எங்ஙனமெனின், நிவிர்த்தியாகிய கேவலாவத்தையில் அறிவென்பது குன்றினதாயின், அக்கேவலத்தில் இலட்சியார்த்தம் யாது? ஒன்றும் தோன்றாமையன்றோ? அத்தோன்றாமையில் சுகோதயமன்றோ? அத்தோன்றாமையும் சுகோதயமும் யாருக்கு? தமக்குத்தாமே யென்பமா? அன்றி வேறென்றிற் கென்பமா? தமக்குத்தாமே யென்போமெனின், அவ்விரண்டும் தம்மைத்தாமே உணர்ந்ததும் சுகித்ததுமா யாகின்றன. ஆகவே, அத்தோன்றாமையும் அச்சுகமுமாகிய விரண்டும் திருக்குத் திரிசியமாகின்றன. ஆகவே, அக்கேவலாவத்தையிலும் அறிவுண்டென்பதற்குக் கிஞ்சித்தும் ஐயமின்றாமென்க. இன்றாகலின், ஆனந்தமுமறிவும் ஏகமாகின்றன. ஆகவே, இச்சகலாவத்தை அறிவுமயமென முன்னான்றே ஒப்புக்கொண்டதால், இவ்வவத்தையிலும் ஆனந்தம் அறிவைவிட டிருத்தற் கெங்ஙன மியையும்?

அன்றியும், ஷே கேவலாவத்தையில் நின்று விழித்துழி அக்கேவலத்தில் யாதும் தோன்றவில்லையென்றும், தோன்றாவிடினும் மிக்க சுகமா யிருந்தேனென்றும் சருதிப் பிறர்க்குரைத்தலும் எது? அறிவன்றோ? அவ்வறிவு ஆங்குள்ள தோன்றாமையையும் சுகப்பேற்றையும் ஆங்கு உணர்ந்ததை

ஈங்கு வந்துணர்த்துகின்ற தன்றோ? அன்றியும், ஒருவன் உறங்கும்ஞான்று அவன் இயல்பாக விழித்துக்கொள்ளுதற்கு முன்னான்றே மற்றொருவன் அவ்வுறக்கத்தைக் கலைத்துழி, உறங்கினவன் சிங்கம்போற் சீறியெழுந்து மிகவும் வெறுத்துக்கொள்ளுதல் யாதுக்கு? ஆங்கனுபவித்தற் கியைந்திருந்த சுகம் பின்னமாயிற் நென்றன்றோ? ஆனந்தம் அறிவைவிட்ட தன்றென முன்னாண் ரொப்புக்கொண்டு, இஞ்ஞான்று அவ்வானந்தம் பின்னமாயிற்றெனக் கூறலாமோ வெனின், அவ்வானந்தம் சகலாவத்தையாகிற பிரவிர்த்தியினற் குன்றி னதுபோலும் அறிவு கேவலாவத்தையாகிற நிவிர்த்தியினற் குன்றினதுபோலு மிருக்கின்றதென முன்னான்றே ஒப்புக் கொண்டு, இஞ்ஞான்று அவ்வானந்தம் அறிவுக்குப் பின்ன மாகலாமோ வெனக்கூறலாமா? அறிவுக்கு ஆனந்தமும் ஆனந்தத்திற்கு அறிவும் எஞ்ஞான்றேனும் பேதித்ததுண்டா? சகலாவத்தைக்கண் ஏகதேசமேனும் சுகதாகம் விட்டதுண்டா? கேவலாவத்தைக்கண் ஏகதேசமேனும் சுகவாழ்வை விட்டதுண்டா? இல்லையே! நீரின்கண் ஒருவன் தனது சிரம் மறைப முழுகியிருந்தும் தனது சலதாகமாறுது உற்றிருந்த தால் அந்நீர்ப்பொருள் சேய்மையுற்றதா? அதுபோல் சகலாவத்தையில் அறிவானது சுகாகாரமாயிருந்தும் தனது பிரவிர்த்திப் பராக்கினற் சுகம் சேய்மையுற் றிருக்கின்றதாக மயங்கியது குறித்துச் சுகமானது தனக்கயலா யிருக்கின்ற தென்னலாமா?

அன்றியும், ஆங்காங்கும் பெண்பாற் குழாங்கள் வக் கணையோடு துக்கிக்கும் ஞான்று அவ்வவ் வாராமைகள் எங் கிருந் தெழுமின்றன? அறிவினிருந் தெழுமின்றனவெனின், அங்ஙன மெழுவானேன்? தம்மால் அபிமானிக்கப் பட்டவர் களுக்கு ஆனியுற்றதனா வெனின், அவ்வாணி யுறுக்காறும்

அம்மாதார்களுக் கியாதிருந்தது? சுகமிருந்ததன்றோ? அவ்வச் சுகத்தையும் அவ்வவரும் கருதாதுழி, ஷே அவ்வவ் வாரா மையும் ஏது? முன்னூன்றிருந்த அவ்வச்சுகத்தையும் உன்ன உன்னத் துக்கவெழுச்சியாயின், அவ்வுன்னல் சுகத்தையன்றி யும், அச்சுகம் சுகிப்பானாகிய அறிவை யன்றியும், அவ்வறி வும் சுகத்தை யன்றியு முண்டெனப்படுமோ? படாதாகலின், எஞ்ஞான்று மிருப்பது ஞெப்திப் பிரிய மென்றாயிற்று. ஆக வே, அறிவானந்த ஐக்கானுபவமென முன்னூன்று கீறிய தற்கு முரணென்னை? அஞ்ஞானமாகிய இவ்வசுத்த சுகல கேவலங்கள் முழுவதிலும் அறிவைவிடாத ஆனந்தமும் ஆன ந்தத்தை விடாத அறிவுமின்றாயின், ஞானமாகிய சுத்த சுகல கேவலங்களிலேயா இவ்வறிவானந்தம் பேதித்திருக்கும்? அறிவுக்கு ஆனந்தம் வேறெனின், அறிவு என்ன அறிவாய் முடியும்? இன்பங் கெட்டதாய் முடியுமன்றோ? இன்பங் கெட்டதாயின், துக்கமுற்றதெனப்படுமன்றோ? துக்கமுற்றது சடமெனப் படுமன்றோ? துக்கசட மென்பது அசத்தெனப் படுமன்றோ? துக்கம் சடம் அசத்து எனப்படுவது யாதெனப் படும்? அறியாமை யெனப்படு மன்றோ? இவற்றால், அறி வென்பதற்குப் பொருளெங்கே! இதுநிற்க.

ஆனந்தத்திற்கு அறிவு வேறெனின், ஆனந்தம் என்ன ஆனந்தமாய் முடியும்? அறிவு கெட்டதாய் முடியுமன்றோ? அறிவு கெட்டதாயின், சடமெனப் படுமன்றோ? சடமெனப் படுவது அசத்தெனப் படுமன்றோ? சடமசத்தென்பது துக்க மெனப் படுமன்றோ? சடம் அசத்து துக்கம் எனப்படுவது யாதெனப்படும்? அஃதும் அறியாமையெனப் படுமன்றோ? அறிவானந்தம் தனித்தனிப் பொருளென எங்ஙனம் ஏற் கின்றது? ஞானமாகிய சுத்த சுகல கேவலமென்ப தியாதெ னின், ஷே அஞ்ஞான சுகலாவத்தை அசுத்தத் திரிபுடியாக

இருக்குமாறுபோல், ஞான் சகலாவத்தை யென்பது சுத்தத் திரிபுடியாக இருக்கின்ற தென்க. திரிபுடியாவது - ஞாதுரு ஞானம் ஞேயம் எனப்படுவனவாம். ஞாதுருவென்பது முதற் பொருளாகியும், ஞானமென்பது அம்முதலினது சத்தியாகியும், ஞேயமென்பது அச்சத்தியின் காரியமாகியு மிருப்பது. அசுத்தத் திரிபுடியாவது - அவித்யாப் பிரதிபிம்பமான சிதா பாசாந்தக்கரணேந்திரியோபாதிக ள்ணைத்துமா மென்க. இத் திரிபுடி மூவிதமா யுள்ளன. அவை பாகியத் திரிபுடியெனவும், ஆந்தரத் திரிபுடியெனவும் (அதாவது உள் திரிபுடியெனப்படுவது) மத்தியத்திரிபுடி யெனவுமாம்.

க-வது, பாகியத்திரிபுடி யென்பது - எத்துணைக் கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்தும் தூலசரீரம் வீணைமுதலாகத் தோற்று கின்றதால், இத்தூலமே ஞாதுருவெனவும், இத்தூலத்திற்கு ஐம்பொறிகளில் பரிசேந்திரியம் ஆதாரமா யிருந்தும் இத் தூலத்துள் மற்றவிர்திரியங்களோடு நின்ற ணர்வதுபோலிருத் தலால் இவ்வைந் திர்திரியமும் ஞானமெனவும், சத்த முதலிய ஐந்து விடயங்களும் ஞேயமெனவுமாம்.

உ-வது, மத்தியத்திரிபுடி யென்பது - மன முதலிய அந் தக்கரணம் ஞாதுருவெனவும், ஷே தேகேந்திரியங்கள் ஞான மெனவும், ஏனைய சத்த முதலிய விடயங்கள் ஞேயமெனவு மாம்.

ங-வது, ஆந்தரத்திரிபுடி யென்பது - சிதாபாசன் ஞாதுருவெனவும், ஷே மனமாதிகள் ஞானமெனவும், ஏனைய தேகேந்திரியாதி ய்ணைத்தும் ஞேயமெனவுமா மென்க.

இத்திரிபுடிகள், பொருளல்லாததைப் பொருளென் றுணர்தலும், பொருளல்லாதது பொருள்போற்றேற்றுதலு மாகலின், இஃது அசுத்தத்திரிபுடி யெனப்பட்டதென்க.

சுத்தத்திரிபுடியென்பது “இருளிற் சடரென்ன விந்திர வின்ன” என்றறிஞர் அருளியவாறு சொருப சமாதிக்கண் பின்மினியொளிபோல் தற்பிரகாசம் வெளிப்பட்டது முதல் வயோதிகப் பருவம்போன்ற அந்தச் சொப்பிரகாசானுபவ முதிர்ச்சிகாறுமுள்ள இலட்சியார்த்தமே ஞேயமெனவும், அந்த ஞேயமாகிய விளக்கக்குறியைக் குறியாது குறித் துணரும் நெறியாகிய மெய்யுணர்வே ஞானமெனவும், அம் மெய்யுணர்வுக்கு வினைமுதலாகிய சிவமே ஞானநுபவனவுமா மென்க. அவ் வினைமுதலைச் சிவமென்பா னேனெனின், சிவ மென்பது காந்திமான் என்பதனாலென்க. காந்திமான் என் பா னேனெனின், பிரகாச மென்றும் பிரகாசியென்று மிரு வகையின. அவற்றுள், பிரகாசமென்பது காந்தியெனவும், பிர காசியென்பது காந்திமானெனவு மாகின்றதால், சிவப்பிரகாச மென்றாயிற்று. அதாவது - வியாபக விளக்கமென்க. வியா பகம் ஞானநுபவனவும், விளக்கம் ஞேயமெனவும், இந்த ஞா நுரு ஞேயமாகிய இவ்விரண்டின் மத்தியில், இவ்விரண்டினை யும் தழுவி நிகழும் ஸ்பரணவடிவமே ஞானமெனவுமாமென்க. இங்ஙன மிலங்கும் திரிபுடியானுபவமானது, தானென்னும் ஓர் உபசார்த நிலையையன்றியின்றாயினும், இவ்வனுபவமுள்ள ஞானமும் இஃது சித்தூத்திரிபுடி யென்பதா? அன்றிச் சடத் திரிபுடி யென்பதா? சித்தூத் திரிபுடியாகலின் இத்திரிபுடி ரகித அகம்பொருளே வேதாந்தமென்னும் சுவானுபவாதீதப் பிரமோக மென்பதாமென்க. இதற்குதாரணம்:—

ஞானவாசிட்டம்.

“இருளன்றி யொளியன்றி யளவன்றி யலைவன்றி
யியல்பொன் றின்றிப்

பொருகின்ற பூதங்கள் பலபொருள்க ளன்றிறிறை
புரண மாகி

யுருவன்றி யருவன்றி யுளதன்றி யுண்டில்லை
 யென்று மொன்றாய்
 வருகின்ற திரிபுடியி னடுத்தோன்று மறவாது
 மதித்துக் கொள்வாய்.”

எனக் கூறியவாற்றாற் காண்க. ஷெ சொருபசமாதிக்கணுள்ள திரிபுடியானுபவம் அறிவெனப்படுமா? அன்றி ஆனந்தமெனப்படுமா? ஆனந்தமெனப்படுமெனின், திரிபுடி ரகிதம் யாதெனப்படும்? அஃது அறிவுமய மென்பதாக்கும்! ஆகவே, அந்த ரகிதம் சகலாவத்தையெனப்படவேண்டுமே! ஷெ அஞ்ஞான திசைக்கணுள்ள சுமுத்தியவத்தை சகலாவத்தை யென்பதாயின், இத்திரிபுடி ரகிதானுபவமும் சகலாவத்தையெனப்படும். அஃது அங்ஙனமில்லையே! இஃது இங்ஙனமிருக்க. அச்சுமுத்தியவத்தை திரிபுடி ரகிதமாகலின், அஃது கேவலாவத்தை யெனப்பட்டது. அங்ஙனமே, இஞ்ஞான திசைக்கண் இத்திரிபுடி ரகிதமானது கேவலாவத்தை யெனப்படாது சகலாவத்தை யெனப்படுமோ? அன்றியும், திரிபுடி சகிதானுபவம் சகலமென்பதால் இச்சுத்த சகலமே தூரியாவத்தை யெனவும், இத்திரிபுடி ரகிதானுபவம் கேவலமென்பதால் இச்சுத்தகேவலமே தூரியாதீதாவத்தை யெனவுமாமென்க. தூரியாவத்தை அறிவுவிளக்கமும், தூரியாதீதாவத்தை ஆனந்தோதயமுமா மென்க.

அன்றியும், சங்கற்பமென்பது மூன்றுவகையின். அவை-
 1. மனவிகற்ப சங்கற்பமெனவும், நிர்விகற்ப சங்கற்பமெனவும்,
 சவ்விகற்பசங்கற்ப மெனவுமாம். மனவிகற்ப சங்கற்ப மென்பது-
 அஞ்ஞான திசைக்கண் ஷெ பாகியத் திரிபுடிமுதல் மூவிதத்திரிபுடிகளும், நிர்விகற்பசங்கற்ப மென்பது-ஞான திசைக்கண் தன்னைச் சொப்பிரகாச வடிவமெனக் கண்டுகண் டனுபவிக்கும் ஷெ திரிபுடி சகிதானுபவமும், சவ்விகற்ப சங்கற்ப

மென்பது - தன்னை ஆனந்த வடிவமெனக் கண்டுகண் டி ன் புறும் திரிபுடி ரகிதானுபவமுமாம். அறிவு வடிவாய் விளங்கும் நிர்விகற்பமும் ஆனந்தவடிவாய் நிற்கும் சவ்விகற்பமும் சங்கற்பமெனப்படுமோ வெனின், தானென்பது சுசாதிமுதலிய மூன்று மயக்கமுமின்றி, அறிவேவடிவாய் விளங்கினும் அவ் விளக்கம் ஓர்ஞானஞுகலின், (அதாவது சொருபசமாதி மட்டு மென்பது) அவ்வோர்ஞானனும் மூடவிருத்தி கோரவிருத்தி யெனப்படாது சாந்தவிருத்தியாயினும் அது விவேகவிருத்தி யெனப்படுதலினாலும், தானென்பது ஷே சுசாதி முதலிய மூன்றுள் சுகதபேத கற்பனா மயக்கங்களுக் காதாரம்போ லிரு க்கு மின்பமே வடிவாய் நிற்கினும் அவ்வின்பநிலை ஓர்ஞான ஞுகலின் (அதாவது சுகசசமாதிமட்டு மென்பது) அவ்வோர் ஞானனும் மூடவிருத்தி கோரவிருத்தியிறந்த சாந்தவிருத்தி யாயினும் அது அகண்டாகார விருத்தியெனப்படுதலினாலும், சங்கற்பமென்பதற் கையமின்றென்க. ஷே மனவிருத்தியின் சேட்டையும அச்சேட்டை யின்மைபுமாகிய அசுத்த சுகல கேவலாவத்தையிலேயே ஷே அறிவானந்தம் பிரிவற் றிருக் கின்றதாயின், ஷே வியாபகவிளக்க வுணர்வாகிய சுத்தத்திரி புடியென்னும் விவேக விருத்தியே சுத்த சுகலமும், இத்திரி புடியாகிய விவேகவிருத்தியின் அயர்வே சுத்தகேவலமுமாக லின், இச்சுகல கேவலத்திலேயா அவ்வறிவானந்தம் பிரிவுற் றிருக்கின்றது? அக்கினியினது உட்டினமும் பிரகாசமும் பிரிவுற் றிருக்கின்றதா? இன்றன்றோ? அவ்வபேதமானது விளக்கின்கண் ஒளிமிகுதியாயும் கட்டையின்கண் உட்டினம் மிகுதியாயு மிருக்கினும், அவ்விளக்கின்கண் உட்டினமும் கட்டையின்கண் ஒளியுமின்றோ? இருக்கினும், அவ்வவற்றில் அதுதவும் குன்றியிருக்கின்றது. அதுபோல், தானேதானா கிய அறிவானந்த ஒருமை ஷே சுத்தாசுத்த சுகலாவத்தை களில் அறிவு மிகுந்திருக்கினும், ஆனந்தமின்றோ? இன்றெ

னின், அவ்விரண்டிலும் அறிவு ஆனந்தானுபவ மின்ருயினும், ஆனந்தாகாரமாகவேனும் இருக்கின்றதன்றோ? அங்ஙனமிருத்தல் ஆனந்தம் குன்றினதுபோலும். ஷே சுத்தாசுத்த கேவலாவத்தைகளில் ஆனந்தம் மிகுந்திருக்கினும் அறிவின்றோ? இன்றெனின், அவ்விரண்டிலும் ஆனந்தம் பிரவிர்த்தியானுபவ மின்ருயினும், நிவிர்த்தியாகவேனுமிருக்கின்றதன்றோ? அங்ஙனமிருத்தல் அறிவுகுன்றினதுபோலுமாமென்க.

இவற்றால் அறிவானந்தம் பிரிவற்றதாயிற்று. ஆகின்றதால், ஒவ்வொரு போதமும் இருவகைச்சமாதிகளிலும் பலகற்பமும் பழகிப் பழகி இவ்வறிவானந்த ஒருமையானுபவம், அதாவது தானானந்தானுபவம் எய்தவேண்டுமன்றோ? இங்ஙனம் மெய்தியிருத்தலே தானறிவானந்தமாயிற்று. இத்தானென்பதை யன்றி விடயானந்தம் வேறுகவிருக்குமாயின் ஷே அறிவானந்தமும் வேறுக விருக்கலாம். இருக்கின்றதே யெனின், ஒவ்வோர் விடயமும் சோதனையில் தானாக முடியாதிருக்கட்டும். முடிக்கின்றதால், அவ்வறிவானந்தமும் தானென்பதையன்றி இன்றென்பதாயிற்று. ஆகலின்,

திருக்குத்திரீசிய விவேகம்.

“தானறிவானந்தமதாற் றான்விடயானந்தமதாந்
தானவத்தை யாதியெனல் சாற்றவோ—யானிதனை
யொவ்வோர் விடயத்து மொவ்வொன்றாக் காட்டிடுவன்
செவ்விதாக் காண்பவர்க்குச் சென்று.”

என்றருளியிருக்கின்றதைக் காண்க. அன்றியும் இவ்வறிவானந்த ஒருமையினை,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

“சாதி கழிந்ததென் றாதேடா காளஞ்
சங்கை தவிர்ந்ததென் றாதேடா காளஞ்

சோதி சுசுமேயென் றுதேடா காளஞ்
சொல்லவொண் ணுததென் றுதேடா காளம்.” என்றும்,

“அதுவேகா ணிதுவென்றென் றுரிய னருள்செய்ய
விதுவது வாகுமென் றுந்தீபற
விலக்கணைப் புகுந்ததென் றுந்தீபற.”

என்றும் கூறியவாற்றாற் காண்க.

ஒவ்வோர் போதமும் எத்தகையதாகிய பக்ஞவமுற்
றிருக்க வேண்டியது? பின்னான்று எத்திறத்தார்பாற் சென்று
தஞ்சமென் றடையவேண்டியது? அதன் பின்னான்று அத்
திறத்தார்பாற் சென்று எவ்வாறுழைத்து எவ்வாறு தெளிந்
திருக்கின்ற தெனின், அகத்தும் புறத்தும் காணப்படுவன
வாகிய,

முதலாவது

சர்வமும் தமக்கெனச் சற்றும் பொருளின்றிய ஆரோப
மெனக் கண்டு இவற்றின்மீது முற்றும் விரக்தியுற்று,

உத்தமவாதநூல்.

“அல்லவற்றை நானெனவி லற்பரினு மென்சிறந்தோ
மல்லவற்றைக் கோனெனிலு மங்ஙனமே—சொல்லளவா
வாதிக்கக் சுற்றுணர்ந்தீர் வாயடங்கிக் கேட்டுய்மின்
போதிக்கத் தக்கவார்பாற் புக்கு.” என்றும்,

“தன்னைத்தான் காணிற் றலைவன் றெலைவல்ல
தன்னுருவ மல்லவெலாந் தான்ன்று—தன்னை
யறியாத் தகையதனா லாய்துமுன் வல்ல
செறியன்மி னென்சொல்லே யீங்கு.” என்றும்,

அருளிய இவ்வாக்கியங்களுமன்றி இவைபோன்ற அரிய
வாக்கியங்களையும் நன்குன்னி செ நானென்னும் அப்போத
மானது தன்னை எது நான் எது நானெனப் பலகற்பமும்

தேடியும் காணேனென்னு மாராமையும் அதி தீவிரதர முந்
றிருத்தலும்,

இரண்டாவது

குறள்.

“இழுக்க லுடையுழி யூன்றுகோ லற்றே
யொழுக்க முடையார்வாய்ச் சொல்.”

எனக் கூறிய இவ்வரிய வாக்கியத்திற் குறிக்கப்பட்ட அகம்
புறமென்ப திறந்து தானேதானாகிய ஞானசற்குருவின்பா
லடைந் திருத்தலும்,

மூன்றாவது

தாயுமானவர்.

“கேட்டலுடன் சிந்தித்தல் கேடிலா மெய்த்தெளிவால்
வாட்டமற வற்பவனோய் மாறுமோ—நாட்டமுற்று
மெய்யான நிட்டையினை மேவினர்கட் கன்றோ தான்
பொய்யாம் பிறப்பிறப்புப் போம்.”

என்றருளிய இவ்வாக்கியமும்ன்றி இதுபோன்ற வாக்கியங்
களையும் நன்குன்னிச் சிரவணம் மனனம் நிதித்தியாசன
மட்டில் நில்லாது, மேலே பலகற்பம் சமாதி கூடி சுற்றில்
ஹை அறிவானந்த ஒருமையாகிய சாட்சாத்கார மாதலா
மென்க.

அன்றியும், இப்பரிபாகிகட்கு அப்பரமாசிரியர்கள் நேரிடு
தலையும் அங்ஙனம் நேரிட்ட பின்னான்று அவர்கள் இவர்
களைப் பாதுகாத்தலையும் அங்ஙனம் பாதுகாத்தலுக்கு இவர்
கள் ஒத்திருத்தலையும் திருட்டாந்த பூர்வகமாக உணர்த்துதல்.
இவ்வதிதீவிரதர பரிபாகிகள், கப்பலைச் செலுத்தும் மாலுமி
கள் தமக்குக் கிஞ்சித்தும் எல்லை கரைகாணாது அவ்வகண்ட

சமுத்திரத்திற் கிடையில் திசைதப்பித் திகைதிகைத்து அலை
யும் ஞான்று அவர்களுக்குத் தெய்வகதியாக ஓர் தீவு கண்
கூடாநுற்போல், இவர்கட்குப் பொருளல்லாதவை பொருள்
களாக ஆரோபிதமாய்த் தோற்றினும், அவற்றினுக்கும் தற்
போத மெட்டாமைக்கும் கிஞ்சித்தும் சகியாமல் திகைத்து
அலையும் ஞான்று அவ்வாசிரியர்கள் நேரிட்டு,

கைவல்லிய நவந்தீம்.

“வாராயென் மகனே தன்னை மறந்தவன் பிறந்தி றந்து
தீராத சுழல்காற் றுற்ற செத்தைபோற் சுற்றிச் சுற்றிப்
பேராத கால நேமிப் பிரமையிற் றிரிவன் போத
மாராயுந் தன்னைத் தானென் றறியுமவ் வளவுந் தானே.” என்றும்,

வேதாந்த இலக்கணம்.

“பூர்வசித் தாந்த வடுக்கு நெறியால்
வலித்திழுத் துப்போய் மாறா வாழந்
தெரிக்கவல் லவனாற் றேர்தன் ஞானம்.”

என்றும் அருளியிருக்கின்றபடி அவ்வாசிரியர்கள் தாம் மார்க்
சால நியாயம்போல், அதாவது பூனைகள் தாம் செல்லுமிட
மெல்லாம் தமதுகுட்டிகளைக் கவவிக்கொண்டுபோய் வைத்து
வைத்துப் பாதுகாத்து அவற்றை வளர்த்து விடுவதுபோல்,
இவ்வாசிரியர்கள் தம்மை வந்தடுத்த பரிபாகிகளைத் தாம்
முன்னான்று அகமுக நெறிக்கண் வாச்சியார்த்த லட்சியார்
த்தமாகத் தெளிந்த ஆங்காங்கும் அழைத்துக்கொண்டுபோய்
வைத்து வைத்துத் தானே தானாக்குவிக்க, அங்ஙனமே இப்
பரிபாகிகள் மார்க்கட நியாயம்போல், அதாவது குரங்கின்
குட்டிக் குழாங்கள் தத்தம் தாய் செல்லுமிடங்கடோறும்
அத்தாயைக் கணமும் விடாது சென்று சென்று வளர்ந்து
நிகழுவதுபோல், ஆசிரியர்களது திருநோக்கின்படியே இப்

பரிபாகிகளும் அகமுகநெறிக்கண் கூடவே சென்று சென்று
ஷெ வாச்சியார்த்த லட்சியார்த்தமாகத் தெளிந்து தானே
தானாக இருத்தலுமா மென்க.

இஃது இங்ஙனமிருக்க, முன்னூன்று ஞான சற்குரு
வென இரண்டாகக் கூறியது எற்றுக்கெனின், ஞானனுபவ
மெனவும், தானனுபவமெனவு மிரண்டாக விருக்கின்றதனா
லென்க. இவ்விரண்டனுபவத்துக்கு மியைந்தவர் ஒருவரா
யிருக்கினும், இவ்வொருவரையே ஞானகுரு வெனவும் சற்
குருவெனவும் இரண்டாகப் பிரித்துக் கூறியிருக்கின்றது.
ஞானகுருவெனப் பிரித்த தியானுக்கெனின், ஞானமென்
பது இருவகையின, அவை - போலிஞான மெனவும், உண்
மைஞான மெனவுமாம். அவ்விரண்டுள் போலிஞான மென்
பது இஃதெனத் தெரியாத தம்மைத்தாம் ஞானிகளென
நடிப்பது. அவ்வாறு நடிப்பவர்கள் விடயகதப் பிரத்தியட்
சத்திற் கியைந்த சரியை கிரியை யோகம் என்னும் இம்முன்
றின் மாத்திரம் நன்கழுந்தி முறைபிறழா தொழுக, இம்மட்
டிலே தம்மைத் தீர்ந்த ஞானிகளாக மதித்து நாமரூபங்களைக்
கரைத்தற் கிணங்காது, அவற்றை வினைமுதலாக மயங்கிய
சரித்திரங்களைபன்றி முடிவென்பதுவேறேயின்றெனத் துணி
புற்று, மேல் நிகழும் ஞானமொன் றுண்டென்பவரைத் தாடி
த்துக்கொண் டிருப்பவரும், இச்சரியையாதிக்களில் நன்கழுந்
தினவர்போல் தம்மைக் காட்டிக்கொண்டு வேடத்தாலும்
சொல்லாலும் நடித்துப் பிறபோதையினிடத்தும் கைம்
பெண்களிடத்தும் நன்கழுந்தி ஞானநூல்களையும் மிகக் கற்
றுத் திரிபவருமாம். இங்ஙன மிருப்பவரைக் கள்ள ஞானிக
ளெனப் பிரித்தற்கு அங்ஙனம் ஞானகுருவெனக் கூறினதே
யன்றி வேறன்றென்க.

எனவே, முதற்கண் கூறப்பட்டவர்கள் தீர்ப்பென்ப
தியாதோ அதை வறிய சொல்லாற்றலினாலும், இரண்டாவது

கூறப்பட்டவர்கள் வறியசொல்லோடு வேடத்தாலும் மயக் குபவருமாமென்க. அங்ஙனம் கூறியது இவர்களை நிக்கிரகித் தற்கேனும், அவ்வகையான ஞானகுருவினது ஞானனுபவ மென்ப தியாதெனின்,

ஞானகுருவினிலக்கணம்.

முன்னர் அனைத்தும் சதூர்ஞான்றும் தமக்கெனச் சந் தும் இருப்பென்பதின்றிய மித்தையெனத் தோந்திருக்கி னும், மீண்டு மீண்டும் அவைகள் தோற்றிக்கொண்டேதா னிருக்கும். ஆயினும், அவ்வத்தோற்றங்கள் முன்ஞான்றுபோ லின்றிக் கபிற்றரவு முதலியவைபோல் தோற்றுமாகலின், கன்னற்கட்டியை யூட்டிச் செய்யப்பட்ட பணியாரங்கள் இனிப்பு மயமாவதுபோல், ஷே தோற்றல் மாத்திரமாகிய சீவேசுர சுகத்துக்கள் ஒவ்வொன்றினும் சமாதிக்கண் விளங் கிய தனது ஞானப்பிரகாசத்தைக் கொடுத்துக் கொடுத்துத் திருட்டி யழுந்துந்தோறும், அத்தோற்றங்கள் ஒவ்வொன்றும் கரைந்து கரைந்து பின்ஞான்று அனைத்தும் ஷே தனது ஞா னப்பிரகாசமாகத் தோன்றுமன்றோ? அங்ஙனமில்ங்கும் சுயம் பிரகாசத்தையன்றி அன்னியமாக அணுத்துவமேனு முண் டெனப்படுமோ? இல்லாவுழி, எது அகமென்பதற்குப் பொ ருள்படும்? வேறின்றாகலின், அச்சுயம்பிரகாசத்தையே இது நான் இது நானெனப் பலகற்பமும் கண்டுகண் டின்பாகார மாய்ப் பழகிக்கொண் டிருக்கவேண்டி வருமன்றோ? இங்ஙனம் பழகுவது ஞானனுட்டானமாகலின், இந்த ஞானனுட்டானி களைத்தான் ஷே ஞானகுருவென் றுரைத்திருக்கின்ற தென்க..

இங்ஙனம் விடாது அப்பியாசிக்கு மனுபவம் ஞானமா யினும், இஃது ஐந்துவித அனுபவமா யிருக்கின்றன. அவை க-வது, தனக்கெனப் பொருளின்றித் தோற்றல் மாத்திர

மாக நிகழும் சீவேசுரகற்பனைகள் சின்மாத்நிரமாகக் கரையப் பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன இவை அநாதி மயக்கமாகலின், ஷெ ஞானனுட்டானம் நன்கு நிலைக்குங்காறும் இடையிடையே கரைந்து கரைந்து தோற்றுவது இயல்பாகுமன்றோ? இயல்பாயினும் எது இங்ஙனம் தோற்றுவது? தற்பிரகாசத்தையன்றி யுண்டெனப்படுமோ? படாமைபால், இவையனைத்திற்கும் உபாதானகாரணம் யாதெனப்படும்? தானாகலின் தானே முதற்காரணமாயும், உ-வது, அவ்வாறாயினும், இத்தோற்றங்கள் தானெனப்படுமா? படாததால் இவற்றிற்குத் தான் விலட்சணமாயும், ஈ-வது, இத்தோற்றங்கள் மாறிக்கொண்டே யிருப்பது எதன்பா லெனப்படும்? தன்பா லெனப்படுமன்றோ? ஆகலின் தான் வியாபகமாயும், ச-வது, இத்தோற்றங்கள் காணப்படுவது எதற்கு? தனக்காகலின் தான் சாட்சியாயும், னு-வது, இத்தோற்றங்கள் விளங்குவது யாதினாலெனப்படும்? தன்னாலாகலின் தான் விளக்க வடிவாயும் ஆகின்றன. எனவே, தானென்பது சர்வோபாதானமெனவும் சர்வ விலட்சணமெனவும் சர்வாதாரமெனவும் சர்வசாட்சியெனவும் சர்வப்பிரகாசமெனவும் ஆயிற்று. ஆகவே, இச்சீவேசுர சகத்தனைத்தும் தனது சாயைகளாகலின், - சர்வமும் நானெனவும், இச்சாயைகளுக்கு ஆனி விருத்தி எத்துணை மீக்குநினும் கிஞ்சித்தும் தனக்கின்றாகலின் சர்வாதீதமெனவும், இச்சாயைகளுக்குத் தான் இடமாயிருத்தலின் சர்வாதாரமெனவும், இவற்றைச் சர்வக்ருத்துவமாக நின்றுணர்தலின் சர்வ சாட்சியெனவும், இவையனைத்தையும் விளக்கிக்கொண்டிருத்தலின் சர்வப்பிரகாசமெனவுமாயிருத்தலே, ஷெ முக்கியானுபவமாமென்க.

அங்ஙனமாயின், ஞானகுருவென்னுது சற்குருவெனப் பிரித்த தியாதுக்கெனின்,

இஃது போலிஞானம்.

சிலர் அஞ்ஞானமென்பது முழுதும் நசித்தற் கியைந்த அபரஞானமெனவும் பரஞானமெனவும் திரஞானமெனவும் மூன்றுண்டெனக் கூறி, அவற்றுள் திரஞானத்தைக் கேட்டு மறியாமலும், ஷே பரஞானனுபவ மின்றியும், அப்பரஞானனுபவத்திற்கு எதிர்மறையான ஓர்வித ஞானனுபவத்தை யெய்தி (அதாவது கிஞ்சித்தும் அஞ்ஞானமென்பது நசிப்புறது நீங்கியதுபோலிருக்கும் ஞானம்) இந்த ஞானத்தினால், மோட்சானுபவிகளைப்போல், (அதாவது ஞானஞ்ஞானரகிக நிரதிசயானந்தானுபவிகள் போலிருந்து) அடுத்தவரது அஞ்ஞானாதிகளை யகற்றற்கு இவ்வஞ்ஞானாதிக ளகலாத வேதபாகிய அந்த ஞானனுபவத்தாலும், அவ்வனுபவத்திற் கியைந்த வேதபாகிய சுருதிகளாலும், (அச்சுருபினளாவது சதூர்த்தச வித்தைகளாகிய சத்பிரமாணங்களுக்கு மிணங்காதவைகள்) அஞ்ஞானாதிகளை மறையச் செய்பவர்களும், இங்ஙனமாகிய ஞானனுபவ ஆதரவு சற்றுமின்றி வேதபாகியமான ஷே சுருதிகள் மாத்திரத்தாற் பிறரை மயக்கி வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களுமாகிய இவ்விருபட்சத்தாரும் தீரந்தானுபவிக ளன்றெனக் களைதற்கு ஷே சற்குருவெனக் கூறினதேயன்றி வேறன்றென்க.

அஞ்ஞானமென்பது சற்றும் நசிப்புறாது அகன்றது போலிருக்கும் ஞானனுபவமென்ப தியாதெனின்,

ஓழ் விலோகீகம்.

“சாணு மறிவுநீ காட்டறிவு நாமவற்றைக்
காணக் கழலுங் கழற்றியிலே — நாணி
நமைத்திரும்பிப் பாராதே நான்ருனென் னாதே
யமிழ்த்துகர கம்போனிற் பாய்.”

என்றும்,

“வதுவைச் சடங்கதனை மைதுனமாக் கொண்ட
புதுமைச் சிவானந்தம் போதும்—பதையா
விளக்கொளியி லெண்ணெய் வியாபியா னுற்போற்
கொளக்கொடுத்தல் சத்தியமாக் கொள்.”

என்றும் கூறியிருக்கின்றது.

தத்துவங்கள் ஒவ்வொன்றையும் ஆத்மாவானது நான
ன்று நானின்றென நியதி களைந்து களைந்து சென்று தனிப்
பட்டிருக்கும் முடிவில், எஞ்ஞான்றும் அறிவுக்கறிவாய் நின்
றிலங்கும் திருவருளானது வெளிப்பட்டு, முன்ஞான்று
தனிப்பட்டிருந்த ஆத்மாவை அபத்தை இழுக்கும் காந்தம்
போல் இழுத்து, தனக்காதார குணியாகிய சிவவியாபகத்
தில் கடலின்கண் கடமானது அமிழ்ந்துவிடுவதுபோல் அமி
ழ்ச்செய்து, பின்னர் விளக்கொளியில் எண்ணெயானது வியா
பித்து அவ்விளக்கொளிக்குத் தான் உணவாய்விடுவதுபோல்,
ஷை சிவத்தி லழுந்திய இவ்வாத்மா அச்சிவத்திற்கு உணவாகு
மாறு செய்விக்கின்றது ஷை திருவருளெனக் கூறுகின்றதன்
றோ? இவ்விருகவிகளும் சித்தாந்த பட்சம் க-வது, ஷை
முதற்கவியில் சலவியாபகத்து ளொடுங்கிய கடப்பொருளா
னது அச்சலத்துக்குத் தான் வேறுபொருளா யிருக்கின்றது
போல், சிவத்துளொடுங்கிய சீவப்பொருளானது அச்சிவத்
துக்குத் தான் வேறு பொருளா யிருக்கின்றது. இதனால்,
முத்தியென்பது இரண்டறக் கலத்தலென்பதெங்கே? இன்
ருகலின், அத்துவிதமென்பது விருத்தமாகின்றதே! சிவமும்
ஆன்மாவும் பிரிவற்றிருக்கும் ஐக்கானுபவமே ஒன்றெனவும்
இரண்டெனவும் படாத அத்துவித முத்தியென்பதெனின்,
சிவமுமான்மாவும் அனாதி இரண்டாகலின், முத்தியில் ஒன்
றல்லவென்பது உண்மையே! அதனோடு இரண்டு மல்லவென்
பது எங்ஙனம் கூடும்? பிரிவற்றிருத்தலே இரண்டென்ப

தல்லவெனின், கதிரொளியில் விளக்கொளி இரண்டுபடாதிருக்குமாயின், சிவவொளியில் சீவனாகிற சிற்றொளி இரண்டுபடாதிருக்கும். கதிரொளி மிகுதியில் விளக்கொளி தோன்றாதிருக்கில் அவ்விளக்கொளி வேறன்றெனப்படுமோ? இதுபோல், சிவப்பிரகாசத்தில் சீவ சிற்றொளியானது தோன்றாதின, சீவன் வேறன்றெனப்படுமோ? சிவமும் ஆன்மாவும் அனாதி இரண்டாகலின் அவ்விரண்டும் கலந்த ஞானமும் கலக்காஞானமும் இரண்டென்பதற்கு முரணென்கிறீர்? இன்னுகலின், அத்துவிதமென்பது அடாதென்பதாயிற்றென்க.

ஐ இரண்டாவது கவியில் விளக்கொளியில் வியாபித்த எண்ணெயானது அவ்விளக்கொளிக்குத் தான் உணவாகிய பின்னர், எண்ணெயென்பது அணுவணுப் புகைவடிவாயெழுச்சியுற்றுச் சூனியமாகிப் போகும்ன்றோ? அதுபோல், சிவத்திலொடுங்கிய ஆன்மாவானது அச்சிவத்தில் வியாபித்துப் பின்னர் அதற்குத் தான் உணவாகிய ஞானமும், ஆன்மாவென்பது உண்டெனப்படுமோ? படாதாகையால், இவ்வான்மா அநித்திய விலக்கண மேற்பனமன்றி அனாதி நித்தியமெனக் கூறியிருப்பதும் பொய்ப்பட்டுப் போகின்றதென்க. அன்றியும், சிவத்தோடு ஏகமாதற் கியைந்த ஆன்மப் பொருளானது தான் அனாதியாயுள்ள பாசத்தை நோக்குங்கால் சத்தெனவும், பதியை நோக்குங்கால் அசத்தெனவு மாகின்றது. இவ்வான்மா பாசநோக்கிற்சத்தாயிருக்குங்காலும் அசத்தெனப் படாமலும், பதிநோக்கில் அசத்தாயிருக்குங்காலும் சத்தெனப்படாமலு மாகின்றதாயின், இதற்கு இவ்விரண்டுள் எதுவா யிருக்கு மிருப்பு மாறாத நிலையெனப்படுமோ? பதியின்கண் அசத்தாயிருக்குமிருப்பே நிலையெனப்படுமெனின், முன்னான்றுபாசத்துள் சத்தாயிருந்த இருப்பு நிலையாயிற்றோ? பின்னான்று பதியுள் அசத்தாயிருக்கு மிருப்பு நிலையெனப்

பட? அனாதியாயுள்ள பாசவசமே நிலையாவுழி, இடை
ஞான்று வாய்க்கும் அருள்வசமோ நிலைத்திருக்கும்? அன்றி
யும், ஆன்மா சதசத்துப் பொருளாயின், இவ்விரண்டு எதிர்
மறை நிலைமையும் எங்ஙனம் அபேதமாயிருக்கும்? சத்துள்ள
ஞான்று அசத்தும் அசத்துள்ள ஞான்று சத்துமின்றி அன்
னியோன்னியாபாவ மாகின்றன. ஆகவே, ஆன்மாவென்ப
தற்குப் பொருளெங்கே? ஓர் பொருள் சத்தாயும் அசத்தாயு
மிருப்பதுண்டோ? இராதே! ஓர்முதல் ஓரவசரத்தில் சத்
தைப்போலும் மற்றோர் அவசரத்தில் அசத்தைப்போலு
மிருப்பதுதான் முறையெனப்படும். எங்ஙனமெனின், அனு
பவத்தை நோக்கச் சத்தாயும் ஆராய்ச்சியை நோக்க அசத்
தாயு மிருப்பது. அங்ஙன மிருப்பது அநிர்வசனீயமென்ப
ரறிஞர். அஃது யாதெனின், கயிற்றரவு கானல்நீர் கனாக்கா
ட்சி போன்ற, அசத்தும் புறத்தும் விடாது காணப்பட்டுக்
கொண் டிருக்கும் நாமரூபங்களாமென்க.

அவற்றுள், ஒன்றை யூகிக்குதும். ஆடையானது உடுத்த
தல் முதலிய அனுபவத்தை நோக்குழி உளதாயும், அதனை
யாராய்ந்து நூற்பொருளை நோக்குழி இலதாயும் முடிவின்
றது. இங்ஙனமே சர்வமும் ஆகின்றன. ஆன்மாவென்பது இவற்
றைப்போலாயின், அநிர்வசனீயமாகுமே! அன்றியும், ஆன்மா
சதசத்துப் பொருளாயின், சத்தும் அசத்தும் சேர்ந்திருக்
கும் சேர்க்கையாம். அச்சேர்க்கை விகாரமெனப்படும். அவ்
விகாரம் ஒன்றன்கூட்ட விகாரமும் திரிபினாக்க விகாரமு
மன்று, பலவினீட்ட விகாரமாகின்றது. ஆகவே, அது தோற்
றல்மாத்திரமும் சொல்மாத்திரமுமா? அல்லவே! ஏனெனின்,
ஓர் முதலன்றாகவினென்க. இங்ஙனமிருக்க, முன்னான்று
திருவருளானது தத்துவங்களை யெல்லாம் ஈது ஈதென அறி
வித்தவாறு இவ்வான்மா அத்தத்துவங்களுள் ஒவ்வொன்றை

பும் தனதுருவ மன்றெனச் செல்லுழி, இங்கே அன்றென்ப
தற்கு எதிர்மறை யென்பது எதுவெனப்படும்? ஆம் என்ப
தன்றோ? அவ்வாமென்பதற் கியைந்திருப்பதியாது? மேலி
ருந்து இவ்வான்மாவை இழுத்துச் சிவத்தோடு கலக்கச் செய்
பும் திருவருட் பிரகாசமெனின், ஷெ தத்துவங்களைக் களை
ந்து செல்வது எது? ஆன்மாவன்றோ? அவ்வான்மா நா
னல்ல நானல்ல வென்றன்றோ செல்வது? நான் அல்லவெனச்
செல்லும் ஈற்றில் நான் ஆமெனப்படுதற் கியையவேண்டு
மன்றோ? இத்தத்துவங்களை நானல்ல நானல்ல வென்று
வகாது திருவருளல்ல திருவருளல்லவென்று வகியிருக்கின்
ஈற்றில் நானும் நானாமென்பதற் கியையாது திருவருள் ஆம்
திருவருள் ஆம் என்பதற் கியையுட். அங்ஙனமின்றி, இவற்றை
நானல்ல நானல்ல வென்றேகுவதால், ஈற்றில் நானும் நானா
மெனப் பொருள்படுதற்கு முரணென்னை?

ஆராய்ச்சியில் தத்துவங்கள் நானல்லவென்பதனால் அந்
தத்தில் விளங்கிய அச்சிற்பிரகாசம் நானென்பதாகின்றதே!
அன்றியும், ஷெ தத்துவக் குழாங்களை நீ அன்று நீ அன்றெ
னச் சென்றாலன்றோ ஈற்றில் நீ ஆம் நீ ஆமென்பதற்கு அக்
திருவருள் இயையும். அங்ஙனமில்லையே! தத்துவக்குழாங்களை
நானன்று நானன்றென நியதி களைவதியாதுக்கு? நானென்ப
தற்கு உள்ளீடா யிருக்கும் திருவருளை ஆமெனக்கண் டொர்
தற்கெனின், நானென்பதல்லாததை நான் அன்றெனக் களைந்
துழி ஈற்றில் நானென்பதற்கு எப்பொருள் இலட்சியமா யி
ற்று? வெறும் சொல்மாத்திரமா யிருக்கும் பொருளா யாகி
ன்றதன்றோ? சொல்மாத்திரப் பொருளன்றெனின், கற்பனை
களாகிய கயிற்றரவு கானல்நீர் முதலியவைகள் அனர்த்தமாக
இருந்தும் தோற்றுகின்றதாகலின், ஷெ திருவருளைப்போல்
நானென்பது இருப்பா யிருக்கின்றமையால் ஏன் தோன்று

மற்போகும்? எனக்கு நான் தோன்றாதுழி, அயலாகிய திரு வநு ளிலட்சியத்தை ஏற்கவேண்டுமென தென்ன? என்னை நான் கண்டன்றோ அங்ஙனம் கண்ட என்னைக்கொண்டு யான் மேலே யிருக்கின்றதைக் காணவேண்டும்? முன்னான்று என்னை நான் காணாது மேலேயிருக்கின்றதைக் காணவேண்டு மென்பது மிக்க அறியாமை யென்ற லென்னை? மேலே யிருக்கும் அயல் இலட்சியம் வேண்டுவதெனக் கூறின், இதுகாறும் அயலாகிய நாம ரூப இலட்சியத்தை என் ஏற்க வேண்டுவதெனின், அறியாமையினால் அங்ஙனம் ஏற்றமை யினாலன்றோ இன்னான்று விவேகத்தால் நானெனெனக் களை ந்து செல்லவேண்டுவ தாயிற்று.

ஆகவே, பின்னான்று அயலை நானென மயங்கிய நானெ ன்பதியார்? நானென்பதியார்? எனப் பன்னான்றும் பழகிப் பழகி இலட்சியப்படக் கண்டுணர வேண்டுமன்றோ? அங்ங னம் நானென்பதைக் கண்டுதெளியாது, ஒன்றை நானெனெ னக் களைந்து மற்றொன்றை நீ ஆமெனக் காண்கிறதற்கா? அல் லவே? நானன்று நானெனென அவ்வப் பாவத்தை விட் டுச் செல்வது எத்துணைக் கட்டமெனப்படும்? இத்துணைக் கட்டமுற்றுச் சென்றதனால் ஈற்றில் தன்னை விட்டு விட்டு அருளென்றும் பரையென்றும் ஆனந்தமென்றும் அதீத மென்றும் மோசம்போய் விடலாமோ? இம்மோசம் ஒருவன் குளிக்கப்போய்ச் சேற்றைப் பூசிக்கொண்டதுபோ லன்றோ இருக்கின்றது? தன்னாற் களையப்படும் தத்துவக் குழாங்கள் தன்னையன்றி இன்னெனத் தெளிந்து செல்லின், ஈற்றில் தன்னாற் பற்றப்படும் அருளென்பது தன்னையன்றி யுண் டெனப்படுமோ? முன்னான்று தத்துவக் குழாங்களையும் தன்னையும் உண்டென ஏமாந்து விட்டத லாலன்றோ, பின் னான்று ஈற்றில் விளங்கிய தன்னை அயலென நன்கு ஏமாந்

ஊ மோசம்போய்விட நேர்ந்தது ? தன்னை உழைப்பின்றிய
மூடதிசைக்கண்ணும் அவ்வுழைப்பு முதிர்ந்த விவேகதிசைக்
கண்ணும் ஏமாந்துவிட்ட கொடுமையினாலன்றோ இன்னும்
நன்கு ஏமாந்து மோசம்போய் விடுதற்குக் காரணமாகத்
தன்னை வாச்சியார்த்த இலட்சியார்த்தமாய் விளக்கிவைத்த
ற்கு மிக்க ஆபத்தமாயிருக்கின்ற அனாதியாகிய வேதமாதாவை,
விபசாரி யென்றும் அவிசாரி யென்றும் மயக்கியென்றும்
மோகியென்றும் பிரேதமென்றும் பசுவென்றும் வறுமை
யென்றும் இவ்வாறே அனேகமாக ஐந்துகொண்டு வருகிற
தற்கிடனாயிற்று. அன்றியும், தன்னால் தானன்றெனக் களை
யப்படும் அயலனைத்தையும்,

சோநுபசாரம்.

“நாமா யிருந்தோமு நாமேநா மல்லவாப்
போமாறு போகும் பொருளுநாம்—யாமத் துத்
தானே யுறங்கிச் சகத்துருவாய்த் தோற்றிவிழித்
தானே யவன்டோலத் தான்.”

என்றருளியபடி காரணகாரிய முதலிய அபேதவாதம் ஐந்தா
லும் ஆராய்வுழிக் காரியப்பொருளாய் முடிகின்றதன்றோ ?
முடியவே, இக்காரியங்களுக்கு உபாதான காரணம் யாதாய்
முடிகின்றது ? ஆராய்ந்து நின்ற நானென்பதன்றோ ! அங்
னாமாயின், ஆராயப்பட்ட அனைத்தும் எதனது காரியமா
கின்றன ? ஆராய்ந்துநின்ற தனது காரியங்களன்றோ ? தனது
காரியங்கள் தன்னைத்தவிர உண்டா ? இன்றெனின், தான்
மாத்திரமன்றோ இருப்பா யிருக்கின்றது ? இருக்கவே, ஷே
ஆராய்ச்சி முடிவில், பூதவிருளைக் கெடுத்தெழுகின்ற அருண
னுதயம்போல், இவ்வாணவாதி அஞ்ஞானவிருளைக் கெடுத்
தெழும் ஒப்பற்ற சொப்பிரகாசம் யாதெனப்படும் ? தற்பிர
காச மெனப்படும்ன்றோ ? அதனோடு எழுகின்ற ஆனந்தம்

என்ன ஆனந்தமெனப்படும்? தானானந்தமெனப்படும்ன்றோ? ஆங்கு நானென்றிலங்கும் போதமானது என்னபோத மெனப்படும்? தற்போத மெனப்படும்ன்றோ? ஆங்கு இதராகார மென்பது கிஞ்சித்துமின்றி யிருக்கின்றமைபின் (அதாவது விடயாகார மெனப்படுவது) அஃது என்ன ஆகாரமெனப்படும்? ததாகார மெனப்படுமன்றோ? (அதாவது தத்பாவ மெனப்படுவது) இத்ததாகாரம் ஞானனுபவமாகலின், என்ன ஞான மெனப்படும்? தத்ஞான மெனப்படும்ன்றோ? அத் தத் ஞானத்தையன்றி அபலென்பது தோன்றுமோ? ஒவ்வோர் ஞானம் தோன்றினும் பொருளுண்டா? இன்றாகலின், சர்வமும் என்னமய மெனப்படும்? தன்மயமெனப் பொருள்படுமன்றோ? ஒன்றையொன்றாக உணர்தலும் ஒன்று ஒன்றாகத் தோன்றுதலும் உள்ளதை உள்ளதாக உணர்தலும் உள்ளது உள்ளதாகத் தோன்றுதலுமாகிய பிரவிர்த்தி நிவிர்த்தியென்னும் இப்புடை பெயர்ச்சிகள் எதன்பாலது? தன்பாலதாகலின், தற்செய லெனப்படும்ன்றோ? இங்ஙனம் யாவும் தானாயிருக்கின்றதால் ஷே தற்காரிய மெனவும், தற்பிரகாச மெனவும், தானானந்த மெனவும், தற்போத மெனவும், ததாகார மெனவும், தத்ஞான மெனவும், தன்மய மெனவும், தற்செய லெனவுமாகிய இந்நிலைகள்விளங்க, ஷே த மாதா உணர்த்தியிருக்கின்றது. இங்ஙனமிருக்கு மிலக்கணங்கள் தன்னுடைய தென்றுழைத்துத் தெளிதற் கியையாததில், பதின்மர்கதைக்கணங்க முழுதும் தன்னை விட்டுவிட்டுத் தற்காரியத்தை மாயாகாரியமெனவும், தற்பிரகாசத்தை அருட்பிரகாச மெனவும், தானானந்தத்தை அருளானந்த மெனவும், தற்போதத்தை அருட்போதமெனவும், ததாகாரத்தை அருளாகாரமெனவும், தத்ஞானத்தை அருண்ஞானமெனவும், தன்மயத்தை அருண்மயமெனவும், தற்செயலை அருட்செயலெனவும் முழுதும் முன்னிலை படர்க்கைப் பராக்காயிற்று.

இத்துணைப் பராக்கும் தன்னைவிட்டு ஏமாந்து விடுதற்காயிற்று. இதனால் அறிஞர்கள்,

சோநுபசாரம்.

“எது சிவா னந்தமோ வேதுசிவா காரமோ
வேது சிவன்செயலென் றெண்ணுதே—யேதும்
பிறிவாகா வொன்றாகாப் பேதமா காத
வறிவா நிறைவே யது.”

எனக் கூறியிருக்கின்றனர்.

இங்ஙனம் கூறிய வேதமாதாவைக் கிஞ்சித்தும் முகராது, இந்துக்களை முழுதும் அஞ்ஞானிகளென்றும் தாம் முழுதும் ஞானிகளென்றும் மயங்கிய கிறிஸ்தவர்கள் போலும், இவ்விந்துக்களது ஆசாரங்களுக்கு நேர் எதிர்மறையாக மயங்கியிருக்கும் மகமதியர் போலும், காலதேசவஸ்து பரிச்சேதமின்றி விளங்கும் அத்வைத பரமஞானிகளை மர்யாவாதிகளெனவும், முத்தியிலும் அம்மாயையை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கின்ற தாம் அருண்ஞான வாதிகளெனவும், இன்னும் பிறவுமாகத்தாடித் துவருவது என்னகொடுமை யெனப்படும்? மாயாவாதிக ளென்பவர்கள்,

சோநுபசாரம்.

“சிற்சொருபந் தானே செகசொருப மானவெலாந்
தற்சொருப சாரமாய்ச் சாற்றுவே—பொற்சொருப
மச்சுருவாம் போல வதுவதுவாத் தோற்றுமொரு
சொற்சொருபந் தானே துணை.”

என்றும்,

“பூதாதி யைந்தும் பொறிபுலன்க ளெல்லாஞ்சித்
தேதாதி யந்தமவை யெல்லாஞ்சித்—தோதரிய
கற்பனையுஞ் சித்தனைத்துங் காண்பானுங் காட்சியுஞ்சித்
தற்பமும்வே நில்லாமை யால்.”

என்றும்,

ஞானவாசிட்டம்.

“பொருகடலிற் றிரைமுதலாப் பிறந்த வெல்லாம்
புனலாகி விளங்காமற் புழுதி யாமோ
வொருபொருளாம் பிரமமாத் திரமே யல்லா
லுபயமெனுங் கற்பிதப்பே ரொன்று மில்லை
யெரியிடத்திற் சூடுமாத் திரமே யல்லா
லு லிரண்டிண்டோ வவ்வனகபோ லென்று மொன்றாஞ்
சரியைகிரி யாயோக பதத்தின் முற்றிச்
சாதனங்க ணிறைந்தவர்க்கே சாற்றல் வேண்டும்.”

எனத் தெளிந்தவர்கள்தானா? அல்லவே! அன்றியும், இங்
வனம் தெளிந்திலங்கும் தானானுபவிகள் மாயாவாதிக ளன்றெ
ன்று அனந்த உபநிஷத்துக்களும் கீதைகளும் புராணேதிகாச
முதலிய சதுர்த்தச வித்தைகளும் கோஷ்டித்திருப்பதைப்
பலரும் கண்டுபிடித்து உணர்தற்கு மிக்க அரிதா யிருக்கின்ற
தால், அப்பலரும் இம்முடிவாகிய சித்தாந்தத்தை நுகருகிற
தற்கும் சிலர் ஷே பராக்காகிய கள்ள நெறிகளிற் சென்று
துடுக்காகப் பேசுகிறதை இனிப் பேசாவண்ணம் அநேகர்
தமது மிக்க கருணையினால் ஷே சதுர்த்தச வித்தைகளிற்
பூரித்திருக்கின்ற தானானுபவ ரசத்தை நவநீதமாகத் திரட்டி
அநேக அனுபந்தமாக அரிய நூற்களை அனேக யுத்தி யனு
பவங்களோடுவிளக்கியிருக்கின்றனர். இவற்றையேனும் உணர
வேண்டுமன்றோ? இங்ஙன முணராது பிடிவாதமும் அபிமா
னமு முற்றிருக்கின், ஆரம்பத்தில் சர்வமும் தற்காரியமெ
னப்படுமோ? பட்டாவுழி, ஏனைய தற்பிரகாசம் தானுந்த
முதலிய அனுபவங்கள் எங்ஙனம் வாய்க்கும்? வாய்க்காதா
லின், அறிஞர்கள் வேதபாகியமான நெறிகளைத்தும் குறு
க்குவழிகளெனப் பலரும் நன்கு கருதுமாறு,

தத்துவராயர் அடங்கன் முறை.

கூழ் வார்ப்பு.

“ஞானம்போலச் சிலசொல்லி
நாடற்கரிய முத்தியினுந்
தானுஞ்சிவமும் பாசமுமாஞ்
சைவப்பேய்க்கும் வாரீரே.”

என்றும்,

“வேதாகமங்கள் சொன்னபொருண்
மெய்யேயறிவார் போன்றிருந்து
பேதாபேதஞ் சாதிக்கும்
பெரும்பேய்தனக்கும் வாரீரே.”

என்றும்,

“படித்துமறைகள் பொருள்படுத்திப்
பயனினெட்டிப் பாராமீத
வடித்தகிளிபோல் வருமாயா
வாதப்பேய்க்கும் வாரீரே.”

என்றும்,

சிவஞானவள்ளலார்.

“ஒன்று யுலகனைத்து மானாரென் றப்பமுனி
பொன்று மொழியாற் புகன்றிருக்கக்—குன்றுத
முத்தியினு மும்முதலு முண்டென் றுரைத்தலெவன்
பித்தமுறுஞ் சைவாரீ பேசு.”

என்றும்,

“ஒசை யொலியெல்லா மானாய்நீ யென்றபினர்ப்
பேச விரண்டுண்டோ பேய்ச்சைவா—வாசையெல்லா
மற்றவிட முத்தி நிலையோ வந்தெல்லா
முற்றவிட முத்திநிலை யோ.”

என்றும்,

ரிபுகிதை மகாவாக்கியம்.

“அற்பமுமே யறியாத ஓலமா மூட
ரத்துவித மேதறியார் வெறும்பொய் யான
கற்பிதமாந் துவிதமதே யுண்மை யென்று
கழறுவரம் மாமூட ருடனே யென்று

மற்பமுமே பேசுவொண தன்னே ருக்கோ
ரணுவேனு மளிக்கவொண தவரைக் கண்டாற்
சொற்பமுமே வணங்கவொண தவரைந் நாளுஞ்
சுத்தமகா மூடரென்றே யுரைத்தல் வேண்டும்.” என்றும்,

இங்ஙனம் அனேகரும் நன்கு உறுத்தியிருக்கின்றார்கள்.
இவற்றால் மாயாவாத மென்பது யாதெனப் படுகின்றது?
பொருளல்லாததைப் பொருளாக உணரும் அனுபவமன்றோ?
அதாவது,

குறள்.

“எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு”

என்னும் அனுபவத்துக்கு எதிர்மறையா யிருக்கின்றது. அவ்
வனுபவம்,

“எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொரு
ளப்படி காண்ப தறிவு.”

என்னும் தகையது. இங்ஙனம் கூறிய அனுபவத்தையன்றி
மாயாவாத மென்பது வேறிருக்கின்றதா? இல்லையே!
அன்றியும்,

உத்தமவாதநூல்.

“கிளைவழி போகிற் கிடைக்குமுள் கள்ளர்
களைந்து பெருவழி காணி—லுளைவுறுமோ
வில்லையுண் டென்னன்மி னெல்லா மவசரமே
யல்லவிது வத்துநிலை யாம்,”

என்று கூறியிருப்பது யாதுக்கு? முன்னிலை படர்க்கை
யாகிற பராக்கிற் செல்லாதிருத்தற்கன்றோ? முன்னிலை படர்
க்கையாகச் செல்லவேண்டாவோவெனின், கர்மோபாசன
கூண்ட மிருப்பது யாதுக்கு? இதுகாறும் கூறிப்போந்த கிளை

மார்க்கப் போலியானுபவிகள் மீக்கூர்ந் திருக்கின்றமையால், இவர்களைக் களைதற்காக முன்னூன்று சற்குருவெனத் தானுபவிகளைப் பிறித்துக் கூறவந்ததென்க, அத்தானுபவ மாவதியாதெனின், சர்வம் என்கிற ஆரோபிதமிருப்பதனால் நானென்கிற போதம் சர்வம் சர்வாதாரம் சர்வாதிட்டானம் சர்வசாட்சி என்னும் இவை முதலியவைகளாகத் தன்னை யனுபவித் தின்புறுதல். அங்ஙன மின்புறுதல் ஞானனுபவ மென்பதாயிற்று. அவ்வாரோபிதம் இல்லாவுழி, அஞ்ஞான்று நானென்கிற போதம் எங்ஙன மிருக்கின்றது? நிராதாரமாகியும் நிரந்தரமாகியும் குணதீதமாகியும் சுவானுபவாதீதமாகியும் தானே தானாகியு மிருந்திலங்குகின்றதன்றோ? இங்ஙன மிருக்குமிருப்பே ஷே சற்குருவின் அனுபவமாமென்க.

ஞானனுபவம் தானுபவ மிரண்டனையுமுள்ள அனுபவிகளையடுத்த சாதகாதிகாரி, இவர்கள் திருச்சந்நிதானத்திற் கேட்டுக்கொள்ளும் விண்ணப்பமாவ தியாதெனின், ஐயனே! முன்னூன்று கிரியாகாண்டத்திற் கட்டுண்டு, இத்தேகபோகங் களை யானெனதென்னும் அகங்கார மமகாரங்கள் கிஞ்சித்துங் குன்று தொழுகிவந்ததும், பின்னூன்று உபாசனாகாண்டத் திற் கட்டுண்டு ஷே தேகபோக அகங்கார மமகாரங்கள் இறக் காது, அவை குன்றுமாறு செய்யவேண்டிய கருமமனைத் தும் ஈசரார்ப்பணமாகமுடித்துவந்ததும் நானென்பதாகலின், அந்த நானெனப்படுவதியாது பொருளெனக் கண்டுகண் டின்புறுகின்றது? அந்நான் அவத்தாத் திரயங்களுள் சாக்கிரா வத்தை நானா? அன்றிச் சொப்பனாவத்தை நானா? அஃது மன்றிச் சுழுத்தியவத்தை நானா? சாக்கிராவத்தை நானென்பது பஞ்சபூதாம்ச இத்தூல சரீரமும், சொப்பனாவத்தை நானென்பது மனோவிகற்பமாகிற சூக்கும சரீரமும், சுழுத்தி அவத்தை நானென்பது அந்தகாரமாகிய சூனிய சரீரமும்

ஆகின்றன. ஆகவே, நானென்பதற்குப் பொருள் யாதெனத் தெளிவுற்றிருக்கின்றது? நான் கல்விகேள்விகளில் எத்துணை வல்லவனாயிருந்தும், தேவரீர்போல்வார் நீயாரெனவும் இது காரும் நீ யெய்தியது எதையெனவும் வினவில் அதற்கு நான் என்னவென் றுரைப்பேன்? அகத்தும் புறத்தும் ஆராய்வுழி அனைத்தும் கற்பனைகளாக இருக்கின்றனவே! இதுகாரும் எய்தியது யாதுமில்லையே! என்னை நான் கண்டவிடத்தன் றோ யான் எய்தியது இஃதென நன்கு விளங்கும்?

உபாதித்திரயங்களையன்றி நானென்பதற்குப் பொருள் இனையதெனப் பரோட்சமாகவேனும் இதுகாரும் கிஞ்சித் தும் முகர்ந்ததில்லையே! நான் நானென்று விடாது குளறிக் கொண் டிருக்கின்றேனே! இக்குளறல் சற்றும் வெட்கமில்லா மையாயினும், இதற்குமேல் ஒவ்வொரு கற்பனையிலும் தலையிட்டுக்கொண்டு நான் இன்னான் நான் இன்னானெனக் குளறிக் கொண் டிருத்தல் எத்துணை வெட்கமில்லாமையென்பன்? இத்துணை வெட்கமில்லாமையை உள்ளத்திற் சற்றும் கருதாது ஏமாப்புற்றிருத்தல் என்னவெனப்படுகின்றது? அடியேன்பால் கல்வி கேள்விக ளிருத்தலில் அடியேன் போல்வாரால் வல்லவெனனவும், நல்லவெனனவும் மதிப்புற்று மதிப்புற்று முற்றுங் கெடுதியுற்றேனே யன்றி, அறிஞர்களால் கிஞ்சித்து மதிப்புற்றேன் அல்லவே! அவர்களுக்கு அடியேன் முற்றும் இழிந்தோனா யிருப்பதுபோலும், அடியேனுக்குப் பிறர் இழிந்தோராயிருப்பதுபோலும், அடியேன் முற்றும் இழிந்தோனா யிருக்கின்றது அடியேனுக்கே நன்கு பட்டாலன்றோ அதுமுதல் அழுக்காறு புறங்கூறல் முதலிய கெடுதிகள் சிறுகச் சிறுகக் குன்றி, விடயக் கைப்புந்தோன்றி, அகமுகநெறிக்கட் செல்லுதற் கியையும்? ஒவ்வொரு கற்பனையையும் பொருளாகவே மயங்கி மயங்கி அவ்வவற்றின்கண்

ஊம் நான் நானென முந்தும் இவ்வகந்தையானது எத்திசைக் கண்ணும் தலைகாட்டா தொழியுமாறு அடியேனைத் திருத்த வேண்டுவது எவ்வாறோ அவ்வாறு திருத்தல் செய்து, மகாவாக்கியமென்பது யாதோ அதனை அனுக்கிரகித்து, அடியேனைத் தெளிவிக்கவேண்டுமென வினவிப்பணிகின்றதாமென்க. அங்ஙனம் பணிந்துநிற்கும் மாணாக்கனுக்கு அம்மகாவாக்கிய பேதங்களைக் கூறுதல்,

இஃது மகாவாக்கிய நிருபணம்.

இம்மகாவாக்கியானுபவம் யாதெனின், விதிவாக்கியம் நிடேதவாக்கியம் அவாந்தரவாக்கியம் ஆப்தவாக்கியம் என நான்காம். இந்நான்கும் வாக்கியமாயினும், இறுதியிற் கூறிய ஆப்தவாக்கியமே மகாவாக்கிய மெனப்படுவதாம். அஃது ஞானஞ்ஞானரகித அகம்பொருளென்னும் சத்த சைதன் னியம் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோற் றேன்ற விளக்குவ தால் மகாவாக்கிய மெனப்பட்டது. இஃதே சித்தார்த்த போ தக வாக்கியமெனவும் பொருள்பட் டிருக்கின்ற தென்க. சித் தார்த்த போதகமென்பா னேனெனின், சத்தாசாமானிய மென்னும் உறுதிப்பொரு ளாகலினென்க. உறுதிப்பொரு ளென்பது கூடஸ்த பிரமைக்கிய மெனற்பாலது. ஞானகாண் டத்தில், இவ்வாக்கியப் பொருளொன்றே நான்கு வேதங்களி னிறுதிக்கண் நான்கு விதமாக வந்திலங்குகின்றது. எவ்வெவ் வேதத்துக் கெவ்வெவ் வாக்கியம் நிகழுவதெனின், இருக்கு வேத ஐத்திரிய உபநிஷத்தில் பிரக்ஞானம் பிரமமெனவும், எசுர்வேத தைத்திரிய உபநிஷத்தில் அகம்பிரமாஸ்மி யென வும், சாமவேத சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தில் தத்தொமசி யெ ன்வும், அதர்வணவேத மாண்டேக்கிய உபநிஷத்தில் அயமான் மாப்பிரமமெனவு முண்டாயினவென்க, இவ்வரிய நான்கு

வாக்கியங்களுள் சிவபதம் நான்கும் சீவபதம் ஐந்தும் சொருப பதம் இரண்டும் ஆகிய பதினொரு பதங்க ளிருக்கின்றன.

அவற்றுள், சிவபதம் நான்கும், முதல் வாக்கியத்தின் கடைக்கண் பிரமபதமொன்றும், இரண்டாவது வாக்கியத் தின் இடைக்கண் பிரமபதமொன்றும், மூன்றாவது வாக்கிய த்தின் முதற்கண் பிரமபதமொன்றும், நான்காவது வாக்கிய த்தின் கடைக்கண் பிரமபதமொன்றுமாக இருக்கின்றன. சீவ பதம் ஐந்தும், முதல் வாக்கியத்தின் முதற்கண் பிரக்ஞான பதமொன்றும், இரண்டாவது வாக்கியத்தின் முதற்கண் அகம் பதமொன்றும், மூன்றாவது வாக்கியத்தின் இடைக்கண் தொம்பதமொன்றும், நான்காவது வாக்கியத்தின் முதற்கண் இடைக்கண் அயம் ஆன்மா வென்னும் பதமிரண்டுமாக இருக் கின்றன.

சொருப்பதம் இரண்டும், இரண்டாவது வாக்கியத்தின் கடைக்கண் அஸ்மிபதமொன்றும், மூன்றாவது வாக்கியத் தின் கடைக்கண் அசிபதமொன்றுமாக இருக்கின்றனவென்க. ஷெ கூடஸ்த பிரம ஐக்கானுபவத்தை விளக்குதற்கு இந்நான் கில் ஒன்றுபோதாதா? நான்கும் வேண்டுமெதெற்றுக்கெனின், முன்னர் ஆரோபநாட்டமகன்று அதிட்டான நாட்டம் வாய்த் தற்கும், பின்னர் அவ்வதிட்டானுபவமும் தன்மையானு பவமாய் முடிதற்கும், அதன்பின்னர் இவ்விரண்டானுபவமும் பரிபாகிகளுக்கு வாய்த்தற்கும், ஈற்றில் கிருதகிருத்தியானு பவமாதற்கும், இந்நான்கு வாக்கியங்களும் வேண்டிற்றென்க. அவ்வாக்கியங்களின் இலக்கணமாவன-பிரக்ஞானம் பிரமமெ ன்கிற முதல் வாக்கியம் இலட்சணு வாக்கியமும், அகம் ப்ர மாஸ்தியென்கிற இரண்டாம் வாக்கியம் அனுபவ வாக்கிய மும், தத்தொமசி யென்கிற மூன்றாம் வாக்கியம், உபதேச

வாக்கியமும், அயமான்மாப் பிரமமென்கிற நான்காம் வாக்கியம் சாட்சாத்கார வாக்கியமுமா யிருக்கின்றதென்க.

சுை நானல்லவற்றைப் பொருளென்றுணரு மருளானு பவ மொழிந்து, “எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்” மெய்ப்பொருளானுபவம் வாய்க்குமாறு செய்வித்தற்கு வந்தது முதலாவது லட்சணுவாக்கியமும், இவ்வனுபவம் முன்னிலையுற்றுத் துவைதமாக இருத்தலை முறுத்துத் தன்மைபானுபவம் வாய்க்குமாறு செய்வித்தற்கு வந்தது இரண்டாவது அனுபவ வாக்கியமும், பரிபாகிகள் இவ்விரண்டாம் வாக்யானுபவ அகம்பொருளையன்றி முதல் வாக்கியானுபவப் பிரக்ஞானப்பொருள் இன்றெனுமனுபவம் வாய்ந்து நிலைத்திருத்தற்கு முன்னூன்றே, முதல் வாக்கியானுபவப் பொருளாகிய பிரக்ஞானத்தை யன்றி இரண்டாவது வாக்கியானுபவப் பொருளாகிய அகமென்ப தின்றெனவும், பின்னர் இரண்டாவது வாக்கியானுபவப் பொருளாகிய அகமென்பதையன்றி முதல் வாக்கியானுபவப் பொருளாகிய பிரக்ஞான மின்றெனவும் அனுபூதிவாய்த்தற்கு வந்தது மூன்றாவது உபதேசவாக்கியமும், இம்முதல் வாக்கியானுபவமும் இரண்டாம் வாக்கியானுபவமும் பேதியாது அபேதமாய் நிலைத்துத் தானே தானாகுமாறு செய்வித்தற்கு வந்தது நான்காவது சாட்சாத்கார வாக்கியமுமாமென்க. அன்றியும், (முதலாவது) இலட்சணுவாக்கியானுபவமாவது - அகத்தும் புறத்தும் காணப்படுவனவாகிய சீவேசுர சுகத்தாரோபிதங்கள், தமக்கியையாதனவாகிய சச்சிதானந்த இலக்கணங்கள் இயைந்தனவாகத் தோன்றுவதுபோல், திருக்குவாகிய ஞானமானது - தனக்கியைந்தனவாகிய சச்சிதானந்த விலக்கணங்கள் இயையாதனபோலிருக்கினும் இயற்கையில் அச்சச்சிதானந்த சொருபமுற் றிருப்பதால், அச்சொருபமாகவே கடாதிகள்

பிரத்தியட்சப்படுவதுபோல், இருவகை நிட்டையிலும் அப
ரோட்சமாகின்றது. இதனால் அறிவே ஆனந்தமாயிற்றென்க.

இரண்டாவது

அனுபவ வாக்கியமென்பது - அவ்விருவகை நிட்டையி
லும் சச்சிதானந்தசொருபமாக விளங்கியதாயிற்று? அகமென்ப
தன்றோ! அதாவது - நானென்னும் பொருளது. எங்ஙனமெ
னின், பகீர்முகத்ததாகிய மருள்திசைக்கண், சீவேசுர சகத்
தாக விளங்குவது நானென்ப தன்றாயின், அந்தர் முகத்ததா
கிய ஷெ இருவகை நிட்டைக்கண்ணும் சச்சிதானந்த சொருப
மாக விளங்குவது நானென்ப தன்றெனப்படும். விஸ்மரணை
யாக விளங்குவது நானென்பதாகலின், தஸ்மரணையாக விளங்
குவ தியாதெனப்படும்? அஃதும் நானெனப் படுமன்றோ?
நானென்பது இங்ஙனமாயும் அங்ஙனமாயும் விளங்குவதாக
லின், நானென்பது பிரமமாயிற்றென்க. இதனால் நானென்
னும் போதமே ஆனந்தமாயிற்று.

மூன்றாவது

உபதேசவாக்கிய மென்பது ஷெ இரண்டாவது வாக்கி
யானுபவம் திரிபுடியிற்றந்து அதீதமாகிய அந்நானென்பதை,

ஞானவாசிட்டம்.

“ஆன்மாவை யறிந்தலேவற் றிருந்த வென்னை
யயன்பார்த்து நாமேனின் னறிலை மாற்றி
யுன்மாயப் பின்பொழித்தோ முலகெ லாரின்
னுபதேசம் பெற்றுய்ய வுபாயஞ் செய்தோ
மேன்மாயும் வினைநிறைந்த சம்புத் தீவின்
மேவியபா ரதவருடம் விரைவின் மேவித்
தான்மானாக் கிரியையர்க்குக் கிரியை சாற்றிச்
சாதனமுள் ளோர்க்குணர்வைச் சாற்று கென்றான்.”

என்று கூறியவாறு, நானலதை நானெனவும் எனதலதை யெனதெனவும் மயங்கிய கர்மோபாசனா சற்கிருத்தியங்களா கிய பரம்பரா சாதனங்களை வழவி பொழுதுபவர்க்கும், வழ வாதொழுதுபவர்க்கு முணர்த்தாமல், சாதன சதுட்டியத் தைப் பெற்ற அதிதீவிரதர பக்குவர்க்கே எடுத்துரைக்கவே ன்டுவது அவசியமாகலின், ஷெ அனுபவத்தைச் சுத்தாசுத்த இலட்சியார்த்த வாச்சியார்த்த முதலிய பேதங்களை ஓயல் லா முள்ளடக்கி, முப்பதமாக முடித்து நன்றணர்ந்துவதா மென்க. இதனால் அதுவே நான் நானே அதுவென்னும் ஐக் காணுபவ மாயிற்றென்க.

நான்காவது

சாட்சாத்கார வாக்கியானுபவமென்பது - முன்னூன்று சுயம்பிரகாசமாய் விளங்கிய அகம்பொருளானுபவம் நிலைத்த பின்னர்க் காலதேசவஸ்து பரிச்சேதமின்றித் தானே நானாக இருத்தலாமென்க.

ஷெ முதல் வாக்கியமாகிய பிரக்ஞானம் பிரமமென்ப தற் கர்த்த மென்னையெனின், சடவடிவாகநின்று காணப்படு வானவாகிய விடயங்களும், இவ்விடயங்களைப் பொதுவா யுண ரும் வினைகளுக்கு முதலாகிய பொறிகளும், இப்பொறிகளை யும் விடயங்களையும் இன்னதின்னதெனச் சட்டியுணரும் வினைகளுக்கு முதலாகிய அந்தக்கரணங்களும், இவ்வந்தக்கர ணேந்திரிய விடயங்களை இன்னதின்னதெனச் சட்டியுணரும் வினைகளுக்கு முதலாகிய சிவனும், இச்சிவ்வந்தக்கரணேந்திரிய விடயங்களைத் தையும் ஆரோபமாக ஒருங்கேயுணர்த்தற்கியை ந்த சாட்சிமாத்திரமாயும் ஆதாரமாயும் அதிட்டபேனோபதா னமாயும் விளக்கவடிவாயு மிலங்குவது யாதோ அதுவே பிரக் ஞான மெனப்படுவதாம். இவற்றால், இப்பிரக்ஞானம் போலி ஞான மன்றெனவும், வலைய சிவ்வந்தக்கரணேந்திரியங்கள்

உண்மைஞான மன்றெனவுமாயிற்று. ஆகவே, பிரமன் முதல் பிபீலிக மீறாக நிகழும் ஒவ்வோர் வகுப்பாயுள்ள இச்சீவாந்தக் கரணேந்திரியங்களையும் ஒவ்வோர் பிரக்ஞானமும் சாட்சியர் யறிந்துகொண் டிருக்கின்றமையால், அவ்வப் பிரக்ஞானமும் அவ்வவ் வகுப்பாகிய சீவாந்தக்கரணேந்திரியத்திற்குத் தனித்தனி சாட்சி சைதன்னியமா யிருத்தலின் பிரக்ஞான மென்ப தாயிற்றென்க.

செ அம்முதல் வாக்கியத்தில் இரண்டாவதுபதம் பிரம மென்பது, அது செ பிரமன் முதலியனவாகிய உபாதிசுணத் தொழில்களையும், அவ்வவற்றின் ஆகாரமாயிருந்து நிகழும் சீவாந்தக்கரணேந்திரியங்களையும் ஒருங்கே பிறித்துப் பார் க்கும் ஞான்று, அவ்வச் சீவாந்தக்கரணேந்திரியப் போலி ஞானங்களுக்குத் தனித்தனிச் சாட்சியாயிலங்கும் செ பிரக் ஞானம் பலவென்பதின்றி ஏகமென்பதற் கையந்து, சர்வ சாட்சி யெனப்படுமன்றோ? இவற்றால் பிரக்ஞான மென் பது பன்மைப் பொருள்களாயும், பிரமமென்பது ஒருமைப் பொருளாய் முடிபின்றன. முடியவே, இப்பன்மை யகன்ற ஒருமையாகிய சுயம்பிரகாசமே முதல் வாக்கியானுபவப் பொருளாமென்க.

இரண்டாம் வாக்கியத்தில் முதற்பதம் அகமென்பதற் குப் பொருள் செ தனித்தனி யவத்தாத்திரய விலட்சண சாட்சியாயுள்ள சுயம்பிரகாச சொருப நானாமென்க. அஃ தெங்ஙனமெனின், வியட்டி தேகேந்திரியாந்தக்கரண சிதா பாச விருத்திகள் மருட்டிசைக்கண் நான் நானென்று நிகழ் மவற்றை ஆராயின், ஒவ்வொன்றும் நானன்று நானன்றென அகன்றுழி இருப்பது செ தனிச் சாட்சியாகிய சுயம்பிர காசமாகலின், அதுவன்றோ எது நான் எது நானெனத் தேடு தற்குப் பொருள்? இத்திண்ணம் போக்கி, அம்முதற்பதம்

அகமெனக் கூறியதென்க. இவ்வகமே ஷெ வாக்கியத்தில் இரண்டாம் பதப்பொருள். பிரமமென்பது எங்ஙனமெனின், சர்வ உபாதிருணந் தொழில்களாகிய சமட்டிக்கு ஷெ தனித் தனிச் சாட்சிகளின் ஒருமையாகிய பெரும்போதமே உபா தானமாயும், ஏகமாயும், உள்ளும் புறமும் இடையும் பூரண சச்சிதானந்த சொருபமாயு மிலங்குவதேயா மென்க. ஷெ இரண்டாம் வாக்கியத்தில் மூன்றாம் பதப்பொருள் அஸ்மி யென்பது எங்ஙனமெனின், முன்னர் வியட்டி பேதங்களாற் பலவாயும், பின்னர்ச் சமட்டியினால் ஏகமாயும் விளங்கியது. அகாரண அத்துவிதாகண்ட அஸ்திபாதிப்பிரிய ரகிதமாகிய தானே தானாகும் பொருளென்பதாமென்க.

மூன்றான்று தத்தொமசி வாக்கியமானது வாச்சியார் த்த லட்சியார்த்த முதலிய அனேக கூறுபாடுகள் அடங்கப் பட்டு வழங்கி வருகின்றதெனக் கூறிய தெங்ஙனமெனின், இஃது நான்கு வர்னமும் மூன்று பதமும் மூன்று பதார்த்த மும் மூன்று லக்கணையுமாகிய இவ்வரிய பேதங்களை யெல் லா முட்டுகொண்டு நிகழுகின்றது. நான்கு வர்னங்களாவன— சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் ஆனந்த மென்பவைகளாம். இவ ற்றுள், சத்தியமென்பது பரமெனவும், ஞானமென்பது சீவ னெனவும், அனந்தமென்பது சராசர பேதங்களெனவும், ஆனந்தமென்பது சகலபுவன பேதங்க ளெனவுமாமென்க. மூன்று பதங்களாவன—தத்பதமெனவும் தொம்பதமென வும் அசிபதமெனவுமா மென்க. இவற்றுள், தத்பதமென் பது அதுவெனவும், தொம்பதமென்பது நீ யெனவும், அசி பதமென்பது ஆனாயெனவுமா மென்க.

எனவே, அதுவென்பது பிரமமெனவும், நீ யென்பது கூடஸ்தெனவும், ஆனாயென்பது ஐக்கியானுபவ மெனவு மாமென்க. மூன்று லக்கணையாவன—விட்ட லக்கணை யென

வும் விடாதலக்கணை யெனவும் விட்டுவிடாத லக்கணை யென
 வுமாமென்க. விட்டலக்கணையென்பது—சத்தித்தற்கு வினை
 முதல் குச்சுவி டன்றென அக்குச்சு வீட்டை விட்டு அவ்
 வீட்டில் ஓர் புருடனிருந்து சத்திக்கின்றான் என்றற்போல்,
 இச்சாஞான மெழுதற்கு வினைமுதல் உபாதி ளன்றென
 இவ்வுபாதிகளை விட்டு, இவ்வுபாதிகடோறும் ஓர் உணர்வான்
 இருக்கின்றனெனக் கோடலென்க. விடாதலக்கணை யென்
 பது—ஒருவனால் கறுப்பென்பதும் சிவப்பென்பதும் செல்
 கின்றதெனக் கேட்ட அக்கணமே, அக்கறுப்பு சிவப்பாகிய
 குணங்களைவிடாது அக்குணங்களுக்குக் குணியாகிய குதிரைக
 ளென்னும் உடலைவிடாது லட்சியிப்பதுபோல, ஷே உபாதி
 கள்தோறும் நான் நானென்னும் போதத்தைச் சத்தாதி
 குணங்கள் விடாமற் பற்றுதலாமென்க. விட்டுவிடாத லக்
 கணையென்பது—ஓர் புருடன் சிலஞான்று குடும்பியாயும்
 சிலஞான்று சந்நியாசியாயு மிருந்தா னென்புழி, அக்குடும்ப
 வேடமும் அக்காலமும் அத்தேசமும் அக்கிருத்தியமும்
 இச்சந்நியாச வேடமும் இக்காலமும் இத்தேசமும் இக்கிரு
 த்தியமும் அவ்வோர் புருடனையன்றி இன்றென்பதாயினும்,
 அவ்வேட முதலியனவாகிய நான்கு வகுப்பும் இவ்வேடமுத
 லியனவாகிய நான்கு வகுப்பும் ஒன்றிலொன் றில்லாமல், அக்
 குடும்பப் புருடனே இப்புருடனாயும் இச்சந்நியாசப் புரு
 டனே அப்புருடனாயும் ஏகத்துவம் வந்துழி, இவ்வேகத்துவ
 புருடனையன்றி அக்குடும்பியும் அக்குடும்பியைச் சார்ந்தவர்
 களும் இச்சந்நியாசியும் இச்சந்நியாசியைச் சார்ந்தவைகளும்
 இன்றாகலின் விடாதலக்கணையும், இவைகளுள் ஒன்றேனும்
 அப்புருடன் அல்லனாகலின் விட்டலக்கணையுமாம். அது
 போல், ஷே குணங்கள் காரணமாக லட்சியிக்கப்பட்ட அப்
 போதமானது—பிரமன் முதலிய சர்வ உபாதி குணந்தொ
 ழில்களுள் எதற் கியைந்தது? யாதுக்கு மியைந்ததன்றெ

னின், அப்போதத்தை யன்றி யாதிருக்கின்றது? ஒன்றேனு
மின்றெனின், யாவும் தான் அன்றென்பதனால் அவைகளைத்
தான் விட்டதாயும், தன்னையன்றி அவைகளுள் ஒன்றேனு
மின்றென்பதனால் அவைகளைத் தான் விடாததாய் மிருக்கின்
றது. இங்ஙன மிருப்பதே விட்டுவிடாதலக்கணை யென்க.

சுை தத் என்கிற முதற்பதம் அசுத்தமெனக் கூறியது
வாச்சியார்த்தமும், சுத்தமெனக் கூறியது இலட்சியார்த்த
முமாம். இவ்வாச்சியார்த்தத்திற்குப் பொருள்—சமட்டியில்
விராட்டு இரணியகருப்பன் அந்தரியாமியாகிய மூன்று உருவ
மாய் நிகழும் மாயாந்தக்கரணப் பிரதிபிம்ப ஈசர சைதன்
னியமும், சுை லட்சியார்த்தத்திற்குப் பொருள்—சுை விரா
ட்டு முதலியனவாக நிகழும் மூன்று உருவமான அம்மாயா
சகித ஈசரபோத முதலிய சர்வத்திற்கும் விலட்சணமாயும்,
ஆதாரமாயும், அதிட்டானமாயும், சாட்சியாய் மிலங்கும்
பிரமசைதன்னிய போதமாமென்க.

சுை தொம் என்கிற இரண்டாம் பதம் அசுத்தமெனக்
கூறியது வாச்சியார்த்தமும், சுத்தமெனக் கூறியது இலட்சி
யார்த்தமுமாம். இவ்வாச்சியார்த்தத்திற்குப்பொருள்—வியட்
டியில் விசுவன் தைசதன் பிராக்ருன் ஆகிய மூன்று உருவ
மாக நிகழும் அவித்யாந்தக்கரணப் பிரதிபிம்ப சீவ சைதன்
னியமும், சுை லட்சியார்த்தத்திற்குப் பொருள்—சுை விசு
வன் முதலியனவாக நிகழும் மூன்று உருவமான அவ்வவித்
யா சகித சீவபோத முதலியவைகளுக்கு விலட்சணமாயும்,
ஆதாரமாயும், அதிட்டானமாயும், சாட்சியாய் மிலங்கும்
கூடஸ்த சைதன்னியமுமா மென்க.

அன்றியும், சுை இருவகை வாச்சியார்த்தங்களான சீவே
சுர ரிருவரும் கற்பனாத்துவைதமாயும், இருவகை லட்சியார்

த்தங்களான கூடஸ்த பிரமரிருவரும் சாட்சித்துவைதமாயு
மிருக்கின்றனரென்க.

• அசி என்கிற மூன்றாம் பதம் அசுத்தமெனக் கூறியது
வாச்சியார்த்தமும், சுத்தமெனக் கூறியது இலட்சியார்த்தமு
மாம். இவ்வாச்சியார்த்தத்திற்குப் பொருள்—கூடஸ்த பிரம
மாகிய சாட்சித்துவைதமும், லட்சியார்த்தத்திற்குப் பொ
ருள்—இச்சாட்சித்துவைதங்களின் ஒருமையான அத்வைத
சொருப சாட்சாத்கார அகம்பொருளுமா மென்க. இங்ஙனம்
நிலைத்து நின்றிலங்கும் அகம்பொருளே தீர்ந்த அதிட்டான
சொருபமாயும், இவ்வதிட்டானத்திற்கு ஷே சாட்சித் துவை
தம் ஆரோபமாயும், இவ்வாரோபத்திற்குச் சீவேசுர துவை
தம் ஆரோபமாயு மிருக்கின்றன வென்க.

அன்றியும், ஷே சாமவேத மகாவாக்கியமானது முப்
பத முடைத்தாயினும், அம்முன்று பதங்கட்கும் மூவித சம்
பந்த முள்ளனவாம். அவையாவன—சமானாதிகரண சம்பந்த
மும், விசேடண விசேடிய சம்பந்தமும், இலக்கண இலக்கிய
சம்பந்தமுமா மென்க.

முதலாவது சமானாதிகரணசம்பந்தமென்பது—தத் தொம்
என்கிற அத்துவைதபதம் அர்த்தத்திற் பிரிபடாது ஒத்
திருத்தலால் சமானமும், இப்பதங்க ளிரண்டும் அசிபதப்
பொருளா யிருக்கின்றமையால் அதிகரணமும், இம்முப்பத
மும் அர்த்தத்தில் ஏகமாயிருத்தலால் சம்பந்தமுமாமென்க.

இரண்டாவது விசேடண விசேடிய சம்பந்தமென்பது—
கூடஸ்த பிரமரிருவரும் ஒருவர்க் கொருவர் பேதமுறாது
தற்கிழமையே மீக்கூர்ந் திருத்தல் விசேடணமும், அவ்விசே
டணத்தினது ஒருமையான ஆனாயென்னும் பொருளாய்க்

காண்பது விசேடியமும், இத் தத் தொம் அசி என்கிற பொருள் மூன்றும் ஒன்றாகவே ஒத்திருப்பதனால் சம்பந்தமு மாமென்க.

மூன்றாவது இலக்கண இலக்கிய சம்பந்தமென்பது—இம் முப்பொருளாய் நிற்குந் தானென்பது அறிவானந்த எகமாயிருத்தலால், அவ்வேகமானது இலக்கணமும், இவ்வேகமென்பதின்றிச் சுயமாயிருத்தலால் அச்சுயமானது இலக்கியமும், ஷெ ஏகமென்பதும், சுயமென்பதும் பிரிவின்றி ஒத்திருத்தலால் அவ்வொருமையே முடிவாகிய சம்பந்தமுமாமென்க.

எனவே, ஷெ தத் தொம் அசி என்கிற பதங்களுக்குச் சமானாதிகரண சம்பந்தமும் அது நீ ஆனாய் என்னும் பதார்த்தங்களுக்கு விசேடண விசேடிய சம்பந்தமும் இப்பதார்த்தமுள்ள வாக்கியார்த்தங்களுக்கு இலக்கண இலக்கிய சம்பந்தமுமாமென்க.

இந்த சாடவேத மகாவாக்கியத்தினது பதங்களும் பதார்த்தங்களும் வாக்கியார்த்தங்களுமான இம்மூன்று நினைக்கு முண்டாகிய சம்பந்தங்கள், இம்மூன்று நினைவு முண்டாகிய கூட்டஸ்த பிரம ஐக்கியமான அத்வைதசொருப சாட்டொழுகார அகம்பொருளென்கிற பிரயோசனமாமென்க.

இவ்வரிய அனுபவ ரசங்களை யுடைய இம்மூன்றும் வாக்கியத்தைப் பிரகடனமாக அனுக்மிரங்குதல் கொள்ளுதல் யார்பாடுலெனின்,

ஓஃது முதலாவது கேட்டலென்பது.

குறள்.

“இழுக்க லுடையுழி ழுத்துக்கோ லற்றே
பொழுக்க முடையார்வாய்ச் சொல்.”

என் முன்னான்றே எடுத்துக்காட்டிய ஞானசற்குருநாதன் பாலென்க. அவன்பால் எவ்வாறு கேட்கின்றதெனின், தனது கணவன் இறந்தானெனக் கேட்ட அக்கணமே, தானுமிறந்த முதற்றரமான கற்புடை மகளிர் போல், பரிபாகி தனது தேகோகமானது வாக்கிய சிந்தனா உழைப்பில்லாமலே கணத் திற்றானே இறக்குமாலும்,

தனது கணவனிறந்தானென்பதைக்கண்டும் அக்கணமே தான் இறவாது சிலகடிகைசென்ற பின்னர் இறந்த அக்கணவ னோடு தீப்புருந் திறந்த இரண்டாந்தரமான கற்புடைமகளிர் போல், ஷே தேகோகமானது தனது வாக்கிய சிந்தனா உழைப்பு முதிர்ந்த சில ஞான்று சென்ற பின்னர் இறக்குமாலும்,

தனது கணவன் இறந்தா னென்பதைக் கண்டும் அவ னோடு தானுமிறவாமலும், சிலஞான்று சென்றேனும் அக் கணவனோடு தீப்புகாமலும் தனது தேகநுழுவங்ஊறும் போக த்தை முற்றும் மறந்து மனம் ஒருவழிப்பட்டு தவநெறிக் கண்ணே விடாமல் நிற்கும் முன்னுந்தரமான கற்புடைமகளிர் போல், ஷே தேகோகமானது தனது ஷே வாக்கிய சிந்தனா உழைப்பு முதிர்ந்த சிலஞான்று சென்ற பின்னரேனு மிறவா விடினும், அவ்வுழைப்பு முதிர்ந்த இறுதியிலேனு மிறக்குமா றும், அவ்வாக்கிய உபதேசத்தைக்கேட் டின்புறுதலா மென்க.

இஃது இரண்டாவது சிந்தித்தலென்பது.

பரம சற்குருநாதன்பால் இங்ஙனங் கேட்டுக் கிரகித்த அவ்வரிய வாக்கிய உபதேசத்தை நிலத்தில் நாட்டப்பட்ட தம்பமானது அசைவற் றிருக்கத் தக்கபடி செய்வார்போல், தனது சிந்தையிற் படிந்த இவ்வாக்கிய உபதேச அர்த்தமா னது இலட்சியப்படுங்காறும், விடயப் பராக்குகளால் கிஞ்

சித்தும் பேதியாதிருத்தற்கு மனன உழைப்புக்களினால் இறுகச் செய்தலும்,

பசுக்குழாங்கள் பயிர்களை விரைவில் ஒன்றுபாதிபாகக் கறித்துக் கறித்து விழுங்கியவற்றை மீண்டும் ஒவ்வொன்றாக வியத்தப்படுத்தி மென்று மென்று ருசித்து விழுங்குவது போல், ஆசிரியர்பால் இவ்வாக்கியானுபவ ரசங்களைப் பல் ஞானமும் கேட்டு உட்கொண்டவற்றை யெல்லாம், தனித் திருந்து ஒவ்வொரு ரசத்தையும் தனது நினைவிற் கொண்டு வந்து கொண்டு வந்து அததிலுமுண்டாம் ஐயம்திரிபறுமாறு, ஒருவன் தானுண்ட கள் முதலியவைகள் தமது போதை யாகிற வெறிவசத்தி விழுக்குமாறுபோல், மனனமென்னும் வெறிவசத்திலிழுக்க அவ்வெறியில் விடாதமுந்தி யிருத்தலா மென்க.

இஃது ழன்றுவது தெளிதலென்பது.

இப்பரிபாகி கணப்போதும் மாறாது மனனித்து மனனித்துத் தற்போதையாகிற வெறிவசப்பட்டு வருகின்ற நெடுஞான்று முதிர்ச்சியினால், ஒருவன் இரவு பொழுதுக்குக் கஞ்சித்தும் சகிக்கப்படாது அருணன் உதயமாதற்கு முன்னர் விடியற்காலம் வந்துழித் தனது மனத் தெளிவும் அம் மனத் திட்பமும் வாய்க்குமாறு போலும்,

ஆற்றின்கண் நீர்பெருகி வரும்ஞான்று ஓர் கடிகை அன்றி அரைக்கடிகைக்கு முன்னான்றே அவ்வாற்றின் மணல் களுக்குள் சலம் விரைவிற் செல்லுழி, அதனால் அம்மேல் மணல்கள் கொந்தளிக்குமாறுபோலும்,

ஞானப்பிரகாசமானது பூரித்துவருகிறதற்குச் சின்னஞ் முன்னரே, இப்பரிபாகியின் மனமானது தனதெதார்த்த வடிவம் கணஞான்றேனும் விளங்கவில்லையே என்னும் ஆரா

மை மேலிட்டிருத்தலினால், தனது மெய்முழுதும் வாடியிருத்தலும், என்புகளானவை தத்தம் கட்டுகளெல்லாம் தளர்வுற்றிருத்தலும், இருவிழிகளிலும் மணற்கேணியில் மோழைநீர் வெளிப்படுமாறுபோல் தாரை தாரையாக ஆனந்தநீர் பெருருதலும், காந்தச்சிலை முன் இருப்பூசியானது அதனோடே டனைவதற்குச் சேட்டிக்குமாறுபோல் இனி வெளிப்படும் தனதெதார்த்த வடிவில் அணைந்து கரைந்து விடுதற்கு ஷை அம்மனமானது நெளிந்து நெளிந்து பரோட்சமாக உறைந்துகொண்டிருத்தலும், இப்பிராரத்துவ சரீரம் அகன்றிமில் மீண்டும் எப்பிறவி வாய்த்துவிடுமோவெனப் பயகம்பன முதலியவைகளுற்றிருத்தலும், ஓர் ஞான்று ஆரவாரித்தலும், இடையிடையே தனக்குக் கிஞ்சித்துந் தோன்றாத களிப்புற் றிருத்தலும் அதாவது உன்னாக் களிப்பென்பது தான் இதுகாறும் மநடிக்கப்பட்ட தனது எதார்த்தத் தீர்ப்பையன்றி ஏனைய தீர்ப்பனைத்தும் முடிந்த தீர்ப்பன்றெனக் களைந்து தன்னை அத்துவிதானுபவமாகத் தெளிந்து அத்தெளிவின்படியே நின்றற்கு முன்னர்த் துவிதானுபவமாகவும் பின்னர் விசிட்டாத் துவைதானுபவமாகவும் தெளியவேண்டுமெனும் அவசியமாகலின், இதுகாறும் பரிபாகப்பட்டு வந்த முதிர்ச்சியினால் முன்னர்த் தெளிய வேண்டியது துவிதானுபவத் தெளிவேயாம். இத்தெளிவே ஷை கேட்டல் கிந்தித்தல் இரண்டிற்கும் மேலாகியதாமென்க.

வழிபடுதற் கியைந்த துவிதம்.

துவிதமென்பது இருமை யுடையன. அவை உயிர்கள் வழிபடுதற் கியைந்த அஞ்ஞான மகலாத துவிதமெனவும், அஃதகலும் துவிதமெனவுமாம். அஞ்ஞான மகலாத துவிதமென்பது திருக்கெனவும் திரிசியமெனவு மிருக்கு மிரண்டில் திருக்கு அதிட்டானமெனவும் திரிசியம் ஆரோபமெனவும்.

வாச்சியார்த்தமாகவும் லட்சியார்த்தமாகவும் தெளிந்தின் புறது, ஓர் வத்து அனுமான அளவையால் உளதெனவும் அவ்வத்துவுக்குச் சசாதிக பேதங்களும் விசாதிகபேதங்களும் அநைதி சத்துக்களா யிருக்கின்றதென்னும் மயக்க மக லாமைபேயாமென்க.

எங்ஙனமெனின், அந்தத்துவிதம் உலகு உயிர் பரம் இம்மூன்றும் அநைதி சத்துப்பொருளெனக் கூறியிருக்கின்றது. இம்மூன்றுவித சத்துள் உலகாகிற சத்துக்கு உபாதான காரணம் யாது? உயிருமன்று பரமுமன்று, பின்னர் யாதெனப்படும்? மாயையெனப்படுவதாகலின், மாயாகாரியம் சகத் தெனப்பட்டது. படவே, ஓர் சத்தாகிய உலகப்பொருளுக் கு உபாதானகாரணம் ஒன்றிருக்கின்றமையால், ஏனைய இருவித சத்தாகிற உயிர்பர மிரண்டினுக்கும் உபாதான காரணங்கள் இரண்டிருக்க வேண்டுமே! அவ்விரண்டையும் சேர்த்துக் கணிக்கில் திரிபொருளென்பதின்றிச் சடுவிதப்பொரு ளென்றாகின்றதே! உயிர் பரம் என்னும் இரண்டு சத்துப் பொருள்களுக்கும் ஓர் உபாதான காரணம் வேண்டுவதின் மெனின், உலகாகிற சத்துப்பொருளுக்கு மாத்திரம் உபாதானகாரணம் ஏன் இருக்கக்கூடும்? பிரதிபாலிக சத்துக்கும் விவகாரிக சத்துக்குமே கூடுமன்றிப் பாரமார்த்திக சத்துக்கு எங்ஙனம் உபாதான காரணம் இருக்கக்கூடும்? உபாதான காரணத்தைக் காரியப்பொருள் ஏற்குமே அன்றிக் காரிய காரணம் கடந்திருப்பது எங்ஙனம் ஏற்கும்? இவ்வுலகம் காரியப் பொருளா? அன்றிக் காரணப்பொருளா? காரியப்பொரு ளாயின், இக்காரியம் கற்பனை யெனப்படுமே? படுமாயின் மேலே காரணமிருத்தற்கு விருத்தமின்று. அங்ஙனமின்றி இவ்வுலகு எதார்த்தப் பொருளா யிருக்கின்றமையால், இதற்கு மேலே காரணப்பொருள் வேண்டுவதன்று. இருக்

கின்றதெனின், இவ்வுலகு ஓர் சத்துப்பொருளும் இச்சத்
துக்குமேல் இன்னும் ஓர் சத்துப்பொருளுமாகி இரண்டு சத்
தாகின்றன. இவ்விரண்டு சத்தோடு உயிர்ச்சத்து ஒன்றும்
பரச்சத்து ஒன்றும் ஆக நான்கு சத்துப்பொருள்க ளாகின்
றன. உயிர் பரமென்னு மிரண்டு சத்தும் தமக்குமேல் கார
ணங்களை ஏலாதாயினும் சதூர்விதச்சத்து இருக்கின்றதற்குச்
சற்றும் விருத்தமின்று. இங்ஙனமிருக்கத் திரிபொருள் நிச்
சயஞ் சாதிப்பது கிஞ்சித்தும் பொருத்தமின்று. இதுநிற்க.
உலகென்பது தனிப்பொருளா? அன்றி, ஒன்றின் காரியப்
பொருளா? தனிப்பொருளன்று, ஒன்றின் காரியப்பொருளெ
னின், காரியப்படுவது முன்னில்லாமை யன்றோ? முன்னில்
லாமை காரியப்படின, அஃது எஞ்ஞான்று மிருக்கின்றதா?
காலவரையறைப்படியிருந்து பின்னூன்றில்லாமற் போகின்ற
தன்றோ? முன்னூன்றில்லாததுபோலப், பின்னூன்று மில்
லாமையன்றோ காரியமெனப்படுவது? முன்னூன்றும் பின்
னூன்று மில்லாமையே காரியமாயின், அக்காரியம் தோற்ற
மாக இருக்கின்றதா? அன்றிப், பொருளாக இருக்கின்றதா?
பொருளாகவே இருக்கின்றதெனின், பொருளல்லதாக இரு
க்கின்றது முன்னூன்றும் பின்னூன்றும் இஞ்ஞான்றும் எஞ்
ஞான்றும் மாறுது ஒருபடித்தா யிருப்பதாக்கும்! இஃது விந்
தையினும் மிக்க விந்தை! காரியப்படுவதெல்லாம் முன்னூன்
றும் பின்னூன்று மில்லாமையாயின், அஃது இடைநூன்று
மாத்திரந்தானே இருப்பெனப்படுகின்றது? ஓர்நூன் நிருப்
பது பொருளாயும், சதூர்நூன்று மிருப்பது பொருளென்ப
தின்மிக் கற்பனையாயு மிருக்கின்றதாக்கும்!

அன்றியும், உலகமென்பது காரியப்பட்ட பொருளா
யின், உலகம் என்கிற இப்பெயர் அர்த்தப்பெயரா? அன்றி
அனர்த்தப் பெயரா? அர்த்தப்பெயரெனின், எந்த அர்த்தத்

திற்கு உலகமென்கிற பெயர்? காணப்படுதலுக்கெனின், அஃது தோற்றுதலுக்கென் றாகின்றது. அத்தோற்றம் தொழிற்குணமாகின்றது. அத்தொழிற்குணமா உலகமென்று வழங்குகிறதற்குப் பொருள்? அல்லவே! இப்பெயர் அனர்த்தப்பெயர் ரென்பதற்கு முரணெண்ணை? ஆகலின், இருக்கின்றது மண் முதலிய பஞ்சபூதங்களும் அண்டபிண்டங்களுமன்றோ? இவற்றுள் எது உலகெனப்படுவது? எதுவுமல்லவே! பஞ்சபூத முதலியவைகளின் சேர்க்கையாகிய பல்வின் கூட்ட விகாரமன்றோ விருக்கின்றது? இச்சேர்க்கைக்கன்றோ உலகெனப்பெயர் வழங்குவது? உலகென்கிற பெயரே அனர்த்தமாயின், சேர்க்கையுற் றிருக்கின்ற பலநாமரூபங்களுமா பொருளெனப்படும்? படுமெனின், ஆராய்தலில்லாத மூடத்திற்கின்றி ஆராய்ச்சியாகிற விவேகத்திற்கு இவை அன்மை இன்மை என்பதற் கியையாதிருக்கட்டுமே! அற்றேல், இத்தூணென்பது இன்றுவெனின், தூணென்பது என்ன நிலைமையது? மேலேயிருக்கும் பரப்பு முதலியவைகளைச் சுமக்கு நிலைமையென்னின், சுமக்குந் தொழிலுக்குத் தூணென்பதா? அன்றிப் பொருளுக்குத் தூணென்பதா? பொருளுக்கேயெனின், இஃது எப்பொருளெனப்படுவது? உருட்சி நீட்சியாயிருத்தலெனின், அவை குணங்களாயிற்றே! பொருளென்பதெங்கே? ஆகலின், இக்குணங்களையுடையது யாதெனப்படும்? கற்பொருளெனின், கற்பொருளுக்குத் தூணென்கிற பெயருண்டா? இன்றெனின், மற்றெதற் கியைந்தது? உருட்சி நீட்சி முதலியவைகட்கெனின், பண்புப்பெயராகின்றதே! பண்புந் தொழிலுமா யிருக்கின்ற இத்தூண் சுமத்திருத்தல் முதலிய அனுபவத்தால் உண்டெனவும், சொருபத்தால் ஆமெனவும் படுகின்றதேயன்றி, பொருளாயிருப்பது கல்லையன்றி யில்லையே!

அன்றியும், இது தூணைச் சுட்டிப் பரிசிக்கின்; இச் சுட்டையேற்பது ஷே கற்பொருளையன்றி வேறுபிரக்கட் டேமே! இவ்வாறே எவ்வெந்நாமருபமும் நமது அறியாமைக் குப் பொருளாகக் காணப்படுகின்றதே! அததையும் சுட்டிப் பரிசிக்கின் அததுவும் அவ்வச் சுட்டையும் கிஞ்சித்தும் ஏலா மற் போகின்றதே! போகின்றதால் ஈற்றில் இருப்பு யாதெ னப்படும்? அததன் உபாதான காரணமன்றோ? இதுபோல், உலகென்கிற அனர்த்தப் பெயரை ஏற்றி நிகழ்கின்ற பண் புக்கும் தொழிலுக்கும் எதுமுதலெனப்படும்? மாயையெனப் படுமெனின், அம்மாயை மயக்கமெனப்படா திருக்கட்டும்! எங்ஙனமெனின், அனைத்தும் பண்புந்தொழிலுமாகிய தோற் றல்மாத்திரமா யிருக்கச் சத்தாகத் தோன்றுவானேன்? சத் தாகப் பார்ப்பதனாலெனின், எங்ஙனமுணர்வது பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென்றன்றோ? அஃதன்றோ மயக்கமெ னற்பாலது? இம்மயக்கத்தையன்றி மாயையென்பது ஏது? அதனை இத்தகையதென,

சூறள்.

“பொருளல் லவற்றைப் பொருளென்றுணரு
மருளான மாணப் பிறப்பு.”

என்றும்;

பிரபுலிங்கலீலை.

“விருப்பு வெறுப்புரு வாம்விட யத்தோ
டிருக்கு மயற்சக மென்ப திலாமை
பரப்பிர மத்தியல் பார்ப்ப தெமக்குத்
தெரித்தரு ளென்றுரை செய்து துதித்தான்.”

என்றும்;

ஞானவாசிட்டம்.

“பேதமுறு புந்தியே மாயை யாகும்
பெரி துவருந் தியுமிதனைப் போக்கல் வேண்டும்

போதமுறு பேற்றினு லன்றி மாயைப்
 பொருந்தியின் கரைதோன்றப் புகலத் தோன்றி
 வேதமறு மப்பதமே யிறவா வீடா
 மிம்மாயைப் பிறப்பிடமே தென்னல் வேண்டாஞ்
 சேதமுறக் கொல்வழியே தென்று தேர்வாய்
 சிதைவுற்றா விதனியல்பு தெரியு மன்றே.”

என்றும் கூறியிருக்கின்றன.

இவற்றால், மாயையென்பது மயக்க மென்பதற்கு முர
 ணென்கிறீர்? இங்ஙனமிருக்கும் மாயையை வேறுகக் கொள்
 ளில் அஃது பொருளுள்ளப்படுமா? படுமெனின், இவ்வுலகம்
 என்னவெனப்படும்? இஃதும் பொருளுள்ளப் படுமெனின்,
 காரணமாகிற மாயையும் காரியமாகிற இவ்வுலகமும் ஓர் முத
 லென்பதா? காரியமென்பது முன்னான்றும் பின்னான்று
 யின்மையாயும், காரணமென்பது அம்முன்பினனோடு இடை
 ஞான்று முண்மையாய் மிருக்கின்றதன்றோ? இவ்வுலகம்
 காரிய சத்துப் பொருளா யிருந்தா விருக்கட்டும்! மாயை
 யென்பது இவ்வுலகமாகக் காரியப்பட்டது பரிணாம பட்சமா
 கவா? அன்றி ஆரம்ப பட்சமாகவா? அஃதுமன்றி விவர்த்த
 பட்சமாகவா?

க-வது, பரிணாமபட்ச மென்பது—ஓர் முதல் திரிந்து
 மற்றோர் முதலாக இருப்பது. அது பாலைன்பது கெட்டுத்
 தயிராக இருப்பது.

உ-வது, ஆரம்ப பட்சமென்பது—ஓர் முதல் மற்றோர்
 முதலின் ஆற்றலினால் குணபேதமாகக் காரியப்பட்டு இருப்பது.
 அது மட்பொருளானது கடவடிவமாகக் காரியப்பட்டு இருப்
 பது.

ங-வது, விவர்த்தபட்சமென்பது—ஓர்முதல் மற்றொன்
 றாகத் திரியாமலும் மற்றோ ராற்றலினால் குணபேதமாகா

மலும் தன்பால் மற்றோர் முதல்போலத் தோற்றுகின்றது. அது கயிற்றின்பால் அரவுபோற் றோற்றன் மாத்திரமாகத் தோற்றுவது. இஞ்ஞான் நிங்நனம் விளக்கிய இம்முப்பாகத் துக்குள் மாயையை எதுவென் றேற்கப்படும்? பாஸென்பது திரிந்து தயிராவதுபோல் ஏற்போமெனின், அந்தப்பால் தயி ராகத் திரிந்த பின்ஞான்று பாஸென்பதில்லாமற் கெட்டுச் சற்றும் பொருளில்லாமையோல் அம்மாயை உலகாகத்திரிந்த பின்ஞான்று அஃது கெட்டுச் சற்றும் பொருளின்றிப்போ குமே? போகுமாயின், காரியப்பட்ட இவ்வுலகு காலவரையறைப்படி மாறுஞான்று, எதன்கண் ஓடுங்கி எதுவாய் விடு கின்றது? மாயையின்கண்ணெடுங்கி அதுவாய் விடுகின்றதெ னின், இங்நனங் கொள்வதனால், மாயையென்பது கெட்டு உலகாகக் காரியப்பட்டதன்று. அன்றாகவே, இவ்வுலகுக்கு மாயை பரிணாமோபாதானமுமன்று. மட்பொருள் குணபேத மாகக் காரியப்படுகின்றதுபோல், அம்மாயை குணபேதமா கக் காரியப்பட்டதெனின், அம்மட்பொருள் கடவடிவாகக் காரியப்பட்டஞான்று, அக்காரியமாகிய கடம் முன்னும் பின்னுமின்றித் தோற்றன் மாத்திரமாகவும் சொன்மாத்திர மாகவும் நிகழும் விவகாரிக சத்துக்கற்பனை யெனப்படுவது போல், அம்மாயை உலகாகக் காரியப்பட்டிருக்கும் ஞான்று, காரியமாகிய உலகு முன்னும் பின்னுமின்றித் தோற்றன்மாத் திரமாகவும் சொன்மாத்திரமாகவும் நிகழும் விவகாரிக சத்துக் கற்பனை யெனப்படுமே!

இதனால், மாயையென்பது உலகாகக் காரியப்பட்ட தன்று. அன்றாகவே, இவ்வுலகுக்குத் தான் ஆரம்போபாதா னமுமன்று. கயிற்றின்கண் அரவு தோற்றுதல்போல், மா யையின்கண் இவ்வுலகு தோற்றிக்கொண் டிருக்கின்றதெ னின், மாயையானது தொடரமலும் குணபேதப்படாமலும்

இருந்தபடியிருக்கும் தன்பால் இவ்வுலகு பிராதிபாலிக சத்தா கிய கற்பனாத்தோற்ற மெனப்படுமே! இதனால், இவ்வுலகு மாயையின்கண் ஓர் முதல்போற் றோற்றிக்கொண் டிருப்ப தன்று. அன்றாகவே, இவ்வுலகுக்கு அம்மாயை விவர்த்தே பாதானமு மன்றென்க:-

இங்ஙனமிருக்க, இவ்வுலகம் அம்மாயையின் காரியமென் றெங்ஙன மேற்கின்றது? உலகைக்கண்டு ஆராயவேண்டியவா றாராய்ந்து தெளியாது, வெறும் உத்தேசமாத் திரந்தால் மா யையின் காரியமென்று கொண்டதேயன்றி வேறன்று. இங்ஙனம் உத்தேச மாத் திரமாகக் கொண்டதனால், முற்று முர னாகவே யிருக்கின்றது. ஓடி மாயையைப் பொருளெனக் கொள்ளாது குணமெனக் கொண்டாற் றோட மென் னையெ னின், குணமென்பது ஓர் முதலினது தர்மமெனப்படும். அத் தர்மம் குணமாகலின், ஓர் முதலினது குணம் மற்றோர் பொரு ளாகக் காரியப்படுமா? அங்ஙனம் காரியப்படுவதிலும், உண்மைப்பொருளாகவும் காரியப்படுமா? ஒருண்மைப்பொருளே மற்றோருண்மைப்பொருளாகக் காரியப்படாதுழி, ஓர் முதலின் குணமா மற்றோருண்மைப் பொருளாகக் காரியப்பட்டு நிகழும்? மட்பொருளின்கணுள்ள கடசத்தியாகிய குணமா னது கட்கலசாதி பேதங்களாகக் காரியப்படுதல்போல், குணமாகிய மாயை காரியப்பட் டிருக்கின்றதெனின், மண்ணின் பாலுள்ள சத்தியே கடமாகக் காரியப்படுவதாயின், அம்மண் ணானது கடமாதிக்கு உபாதான காரணமெனப்படா திருக் கட்டும்! கடமாதிக்காகக் காரியப்படுதற்கு அச்சத்தி சகாய காரணமா யிருக்கின்றதே யன்றி முதற்காரணமாக நின்று தான் காரியப்பட்டதன்று.

அன்றியும், அயமானது அக்கினியின் சகாயத்தால் வளை தல் குவிதல் முதலியனவாகக் குணபேதமாய்க் காரியப்படு

கின்றதேயன்றி, ஷே அக்கினியானது வளைதல் குவிதல் முதலியனவாகக் குணபேதமாய்க் காரியப்படவின்று. இவைகளைப் போல் மாயையானது சகாயமாய் நிற்க, இப்பஞ்சபூத பவதிக் முதலியனவாகக் குணமாய் ஏதோ ஓர் முதலிருந்து காரியப்பட்டிருக்கவேண்டுமே! இதனால், உலகுக்கு மாயை முதற்காரணம் மன்றென்பதாகின்றது. இதற்கென்செய்தும்! இதனால் மாயையை ஓர் பொருளெனக்கோடற்கும். குணமெனக்கோடற்கும் இயையாமல், இவ்விரிடத்தும் மிக்க ஆபத்தாயிருக்கின்றதே! இவ்வாபத்து இருதலைக் கொள்ளியில் அகப்பட்ட எழும்புபோலிருக்கின்றதே! இத்துணை ஆபத்தில் நின்று திரிபதார்த்த நிச்சயம் சாதிப்பது என்ன வியப்பென்கின்றது! இம்முருட்சிக்குக் காரணம் யாதெனின்,

குறள்.

“அகா முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.”

என்றும்;

“சுவையொளி யூரோசை நாற்றமென் னைந்தின்
வகைதெரிவான் கட்டே யுலகு.”

என்றும்,

பிறந்திருக்கின்ற மகாவாக்கியத்தை வேதபாகியர்களைவிட்டு அவ்வேத முதலிய சதுர்த்தச வித்தைகளாகிய சத்பிரமாணங்களையும் அநேக யுத்திகளாலும் இலட்சியார்த்த அனுபவங்களாலும் பலமுறையு மெடுத்தெடுத்து உணர்த்திக்கொண்டுவரும் அறிஞர்களாகிய ஆப்தர்களுடைய, நன்கு உன்னியுன்னித் தேராததேயாமென்க.

அன்றியும், பொருளெனவும், குணமெனவும் இயையாத ஷே அநாதி சத்தாகித மாயையும் அதன் அபேதகாரியமாகிப் பாரமார்த்திக சத்துப்பொருளாகிய இவ்வுலகும் இவற்றோடு அநாதிசத்துப்பொருளாகிய உயிரும் பரமும் ஆகிய இச்சது.

ரப்பொருளும் கூறுபாடுடைத்தாகலின், ஒன்றுள்ளவிடத்தில்
மற்றொன்று உண்டாயிருக்குமா? இராதன்றோ? இங்ஙனமிரு
க்கும் இந்நாற்பொருள்களும் எங்கிருக்கின்றன? ஓர் ஆதாரத்தி
லிருக்கின்றனவா? நான்காதாரத்தி லிருக்கின்றனவா? நான்
காதாரத்தி லிருக்கின்றனவெனின், அந்நான்கு ஆதாரமும்
நான்கு என்கிற கூறுபாடுற் றிருக்கின்றனவாகலின், அந்நான்
கும் எந்த ஆதாரத்தி லிருக்கின்றதெனவருமே! ஆகலின்,
அங்ஙனமன்று ஷே நாற்பொருளும் ஓர் ஆதாரத்திற்குள்ளே
இருக்கவேண்டிய தவசியமாகின்றது. அவ்வாதாரத்தில்ஆதே
யங்களாகிய இச்சதுர்விதப் பொருள்களுள் ஆகாயமுதலிய
பஞ்சபூதமயமாகியும் இருப்பாகியுமுள்ள இவ்வுலகுக்கு, எல்லை
யென்பது இத்துணைத்தென் றேற்கப்பட்டிருக்கின்றதா?
இல்லையன்றோ? அங்ஙனம் எல்லையின்றிய இவ்வுலகமும் வியா
பகமாகிய மாயையும் உயிரும் பரமும் ஆகிய ஒவ்வொன்றும்
எங்ஙனம் கூறுபாடுற் றிருக்கும்? கூறுபாடுற் றிருக்கின்ற இந்
நான்கும் எங்ஙனம் வியாபகமுற் றிருக்கும்? வியாபகமாயும்
கூறுபாடுடையதாயு மிருக்கின்றது அவற்றிற் கியைந்ததெ
னின், கண்டத்துவமாயிருக்கும் வியாபகமுமுண்டா? உண்
டாயிருக்கின்றதாகவே கொள்வம். இந்த நான்கும் நிகழும்
அவ்வோரிடமானது யாதெனப்படும்? அந்த நாற்பொருள்க
ளுள் பரமென்கிற பொருளில் ஏனைய மூன்று மிருக்கின்றன
வெனின், இதனால் இவைகள் வியாபக வியாப்பிய மெனப்படு
கின்றன. இவ்வியாபக வியாப்பிய சித்தாந்தம் வேறே யிருக்
கின்றதே? அவ்வெல்லையில் தலையிட்டுக்கொள்ளுவானேன்?
ஓர் பட்சத்தைச் சாதிக்கப்போந்தால் மற்றோர் பட்சத்தைத்
தொட்டுக்கொள்ளலாமா? துவைதம் சாதிக்கப் போந்தால்,
அப்பட்சத்திற் பொருள்கள் எத்துணையாயிருக்கினும் அவை
கள் வெவ்வேறு கண்டத்துவமா யிருக்கவன்றோ சாதிக்க
வேண்டும்.

துவைதமென்பதற்கு வியாபக வியாப்பியம் சொல்லும் பட்சத்தில் சீவர்கள் மாயை உலகு ஆகிய இம்முன்றும் அப் பரத்தில் கற்பனைகளாக வியாப்பியமா! அன்றிப் பொருள்க ளாக வியாப்பியமா? பொருள்களாகவே வியாப்பியமெனின், இதனால் பரமென்பது புரையுடைமை யேற்கின்றதே! எங் றனமெனின், சீவர்கள் முதலிய ஒவ்வொரு பொருளின் பரி மாணம் எத்துணை எத்துணையோ அத்துணை அத்துணைக் கும் அபவரம்பொரு ளின்றாகலினென்க.

இதனால் பரத்துக்கெனப் பொருள் கிஞ்சித்துமின்றி அப்பரமானது புரையமயமாகி விடுமே! அதாவது சூனிய மெனப்படுவது. அச்சூனிய நிறைவில் இருக்கின்ற சீவர்கள் முதலிய முன்றும் என்ன பொருள்க ளெனப்படும்? சூனியப் பொருள்க ளெனப்படுமன்றோ? இதற்கென்செய்தும்! இச் சீவர்கள் முதலிய முப்பொருள்களும் அப்பரத்தில் வியாப் பியமுற் றிருக்கினும் அதற்குத் தோடமின்று? ஏன் இன்று! இடமா யிருப்பதோடு இம்முன்றுக்கும் உள்ளும் இடையு ம் வியாபித்திருக்கின்றதாலெனின், ஓர் பொருளுக்குத் திரிபுறமும் மற்றோர் பொருள் நிறைவுற் றிருக்கின், அந் நிறைவையன்றி அந்நிறைவைத் தன்பால் ஏற்கும் பொருள் தோற்றமா யிருக்குமா? அன்றி ஓர் முதலா யிருக்குமா? முத லாயிராதே! அதுபோல், அப்பரம்பொருள் ஷே மூன்றிற் கும் திரிபுறமும் வியாபியா யிருக்குமாயின், இவ்வியாபகத்தை யேற்கும் இம்முன்றும் கற்பனைகளெனப்படுமன்றி ஒவ்வொரு முதலெனப்படுமா? படாதுழி, துவைதமென்பது இங்ஙனங் தான் இருக்கின்றதோ? துவைதமென்பது எவ்வாறுகிக்கி னும் இரண்டெனப்பட்டே யிருக்கவேண்டுமே! அங்ஙனமின் றித் திரிபதார்த்தமென்பதையுங் கடந்து சதூர்ப்பதார்த்தங் களா யிருக்கின்றதே! இவைகள், துவைதானுபவமாகுமா?

சுதார்ப்பொருள்களே னும் இருக்கினன்றோ அவைகள் பேதித்
திருக்கின்றனவெனக் கொண்டு, துவைதம் கூறலாம். அங்
நனமும் பொருளாயில்லையே! இவற்றுள், முப்பொருள்களுள்
சுகமென்கிற ஓர் பொருள் விபரீதப் பிரத்தியட்சமாயும், சீவ
ர்களென்கிற ஓர் வகுப்புப்பொருள்கள் விபரீதானுபவ அனு
மானமாயும், மாயையென்கிற பொருளும் விபரீதத்தோற்ற
அனுமானங்களாயு மிருக்கின்றனவே! இதனால், எங்ஙனம்
துவைதமெனப்படும்? ஆகலின், துவைதமென்பதே இஃதென்
றென்க. அறிஞர்களால் புராதனமா யேற்கப்பட்டு வருகின்ற
தேயெனின், இத்துவைதம் நாததிகாநுபவத்தை மறுத்து
வழிப்படுத்தற்குக் கற்பிக்கப்பட்டதே யன்றி, மனமானது
அயல்போதமின்றித் தற்போதமாதற்காக முன்னான்றே
தெளிந்திருத்தற் கியைந்த துவைதம் வேறே யிருக்கின்றது.
அஃதன்றோ இணக்கமாகியது? இதுகாறும் கூறிய இத்துவை
தம் இணக்கமென்பதற்கு உதாரணம்:—

பிரபுலிங்கலீலை.

“தூய்தா கியநெஞ் சுடையார்க்குத்
தாமே சிவமாத் தோன்றுமால்
தீதா கியநெஞ் சுடையார்க்குத்
தெளிய வபேத மிகலின்றி
வேதா. சுமங்கள் விளம்பிடினும்
விளங்கா தென்றும் வேறென்னும்
வாதா லழிவ ரவர்மாயை
மயக்க மயங்கு மதியினர்.”

என்றும்;

அத்துவிதக் கலீலேவண்பா.

“சுசன்வேறி யான்வேறென். நெண் ணுகின்ற பாதகரை
நீசரிற் கண்டு நினையென்ற — னைசையொடும்
வேத முடிவறிந்த வேதியனைக் கூட்டுன்றான்.
பேதநிலை யெல்லாம் பிரியென்றான்.”

என்றும்;

வைராக்கிய சதகம். .

“புகலரும் பரப் பிரமமாங் கடறணிற்
புணர்பரை திரை யீசன்
சுகமொ டாருயி ரெனுதுரை யாதிக்
டந்துமாற் றிடுமென் றே
பசுரு நான்மறை யெனிலதி லெதையெதைப்
பற்றுவாம் விடுகிற் பாஞ்
சுககொ டுபமே யனைத்துமென் றகற்றுதி
துவிதபா வனைநெஞ் சே.”

என்றும் கூறியிருப்பதனாற் காண்க..

இஃது

வழிபடுதற்கியைந்த விசிட்டாத்துவைதம்.

இவ்விசிட்டாத்துவைதமானது ஷே மகாவாக்கிய சதுட்
டயத்தில் எந்த வாக்கியத்துக் கியைந்ததெனின், தத்துவமசி
வாக்கியத்துக் கியைந்தது. அது தத் என்பது அதுவென
வும் துவம் என்பது குணமெனவும் அசியென்பது ஆனாயெ
னவும் பிரிக்கப்பட்டு வழங்குகின்றது. அவற்றுள், அது என்
பது பரமெனவும் அதாவது பரமாத்மாவின்து வெனவும்,
குணமென்பது தர்மமெனவும் அதாவது பரத்தினது தன்
மையாக வெனவும், அசி என்பது ஆனாயெனவும் அதாவது
நீ அவ்வா றிருக்கின்றாயெனவுமாம். அங்ஙன மிருத்தல், பர
த்தினது தர்மமாக இருக்கின்றாயெனக் கொள்ளப்பட்டது.
அவ்வாக்கியம் தனது முப்பதத்துள் இடைப்பதமாகிய துவ
மென்பதற்குத் துவைதிகள்போல் நீயெனப் பொருள்கொள்
ளாது, தர்மமெனப் பொருள் கொள்ளுதற்கு இடமுண்டா
யிருக்கின்றதாவெனின், தஸ்சியாபாவ தத்வம் என்றுகின்
றன.. அவை தஸ்சியா என்பது பரமாத்மாவின் பாவ என்.

பது தர்மமாக இருக்கின்றாயென ஆகின்றன. ஷே துவைத பட்சத்தில் மதிமுகம் பவளவா யென்புழி, இவ்விரு பதங்க ளின் இடையில் போலவென்கிற உவமை உருபு குன்றியிரு க்குமாறுபோல், இங்கு தத்துவம் என்கிற பதத்தில் நீ என்கிற எழுவாய்குன்றி துவமென்கிறது தர்மமெனப் பிரிக்கப் பட்டிருக்கின்றதென்க. அஃதெங்ஙனமெனின், பிராமணத் துவம் சந்நியாசத்துவ மென்புழி, துவமென்பது தர்மமென் றாயதுபோ லென்க. ஆகவே, சேதன சேதன மிரண்டும் பர மாத்மாவினது தர்மமெனப் பொருள்பட்டன. இதனை நன்கு விசாரித் துணர்பவர்க்கே வெளியாகுமென்க.

எங்ஙனமெனின், விசிப்டாதத்துவைத மென்பதற்குப் பொருள் கூடியிருக்கிற அத்துவைதமா? அன்றி மேன்மை யான அத்துவைதமா? மேன்மையாகிய அத்துவைதமெ னின், தாழ்மையாகிய அத்துவைதமொன்றிருக்கவேண்டுமே! இவற்றால் அத்துவைதமென்பது இரண்டாகின்றன. இரண்டு அத்துவைத மிருக்குங்கால், இரண்டு துவைத மிருக்கவேண் டுமே! அவை என்ன துவைதங்க ளெனப்படும்? ஒன்று கூடாதத்துவைதமும் மற்றொன்று கூடுந்துவைதமு மாகுமன் றோ? ஆகவே, மேன்மையாகிய அத்துவித மென்பதற்குப் பொருளென்னை? அத் துவிதம் அத்துவித மென்னின், அஃது இரண்டற் றிருக்கின்றதெனப் பொருள்படுகின்றது! இரண்டற்றது என்பதில் இரண்டென்பது எவை? பரமாத் மாவும் சேதன சேதனப் பிரபஞ்சமுமெனின், இவ்விரண்டு மற்றதே அத்துவிதமெனப் பொருள் படுகின்றது. இதனால் பரமாத்மாவாகிய குணியும் பிரபஞ்சமாகிய குணவேற்றுமை களு மில்லாததா அத்துவித மெனற்பாலது? இது மேலான அத்துவிதமா? அல்லவே! அங்ஙனமன்று, குணியாகிய பர மாத்மாவை விட்டுக் குணவேற்றுமைகளான சேதன சேத

னங்கள் பிரியாதிருக்கின்றதே அத்துவிதமெனின், இதனால், குணிகுண மென்னுந் துவைத மகன்றதா? இல்லையே! குணிகுணமாகிய துவைதம் சத்தியமாயிருக்க, இவற்றை அத்து விதிமென்பது கருங்காக்கையை வெண்காக்கை யென்பது போலாம். அத்துவிதமென்பது நான்கு விதமா யிருக்கின்றதே! அந்நான்கு விதத்துள், இவ்வத்துவிதம் ஒன்றேனுமல்லவே! அந்த நான்குள், ஒன்றிருந்தால் ஏனைய மூன்றும் ஏகாத்துவித மெனப்படுமே! முடிவில், ஏகாத்துவிதமாயினும், அதுகாறும் நான்குவித அத்துவிதமு முண்டோவெனின், துவைதம் நான்குவிதமா யில்லாதிருக்கட்டும்! அந்நான்குவித மென்ப தெங்ஙனமெனின், காரண காரியம், குணிகுணம், பிம்பப் பிரதிபிம்பம், அம்சாம்சிக மென்பனவாம். அவற்றுள் காரணகாரிய மென்பது மட்கடம் நூற்படம் என்பன. குணிகுணமென்பது நீலோற்பலம் கருங்குயில் என்பன. பிம்பப் பிரதிபிம்பமென்பது வானகதிர் நீர்க்கதிர் முகம் முகச்சாயை என்பன. அம்சாம்சிக மென்பது நீர்த்தரங்கம் ஆலாங்கட்டி என்பன.

செ-வது, காரணங்களாகிய மட்பொருளும் நூற்பொருளும் காரியங்களாகிய கடப்பொரு ளெனவும் நூற்பொருளெனவும் படுமா? படாதன்றோ?

இங்ஙனமே உ-வது, குணிகளாகிய உற்பலப் பொருளும் குயிற்பொருளும் குணங்களாகிய நீலநிற மெனவும் கருநிற மெனவும்,

ங-வது, பிம்பங்களாகிய சூரியப்பொருளும் முகமாகிய பொருளும் சலசூரியப் பொருளெனவும் ஆடிமுகப் பொருளெனவும்,

ச-வது, அம்சமாகிய நீர்ப்பொருள் அம்சிகங்களாகிய அலையாதி பொருளெனவும், ஆலாங்கட்டிப் பொருளெனவும் படுமா? படாதன்றோ? இங்ஙன மிருப்பதால், காரணகாரிய முதலிய இந்நான்கு வகுப்புக்களுள் ஒவ்வொன்றும் துவைத மெனப்படுமா? அன்றி அத்துவித மெனப்படுமா? ஒன்று மற்றொன்று நெனப்படாதிருக்கின்றதால், துவைதங்கள் என்ன பதற்கு முரணென்க? ஆகலின், இத்துவைத பேதங்கள் சதூர்ஞான்றம்காரணம் குணப்பிரதிபிம்பம் அம்சம் ஆகிய இந்நான்கையும்ன்றிக் காரியம் குணம் பிரதிபிம்பம் அம்சிகம் ஆகிய இந்நான்கு மின்றெனவும், காரிய முதலிய இந்நான்கும் ஷே காரண முதலிய அந்நான்கு மன்றெனவுமாகத் தெளிபுமித் தெளிவே விட்டுவிடாத லக்கணையாம். இந்த லக்கணையே அத்துவித மென்பதற்கு முரணின்றி? இன்றாகவே, ஷே காரண முதலிய நான்கும் காரிய முதலியனவாகிய எல்லாமாயும், அவை தாம் அல்லவாயு மாயிற்றென்க. அத்துவிதமென்பது எல்லாமாயும் அல்லவாயும் தெளிந்திலங்கும் விட்டு விடாத லக்கணையா யிருக்க, விசிட்டாதத்துவித மென்பது என்னவெனப்படும்? விடாதலக்கணையெனப்படுமன்றோ? இவ்விரண்டும் விட்டுவிடாத லக்கணையும் விடாத லக்கணையு மாயின், ஷே துவிதமென்பது என்னவெனப்படும்? விட்ட லக்கணையெனப்படுமன்றோ? இவ்வத்தியாயத்திற்கு முன் அத்தியாயத்தில் துவிதமென வழங்குவதும் இவ்வத்தியாயத்தில் விசிட்டாதத்துவித மென வழங்குவதும் பொருத்த மிருக்கின்றனவா? இல்லையே! இவைநிற்க.

விசிட்டமென்பதற்குப் பொருள் கூடியிருக்கின்றதென்பதா? அன்றிக் கூடாதிருக்கின்ற தென்பதா? இவ்விருபதத் துள் கடைப்பதம் அத்துவிதமென றுகின்றதால், எங்ஙனம் முதற்பதம் கூடியிருக்கின்ற தெனப்படுமெனின், அக்கடைப்

பதம் துவிதமா யிருப்பதை அத்துவிதமாகக் கொண்டதனாலன்றோ, கூடியிருக்கின்ற தென்னு முதற்பதம் மேன்மையைத் தரற்பால தெனக்கொண்டு மேன்மையாகிய அத்துவிதமென வழங்கப்படுகின்றது? இதனால், விசிட்டத் துவிதமெனப்படாது விசிட்டாத்துவித மெனப்பட்ட தாக்கும்! அங்ஙனமாயின், பரமாத்மாவை வியாபகப்பொரு ளென்பானேன்? ஓர் பொருள் வியாபகமா யிருக்கின்றதாயின், அவ்வியாபகம் எதற்கென வினவவருமன்றோ? அதுபோல், பரமாத்மா எதற்கு வியாபகமெனப்படும்? சிற்சடமாயுள்ள பிரபஞ்சப் பொருள்களுக்கெனின், இதனால் பிரபஞ்சப்பொருள் வியாப்பிய மாகின்றன. ஆகவே, பிரபஞ்சம் பரமாத்மப்பொருளுென்பமே! கூடாதெனின், பரமாத்மாவுக்கு இப்பிரபஞ்சம் வேறுபொரு ளென்பமே! அங்ஙனமும் கூடாதெனின், ஏன் கூடாது? இவை பரமாத்மாவின் தன்மைகளாமெனின், அவையாவன குணவேற்றுமைகளா யிருத்தல். இக்குணங்களுக்குக் குணிப்பொருள் பரமாத்மாவன்றோ? பரமாத்மா குணியும் சிற்சடப்பிரபஞ்சம் குணங்களு மாகின்றன. இச்சிற்சடங்கள் பரமாத்மாவிற்கு கூடியிருக்கின்றனவா? அன்றிக் கூடாதிருக்கின்றனவா? அதாவது—பரமாத்மாவை விட்டு அஃதில்லாவிடத் திருக்கின்றவைகளா வென்பது. பரமாத்மாவிற்கு கூடியே இருக்கின்றனவெனின், அதனால் துவிதமெனற்பாலதா? அன்றி அத்துவித மெனற்பாலதா? அத்துவித மெனற்பாலதெனின், ஷே காரணகாரிய முதலிய ஐந்து விதங்களில் இஃதென்ன அத்துவித மெனப்படும்? மேல் அத்தியாயத்தில் சுசாதிகம் விசாதிகமுள்ள துவிதமும், இவ்வத்தியாயத்தில் இஃது அச்சுசாதிக விசாதிகமின்றிய சுகதபேதமென்னும் கூடியிருக்குந் துவிதமுமாகின்றன. அங்ஙனமன்று, இஃது அத்துவிதமே யெனின், பரமாத்மாவோடு சிற்சடங்கள் பிரிவற்றிருத்தலால் அத்துவிதமா

கின்றது. இவைகள், வியாப்பிய முற்றிருத்தலால் என்ன வெனப்படும்? வியாபக வியாப்பியம் ஏற்குங்காறும் கூடுந் துவிதமும், அங்ஙனமின்றி ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி வெவ் வேறிடத்தது என்றேற்குங்காறும் கூடாத் துவிதமுமாகு மன்றோ?

அன்றியும், வியாபக வியாப்பியமென்பது இருவகைத் தாயது. அவை—ஓர் பொருளின்கண் நின்று நிகழும் சினை குணம் தொழில் இம்மூன்றும் வியாப்பியமும், அவற்றால் அப்பொருள் வியாபகமுமாகின்றன. அவை சாத்தனது உறு ப்பும் நிறமும் தொழிலும் போல்வன. ஷெ பொருளின்கண் ணே நின்று நிகழும் மற்றோர் பொருள் இடம் காலம் இம் மூன்றும் வியாப்பியமும் அதனால் அப்பொருள் வியாபகமு மாகின்றது. அவை சாத்தனது ஆடையும் மனையும் ஆயுளும் போல்வன. முன்னூன்று கூறிய சினை குணம் தொழில் மூன் றும் தற்கிழமையாகிய வியாப்பியமும், பின்னூன்று கூறிய பொருள் இடம் காலம் மூன்றும் பிறிதின் கிழமையாகிய வியாப்பியமுமாம். இவ்விருவித வியாப்பியங்களில் எதுகூடுந் துவிதமெனப்படும்? எது கூடாத் துவித மெனப்படும்? தற் கிழமையாகிய வியாப்பியம் கூடுந்துவிதமும், பிறிதின் கிழமை யாகிய வியாப்பியம் கூடாத் துவிதமுமாகின்றன. இவற்றைப் போல், பரமாத்மாவும் சிற்சடங்களும் என்ன துவித மெனப் படும்? கூடுந்துவித மென்பதன்றோ? மேன்மையான அத்து வித மென்பதற்குப் பொருளெங்கே? அத்துவித மென்பது ஷெ காரணகாரியம் குணிகுண முதலிய துவிதபேத மற்ற தன்றோ? கூடியிருக்கின்ற துவிதம் என்கிற இருபதங் களின் இடைக்கண் ஆகாரத்தை வருவித்து இது வடமொழிச் சந்திகளில் ஒன்றென மயங்கி விசிட்டாத் துவித மென்ன லாமா?

இஃதன்றியும், சேதனசேதன உலகம் பரமாத்மாவின் குணபேதங்களா யிருக்கின்றமையின், இக்குணபேதங்கள் விகாரமெனப்படுமா? அன்றிச் சுயம்பெனப்படுமா? சுயம் பெனப் படுமெனின், சமட்டி வியட்டிகளாகக் காணப்பட்டவைகளுள் ஒன்றேனுமுண்டா? இல்லையே! இருக்கின், காரண காரியம் கடந்ததா யிருக்கட்டுமே! ஒவ்வொன்று காரியமாயினும் ஒவ்வொன்று காரணமாகவேனு மிருக்கின்றதன்றோ? அவைகள் சுயம்பென்பதற்கு முரணென்னையெனின், எதெது காரணப்படுகின்றதோ அததுவும் மேலொன்றுக்குக் காரியமெனப் படாதிருக்கட்டும்! அங்ஙன மில்லையே! முற்றும் காரியமயமா யிருக்கின்றதே! எங்ஙனமெனின், பிருதிவிக்கு வித்து காரியமாயும், அவ்வித்துக்கு அங்குரம் காரியமாயும், அவ்வங்குரத்திற்கு இதழ் காரியமாயும், அவ்விதழுக்குச் சாகை காரியமாயும், அச்சாகைக்குத் தளிர் காரியமாயும், அத்தளிருக்கு அரும்பு காரியமாயும், அவ்வரும்புக்குப் பிஞ்சு காரியமாயும், அப்பிஞ்சுக்குக் காய் காரியமாயும், அக்காய்க்குக் கணி காரியமாயும், அக்கணிக்குப் பஞ்சு காரியமாயும், அப்பஞ்சுக்கு நூல் காரியமாயும், அந்நூலுக்கு ஆடை காரியமாயும், அவ்வாடைக்கு அலங்காரம் காரியமாயும், அவ்வலங்காரத்திற்குத் திருப்தி காரியமா யிருக்கின்றன. இங்ஙனமே ஏனைய ஒவ்வொன்றும் அபாவத்தை மேற்கொண்டு உதித்து ஒவ்வொரு முதலாகத் தோன்றுகின்றன. இவற்றால், சர்வமும் காரியமயமே யன்றிக் காரணமென்பது எஞ்ஞான்றும் எவ்விடத்தும் இல்லவேயில்லை! இங்ஙனமிருக்க, சுயம்பெனப்படுவது ஏது? இன்றாகலின், சர்வமும் விகாரமென்பதற்கு முரணின்றென்க.

அன்றியும், இவ்விகாரங்களனைத்தும் அசுத்த மெனப்படுமா? அன்றிச் சுத்தமெனப்படுமா? சுத்தமென்பதற்குத்

தோட மென்னையெனின், காரியமாகிற விகாரமென்பது சுத்தத்துவ மாகுங்கால் காரணமாகிற நிர்விகார மென்பது அசுத்தத்துவமாக்கும்! ஆங்காங்கும் தொழிலும் பண்புமாயுள்ள அனைத்தும் விகாரமாயும், அசுத்தமாயு மிருப்பதன்றோ? இங்ஙனமிருக்கு மனைத்தும், மாறுந் தகைபதன்றோ? ஆகலின், அநித்திய மென்பதற்கு முரணென்னை? மாறத்தகைபவை கண்டித்தப்பொருள்களா? அன்று! கண்டித்தப்பொருள்க ளாகின் றவே! கண்டித்தமாகிய இவ்விகாரங்க ளனைத்தும் அநிருத்தி யைத் தரற்பாலனவா? அன்றித் திருத்தினைப் தரற்பாலன வா? திருத்தியைத் தரற்பாலனவெனின், இதுகாறும் பிர மன் முதலிய சர்வ உயிர்களில் எவ்வுயிர் திருத்தியடைந்தது! சிற்றின்ப மென்னும் திருத்தியையேனும் பெற்றிருக்கின்ற தேயெனின், அஃது நிலையற்றதாகலின் போலியின்ப மாகின் றன. ஆகின்றதால், அவ்வவ்வின்பமும் ஈற்றில் துக்கமாய் முடிகின்றது. முடிவதால், ஷே தொழிலும் பண்புமாகிய குணபேதங்கள் விகாரம் அசுத்தம் அநித்தியம் கண்டம் துக் கம் ஆகிய இவ்வைந்துவித விபரீதமும் உற்றிருக்கின்றன. உற்றிருக்கு மிவைகள் எந்த முதலை உடையன? பரமாத்மா வாகிய முதலை டுடையனவன்றோ? நீலோற்பலம் செந்தா மரை யென்புழி, நீலநிறமும் செம்மை நிறமும் எந்த முதலை யுடையன? எந்த முதலையும் உடையனவன் றென்னலாமோ? அவ்வவற்றிற்கு முதல் புட்பமன்றோ? அவைபோல், ஷே குணபேதங்களாகிய விகார முதலியவைகள் பரமாத்மாவை உடையனவாயின், இவற்றையுடைய பரமாத்மா என்னவெ னப்படும்? கற்பனையுடைய தெனப்படுமன்றோ? அப்பர மாத்மா நிர்விகாரமாயும், சுத்தமாயும், நித்தியமாயும், அகண்டிதமாயும், இன்னும் அனந்த இலக்கணங்களை டுடையதாயு மிருத்தலால், விகார முதலியவைகளை ஏற்காதெனின், இவ் விகார முதலிய அசுத்த குணங்களை ஏற்குமுதல் எது? பிர

கிருதி என்கிற மாயையேயெனின், அம்மாயையானது பரமாத்மாவுக்கு வேறு பொருளாக்கும்! ஆகவே, கூடாத்துவித மொன்று இருக்கின்றதாக்கும்!

அன்றியும், மாயை என்கிற ஓர் பொருள் தவிர மற்ற வற்றிற்கு அப்பரம் வியாபகமாக்கும்! இதனால் அரைப்பாகம் கூடும் துவிதமும் அரைப்பாகம் கூடாத்துவிதமுமாகின்றதே! ஷே சேதனாசேதன விகாரம் முதலிய குணங்களோடு அப்பிரகிருதியும் குணப்பகுதியன்றோ? யாவும் தற்கிழமைக் குணபேதங்களாகலின், அப்பரம் சர்வவியாபக மெனப்படுகின்றது. இச்சர்வமாகிய விகாரம் அசுத்த முதலியவைகளையுடையது பரமாத்மா ஆகலின், அப்பரம் விகார முதலியவையென்பதற்கு முரணின்றாமென்க. அங்ஙனமன்று,

கீருமழிசைப்பிரான் பிரபந்தம்.

தன்னுளே திரைத்தெழுந் தரங்கவெண் டடங்கடல்
தன்னுளே திரைத்தெழுந் தடங்குகின்ற தன்மைபோல்
நின்னுளே பிறந்திறந்து நிற்பவஞ் சரிப்பவ
நின்னுளே யடங்குகின்ற நீர்மைநின்க ணின்றதே.”

எனக் கூறியிருக்கின்றதால் அப்பரத்திற்கு என்னதோடமிருக்கின்றது? சலவியாபகத்தில்நின் நெழுகின்ற அலையாதி களால் அச்சலம் விகாரமுதலியவைக ளாயிற்று? அதுபோல், பரமாத்மா இருக்கின்றதாமெனின், அலையாதி விகாரங்க ளாற் சலப்பொருள் விகாரமென்பதற் கியைந்ததன்று? ஏனெனின், அவ்வலையாதிகள் ஓர் முதலன்றாகலினென்க. எங்ஙன மெனின், பிராதிபாலிக சத்தெனவும் விவ்காரிக சத்தெனவு மீரண்டாம். அவற்றுள், பிராதிபாலிக சத்தென்பது தனக் கெகைக் கிஞ்சித்தும் பொருளின்றிச் சொல்மாத்திரமாயும், தோற்றல் மாத்திரமாயு மிருக்கின்றது. அது கயிற்றரவுபோல்

வது. விவகாரிக சத்தென்பது ஐம்புலனாலும் அனுபவித்தற் கியைந்ததுபோலிருக்கின்றது. அது சன்னிவிகாரம் கனவின் விகார முதலியன போல்வது. அலைபாதிகள் சலப்பொருளே யன்றி ஓர் முதலெனப்படுமா? படுமெனின், சலத்தையன்றி வேறுற்றிருக்கவேண்டும்! வேறுற்றிராவிடினும், அச்சலத் தின்கண்ணேநின்று நிகழுகின்றன வெனின், ஒருவன் அலை யால் மோதப்பட்டுழி, சலப்பரிசமின்றி அலைப்பரிசு மாத்தி ரந்தா னிருக்கின்றதாக்கும்! அலை மோதும் ஞான்று, சலம் எங்குபோயிற்று? இருப்பது சல இருப்பின்றித் தோற்றன் மாத்திரமாய் நிற்பது அலையுமாகின்றதே! இருக்கின்றதால் இவ்வலையாதிகள் என்ன சத்தெனப்படும்! இருப்பின்றித் தோற்றுவதால் பிராதிபாலிகசத்தும், இத்தோற்றம் ஐம்புலா னுபவத்திற் கியைந்ததுபோலிருத்தலால் விவகாரிக சத்துமா கின்றன. இங்ஙனமே, பரமாத்மா யதார்த்தமாயும், ஷே பிர கிருதி முதலிய சர்வ வியாப்பியங்களும் சொல்மாத்திரமும் தோற்றன்மாத்திரமாயும் ஆகின்றவே! ஷே திருமழிசைப் பிரான் திருவாக்கு அத்துவிதிகளுக்கு இணக்கமா யிருக்கின் றதே! அதை நாம் ஏன் எடுத்தாள வேண்டும்? நாம் ஆளவே ண்டியது பரமாத்மாவைச் சர்வவியாபகமெனவும், அவ் வியா பகத்தில் வியாப்பியமாய் நிகழும் பிரகிருதி முதலிய சேதன சேதன மனைத்தும் குணபேதங்க ளெனவும், அன்றியும் அவை எதார்த்தமெனவு மன்றோ? இங்ஙனமிருக்க, அலைபாதி திட்டாந்தம் வருவித்ததென்னை? பரமாத்மா சொருபம் கற் பனைகளுக்கு வியாபகமெனச் சொன்னால், அவ்வியாபகம் நீஞ் சித்தேனும் இழுக்குறுமா? எதார்த்தங்களுக்கு வியாபக மெனச் சொன்னால் அவ்வியாபகம் புரையுடைமையாய் முடி யுமே! குணபேதங்களுக்கு வியாபகமெனச் சொன்னால், அவ் வியாபகம் அக்குணபேதங்களுக்கு வரும் இன்ப துன்பம் இற த்தல் பிறத்தல் முதலியவை அப்பரமாத்மாவுக்கே வாய்க்

சுமே ! ஏனெனின், குணங்கள் ஒவ்வோர் முதலாகாமையினு
லென்க.

குறள்.

“எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.”

என்பதற்கு விருத்தமாக உணர்ந்து, அதாவது “எப்பொரு
ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொரு ளப்படி காண்ப தறி
வென்பது.” இங்ஙன முணர்ந்து அப்பரமாத்மா இழிவுறு
மாறு செய்வது ஓர் கற்புடை மகண்மேல் இல்லாப்பழியை
உள்ளதாகச் சுமத்திக் களிப்புறுவதுபோலாம். அன்றியும்,

நாலடியார்.

“தெளிவிலார் நட்பில் பகைநன்று சாதல்
விளியா வருநோயி னன்றா—லளிய
விகழ்தலிற் கோற லினிதே மற்றில்ல
புகழ்தலின் வைதலே நன்று.”

என அறிஞர்கள் கூறியிருக்கின்றனர். என்னை ! சுசாதிகம்
விசாதிகம் சுகதபேதமென்னும் வஸ்து பரிச்சேத மின்றிய
சுயம்பிரகாச வஸ்துவுக்கு, அறிஞர்கள் முனிவுறச்சுசாதிகமும்
விசாதிகமும் இருப்பதாகக் கற்பித்துத் துவிதபட்சம் சாதிப்
பதுபோல், நாம் ஷே சுசாதிகம் விசாதிகமிரண்டும் அவ்வஸ்து
வினது குணபேதங்களெனச் சுவகதபேதம் சாதிக்கின்றதும்
அவ்வஸ்துவுக்கு இழுக்கென்பதற்கு முரணென்னை ? வஸ்து
வென்பது எங்ஙன மிருக்கவேண்டுமெனின், ஒப்பு உயர்வு
தாழ்வு என்னு மிம்முன்று மின்றியதா யிருக்கவேண்டு
மென்க.

அங்ஙனந் தெளிதற்கன்றோ ஷே காரணகாரிய முதலிய
அபேதவாத மிருக்கின்றன ? அக்காரணகாரிய முதலியவை

கள் இறந்து தானேதானாய்த் தெளிந்திருக்க வேண்டுமே ! அங்ஙனம் தெளிதற்கு முன்னான்று துவிதானுபவ சோபா னமும் விசிட்டாத்துவிதானுபவ சோபானமும் வந்திருக் கின்றன ! இதுகாறும் கூறிப்போந்த இத்துவித விசிட்டா த்துவித மிரண்டும் உயிர்கள் வழிப்படுதற் கிடைந்த சோபா னங்களே யன்றி, இவைகள் சித்தாந்தமன்று. சோபானங்க ளாமோலெனின், தானேதானாகத் தெளிவித்தற் கிடைந்த துவிதம் விசிட்டாத்துவித மிரண்டுமே தீர்ந்தனனுபவம் அன் றென்பதாயின், பரத்திற்குப் பரிபூரண தோடமும் விகார முதலிய தோடங்களும் செய்விக்கும் இத்துவித விசிட்டா த்துவித மிரண்டுமா சித்தாந்த மெனப்படும் ? பரமென்பது எங்ஙனமிருக்கச் சம்மதிக்கின்றதெனின், சுசாதி விசாதி சுசுதபேதமென்னும் முன்றும் கயிற்றின்கண் அரவுபோலிரு க்கச் சம்மதிப்பதாமென்க. தானேதானாகத் தெளிவித்தற் கிடைந்த ஷெ துவித விசிட்டாத்துவித மென்ப தெங்ஙன மெனின்,

அவ்விரண்டில் இஃது எதார்த்த துவிதம்.

பதி பசு பாசம் என்னும் முன்றில், பதியும் பசுவும் சித் துப்பொருளும் பாசம் சடப்பொருளுமாயினும், இவை அறி யப்படும் பொருள்களா ? அன்றி அறியப்படாப் பொருள் களா ? பாசம் சடமாகலின், அறியப்படும் பொருளாகும். பதியும் பசுவும் அறிவுப் பொருளாகலின் எங்ஙனம் இவை அறியப்படுகின்றதெனின், பதி ஒன்றுளதென எங்ஙனம் ஏற்கப்படுகின்றது ? பாசமாகிய பிரபஞ்சத்தாலெனின், அங்ஙனம் ஏற்பது அனுமான அளவை யெனப்படும். படினும், அவ்வளவையால் அறிந்து ஏற்பது எது ? உயிரெனின், அங்ங்வுயிரால் அறியப்படுகின்றதன்றோ ? பாசமாகிய பிரபஞ்சம் இந்திரியப் பிரத்தியட்சமும் பரமாகிய வஸ்து மானதப் பிர

த்தியட்சமு மாகின்றன. ஆகவே, இவ்விரண்டும் திரிசியப் பொருள்க ளென்பதற்கு முரணில்லையே ! இல்லையாயினும், உபிரேனும் அறியப்படாத பொருளன்றோவெனின், உபிராகிய பொருள் அறிவாயினும் பரமாகிய அறிவு அறியப்படுதற் கிடைப்பந்திருப்பதுபோல, இவ்வுயிரும் அறியப்படுதற் கிடைப்பந்திருக்கின்றதன்றோ ? யாவும் உபிருக்குக் காணப்படுகின்றமைபின், உபிர் எதற்குக் காணப்படும் தகைபதெனின், உபிரென்பது அறிவாயினும் இஃது அவத்தாத் திரயங்களி லுள்ள காட்சிகளை உணருகின்றதன்றோ ? அவற்றை யுணரு மிவ்வுபிர் நானென் றறிகின்றதா ? அங்ஙனமின்றி அறிகின்றதா ? நானென் றறிகின்றதெனின், எத்துணை நானென நின்ற அறிகின்றது ? உடற்றுணையாக வெனின், அவ்வவ்வவத்தா உடற்றுணையாகவா ? அன்றி இச்சாக்கிராவத்தை யுடற்றுணை மாத்திரமாகவா ? அவ்வவ்வவத்தா உடற்றுணையாகவெனின், அவ்வத்துணையாக நின்றனார்தலுக்கன்றோ உபிர் என வழங்குகின்றது ? அங்ஙனம் உபிரென வழங்கப் படினும் அஃது எதற்கு வழங்கப்படுகின்றது ?

ஐ அவத்தாத்திரய அகம்பொருளுக்கன்றோ ? அஃதன்றி எதற்குமல்லவே ? அங்ஙனம் வழங்கப்படுவது என் றேகம் என்னிந்திரியம் என் அந்தக்கரணம் என இவை கிழமைகளாக வழங்கப்படுவனபோல், என் உபிர் என் உபிரெனவும் கிழமையாக வழங்கப்படுகின்றது. அங்ஙனம் என்னுபிர் என வழங்கப்படுவதால், உபிர் அறியப்படும் பொருளாய் விடுமோவெனின், நானென்னும் அகம்பொருள் இலட்சியார் த்தப்பொருளா ? அங்ஙனம் அல்லாப்பொருளா ? அல்லாப் பொருளெனின், விடாநிட்டை கூடுவது யாதுக்கு ? நானென் னின்ற அகம்பொருள் வெளிப்படுதற் கன்றோ ? நான் எனக்கு வெளிப்பட்டேழி நான் ஆத்மா என வழங்கப்படுகின்ற

தன்றோ? அஞ்ஞான்று நான் உயிரன்றெனப் படுமன்றோ? அவத்தாத்திரய திசைக்கண் நானென்பதற்கு உயிரெனவும், சமாதி திசைக்கண் ஆத்மா எனவுமாயின், இச்சத்தாசுத்த இரண்டு தர்மமும் நானென்பதற்குக் கிழமைகளன்றோ? இக் கிழமைகளில் எது தற்கிழமை எது பிறிதின் கிழமை யெனப் படும்? ஆத்மா தற்கிழமையும் உயிர் பிறிதின் கிழமையு மன்றோ? இதனால், இவ்வுயிர் அறியப்படும் பொருளுென்ப தற்கு முரணென்னை? இவ்வுயிரென்பதே அறியப்படும் பொருளாயின் ஏனையிரண்டும் இவ்வுயிரால் கண்கூடாகவும் அனுமானமாகவும் அறியப்படும் பொருள்க ளென்பதற்கு முரணென்னை? இங்ஙனம் ஆராய்ந்ததால் தேர்ந்தது பதிபசு பாசமென்னும் மூன்றும் திரிசியங்களாயும், நானென்கிற போதம் திருக்காயும் முடிந்தன. முடியலே, உயிரென்பது அனுபவ அனுமான அளவைப் பொருளாயினும், தனக்கெ னக் கிஞ்சித்தும் பொருளுண்டா? ஏனெனின், அறியாமை யாய் முடிவதா லென்க.

எங்ஙனமெனின், இத்தூலமுதலிய உபாதித்திரயங்கள் தமக்கெனப் பொருளின்றித் தோற்றல் மாத்திரமாக இருப் பதைப் பொருளாகக் கொண்டது மயக்கமா? அன்றித் தெ ளிவா? மயக்கந்தானெனின், இம்மயக்கத்தால் அவ்வவ் வுபா தித்துணை நானென மருவியது யாதெனப்படும்? அஃதும் மயக்கமன்றோ? இங்ஙனம் இரட்டித்த இம்மயக்கம் யாதெ னப்படும்? அறியாமை யெனப்படும்ன்றோ? இவ்வறியாமை வடிவா யிருக்கின்றதன்றோ சீவனெனப்படுவது? இரட்டித்த அறியாமையாயுள்ள சீவன் தனது உபாதான அதிட்டா னத்தை எஞ்ஞான்றேனும் கிஞ்சித்தும் நாடுவதுண்டா? அங் ங்னம் நாடாமையாலும் அறியாமை யென்பதற்கு முரணி ன்று. இன்றாகவே, சொல்மாத்திரமாக வழங்கப்படுகின்ற

தன்றோ? இச்சொல் மாத்திரமாக உபாதித்திரய விபரீதானுபவ அனுமானத்தால், ஓர் சீவப்பொருளுண்டென வழங்கப்படுகின்றதால், கற்பனையாகிற பாவனாத் தோற்றமாகின்றது. ஓர்பரம் உண்டென வழங்குவதும் சீவப்பொருளுண்டென்பதைப்பற்றியன்றோ? சீவன் என்பது இக்கதியாயிருக்கின், மேலே ஓர்பரம் உண்டென்பதும் எக்கதியெனப்படும்? அஃதும் பாவனாத் தடிப்பன்றோ? ஆகலின், இவ்விரண்டும் பாவனாத் திரிசிய மென்பதாயிற்று. ஆகவே, பிரபஞ்சம் தூலதிரிசிய மென்பதாய் மாயிற்றென்க.

இம்முன்றும் திரிசியமாயின், இவற்றிற்குத் திருக்கென்பது யாது? அதிட்டானமாகிய அகம்பொருளன்றோ? சீவே சுரஸகத்தென்பது முப்பொருளாயினும், திரிசிய மென்பதில் ஒன்றன்றோ? இதனால், திரிசியம் ஒன்றும் திருக்கென்பது ஒன்றும் அக இரண்டாயிற்று. இவற்றையன்றித் துவித மென்பது ஏது? இங்ஙன மிருக்க, பதி பசு பாசம் இம்முன்றும் வெவ்வேறு சத்துப்பொருளெனவும், இவற்றுள் ஓர் கூறுகிய மாயையினது காரியம் பிரபஞ்சமெனவும், இப்பிரபஞ்சம் அம்முன்றைப்போல எதார்த்த சத்துப்பொருளெனவும், இந்நான்கு கூறுபாடுள் பரமென்பது எவற்றிலும் நிறைந்திருக்கின்ற தெனவும், அந்நிறைவில் அனைத்துந் தங்கியிருக்கின்றதெனவும், அங்ஙனம் நிறைவுற்றிருத்தல் எள்ளுக்குள் எண்ணெய் பூரித்திருக்கின்றதுபோலிருக்கின்றதெனவும், முத்தியில் பதிப்பொருளும் பசுப்பொருளும் இரண்டறக் கலந்திருத்தலே அத்துவிதமெனவும் கூறுவதுதானே துவித சித்தாந்த மெனற்பாலது? ஆண்டான் எனவும் அடிமை எனவுமா யிருப்பதனால் துவித மென்பதேயன்றி வேறு விதத்தா லன்றெனின், விசிட்டாத் துவிதபட்சம் ஆண்டான் அடிமை என்பதல்லவோ? அதிற்கூறிய அடிமை இறைவனை

விட்டு நீங்காதிலகும் சேதனா குணமாயும், இதற் கூறிய அடிமை இறைவனுக்கு அனாதி வேறுசத்துப் பொருளாய் மிருக்கின்றதெனின், அவ்வடிமை இறைவனது அம்சமாக லின் அஃது பந்தமுத்தி யிரண்டிலும் கூடியிருக்கும் துவித மும், இவ்வடிமை வேறு சத்துப்பொருளா யிருக்கின்றமை யின் அப்பந்தமுத்தி யிரண்டிலும் கூடாததுவிதமுமா யிருக்கின்றன.

ஆகலின், இவ்விரண்டு பட்சமும் துவித மென்பதற்கு முரணின்னு. இங்ஙனமிருக்க, இறைவனென்பது ஒன்று? அன்றி இரண்டா? ஒன்றாகலின், அவ்வோரிறைவன் சில உயிர்களைத் தனது சேதனம்சங்களாகவும் சில உயிர்களைத் தனக்கு வேறு சத்துப்பொருள்களாகவும் கொண்டிருப்பது முண்டா? இங்ஙனம் எவ்வெவ்வுயிர் எவ்வெப் பட்சத்தை அபிமானிக்கப்பட்டதோ அவ்வெவ்வுயிரும் அததன் நிலை மைத்தா யிருக்கின்றதெனின், இவ்விரண்டு பட்சத்தையும் அபிமானிக்காதுழி அவ்வுயிர்கள் என்ன நிலைமைத்தா யிருக்கின்றன?

ஆங்காங்குமுள்ள பட்சங்களில், எவ்வெப் பட்சங்களில் எவ்வெவ்வுயிர் அபிமானித்ததோ அவ்வப்பட்சத்தின் நிலை மையதாய் அவ்வெவ்வுயிரு மிருக்கின்றனவெனின், அவ்வப் பட்சத்தில் நின்றும்மாறி ஏனைய எவ்வெப்பட்சத்தை எவ் வெவ்வுயிர் அபிமானிக்கின்றதோ அவ்வப்பட்சநிலைமையதாய் அவ்வெவ்வுயிரு மிருக்கின்றதாக்கும்! அன்றியும், மானுட யாக் கையைப் பெருமல் ஏனைய யாக்கைகளைப் பெற்றுள்ள உயிர் கள் அவ்விறைவனுக்குச் சேதனம்சங்களா யிருக்கின்றனவா? அன்றி வேறு அனாதிசத்துப் பொருள்களாக யிருக்கின்றனவா? வேறு அனாதி சத்துப்பொருள்களாகவே இருக்கின்றனவெனின், அவ்வெவ்வுயிர் இறைவனது சேதனம்சங்களா

யிருக்கின்றனவென்று லென்னை ? உயிர்கள் அனந்தமாயினும் இறைவன் ஒன்றுதானே பெனின், அவ்வோ ரிழைவனாக் து உயிர்கள் எவ்வா றிருக்கின்றன ? தனது சேதனம்சங்களை யிருக்கின்றனவா ? வேறு அநை சத்துப்பொருள்களா யிருக்கின்றனவா ? இப்பட்டசங்க ளனைத்தும்,

உத்தமவாதநால்.

“உலகின் மதநிறுத்து முத்தமரே கேண்மின்
உலகமு நாமு மொருங்கே — நிலையின்றி
எங்கே வெளிப்படுத லெங்கே மறைதனிதம்
அங்கிருந்துங் காணுதெ னாய்ந்து.”

என்று கூறிப்படி, உலகையும் இவ்வுலகையறியும் நம்மையும் கற்பனை வியாப்பியமாகப்பெற் றிலங்கும் அதிட்டான அகம் பொருளைப் பரோட்சமாகவேனும் எட்டி யுணராமல், இவ்வுலகை எதார்த்த சத்துப்பொருளென மயங்கி இதற்குமேல் ஓரிழைவ னுண்டெனவும் மயக்க மிரட்டிக்கப்பட்டு, இது காரணமாகப் பற்பல வேறுபாடுகளைக் கற்பித்து அபிமானம் பிடிவாத முற்றிருப்பதனால், இவைகள் எதார்த்த துவிதமும் எதார்த்த விசிட்டாத் துவிதமு மாகுமோ ?

இவற்றுள், எதார்த்த துவிதமென்பது—முன்னான்று அதிட்டான அகம்பொருள் திருக்காயும், தேகாதிப்பிரபஞ்சங் கள் திரிசியமாபு மிருப்பதில், தேகமுதலிய திரிசியம் பஞ் சேந்திரியானுபவமாயினும் இவை தோற்றல்மாத்திரத் திரி சியமா ? அன்றி. இருப்புள்ள திரிசியமா ? தொழிற்குணம் தோற்றக்குண மயமாகிய முவிதவிகார திரிசியமே யன்றிப் பொருளின்னு. இவ்விதமாயுள்ள கற்பனைகளில் ஒன்றேனும் நானென்னும் அகம்பொருளுக் கியைந்ததன்றாகலின், நானெ ன்னும் அகம்பொருள் வேறென்பதல்லவோ? அஃது வெளிப்

படாக்காறும் நான் நான் என வழங்குவது சொல்மாத்திரமன்றோ ? சொல்மாத்திரமாக வழங்குவது ஒன்றும் கற்பனையேனும் கண்கூடாத் தோற்றும் பிரபஞ்சமொன்றுமாக இங்ஙனம் வழங்குவதுதானோ துவிதமெனற்பாலது ? அல்லவே! அன்னியமாகிய தேகாதிகள் நமக்கு விளங்குவதுபோல் நாமும் நமக்கு விளங்கினாலன்றோ துவிதமெனப்படும் ? நமது திருட்டியை அகமுகத்திற் நிரூப்பில் நமது சுயம்பிரகாசமும் புறமுகத்திற் நிரூப்பில் சீவோசரசுகத் கற்பனையும் விளங்கவேண்டுமே ? நமது திருட்டியைச் சீவோசரசுகத் கற்பனையை மாத்திரம் நோக்கிக்கொண்டிருத்தற்குத் தானோ ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அத்திருட்டியை அகமுகமாகத் திரும்புமாறு பழக்கிக்கொண்டிருந்தால் நீடித்தேனும் பழகித் திரும்பாதோ ? அங்ஙனம் மிகவும் கட்டமுற்றுத் திரும்பினாலன்றோ நமது உண்மை விவரம் விளங்கும் ? அஃது விளங்காக்காறும் ஷே திரிபதார்த்த நிச்சயம் சாதிக்கும் சொல்லாற்றால் துவிதம்போலன்றோ முடியும்! அங்ஙனமுடியின் விசிட்டாத்ததுவித மென்னும் கூடியிருக்கும் துவிதம் கைவல்லியமாகாதே ! அஃது ஆகாதுழி ஈற்றில் அத் துவிதமென்னும் ஐக்கானுபவம் விளங்காதே ? ஆகலின், திருக்கும் திரிசியமும் கண்கூடும் அனுபவமுமே ஷே எதார்த்தபாமென்க.

ஐஃது எதார்த்த விசிட்டாத்ததுவிதம்.

உருவம் அருவம் உருவாருவமாகிய சிற்சுட்பேத சர்வமும் அவத்தாத்திரயத்தை விட்டதன்று. ஆகலின், அவத்தாத்திரயத்தைப் பிடிக்கின் அனைத்தும் வேறன்று. இங்ஙனமிருக்க, இவ்வவத்தாத்திரயம் கயிற்றரவு கானல்நீர் கனாக்கற்பிதம்போலாகலின், இக்கற்பிதங்கள் மாறிமாறித் தோற்றுகின்றனவா ? அன்றி நிலையாயிருக்கின்றனவா ? மாறிமாறித் தோற்றுகின்றனவெனின், எதன்பால் மாறுகின்றன ? ஓர்

பரத்தின்பாலெனின், அவத்தாத்திரயம் மாறுகின்றதை உணருகின்றது எது? அப்பரந்தானெனின், அங்ஙனம் மாறி மாறித் தோற்றுதலாலுண்டாம் இன்பதுன்பானுபவம் யாருக்கு? நமக்கெனின், இவ்வவத்தைகளுக்கு இடமாயிருந்து உணர்தலுக்கு ஓர் பரமும், இன்பதுன்பம் அனுபவித்தற்கு நாமுமா? அங்ஙனமாயின், நாம் உணருகின்றது எதை? அப்பரத்தை உணருகின்றதாக்கும்! நாம் சுகதுக்கங்களை அனுபவித்துக்கொண்டே பரத்தை உணருகின்றதும் அப்பரம் அவத்தாத்திரயங்களுக்கு இடமாயிருந்து அவற்றை உணருகின்றதுமா? இஃது விந்தையினும் மிக்க விந்தை! நாம் நிட்டை கூடுவது யாதுக்கு? பரத்தை உணருகிறதற்கெனின், அதற்கு நிட்டைகூடுங்காறும் நாம் எதை உணருகின்றனம்? அவத்தாத்திரயங்களை அன்றி வேறல்லவே! அங்ஙனம் அவத்தாத்திரயங்களை உணர்ந்துகொண்டிருக்கும் நமக்கு அவை எங்கிருந்து காணப்படுகின்றன? வேறொன்றிலெனின், நாம் எங்கிருந்து உணருகின்றன மெனவருமே?

அன்றியும், அவத்தாத்திரயங்கள் மயக்கமா? அன்றித் தெளிவா? மயக்கமன்றெனின், இவ்வவத்தாத்திரயங்களில் பொருளல்லாதது பொருளாகத் தோன்றுது பொருள் பொருளாகத் தோன்றட்டுமே! இதனால், இவைகள் மயக்கமென்பதற்கு விருத்தமென்னை? இன்றாகலின், இம்முவித மயக்கமும் யாருடையது? பரத்தினுடையதா? அல்லவே! நம்முடையதாகலின், இம்மயக்கங்கள் பிறிதின்கிழமை என்பதாயிற்று. ஆயினும், இம்மயக்கத்திற்கு ஆதாரம் யாது? பரமென்பதா? அல்லவே! அஃதும் நாமென்பதன்றோ? இதனால் என்ன ஆயிற்றெனின், அவத்தாத்திரயம் முதலிய சர்வ கற்பனைகளுக்கும் நானென்னும் போதமானது வியாபகமாயும் சாட்சித்துவமாயு முடிந்தன.

இவற்றிற்கு ஐயமிருக்கின், அவரவரும் நிட்டைகூடிப் பார்க்கில் நன்கு விளங்கும். அந்நிட்டை கூடுதற்கு வறு மென்னவெனின், ஷெ அவத்தாத்திரயம் முதலிய சர்வசரா சரமும் கயிற்றரவு கானல்நீர் முதலியவைகள்போ லெனத் தக்கவா ஞராய்ந்து தெளிவுற் றிருத்தலாமென்க. இங்ஙனந் தெளியாமலும் பின்னான்று அவ்வவத்தாத்திரயம் முதலிய வைகள் தத்தமது சிந்தையிற் படாதிருக்கின்ற நிட்டைகூடி நிலைக்காமலும், அதன் பின்னான்று நானாகும் வியாபக விளக்கத்தைக் கண்டுகண் டின்புறமலும், அவ்வியாபக விளக்கத்தோடு ஷெ கற்பனைகளாகிய நாமரூப வியாப்பியங்களை யும் ஒருங்கேகண் டெனராமலும் வானா போவதென்னை ?

ஞானவாசிட்டம்.

“நானெனும் பொருள்கா ணுதோர்
ஞானவா காயங் காணார்
நானெனும் பொருளைக் கண்டோர்
ஞானவா காய மாவார்
நானெனு மகங்கா ரக்கார்
ஞானவிண் மதியை மூடி
ஔனெனப் பரம வாம்ப
னன்மலர் விரியா தன்றே.”

என்றும்,

கைவல்லிய நவநீதம்.

“பலகலையு முணர்ந்தகுரு மொழிந்தபடி யிவனுமனு
பவம் விடாமற்
பலமலரின் மதுப்போலச் சச்சிதா நந்தமொன்றும்
பரமார்த் தத்தைப்
பலபொழு துங் கண்மூடிச் சமாதியிருந் தான்விழித்துப்
பார்த்த போது
பலவடிவாஞ் சராசரசித் திரங்குளெலாந் தோன் றுமொரு
படமா னுனை.”

என்றும் கூறிய இவ்வனுபவ ரசங்களை இனியேனுங் கேள்வி யுற்று உள் ளோக்கிற் சென்று நிலைத்திருக்கலாமே ! இதற் கிழக்கென்னை ? அன்றிரும், விசிட்டாத்துவிதமென்பது தானே தானாகத் தெளிதற்கு முன்னான்று நானென்பது யாது யாதென ஆராய்ச்சியிற் செல்லும் இடைக்கண் விளங் கிய ஆதார ஆதேய மிரண்டையும் ஒருங்கீககண் டனுபவி க்கு நிலையா ? அன்றி வாதிட்டுக்கொண் டிருத்தற்குக் கற் பித்ததா ? கற்பித்த தன்மெனின், சர்வமும் மித்தையாமனு பவம் முன்னான்று வரவேண்டுமே ! அவ்வனுபவம் வாரா வுழி, பின்னான்று வியாபக வியாப்பியானுபவம் வாய்ப்பது எங்ஙனம் கூடும் ? அம்மித்தையானுபவமும் இவ்வியாபக வியாப்பியானுபவமும் வாராவுழி, ஈற்றில் அகம்மொருள் ஏக மேவாத்தைவதானுபவமாதற் கெங்ஙனங் கூடும் ? ஷெ துவிதா னுபவம் முதலிய இம்முவித அனுபவமும் வாய்ப்பதற்கே சர்வம் மித்தையென உபநிஷத் கோஷ்டிக்கின்றதை உள் ளவாதே ஏற்கற்பாலதென்க. இதுகாலும் கூறிப்போந்த எதார்த்த துவிதானுபவத்திற் சதாரணம்:—

ஞானவாசிட்டம்.

“செந்நெல்வா லினுஞ்சர்ருகிச் செகங்களுக்
கயலா யென்று
மன்னுது மெனக் கொள்போத மற்றையாங்
காரமாகும்.”

என்றும்,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

“தோற்றர வாகத் துணிந்தவூ ரெங்களுர்
சோகமோ கங்கடு றந்தவூ ரெங்களு
ராற்ற லுடையார்க் கடைந்தவூ ரெங்களு
ரானந்த மாயே யிருக்குமூ ரெங்களுர்.”

என்றும் கூறியவாற்றாற் காண்க. விசிட்டாத்துவித மென்ப
தற் குதாரணம்:—

பகவத்சீதை.

“யாவனொருவ னெனையெல்லா வுயிர்களிடையு மென்னிடையே
மேவவெல்லா வுயிர்களையும் வேருகாமை மெய்காண்பான்
தேவர்பகைமுன் செயித்தோனே யவன்யாதேனுஞ் செய்திடினு
மாவவனா கின்றேனா னதின்யாதேனு மையமுதேல்.” என்றும்,

ஞானவாசிட்டம்.

தானாது மிகுநொய்தா மாகாயத்திற்
சகத்திரளாஞ் சித்திரத்தைத் தானேகோட்டு
மானாத வுலகமெலாந் தன்னதுசோதி
யாதலினு லதற்குவே றயலொன்றில்லை
நீநானாஞ் சகபேத வடிவந்தானு
நிலைநிற்க வதன் பொருளாய் நீங்காதென்று
நானாவாம் பொருட்புணர்வா னடந்ததாகு
நடக்கவிட மிலாமையினு னடவாதாகும்.”
என்றும்,

“எழுதுவோனு மெழு திடமு மெதிர்காண் பொருளு
மிலதாகி
வழு விலாத விண்ணிடையே வந்துதோன்று
மோவியந்தான்
பழு தின்மேவுந் தனைத்தானே பாராநிற்கும்
பலபொறியு
நழுவுதுயிலி னாலின்றி நனவான்மேவுங்
கனவொக்கும்.”

என்றும் கூறியவாற்றாற் காண்க.

இஃது அத்துவிதம்.

இவ்வத்துவிதம் ஷெ மகாவாக்கியங்களில் எந்த வாக்கி
யத்துக் கியைந்ததெனின், சாமவேத தத்துவமசி வாக்கியத்

துக் கியைந்ததென்க. அத்தத்துவமசி வாக்கியம் துவிதம் விசிட்டாத்துவிதம் என்னு மிரண்டுக்கு மியைந்திருக்க, இவ் வத்துவிதத்துக்கும் எங்ஙன மியையுமெனின், ஷே துவித முதலிய மூன்று பட்சங்களையும் விளக்கும் அத்தத்துவமசி யென்கிற முப்பதத்துள், அசி என்கிற கடைப்பதத்திற்கு ஆனாய் என்கிற பொருள் இறந்த ஞான்றதாக ஏற்றி வழங்கி னும் பேதமிருக்கின்றது. எங்ஙனமெனின், துவிதபட்சத் தில் மதிபோல் முகம் பவளம்போல் வாய் என்னு மிவ்விரு மொழிகளுள்ளே போல வென்கிற உவமைபுருபு குன்றி மதி முகம் பவளவாய் என வழங்கப்பட்டு வருவனபோல், ததிவா துவம் தத்துவமென வழங்குகின்றது. அவற்றுள், தத் என் பது பரம் இவா என்பது போல என்னும் உருபுகுன்றிய தொத்துக் குன்றித் தத் துவம் என்றாய், அதனுடன் அசி என்பது கூடி வழங்குகின்றது. இதற்குப் பொருள் எங்ஙன மெனின், ததிவா என்பது பரத்தைப்போல துவமென்பது நீ அசியென்பது ஆனாய் என்றாகின்றது. அது முத்தியில் பரவத்துவைப்போல் உயிராகிய நீ ஆனாயென்றாகின்றதென்க.

இவ்வாக்கியத்துள், ஈற்றில் ஆனாய் என இறந்த ஞான்ற தாக இருப்பதில் பேதமிருக்கின்றதாய் முன்னர்க் கூறிய தைப் பற்றி யூகிக்கின், ஆனாயென்பதனால் முத்தி யெய்து தற்கு முன்னமே நாம் பரவத்துவைப்போல் ஆயிருக்கின்றோ மென்றாகின்றது. அங்ஙனமாயின், நாம் கர்மோபாசனா ஞான காண்டிகளாய் முயல்வானேன்? முயன்ற பின்னான்றன்றோ பரவத்துவைப்போல் ஆகவேண்டும்? வாக்கியத்தின் பதம் முன்னான்றே ஆயிருக்கின்றதாய் நிகழுகின்றதே! அங்ங னம் நிகழுவானேனெனின், எவ்வெவ்வுயிர் கர்மகாண்ட விதி விலக்கின்படி சற்றும் வழுவின்றி, ஒழுக்குகின்றதோ அவ்வவ் வுயிரும் நீடித்த பின்னான்று உபாசனா ஒழுக்கத்துக் குடன்

படுதற்குச் சற்றேனு முரணுண்டா? அவ் வொழுக்கமும் நன்கு முதிர்ந்துழி பின்னான்று ஞானகாண்ட ஒழுக்கத்துக் குடன்படுதற்குச் சற்றேனு முரணுண்டா? இம்முவித ஆற்ற லும் முடிந்த பின்னான்று முத்தியில் ஷெ உயிர்கள் பரவந்து வைப்போ லாகிறதற்குச் சற்றேனு முரணுண்டா? இன்றாக லின், இத்திண்ணம் நோக்கி ஆவாய் என்னாது ஆனாய் என் னும் பதம் வந்து நிகழுகின்றது. என்னை, எதும்பு முட்டை கொண்டு திட்டையேறின் பெய்தது மழை என்றுமீ, காலான முதற்பூமி கைவந்தான் முத்தியுங்கை வந்ததாமே என்றும் கூறியவாற்றாற காண்க.

இரண்டாவது விசிட்டாத்துவித பட்சத்தில் உயிர்கள் இயற்கையில் அப்பரத்தினது அம்சங்களா யிருக்கினும், முத்தியில் ஷெ துவித பட்சத்தைப்போல் ஆவாய் என்னாது ஆனாய் என இறந்தனான் றனுபவமாகப் பொருள்கொண்டு தஸ்யாபாவ தத்துவம் என நிகழுகின்றது. அவற்றுள், தஸ் யா என்பது பரத்தினது பாவவென்பது தன்மையா யிருக் கின்ற யென்றுகின்றது. அப்பதங்களுள், நீ யென்பது தோ ன்ரு எழுவா யாகின்றதென்க. என்னை, பிராமணத் துவம் பிராமணரின் தன்மையென லும் சூத்திரத் துவம் சூத்திரரின் தன்மையென லும் போலாமென்க. அவ்வாக்கியம் அத் துவிதத் துக் கியைந்தது எங்ஙனமெனின், இவ்வத் துவிதம் ஷெ துவி தம் விசிட்டாத்துவிதங்கள்போற் குறுக்கு நெறியிற் செல் லாது நேர்நெறித்தாச் சென்றது. அதாவது, தத் என்பது பரமெனவும் துவம் என்பது நீயெனவும் அதாவது உயிரெ னவும் அகி யென்பது ஆனாயெனவும் அதாவது ஐக்கிய மெனவும் நேராகவே பொருள்கொண்டு, ஷெ தற்பத அர்த் தத்துக்கும் துவம்பத அர்த்தத்துக்கு மிடைக்கண் தேற்றே காரம் குன்றி யிருக்கும். அவ்வேகாரத்தை வருவித்து தத்

என்கிற பதப்பொருளாகிய பரமே துவம்என்கிற பதப்பொருளாகிய உயிரெனவும், இத்துவம் என்கிற பதப்பொருளாகிய உயிரே அத்தத் என்கிற பதப்பொருளாகிய பரமெனவும்; அசி என்கிற ஐக்கியத்தைக் கொடுத்து யுத்தி அனுபவத்தோடு வழங்குகின்றதென்க. என்னை, சோ அயம் தேவதத்த நென்புழி, சோ என்பது அவனே அயம் என்பது இவனெனவும், அயம் சோ தேவதத்த நென்புழி, அயம் என்பது இவனே சோ என்பது அவனெனவுமாம். அவை, தேவதத்தனென்னும் ஓர் புருடன் கதம்செய்த புண்ணிய பரிபாகத்தால் காசியில் அரசனாகவும் பின்னர் அவ்விராஜ போகத்தில் விரகத்தோன்றுழி சிதம்பரத்தில் சந்நியாசியாகவுமான நென்புழி, ஆங்கு அவ்வரசனாயிருந்த தேவதத்தனே ஈங்கு இச்சந்நியாசியாயிருந்த தேவதத்தனெனவும், ஈங்கு இச்சந்நியாசியாயிருந்த தேவதத்தனே ஆங்கு அவ்வரசனாயிருந்த தேவதத்தனெனவும் ஏகத்துவம் வாய்த்திருத்தல் போலாமென்க.

இதுபோல், தாட்டாந்தத்தை இன்னும் நன்குகிக்குதும். எங்ஙனமெனின், ஷெ வாக்கியத்தில் ஆனாயென்னும் ஐக்கத் துவமானது முதற்பதம் இரண்டாம் பதம் அர்த்தத்தோடு வழங்கும் ஞான்று தேற்றேகாரமாய் விரிந்தும், அவ்வர்த்தமின்றி அவ்விருபதமாத்திரம் வழங்கும் ஞான்று அத்தேற்றேகாரம் தொக்கியும் வருகின்றது. அப்பதங்கள் அர்த்தங்களோடு வழங்குஞான் நெங்ஙனம் விரிகின்றதெனின், அது என்னும் பிரமமே நீ என்னும் கூடஸ்தனெனவும் நீ என்னும் கூடஸ்தனே அது என்னும் பிரமமெனவும் அத்தேற்றேகாரம் விரிந்து வருகின்றது அர்த்தமின்றிப் பதமாத்திரமாய் வழங்குஞான் நெங்ஙனம் தொக்கியிருக்கின்றதெனின், அது நீ ஆனாயெனவும் நீ அது ஆனாயெனவும் அவ்வேகாரம்

தொக்கி வருகின்றது. அவை பரமாத்மா பிரத்தியகாத்மாக்
கியமெனவும் பிரத்தியகாத்மா பரமாத்மாக்கியமெனவும் ஐக்
கிய பதம் விரிந்து வழங்குகின்றதாம். இவ்வைக்கியத்துவம்
இடைக்கண் வரும்போது தேற்றேகாரமாகவும் ஈநீறில்
வரும்போது ஆனாயெனவும் வழங்கி வருகின்றது. மேலும்,
இவ்வசியென்கிறபதம் தேற்றேகாரமாகவும் எதிர்ஞானறைக்
கிஞ்சித்துந் தழுவாமல் இறந்த ஞானறையே தழுவி ஆனாயெ
னவும் வழங்குகின்றதென்க. இவ்வரிய வாக்கியப்பொருள்
கள் வாச்சியார்த்தமட்டிலிராமல் இலட்சியார்த்த அனுபூதிப்
பொருள்களாகலின், இவற்றுள் முதற்பதம் இடைப்பத மிர
ண்டுள் முதற்கண் தொம் எனவும் இடைக்கண் தத் எனவும்
அமைத்துத் தொந்தத்தசியென்னுது தத் தொம் அசி யென்
பானேன் ? இவ்விருவகையில் முக்கியமானது தத் தொம்
அசி யென்பதா ? அன்றித் தொந்தத் தசி யென்பதாவெ
னின், இரண்டும் முக்கியமேயாயினும், தொந்தத் தசி யென்
பதே மிக்க முக்கியமாமென்க. எங்ஙனமெனின், தத் தொம்
அசி எனத் தெளிந்திலங்குந் தெளிவினால் அவித்தையும்
தொம் தத் அசி எனத் தெளிந்திலங்குந் தெளிவினால் மாயை
யும் நசித்தற் கியைந்திருத்தலா லென்க.

இம்மாயை அவித்தை யிரண்டில் முன்னான்று கெட
வேண்டியது யாதெனப்படும் ? அவித்தை யன்றோ ? அவ்
வவித்தை எத்தெளிவினாற் கெடவேண்டியது ? தத் தொம்
அசி எனத் தெளிந்திலங்குந் தெளிவினாலன்றோ ? பின்னர்
மாயை என்பதும் கெடவேண்டுமே ? அஃது எத்தெளிவாற்
கெடவேண்டியது ? தொம் தத் அசி எனத் தெளிந்திலங்குந்
தெளிவினாலன்றோ ? ஆகலின், ஷே மகாவாக்கியம் தத் தொம்
அசி எனப் பிறந்திருக்கின்றது. தத் தொம் அசியால் அவித்
- - - கெடுவது மிக்க அரியதாயினும், பின்னான்று மாயை

கெடுவது திரிலோகத்தினு மிக்க அரிதெனப்படுமென்க. ஆக
லின், முதற்றெளிவான நானென்கிற தொம்பதார்த்த சோத
னையும், இரண்டாவது தெளிவான அவனென்கிற தற்பத
சோதனையும் செய்து நிலைக்கவேண்டுமென்க. அன்றியும்,
முன்னூன்று தத்துவமசியெனத் தெளிந்தனுபவியாதுழ்,
அதாவது (அதுவே நானெனத் தெளிதல்) பின்னூன்று தொந்
தத்தசி யெனத் தெளிந்தனுபவித்தற் கியையாது. அதாவது
(நானே அதுவெனத் தெளிதல்). இவற்றுள், அது நானென்
பது பிரமமகமெனவும், நான் அதுவென்பது அகம்பிரம
மெனவுமா மென்க.

அங்ஙனமாயின், பிரமமென்பது நானெனப்படுமா ?
அன்றியும், நானெனவு நிகழுமா ? பிரமமென்பது தேகேந்
திரியாதிகள் இறந்ததாயிற்றே ! அது எங்ஙனம் நான்
நானென நிகழும் ? அப்பிரமம் நானென்பதற்கே இயையா
திருக்க, அது நானென நிகழுவதெங்ஙனம் ? நானென்பதோ
வெனின், தேகேந்திரியாதிகளைச் சுமந்து சுமந்து இன்ப னுன்
பங்களில் மொத்துண்டு மொத்துண்டு திரிபவனாயிற்றே ! ஆக
லின், இந்த நானென்பது எங்ஙனம் அந்தப் பிரமமெனப்
படும் ? அந்தப் பிரமம் நானெனவும் படாது, நானெனவுந்
திரிந்துழலாது, இந்த நான் பிரமமெனவும் படாது, பின்னர்
தானே தானாகவு மிராது. இவ்விரண்டும் இங்ஙனமிருக்க,
அது நானெனவும் நானதுவெனவுந் தெளிதலே ஞானானுபவ
மென்றும் மோனானுபவமென்றும் மயங்கி யிருக்கலாமோ
வெனின், இவ்விரண்டனுபூதி பட்சமும் ஞானப்பியாச சாதக
திசைக்கண்ணேயன்றி முடிந்த சாத்திய திசைக்கண்ணும்
சாதகதிசைக்கு முன்னுமன்று. இச்சாதக திசையில் முன்
னூன்று அது நானென்றும் பின்னூன்று நானதுவென்றுங்
கூறுபவை நினைவுமாத்திரமாகவும் சொல்மாத்திரமாகவுமன்

றிக் கண்டறிந்தது ஞானமென்ற கைவல்லியநவநீதக் கவியிற்
கூறியபடி, இலட்சியார்த்தமாகப் பன்ஞானம் பழகாவிடின்,
நான் நீ என்கிற இருமையு மிறந்து தானே தானாதற் கிையபா
தென்க, பிரமமகம் அகம்பிரம மென்பதற் குதாரணம்:—

ரீபுகீதை மகாவாக்கியம்.

“பிரமமக மகம்பிரம மென்றிவ் வண்ணம்
பேதமிலா வகம்பிரம நிச்ச யத்தைச்
சரிவரவே சந்ததமும் பழகா நின்றோன்
சத்தியசிற் சுககனமாம் பரமே யாவ
னரியவனே யாதலினு னீயெப் போது
மன்புடனே யகம்பிரம நிச்ச யத்தைப்
பிரிவறவே பழகியதாற் பேதந் தீர்ந்து
பின்னமிலா வகண்டபரப் பிரம மாவாய்.”

என்றும்,

“அகம்பிரமம் பிரமமக மகமெல் லாமென்
றநவரத மதிதிடமாய் நிச்ச யித்து
மிகும்பிரம பாவனையே தொடர்பாய்ச் செய்து
மேவியவித் துவிதமெலா மிக மறந்தே
யகம்பிரம ஞானமது நிருவி கற்ப
மானவுட னசஞ்சலமாய்ச் சிலையே போலத்
தகும்பிரம வடிவாகித் தளர்வு தீர்ந்து
தடையற்ற வாநந்த மனுப விப்பாய்.”

என்றும்

கூறியவாற்றாற் காண்க.

அது நானெனவும் நானது வெனவுமாகிய ஒருமை
யென்பது ஷை சாதக முதிர்ச்சியில் வாய்க்கின்றதாயின்,
அச்சாதக மில்லாஞானத்தில், அவ்வொருமை இல்லையென்
றாகின்றது, ஆகவே, ஷை தத்துவமசிவாக்கியம் ஈற்றில் எதிர்
ஞானறைத் தழுவி நிகழாது இறந்த ஞானறைத் தழுவி நிக
ழுவானேனெனின், அவ்வொருமை யென்பது சாதக முதிர்

ச்சியில் மாத்திரமன்று, அச்சாதக மில்லாத எஞ்ஞான்றும் மாறாதிருக்கின்றதென்க. அவ்வொருமை இஞ்ஞான் நிருக்கு மாயின், எஞ்ஞான்று மிருக்கு மென்பதற்கு முரணின்னு. ஆக லின், இஞ்ஞான் நிருக்கின்றதாவெனின், அவித்தை மாபையென்னு மாரோபத்தால் நீ நான் என்னுந் துவிதங் காண்டலே யன்றி, அந்த துவிதாரோபத்தை இஞ்ஞான்றே நீக்கிக் காணுமி அவ்வொருமை இஞ்ஞான்றே விளங்குதற்கு விருத்த மின்றென்க. எங்ஙனமெனின், முன்னர் இருமையி லுண்டாந் தோடத்தை யுகித்துப் பின்னர் அவ்வொருமை இஞ்ஞான்று * மிருப்பதைப் பற்றி நன்கு யுகிக்குதும். என்னை? பிரமமென்பது நானன்றாயின், பிரமத்திற்கு நானென்பது வேறெனப்படும். நானென்பது பிரமமன்றாயின், நானெனற் குப் பிரமமென்பது வேறெனப்படும். படவே, பிரமமென்பது ஓர் பொருளும் நானென்பது ஓர் பொருளுமாகி இரண்டுபட்டுப்போம். போகவே, இவ்விரண்டும் கண்டப்பட்டு விடும். விடவே, பிரமமென்பது பரிபூரணத்துவ மில்லாமற் போம். போகவே, பிரமமென்பது ஓரிடத்ததும், இதனால் நானென்பது பலவென் றேற்படுதலின், ஒவ்வோர் நானும் ஒவ்வோ ரிடத்ததுமாய் முடியும். முடியவே, அவ்வொவ்வோ ரிடமும் லீளே ஓரிடத்ததாக வேண்டுமென வரும். வரவே, அவ்வோரிடமானது யாதெனவருமே! இதற்கென்செய்தும்! நானென்பது எண்ணரியதாயினும், ஒவ்வொரு நானுக்கும் உள்ளும் புறமும் இடையும் நீக்கமின்றி விரிந்திருக்கின்ற தால், எங்ஙனம் அப்பிரமம் அபரிபூரணமெனப் படுமெனின், பரமாணுவுக்கும், பரமாணுவும் நீக்க மின்றிய அப்பரமாகிய நிறைவில் மற்றோர் பொருள் அணுத்துணையேனு மிருக்கா தாயின், எண்ணரிய நானென்பவைகளும் பாஞ்சபூதமும் அவற்றாலாகிய அண்டநிரைகள் பலகோடிகளும் அவ்வவ்வண் டங்களுக்கியைந்து நிகழும் எண்ணரிய பவுதிகங்களும் எங்ஙன

மிருந்து நிகழும்? அனைத்து மிருந்துதானே நிகழுகின்றதெனின், இதனால் அப்பாவத்து நிறைவெனப்படாதே! பரமென்பது நிறைவற்று மிருக்குமாவெனின், அந்நிறைவில் தங்கி நிகழுகின்றவை பொருள்களெனப்படுமா? படுமெனின், பாஞ்சபூத பவுதிகமயமாபுள்ள இப்பிரபஞ்சத்துணை அப்பாவத்து இல்லையெனப்படாதோ? படாதெனின், அந்நிறைவிலிருக்கும் மகத்தாகிய இப்பிரபஞ்சப்பொருளில்லையெனப்படாதோ? இஃதும் படாதெனின், ஓர் மசகமானது அகம்புற மீறந்திருக்கும் இவ்வாகாயத்தை விழுங்கியிருக்கின்ற தென்னுற்போலாம். இஃது விந்தையினும் மிக்கவிந்தை யென்க.

இது நிற்க. முன்னான்று பிரமமே அகமெனவும் அகமே பிரமமெனவுமா யிருக்கின்ற அவ்வொருமையானது இஞ்ஞான்று மிருக்கின்றதென்பதைச் சற்றாகிப்பம்.

எங்ஙனமெனின் 1-வது பிரமமக மென்பது பிரமன் முதலாக நான் நானென நிகழும் ஒவ்வொருபிரமும் நானென னாததின்ருகலின், அவ்வவ்வுயிருக்கும் நானென்பது அவ்வவ்வுபாதித்திரயமா? அன்றி வேறா? அவ்வவ்வுபாதித் திரயந்தானெனின், ஒவ்வொருயிருக்கும் மூன்று மூன்று நான் இருக்கின்றதாகின்றதே! ஒவ்வொருயிருக்கும் ஒவ்வொரு நானென்றே இருக்க வேண்டியது? அவ்வவ்வுபாதித்திரயம் ஒன்றுள்ள ஞான்று ஒன்றில்லாமற் போகின்றன. போகவே, ஒவ்வொருயிரும் நானென னாத நேரமுமுண்டா? இல்லையன்றோ? இல்லாவுழி, இம்மூன்றில் எது நானென்பதற்கியைந்தது? ஒன்று மல்லவே! அல்லாவுழி, பின்னர் எது நானெனப்படுவது? ஆங்காங்கும் அவ்வவ்வுயிரேயெனின், அவ்வவ்வுயிரும் அறிவுவடிவன்றி வேறன்று. அறிவென்பது எந்நிலைமைத்தாயது? நிலைமையாவது இருவகையின, அவை—அவத்தாத்திரயமாகிய அஞ்ஞானதிசை யெனவும், இருவித சமாதியாகிய ஞான

திசையெனவு மாகின்றன. ஆகவே, இவ்விரண்டு திசைக்கண் ணும் ஷெ அறிவு இருக்கின்றது. இருக்குமவ்வறிவுக்கு இவ் வஞ்ஞான திசைக்கண் இவ்வுபாதித்திரயம் நானாகத் தோற்று கின்றதால் இந்த நான் அகலுகிறதற்கன்றோ,

“யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்
குயர்ந்த வுலகம் புகும்.”

எனக் குறள் மகாவாக்கியம் பிறந்திருக்கின்றது. இந்த உபா தித்திரய நாளைக் களைய வேண்டுமாயின், மேலே எந்த நாளை நானெனக் கண்டு பிடிக்கின்றது? இந்த நான் ஆரோபித நானா கலின், அந்த நான் அதிட்டான நானன்றோ? அவ்வதிட்டான நான் ஷெ இருவகைச் சமாதியில் வெளிப்படுகின்றதன்றோ? இந்த உபாதித்திரய நான் விகாரமெனப் படுமாயின், அந்த நான் சுயம்பெனப்படுமன்றோ? அச்சுயம்பாகியவியாபகவிளக் கத்தைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டு மென்பதற்கே,

ஞானவாசிட்டம்.

“நானெனும் பொருள்கா ணாதோர்
ஞானவா காயங் காணார்
நானெனும் பொருளக் கண்டோர்
ஞானவா காய மாவார்
நானென மகங்கா ரக்கார்
ஞானவிண் மதியை மூடி
னெனொப் பரம வரம்ப
னன்மலர் விரியா தன்றே.”

எனக் கூறியிருக்கின்றது. இதனால் இவ்வியாபக விளக்க உணர்வையன்றிப் பிரமமென்பது வேறெனப்படுமோ? உபா தித்திரய விகாரத்தையன்றி அறியாமை யென்பது வேறெ னப்படுமோ? படாததால் அப்பிரமம் நானெனப்படுமா? இவ்வறியாமையே நானெனப்படுமெனின், இஃதகல்வதற்கு

யானெனதென்னுஞ் செருக்கு அகலவேண்டு மென்பானேன்? அச்செருக்கு நானல்லவற்றை நானெனவும் எனதல்லவற்றை யெனதெனவும் மயங்கிய மயக்கமென்க. இம்மயக்கம் எதன்பாலதெனின், இஃது தொழிற்குணமா? அன்றித் தோற்றக்குணமா? தோற்றக்குணம் கண்கூடாக வேண்டும்! ஆகலின், தொழிற்குண மென்பதற்கு ஐயமின்று. இன்றாக வே, இம்மயக்கம் உயிரினது என்போமெனின், உயிரென்பது அறிவெனவும், அவ்வறிவு ஷெ வியாபக விளக்கத்தையன்றி இன்றெனவும், அவ்வியாபக விளக்கமே பிரமமெனவும் முன்னர்த் தீர்மானித்தோமாகலின், ஷெ மயக்க மென்பது யாதின்பாலதென்பம்! பிரமத்தின்பால தென்போமெனின், அம்மயக்கம் என்னுடையதெனப் பிறிதின் கிழமையாக வழங்குகின்றதே! இதனால் யாதின்பாலதென்பம்! நானென்பதன்பாலதெனின், நானென்பது பிரமமாயிருக்கின்றதே! இதனால், அம்மயக்கமாகிய அறியாமை நானென்பதை யன்றியும், அஃது நானென்பதன்றாயு மிருக்கின்றதால், இவ்வறியாமை ஷெ பிரமத்தின்கண் கயிற்றரவுபோ லிருக்கின்றது. இருக்கின்றதால், இஞ்ஞான்றும் நானென்பது பிரமத்தை யன்றி வேறன்று யிருக்கின்றதென்க.

இன்பதுன்பானுபவமும் பிறத்த லிறத்தல் முதலியனவும் யார்பாலதெனின், அறியாமையின்பாலதேயன்றிவேறன்றென்க. அவ்விற்பதுன்ப முதலியவைகளை அறியாமை அனுபவிக்குமோவெனின், அறிவென்பது அனுபவிக்குமோ? அறியாமை சடப்பொருளாகலின், எங்ஙனம் அனுபவிக்குமெனின், அறிவு சித்துப்பொருளாகலின் அஃது எங்ஙனம் அனுபவிக்கும்? இரண்டும் அன்றாயின், வேறேயிருந்து அனுபவிப்பது யாதெனப் படுமெனின், ஒன்றை மற்றொன்றாக உணர்வது அறிவாயினும், அவ்வவசரம் அஃதறியாமை யெனப்படுமா?

அன்றி அறிவெனப்படுமா? அறிவெனப் படுமெனின், உள் ளதை யுள்ளதாக உணர்வது அறியாமையாக வேண்டுமே! இஃது விந்தையெனப் படுமன்றோ? உபாதித்திரயம் அவத் தீர்த்திரய முதலியவைகள் கற்பனைகளாகலின், இக்கற்பனை ளதார்த்தமாக மயங்கின மயக்கங் காரணமாய் ஷெ இன்ப துன்பங்களை அனுபவிப்பது யாது? அம்மயக்கத்தையன்றி வேறே யாதிருக்கின்றது? அறிவாகிய நாம் அனுபவிக்கின் றோமேயெனின், அவ்வறிவாகிய நாம் இலட்சியப்பொருளா? அஃதல்லாப்பொருளா? அஃதல்லாப் பொருளெனின், நிட் டை கூடுவது யாதுக்கு? நாமென்பது வெளிப்படுதற்கன்றோ? அங்ஙனம் வெளிப்படுவது யாதுபொரு ளாகின்றது? ஷெ வியாபக விளக்க உணர்வுப்பொரு ளாகின்றதன்றோ? அவ் வியாபக விளக்க உணர்வையன்றி நாமென்பது ஏது? அவ் வியாபக விளக்க உணர்வாகிய பிரமமே நாமாயின், ஷெ இன்ப துன்ப முதலியவைகளை அனுபவித்தற் கிருப்பது யாது? ஒன்றை யொன்றாக உணரு மயக்கமன்றோ? அம்மயக்கம் சீவனெனவும் சிதாபாச நெனவும், அறியாமை யெனவு மாகின்றது. ஆகவே, இவ்வறியாமை யுள்ளனானும் பிரம மாகிய நாமென்பது ஷெ சீவனெனவும், சிதாபாச நெனவு மாகின்றது. எதுபோலெனின், களிம்புள்ளனானும் தங்க மானது செம்பு எனப்படுமாறுபோலன்று. ஏனெனின், செம்பென்பது தோற்றன் மாத்திரக் கற்பனையாயினும் தங்க மென்பதும் களிம்பென்பதும் ஒவ்வோர் பொருளாயிருப்பத னாலென்க. ஆகலின், ஒளியின் அபாவமே இருளெனப்பட்ட து. அவ்விருள் உள்ளனானும் பழுதையானது பாம்பாக இருக்குமாறுபோ லாகின்றது. ஆகவே, கற்பனையாகிய பாம்பானது சரித்தல் கடித்தல் முதலிய புடை பெயர்ச்சியை யுடையதாகக் காண்டல்போல் கற்பனையாகிய சிதாபாசனா னது இச்சாளுனக் கிரியையாதி புடைபெயர்ச்சி யுடைய

தாகக் காண்கின்றதென்க. இதனால் என்ன ஆயிற்றெனின், பழுதையானது யாதோர் செய்கையும் அற்றிருத்தல்போல், பரமாத்ம சொருபமாகிய நானென்பது யாதோர் செய்கையு மற்றிருத்த லென்றாகின்றது. ஆகவே, இவ்வப்பியாச அநு பவம் பிரமமக மென்பதாபிற்று. அப் பிரமமக மென்பதற் குதாரணம்:—

தீந்நுவராயர் பாடுதுறை.

“அஞ்ஞான காரிய மனைத்து மறவிட்டு
விஞ்ஞான மாறோமென் றுந்தீபற
வெளியாகி நின்றோமென் றுந்தீபற.”

என்றும்,

“அதுவேகா ணிதுவென்றென் றாரிய னருள்செய்ய
இதுவது வாகுமென் றுந்தீபற
இலக்கணைப் புகுந்ததென் றுந்தீபற.”

என்றும்,

நீஜாநந்த உந்தியார்.

“தானாகி நின்ற தனித்த பரம்பொரு
ணாகி நின்றேனென் றுந்தீபற
நாடிவொன் றில்லையென் றுந்தீபற.”

என்றும்,

சுகரகீதை.

“இந்த ஞானத்தை யெய்திய விற்பத்தா
ரந்த மில்பிர மத்துரு வாயினோர்
பந்த மேகிடார் பண்டுமின் றுமென்றே
யெந்தை யீறிலி யீச னியம்பினான்.”

என்றும்

வருவனவற்றாற் காண்க.

2-வது அகம்பிரமமென்பது.

இவ்வுபாதித்திரயம் கயிற்றரவு முதலியவைபோல் சொல் மாத்திரமும் தோற்றன் மாத்திரமுமா யிருப்பதால், நான்

றென நியதி களையப்பட்டன. படவே, எது நானன்றென நியதி களையப்படாதது? நியதி களையப்பட்ட இவ்வுபாதித் திரயம் அவத்தாத்திரயம் அபிமானத்திரய முதலியவைக ளுக்கு ஆதாரமாயும், சாட்சியாயு மிலங்கும் வியாபக விளக்க மன்றோ? அவ்வியாபக விளக்கமே நானெனத் தெளிந்தின்புற்றற்போல் நான் அதுவெனத் தெளிந்தின்புற வேண் டுமா? அன்றி வேண்டாவா? இங்ஙனந் தெளிந்தின்புற்ற தெளிவானந்தமே நிரதிசயானந்த மாகலின், நான் அதுவெனத் தெளியவேண்டுமெனது எற்றுக்கு? அது நானென்பதற்குப் பொருத்த மிருக்கின்றது, நானது வென்பதற்குப் பொருத்த மில்லையே! அது நானென்பதனால் அதுவே நானெனப் படு கின்றது. இதனால்ன்றோ தத்துவமசி வாக்கியம் பிறந்திருக் கின்றது? நானென்பது ஓர் முதலானால் அவ்வாக்கியம் அங்ங னம் பிறக்குமா? ஆகலால், நான் அதுவெனத் தெளிந்தின்புற வேண்டுமென தின்றெனின், அவ்வாக்கியம் ஐக்கியானுபவ த்தை விளக்கவந்ததேன்? அஃது தத்துவமசி யென்பது மாத் திரமா? தொந் தத் தசியென்பது மன்றோ? அன்றெனின், ஷெவியாபக விளக்கத்தை நானெனத் தெளிந்தின்புற வேண் டுவதென்னை? இவ்வுபாதித்திரயத்தை நானன்றெனக் களைந் ததனால்ன்றோ? எதை நானெனப் பரோட்சமுற்று இவ்வுபா தித்திரயத்தைக் களைகின்றது? ஷெ வியாபக விளக்கத்தை யாகலின், அவ்வியாபக விளக்கத்தைப் பரோட்சமாகக் கொண்டு இவற்றைக்களைந்த பின்னான்தே, அவ்விளக்கத்தை அபரோட்சமாகத் தெளிகின்றது. இங்ஙனந் தெளிவது நானதுவெனத் தெளிதற் காகலின், சோயந் தேவதத்த நென்பதுபோல, அயம்சோ தேவதத்தனெனவும் வழங்கு கின்றது. அயம்சோ தேவதத்த நென்பதே ஷெ தொந்தத் தசி யெனப்பட்டது. இத்தொந்தத் தசி யென்பதே அகம் பிரம மெனப்பட்டது.

அகம்பிரம மென்பதற்குப் பொருளுண்டோவெனின், முன்னூன்று கனையப்பட்டவை உபாதித்திரய முதலியவைகளன்றோ? இவை யனைத்தும் உண்மைப் பொருள்களாகத் தோற்றுகின்றனவா? அன்றிக் கயிற்றரவு முதலியனபோற்றோற்றுகின்றனவா? உண்மையாகவே தோற்றுகின்றனவெனின், இருப்பாயிருந்து உண்மையாய்த் தோற்றுகின்றனவா? அன்றித் தோற்றன்மாத்திரமாக இருந்து உண்மை போலத் தோற்றுகின்றனவா? இருப்பாயிருந்தே உண்மையாய்த் தோற்றுகின்றனவெனின், இவ்வனைத்தும் ஆராய்ச்சிக் கிையயா திருக்கட்டும்! இவைவதாற் றோடமென்னை யெனின், அன்மை யெனவும் இன்மை யெனவு முடியாதிருக்கட்டும்! அங்ஙன முடிவதாற் பொருளின்றோ வெனின், ஆம் எனவும் உண்டு எனவுமா யிருப்பது பொருள் இல்லாததாக்கும்! பொருளென்பதும் பொருளல்ல வென்பதும் இங்ஙனந்தான் மாறாக இருக்கின்றதோ? இஃது விந்தையினும் மிக்க விந்தை யாகின்றதே! காணப்பட்ட நாமரூபமனைத்தும் அன்மை இன்மை யென்பதனால் இழுக்கென்ன வெனின், தோற்றன்மாத்திரமென்பவற்றிற் கிையந்ததன்றோ? அன்றியும் இத்தோற்ற மனைத்தும் உண்மையாகத் தோற்றுவானேன்? அங்ஙனந் தோற்றுதல் சுபாவமெனின், கயிற்றரவு முதலியவைகள்போலன்றி உண்மையாகத் தோற்று மிவைகள் தெளிந்த ஞான்று? அன்றித் தெனியாஞான்று? தெனியாஞான்றெனின், அதுபோல் இவ்வனைத்தையும் ஆராய்ந்து தெளிந்தஞான்று உண்மைபோற்றோற்றுகின்றனவா? தோற்றுதெனின், உண்மையாய்த் தோற்றுதல் சுபாவமென்பானேன்? சுபாவமென்பது என்றும் ஒருபடித்தா யிருப்பதன்றோ? இவையனைத்தும் அங்ஙனமில்லையே! தெனியாதுழி உண்மைபோலும், தெளிந்துழி இன்மையாய் மிருக்கின்றதே! தெனியாமை மூடமாகிய அவிவேகமும் தெளிவு

அம்முட மின்றிய விவேகமுமன்றோ? அவிவேகத்தால் அனைத்தும் உண்மைபோற் றேற்றுவானேன்? உண்மையாகப் பார்க்கின்றதனைன்றோ? தெளியாதுழி உண்மையாகப் பார்க்கினும், தெளிந்துழிக் கற்பனைகளாகப் பார்க்கினும், அனைத்தும் ககனாவிரந்தம் கயிற்றரவு கானல்நீர் கனவுலகம் ஆகிய இந்நான்கினைப்போன்ற தென்பதற்கு முரணெனனை? இன்றாகலின்,

இத்தோற்ற மனைத்தும் எதற்குக் காணப்படுகின்றன? ஆங்காங்கும் நானென்பதற்கன்றோ? நானென்பதற்குக் காணப்படும் இவ்வனைத்தும் எவ்விடத்தது? ஷெ பிரமமாகிய ஆதாரத்ததெனின், எது இவற்றாதி தோற்றங்களாகத் தோற்றுகின்றது? ஷெ பிரமசொருபந்தானெனின், இத்தோற்றங்க ளனைத்தும் உண்மைபோற் றேற்றுதற்கு உண்மையாகப் பார்ப்பதும், கற்பனையாகத் தோற்றுதற்குக் கற்பனையாகப் பார்ப்பதும் எது? ஷெ பிரமந்தானோ? அல்லவே! அல்லாவுழி, நானென்பதன்றோ? அந்நானென்பது மயங்கிய ஞான்று அனைத்துமென்பது விவகாரிக சத்தாயும், அங்ஙனம் மயங்காஞான்று அவ்விவகாரிக சத்தனைத்தும் பிராதிபாலிக சத்தாயு மிருக்கின்றதன்றோ? அங்ஙனம் இருவித சத்தாயுமிருப்பது யாது? ஷெ பிரமமெனப்படுமா? படாதே! படாதாகலின் நானென்பதே?

அன்றியும், இத்தேக முதலிய ஒவ்வொரு நாமரூபத் தையும் காரணகாரிய முதலிய நெறித்தாக ஆராய்ந்து செல்லுழி, அந்தத்தில் எது இருக்கின்றது? ஷெ பிரமந்தான் இருக்கின்றதெனின், அங்ஙனம் ஆராய்ந்து சென்ற நானென்பது எங்கே போயிற்று? அவ்வந்தத்தில் நசித்து விட்டதாகும்! அங்ஙனம் நசித்து விட்டதாயின், அவ்வந்தத்தில் யாது மின்மெனவும் இருப்பது பாழெனவும் அறிகின்றது

எது? நானென்பதன்றோ? இதனால், நானென்பது ஆராய்
தலுக்கு முற்பொழுதும் ஆராய்ந்து முடிந்த பிற்பொழுதும்,
ஆராயும் இடைப்பொழுதும் இருந்து ஆங்காங்குமுள்ள நிலை
மைகளை யுணர்வதன்றோ? அம்முப்பொழுதுமுள்ள நானென்
பது எப்பொழுது இன்றெனப்படும்? எப்பொழுதும் உன்
டென்பதால் ஆராயப்பட்ட நாமருபங்க ளனைத்தும் எப்
பொழுதுள்ளது? இருபோது இன்மையும் அதாவது-முன்
னும் பின்னுமென்பது-இடைப்போது தோற்றன் மாத்திரமு
மானமைபால், எப்பொழுதும் இன்றென்பதற்கு முரணின்ரு
மென்க. இதனால், நானென்கிற ஓர்போதத்தை யன்றிச் சிற்
சுட பேதங்களாய்த் தோற்றுவனவாகிய சீவேசுர சுகத்
தென்பவையுள், பரமானுவக்கும் பரமானுவேனு மின்றாக
லின், நானென்கிற போதமானது அயலிறந்ததாகின்றது.
ஆகவே, அயலுளதாகத் தோற்றுவதும் எதுவெனப்படும்?
நானெனப் படுமென்பதற்கு முரணென்னை?

இன்றாகவே, அனைத்திற்கும் நானென்னும் போதமே
உபாதானமும் அதிட்டானமு மாகின்றது. ஆகவே, அதிட்டா
னமும் உபாதானமுமாகிய நானென்பதன் காரியங்களான
ஆரோபங்களுக்கு ஆதாரம் யாதெனப்படும்? வேறொன்றெ
னப்படுமெனின், ஒன்றினது காரியத்துக்கு மற்றொன்று
ஆதாரமா யிருப்பது முண்டா? எந்தக் காரியத்திற்கு எது
உபாதான காரணமோ அக்காரணமன்றோ அந்தக் காரியத்
திற்கு ஆதாரமெனப்படுவது? சீவேசுரசுகத் காரியங்கட்கு
நானென்கிற போதம் உபாதானகாரணமா யிருக்கின்றமை
யால், இக்காரியங்கட்கு ஆதாரம் நானென்னும் போதத்தை
யன்றி வேறென்பது எங்ஙன முண்டெனப்படும்? இக்காரி
யங்க ளனைத்தும் நானாகிய போதத்தை உபாதானமாயும்,
ஆதாரமாயும் பெற்றுவிளங்கினும், எவ்விளக்கத்தால் விளங்கு

கின்றன? வேறே விளக்கம் உண்டென்பமா? அங்ஙன முண்
டென்பதற்குப் போதவியாபகத்தையன்றிக் கிஞ்சித்தேனும்
எல்லையென்பதுண்டாயின், அவ்வெல்லையில் நின்று வேறோர்
விளக்கம் விளக்க இக்காரியங்கள் விளங்குகின்றனவாக ஏற்
பம். இப்போத வியாபகத்தை யன்றி வேறே எல்லையென்ப
துண்டா? இல்லையே! ஆகலின், இச்சர்வ தோற்றங்களும் விள
ங்க விளக்கிக்கொண் டிருப்பது யாதெனப்படும்? நானாகிய
போதவியாபகமன்றி வேறின்றென்க.

இஃதில் ஐயமுளதேல் நினைவிலும் கனவிலும் சுழுத்தி
யிலும் அவ்வக்காட்சிகள் விளங்க விளக்கிக்கொண்டிருத்தலை
எளிதிற் காணலாம். இதனால், நானென்னும் போதமே அதித்
டானமாயும், உபாதானமாயும், ஆதாரமாய் முடிந்தது. முடி
யவே, இச்சீவேசுர சகத்தாகிய சர்வமும் ஆரோபமாயும்,
காரியமாயும், ஆதேயமாய் முடிந்தன. முடியவே, நானென்
னும் போதத்தையன்றி, ஆரோபமாய் விளங்கும் சர்வமென்ப
துண்டா? இன்றெனின், அதிட்டானமாய் விளங்கும் ஷே
வியாபக விளக்கமென்பதும் இன்றென் றாகின்றது. ஆகின்ற
தால், நானென்கிற போதமே ஆரோபமாகிய இச் சீவேசுர
சகத்தும் வியாபக விளக்கமாகிய அப்பிரமமுமா மென்க.
இதுகாறும் கூறிப்போந்ததில் என்ன ஆயிற்றெனின், முன்
ஞான் ஞராய்ச்சியில் அது நானெனவும் அதாவது பிரமமே
அகமெனவும், பின்ஞான் ஞராய்ச்சியில் நான் அதுவெனவும்,
அதாவது அகமே பிரமமெனவு மாயிற்றென்க. இதற்
குதாரணம்:—

நிபுக்தை மகாவாக்கியம்.

“அகம்பிரம மெனக்கயலாய்ச் சித்து மில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலாய்ச் சடமு மில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலாய்ச் சத்து மில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலாய் மித்தை யில்லை

யகம்பிரம மெனக்கயலா யிருமை யில்லை
 யகம்பிரம மெனக்கயலா யொருமை யில்லை
 யகம்பிரமம் பிரமமக மகமெல் லாமென்
 றயலறவே யநவரத மறிவாய் மைந்தா.”

என்றும்,

“அகம்பிரம மெனக்கயலாய் மாயை யில்லை
 யகம்பிரம மெனக்கயலா யீச னில்லை
 யகம்பிரம மெனக்கயலா யவித்தை யில்லை
 யகம்பிரம மெனக்கயலாய்ச் சீவ னில்லை
 யகம்பிரம மெனக்கயலாய்ச் சகத்து மில்லை
 யகம்பிரம மெனக்கயலா யொன்று மில்லை
 யகம்பிரமம் பிரமமக மகமெல் லாமென்
 றயலறவே யநவரத மறிவாய் மைந்தா.”

என்றும்,

“அகம்பிரம மெனக்கயலாய்த் தீர்த்த மில்லை
 யகம்பிரம மெனக்கயலாய்த் தான மில்லை
 யகம்பிரம மெனக்கயலாய்த் தெய்வ மில்லை
 யகம்பிரம மெனக்கயலாய்ப் பூசை யில்லை
 யகம்பிரம மெனக்கயலாய்ச் செயலு மில்லை
 யகம்பிரம மெனக்கயலாய்ப் பயனு மில்லை
 அகம்பிரமம் பிரமமக மகமெல் லாமென்
 றயலறவே யநவரத மறிவாய் மைந்தா.”

என்றும்,

திருக்குத்திரிசியவிவேகம்.

“அ துநாநு நான துவா வாதற்குட் சென்ம
 மி துபோயி னென்செய்வ னெந்தா—ய துகேட்கிற்
 சிற்பொருளி னுட்டஞ் சிதையாமை நின்கடமை
 யற்பமகத் தாலென்ன வாம்.”

என்றும்,

சோநுபசாரம்.

“என்னைத் தவிரமற்றிங் கே துமில்லை யென்னுனை
 பொன்னைத் தவிரவிலாப் பூடணம்போற்—பொன்னையுரு
 வேருக்கிப் பேருரைத்த வேற்றுமைபோ னம்மையுமவ்
 வாரூப் பகுத்துரைத்தோ மால்.”

என்றும்

அடறியவாற்றூற் காண்க.

இதுகாறும் கூறிப்போந்ததால் தனது ஆரோபமாகிய உபாதித்திரயங்களை முன்னூன்று நானன்றென நியதிகளைந்த பின்னூன்று தனது அதிட்டானமாகிய பிரமமே நானென்னும் அனுபூதி முதிர்ந்து, அதன் பின்னூன்று ஷே ஆரோபமாகிய சீவேசுரசுகத்தனைத்தும் தன்னைத் தவிர எஞ்ஞான்றும் இல்லவேயில்லைபென முடிக்கின்றமையால், ஷே அதிட்டானமாகிய பிரமமென்பதும் தன்னைத் தவிர இன்றென்பதாகின்றது. ஆகவே, நானே அனைத்துமாயும் அன்றாய்மிருக்கின்றதென்க. என்னை ?

சோநுபசாரம்.

“மெய்யெல்லா நாமாய் வினங்கியபின் னாமாய்
பொய்யெல்லா மெங்கேனும் போயவோ—மெய்பொய்
யிருவகைக்கு நாமே யிடமாடுஞ் சொந்தித்
திருவகைக்கு மெட்டாம் லே.”

என்பதனாற் காண்க.

வெல்லப்பாகானது இரத கஜ துரக பதாதிகளென்னும் வடிவப்பேதங்களா யிருக்கும் ஞான்று, அவ்வொவ்வொரு வடிவமும் மதுரமயமா யிருக்குமன்றோ? அதுபோல், நானென்னும் போதமானது சர்வவிடயப் பகுதிகளா யிருக்கின்றமையால், இப்பகுதிகள் ஒவ்வொன்றும் போதத்தினது துவிதம் விசிட்டாத் துவிதம் அத்துவிதம் ஆகிய இம்முன்று இலக்கணங்களையும் ஏற்றிருக்க வேண்டுமன்றோ? அங்ஙனம் ஏற்றிருக்கின்றதாயின், இவற்றுள் ஓர் விடயம் ஏற்றிருக்கட்டுமேயெனின், மட்கடம் பொற்பணி நூற்பட முதலியவற்றுள் முன்னர் மட்கடத்துள் ஷே இலக்கணங்கள் இருக்கக் காட்டுதும்.

இஃது முதலாவது துவீதம்.

எங்ஙனமெனின், மட்கடமென்புழி இவை இருமைய தெனப்படுமா? அன்றி ஒருமைய தெனப்படுமா? சொல் இருமையதாயினும் பொருள் ஒருமையதேயெனின், மீட் பொருளானது தன்பால் பல்வடிவாதற் கியைந்த செயல் அமைதற்குத் தான் முதற்பொருளா யிருக்கின்றதால், அம் மட்பொருள் காரணமும் அச்செயலால் தான் ஓர் வடிவாக விகற்புறுதலால், அவ்விகற்புருவம் கடமென்னும் காரியமு மா யிருக்கின் ன. இங்ஙனமிருக்கு மிவற்றுள், மட்பொருள் கடப்பொரு ளெனப்படுமா? அன்றிக் கடப்பொருள் மட் பொரு ளெனப்படுமா? இவை ஒன்று மற்றொன் றெனப்படு மெனின், காரணம் காரியமெனவும் காரியம் காரணமென வும் படவேண்டுமே! இதற்கென்செய்தும்! இம்மட்கடமா கிய காரணகாரியம் வெவ்வே ரிடத்ததா யிருந்தாலன்றோ ஒன்று மற்றொன் றெனப்படா தென்பம். அங்ஙன மில்லையேயெனின், வெவ்வேறிடத்ததா யிருந்து நிகழ்பவை பேத காரண காரியமும், அங்ஙனம் வெவ்வேரிடத்தினி னொரிடத் திருந்து நிகழ்பவை அபேத காரண காரியமு மாகின்றன.

ஆகவே, இஃது அபேத காரணகாரிய மாகின்றதால், எங்ஙனம் இக்காரணகாரியம் வேறிடத்ததாகும்? இக்காரண காரியம் வேறிடத்த தின்றாயினும், ஒன்று மற்றொன்றெனப் படாதோவெனின், காரண காரிய பேதமும் அததற் கியை ந்த சொருப பேதமும் இன்றி யிருக்கட்டுமே! அங்ஙன மிருக்கின்றதால், வெவ்வே ரெனப்படுமோவெனின், மட் பொருள் கடப்பொரு ளெனப்படுமா? படுமெனின், மட் பொருளின்பால் ஷெ செயல் அமையவேண்டுவ தவசிய மின்று. ஏனெனின், அச்செயல் அமைவது யாதுக்கு? அடி குவிந்து இடை பருத்து மேல் விரிந்திராநின்ற ஓர் வடிவ

மாதற்கன்றோ ? அங்ஙனம் விகற்புற்ற ஞான்றன்றோ கடப்
பொரு ளெனப்படுவது ? அங்ஙனம் கடவடிவாக விகற்புற்ற
ஞான்று, அக்கடவடிவு மட்பொரு ளெனப்படுமா ? படுமெ
னின், மட்பொருளுக்குச் சொருபம் கடமாகிற விகற்பவடிவ
மாகத்தானே இருக்கின்றது ? மட்சொருபத்திற்குக் கடப்
பொருளெனவும் கடச்சொருபத்திற்கு மட்பொருளெனவும்
பெயர் வழங்கப்படுவதுமுண்டா ? அன்றியும், மட்பொருளுக்
கியைந்த நிலம் தரை முதலியனவாக வழங்கும் பரியாய
நாமங்களோடு, கடமென்கிற நாமமும் அதற்கியைந்ததாய்
வழங்குவதுண்டா ? இல்லையன்றோ ? அங்ஙனமே, கடப்
பொருளுக் கியைந்த குடம் பாண்ட முதலியனவாக வழங்
கும் பரியாய நாமங்களோடு மட்பொரு ளென்கிற நாமமும்
அதற்கியைந்ததாய் வழங்குவதுண்டா ? அங்ஙனமு மில்லே
யே ! இங்ஙனமிருக்க, எங்ஙனம் ஒன்று மற்றொன்றெனப்
படும் ? படாமையால், இம்மட்கடமென்னுங் காரணகாரியம்
பேதமெனப் படுமன்றோ ? ஆகனின், இப்பேதமே காரண
காரிய துவிதமாடுமென்க.

இஃது இரண்டாவது விசிட்டாத்துவிதம்.

இம்மட்கடம் துவிதமென்பதற் கியைந்திருப்பது உண்
மையாயிருக்க, விசிட்டாத்துவித மெனப்படுவ தெங்ஙனமெ
னின், மட்கடமென்னும் காரணகாரியத் துவிதமிரண்டுள்,
கடமென்னுங் காரியப்பொருள் தோன்றி நிகழுகின்றது
எதன்பா லெனப்படும் ? தன்னைத் தசபுறமும் சூழ்ந்திரா
நின்ற வெனியின்பாலெனின், மட்பொருளிற் றோன்றிய
இஃது அம்மட்பொருளினின்று நீங்கி விளங்குவது அணி
மைக்கண்ணா ? அன்றிச் சேய்மைக்கண்ணா ? இரண்டுமென்
றெனின், மட்பொருளி லுண்டாகிய கடமாகிய காரியப்பொ
ருள், - அம்மட்பொருளை விட்டு வெனியின்கண் எங்ஙனம்

தனித்துத் தோன்றும் ? அம்மட்பொருளை விடாமலே தோற்றுகின்றதெனின், அம்மட்பொருளுக் கிணைந்த தட்புறத்துள் எந்தப் புறத்தை விடாது நின்று தோற்றுகின்றது ? மேற்புறத்தில் நின்று தோற்றுகின்றதா ? அன்றிக் கீழ்ப்புறத்தில் நின்று தோற்றுகின்றதா ? அங்ஙனமுமின்றி, அட்டபுறத்துள் எந்தப்புறத்தி லெலாப்பமும் ? இங்ஙனங் கூறிய எந்தப் புறத்து மன்றெனின், உட்புறம் இடைப்புற மென்பவற்றுள் உட்புறத்ததா ? அன்றி இடைப்புறத்ததா ? அவையு மன்றெனின், அம்மட்பொருளை விடாது எங்ஙனம் தோற்றுகின்றது ? அம்மட்பொருளோடு தோற்றுகின்ற தே நமக்குச் சாலுமான அனுபவமெனின், அஃது எங்ஙன மிருந்து தோற்றினும் தோற்றாட்டும், பொருளாகத் தோற்றுகின்றதா ? மற்றியாதாகத் தோற்றுகின்றது ? பொருளாகவே தோற்றுகின்றதெனின், அப்பொருள் தனித்தாக வேனும் அன்றி ஷெ மட்பொருளின் உட்புறம் வெளிப்புறம் இடைப்புற மென்பவற்றுள் ஓர் புறத்திலேனுமிருந்து, ஓர் முதலாகத் தோற்றவேண்டுமே ! இதற்கு என்செய்யும் ! இருந்துதானே தோற்றுகின்றதெனின், இல்லாமற்றோற்றுகின்ற தாக ஈங்குக் கூறவில்லையே ! இருந்தே தோற்றுகின்றதால், எங்கிருந்து எங்ஙனமாகத் தோற்றுகின்ற தென்பதன்றோ ஈங்குக்கடாவியது ? இங்ஙனமிருக்க, தீயிலகப்பட்ட மாசுணாம் போலப் புரண்டு புரண்டு வினவில் ஐயமென்பது எங்ஙன மகலும் ? இக்கடமாகிய காரியப்பொருள் ஓர் முதலாக நின்று தோற்றுவதன்று, ஓர்கித வடிவப்பொருளாக நின்றே தோற்றுகின்றதெனின், வடிவப்பொரு ளென்பது முன்னோன்று அடிசூழிந்து இடைபுறத்துமேல் விரிந்திருக்கின்றதாக ஒட்டிக் கொண்டதாயின்றது. ஆயினும், அவ்வடிவடானது இருந்து தோற்றுகின்ற தென்பதனால், எங்கிருந்து தோற்றுகின்ற தெனவருமே ! இதற்கு யாது செய்வது ? அங்ஙனம் தோற்று

தல் ஓரிடத்ததன்று, அம் மட்பொருளின் தசபுறமுமே யெனின், அம்மட்பொருளைப்போல் ஓர் பொருளாக அன் றென்ப தாகின்றது.

ஆகவே, பல்வகை வடிவங்களுள் ஓர்வடிவ மாகின்றது. இவ்வடிவம் குணமெனப்படுவதா? அன்றி வேறெனப்படு வதா? குணமெனப்படுவதுதானெனின், இதற்குக் குணியெ ன்பது யாதெனப்படும்? மட்பொரு ளெனப்படுமெனின், இஃது மட்பொருளின் குணமென் றாகின்றது. ஆகவே, மட் பொருளாகிய குணியென்பதில் கடவடிவாகிய குணமென் பது விளங்குகின்றதா? அன்றிக் கடவடிவாகிய குணமென்ப தில் மட்பொருளாகிய குணியென்பது விளங்குகின்றதா? மட்பொருளாகிய குணியின்கண்ணே கடவடிவாகிய குணம் விளங்குகின்றதெனின், இவற்றால் குணிப்பொருள் வியாபக மும் குணவடிவம் வியாப்பியமு மாகின்றன. ஆகவே, கடமா கிய குணவடிவம் மட்பொருளாகிய குணியியாபகத்தில் கூடி யிருக்கின்ற வியாப்பியமாகின்றது. ஆகவே, இவ்வியாப்பியம் அக்குணி யெனப்படாமலும் அவ்வியாபகம் இக்குண மெனப் படாமலு மிருக்கின்றன.

ஆகலின், இவைகள் இங்ஙனமிருக்கு மிவ்விருப்பு என்ன துவித மெனப்படும்? கூடியிருக்குந் துவிதமா? அன்றிக் கூடாதிருக்குந் துவிதமா? கூடாதிருக்குந் துவிதமென்பது இதற்குமுன் கணிக்கப்பட்டுள்ள காரணகாரிய பேதங்களாம். இஃதுபோ லன்றாகலின், அத்துவித மெனப்படுமா? படுமெ னின், குணிப்பொருள் குணவடிவமெனவும், குணவடிவம் குணிப்பொரு ளெனவும் படவேண்டும்! அங்ஙனம் படாமை யால், வெவ்வேறு பொருளென்பமே யெனின், இம்மட் கடம் வெவ்வே றிடத்ததாக இருக்கவேண்டும்! அங்ஙனமு மின்றாகலின், இவை துவிதமுமன்று. அத்துவிதமுமன்று.

அன்றாகவே, குணிகுணமாகிற இம்மட்கடமென்பது என்ன வெனப்படும்? வியாபகவியாப்பியமாகவும், குணிகுணமாகவும் கூடிப் பிரிவின்றி யிருக்கின்றன. இங்ஙன மிருப்பதால் என்ன ஆயிற்றெனின், குணியோடு குணம் கூடியிருப்பதால் விசிட்ட துவிதமும் கூடியவிரண்டும் பிரிவற விருப்பதால் அத்துவிதமு மாகின்றதென்க.

இஃது ழன்றவது அத்துவிதம்.

சை துவிதத்தையும், இவ் விசிட்டாத்துவிதத்தையும் ஏற்றிலங்கும் இம்மட்கடமானது, அத்துவிதத்தையும் எங்ஙன மேற்குமெனின், மட்கடமென்னு மிரண்டுள், கடமென்பதுகாரியமாயும் குணமாயுமிருக்கினும், இஃது இல்லதெனப்படுமா? அன்றி உள்ளதெனப்படுமா? இல்லதெனப் படுமெனின், பிடித்தல் எடுத்தல் சமைத்தல் முதலிய அனுபவங்களில்லாதிருக்கட்டும்! உள்ளதெனப் படுமெனின், ஆராய்வுழி இருப்பது மட்பொருளன்றா யிருக்கட்டும்! உண்டாயிருக்கின்றமையால் கடானுபவ மின்றோவெனின், அக்கடானுபவத்தில் மட்பொரு ளில்லாமற் போயிற்றோ? அம்மட்பொருள் உண்டாயிருப்பதால் சமைத்தல் முதலிய அனுபவம் மட்பொருள் ஏற்கட்டுமே! அச்சமைத்தல் முதலிய அனுபவங்களாற் கடப்பொரு ளுண்டெனப்படுவது முன்னான்று? அன்றிப் பின்னான்று? அஃதுமன்றி இஞ்ஞான்று? முப்பொழுதுந் தானெனின், குலாலனது திரிகை சுழலுதற்கு முன்னான்று அத்திரிகையில்நின்றிலங்குவது எதுவெனப்படும்? மட்பொரு ளெனப்படு மெனின், அப்பொழுது கடப்பொரு ளென்பதுண்டா? இன்றெனின், அக்கடப்பொருள் எப்பொழு துண்டெனப்படும்? சை திரிகையின் சுழலில் நின்று வெளிப்பட்டது முதல் அஃது மாறுங்காறுமெனின், மாறிய பின்னான்று இல்லையென்றாகின்றது. ஆகவே, இடைஞான்று மாத்

தீர முண்டென்ப தாகின்றது. அங்ஙன முண்டெனப்படுவது தோற்றமாகவா? அன்றிப் பொருளாகவா? தோற்றமாகவு மன்று வேறு பொருளாகவு மன்றெனின், பின்னர் யாதாக வெனப்படும்? வடிவுப்பொருளாகவெனின், வடிவுப்பொருள் தோற்றன்மாத்திரமாகக் காணப்படுவதன்றோ? அன்றெனின், இக்கடப்பொருள் பிடித்தல் எடுத்தல் சமைத்தல் முதலிய வைகளுக் கியைந்ததென முன்னூன்றே ஏற்றிருக்கின்றதால், அவ்வனுபவங்களுள் ஓர் அனுபவத்தைச் சற்றாகிக்குதும்.

அதாவது, இக்கடப்பொருளைக் கரத்தாற் பிடிக்கும் ஞான்று, அப்பிடித்தலுக்கு அகப்படுவதுளது? கடப்பொருள் தானெனின், அப்பொழுது மட்பொருளை விட்டு அகப்பட்டதா? அன்றி விடாம லகப்பட்டதா? விட்டு அகப்பட்ட தெனின், அம்மட்பொருளைத் தான் அணிமையாக விட்டதா? அன்றிச் சேய்மையாக விட்டதா? இரண்டாகவு மன்றெனின், இதனால் அம்மட்பொருளைத்தான் விட்டதென்ப தன்று. விடாமலே அகப்பட்டதெனின், அப்பொழுது எது அகப்பட்டது? கடப்பொருள் தான் அகப்பட்டதெனின், கூறியது கூறல் குற்றமென்பது படவில்லையாக்கும்! ஆகவின், மட்பொருள் அகப்பட்டதெனின், கடப்பொருளைப்பிடிக்க மட்பொருள் அகப்படுவானேன்? இருப்பது மட்பொருளெ ன்பதன்றோ? எடுத்தல் சமைத்தல் முதலிய அனுபவங்களு க்கு மியைந்தது அம்மட்பொருளை யன்றி வேறே யாதிருக் கின்றது? ஷே அனுபவங்களுக்கு இக்கடப்பொருளை யன்றி மட்பொருள் இயைந்திருக்கட்டுமே யெனின், மட்பொரு ளின்றி இக்கடப்பொருள் இயைந்திருக்கட்டுமே! அன்றியும், கடப்பொருள் ஏதுவாகவேனும் மட்பொருள் அனுபவப்படு கின்றதன்றோ! இதனால் கடப்பொருள் மட்பொரு ளனுபவப் படுகிறதற்கு அபேதகருவி யாகின்றது. ஆகவே, கடப்பொ

ருள் ஓர் முதலெனப்படுமா! படுவதாகவே கொண்டால், மட்
பொருள் ஷெ திரிகையில் அகப்படாளுன்று, சமைத்தல்
முதலிய அனுபவங்களுக் கியைகின்றதா?

அன்றியும், சுவர் முதலிய கட்டடங்களாதற்கு அனுப
வப்படுஞான்று, இக்கடப்பொருள் மட்பொருளுக்குப் பேத
கருவியாகவேனும் அபேத கருவியாகவேனு மிருக்கின்றதா?
இல்லையே! ஏனின்றி? தான் ஓர் முதலாக இல்லாமையாலே
ன்க. இதனால் என்ன ஆயிற்றெனின், மட்பொருளொன்றே
காரணகாரியமாயும், குணிகுணமாயு மாகின்றது. ஆயினும்,
இக்காரணகாரிய பேதமும், குணிகுணபேதமும், மட்பொரு
ளுக்குச் செயற்கையா யியைந்திருக்கின்றனவா? அன்றி இய
ற்கையா யியைந்திருக்கின்றனவா? இயற்கையாகவே இயைந்
திருக்கின்றனவெனின், மட்பொருள் ஷெ திரிகையில் அகப்
பட்டு விகற்பற்றதுமுதல் அவ்விகற்பவருமாறுங்காறும் காரிய
பேதத்தையும், வடிவமாகிய குணபேதத்தையும் ஏற்றியது
யாது? கடமென்பதன்றோ? அங்ஙனம் ஏற்றியிலங்குங் கடப்
பொரு ளுள்ளான்றும், மட்பொருள் என்னவெனப்படும்?
காரணமெனவும், குணியெனவும் படுமன்றோ? கடமென்கிற
பெயரை யேற்கும் விகற்பம் நிலையற்றதாகலின், அஃது
மாறிய ளான்று மட்பொருள் என்னவெனப்படும்? காரண
மென்பதையும், குணியென்பதையு மேற்குமா? ஏலாதன்றோ?
அன்றியும், கடவிகற்பம் மட்பொருளை யன்றி இன்றாயின்,
அம்மட்பொருள் காரியமெனவும் குணமெனவும் படுமோ?
படாதெனின், இவ்விரண்டினுலன்றோ தான் காரணமென
வும் குணியெனவுமாகின்றது? கடவிகற்பம் னீதார்த்தமாயின்,
அதற்கு வந்து வழங்கப்படும் காரியமென்பதும் குணமென்
பது மெதார்த்தமெனப்படும்! அவ்விகற்பம் தோற்றன் மாத்
திரமாகலின், அதற்கு வந்த காரியமென்பதும் குணமென்ப

தும் சொன்மாத்திர மாகின்றன. ஆகவே, கடவிகற்பம் மட்
பொருளை யன்றி யின்றாகலின், ஷே காரியமென்பதும் குண
மென்பதும் அம்மட்பொருளை யன்றி ஏது? இக்காரிய முத
லிய கற்பணையினால் வந்த காரணமென்பதும் குணியென்
பதும் கற்பணைக ளெனப்படுமன்றோ? இங்ஙன மிருக்கின்
றமையால், மட்பொருள் காரண காரிய பேதமும் குணிகுண
பேதாபேதமு மிறந்ததென் றாகின்றது. ஆகவே, மட்பொரு
ளென்பது துவிதப்பொரு ளெனப்படுமா? அன்றி விசித்
டாத்துவிதப்பொரு ளெனப்படுமா? அஃதுமன்றி அத்து
வித மெனப்படுமா? அத்துவித மெனப்படுமாகலின், இவ்
வத்துவிதமே சித்தாந்த மாபிறற்றென்க.

முன்னான்று துவித முதலிய முப்பேத தாட்டாந்தங்
களை விரிவாக எடுத்துக் காட்டியதை, இன்னான்று காட்டிய
இத்திட்டாந்தத்தைப் பற்றி இன்னும் அத்தாட்டாந்தத்தை
வற்புறுத்துவான் வேண்டிச் சற்றுத்தொகுத்து யூகிக்குதும்.

இஃது 1-வது துவிதம்.

எங்ஙனமெனின், ஷேசீவேசுர சகத்தென்பவை காணப் படுதலுக்குக் காரணம் யாதெனப்படும்? இதற்கு வேறே ஓர் காரணமும் வேண்டுவதிடில்லையே யெனின், இவைகள் எதற் குக் காணப்படுகின்றன? தமக்குத்தாமே காணப்படுகின்றன வெனின், ஓர்ஞான்று காணப்படுகின்றதும் மற்றோர்ஞான்று காணப்படாததுமாயிருப்பதென்கை? அவ்விருஞான்றுவது— சகலமும் கேவலமுமாமைன்க. இவைகள் இருந்தபடியிருந்து தோற்றிக்கொண்டே இருக்கின்றதை அறிவு சகலாவத்தை யாயிருந்து உணருகிறதும், கேவலாவத்தையா யிருந்து உணராமையுமேயன்றி வேறன்றேயெனின், நாம் எங்ஙனம் சொல் லினும் அறிவு உணர்ந்தஞான்று தானே இவைகள் தோற்று

கின்றதும், இதனால் உளதென்றதும் உணராதுழி இவைகளின்றோவெனின், இருக்கினும் அறிவைமுன்னிட்டத்தானே தாம் தோற்றுகின்றன. இதனால், அறிவு காரணமும் இம்முப்பொருள் காரியமுமாகின்றன. இவைகள் இருக்கின்றதைப்பற்றியன்றோ அறிவு உணரவந்ததெனின், அறிவு உணர்வதைப்பற்றியன்றோ இவைகள் விளங்குகின்றது.

அன்றியும், அறிதல் முன்னிட்டதா? அன்றி விளங்குதல் முன்னிட்டதா? விளங்குதல் பின்னிட்ட தாயினும், இஃது காரியப்பொரு ளெனப்படுமோவெனின், முன்னிட்டதாகிற அறிதல் காரியமெனப்படுமோ? அன்றியும், விளங்குகின்றதற்குக் காரியத்துவம் சொல்லவந்ததேயன்றிப் பொருள்களுக்குக் காரியத்துவம் சொல்லவந்ததல்லவே! அங்ஙனமாயின், அறிதல் காரணமும் விளங்குதல் காரியமுமெனப்படுமெனின், இங்ஙனம் ஏற்கக்கூடிய இவைகள், காரணகாரியத்துவிதமென்பதற்கு முரணென்கிறீர்? இன்றாகவே, இவைகள் என்ன காரண காரியத்துவித மெனப்படும்? பேதகாரண காரியத்துவித மெனப்படுமன்றோ? இஃதிங்ஙனமிருக்க, அறிவினால் விளங்குகின்ற திரிபதார்த்தமும் பொருள்களா? அன்றித் தோற்றன் மாத்திரங்களா? ஏன் இங்ஙனம் கடாவுவதெனின், இப்பிரபஞ்சப் பொருள்களை ஆராயும் வண்ணம் ஆராய்வுழி, ஒவ்வொன்றும் காரணகாரியம் காரணகாரியமாகச் சென்று சென்று, சுற்றில் இருப்பின்றித் தோற்றன் மாத்திரமாயும் சொன்மாத்திரமாயு முடிகின்றது. இக்கற்பனைகளைக் கொண்டு விபரீத அனுபவானுமான அளவையாலும், தோற்றானுமான அளவையாலும், உளதென்றேற்படும் சீவே சுரத்துவமும் தோற்ற மென்பது சுற்றுமின்றிச் சொன்மாத்திரமாக முடிகின்றன. முடியவே, இம்முப்பொருள்களுள், இப்பிரபஞ்சமானது கயிற்றரவாதிகள்போல் இல்லாமலே

தோற்றுகின்றனவா? அன்றிக் கயிருதிகள் போல் இருந்து தோற்றுகின்றனவா? இல்லாமலே தோற்றுகின்றதெனின், எதற்குத் தோற்றுகின்றன? தமக்குத்தாமே தோற்றுகின்றதெனின், தமக்கெனப் பொருள் சற்றேனு மிருக்கவேண்டும்? இல்லாமையால், ஓர் சித்துக்குத் தோற்றுகின்றதுதானெனின், அச்சித்தானது அறிய இஃது தோற்றுகின்றதாகின்றது. ஆகின்றதிலும், சித்து இருந்தறிகின்றதும் பிரபஞ்சம் இல்லாமலே தோற்றுகின்றது மாகின்றது. ஆகவே, காரணமென்பது யாது? காரியமென்பது யாது? அறிவே காரணமும் அயலனைத்தும் காரியமு மாகின்றன. ஆயினும், காரணமாகிற அறிவு காரியமாகிற முப்பொரு ளெனப்படுமா? அன்றிக் காரியமாகிற முப்பொருளும் காரணமாகிற அறிவெனப்படுமா? இரண்டுபட்சமு மாகாதெனின், இவ்விரண்டும்என்ன துவித மெனப்படும்? அபேத காரண காரியத் துவிதமெனப்படுமாகலின், இதற்குச் சற்றும் முரணின்றமென்க.

இஃது 2-வது விசீட்டாத்துவீதம்.

எங்ஙனமெனின், சேதனா சேதனமாகிய சர்வ தோற்றமும் எதனது எனப்படும்? ஷே அறிவினது எனப்படுமெனின், இத்தோற்றங்கள் ஒன்றன்கூட்ட முதலிய விகாரங்களாகலின், குணபேதங்க ளென்பதற்கு முரணென்னை? பிரபஞ்சப் பொருள்கள் ஒன்றன் கூட்டம் பலவின் ஈட்டம் திரிபினுக்கமுடைய விகாரந்தான். சீவேசுர ரிருவரும் விகாரங்களாகுமோ? அதிலும் அவை என்ன விகாரமெனப்படுமெனின், வியட்டி சமட்டி உபாதிசுணம் தொழில்களையன்றி அவ்விருபொருளென்பது ஏது? இருபொருளெனக் கொண்டது இருவித உபாதி குணந் தொழில்களின் சேர்க்கைகளை யுமே, வெவ்வேறு முதலெனக் கொண்டதனாலென்க. அங்ஙனம் கொண்ட இருமுதலும் ஷே உபாதிசுணம் தொழில்கு

ளின் சேர்க்கைக ளாகலின், சீவேசுரத்துவம் பலவினீட்ட விகார மென்பதற்கு முரணென்னை? இம்முப்பொருளும் தோற்றன்மாத்திர மாகலின், இக்குண பேதங்களைபுடைய குணிப்பொருள் எதுவெனப்படும்? இருப்பது ஷெ அறிவாகலின், அதனை யன்றி வேறில்லையே! அறிவென்பது குணிப்பொருளாயும், அவ்வறிவினது முப்பொருளும் குண பேதங்களாய் மாகின்றன.

ஆகவே, குணபேதங்கள் குணியின்கண் நிகழுகின்றதால், குணியென்பது வியாபகமும் குணங்களென்பது வியாப்பியமு மாகின்றன. ஆகின்றதால், இவ்வியாப்பியமாகின்ற குணபேதங்கள் அவ்வியாபகமாகின்ற குணியில் கூடியிருக்கின்றனவாகலின், இஃது என்ன துவிதமெனப்படும்? கூடியிருக்கும் துவிதமெனப்படுமன்றோ? இத்துவிதத்திற்கு விசிட்டாத்துவித மென்பானெனினின், இத்திரிபதார்த்தத் தோற்ற வடிவங்கள் வியாபக விளக்கமாகிய அறிவென்படாமலும், அவ்வறிவின்கண்ணே நிகழுகின்றமையால் கூடியிருக்கின்ற தெனவும், இங்ஙனம் கூடியிருக்கும் இம்முப்பொருளாகிற தோற்றங்களும் அவ்வறிவினது அம்சங்களாயும், அவ்வறிவைவிட்டுப் பிரிபடாததாய் மிருக்கின்றமையால், அத்துவிதமெனவு மாகின்றன. ஆகவே, இத்திண்ணம் நோக்கி விசிட்டாத்துவித மெனப்பட்டதென்க. இங்ஙனமின்றி நானென்னும் போதத்துக்குப் பரமாத்மா வேறு பொருளெனவும் அப்பரமாத்ம வியாபகத்தில் நிகழும் உயிரு முலகமும் அவனது அம்சங்களெனவும், அம்சங்களா யிருப்பதிலும் இவைகள் எதார்த்த சத்துப்பொருள்க ளெனவும், அவன் வைகுந்தத்தில் சின்னங்களோடு திருவுருக்கொண்டு பாகவதாளோடு இருக்கின்றனெனவும், பரிபாகமுற்ற உயிர்கள் விரஜா நதிக்கண் மூழ்கி இப்பிரகிருதி சரீரத்தை விட்டு, அப்பிராகிருத

சரீரத்தைப் பெற்று அவ்வைகுந்தத்திற் சென்று, ஷே திரு வருக்கொண் டிருக்கும் பகவானுக் கியைந்த சின்னங்களைப் போன்ற சின்னங்களை அப்பிராகிருத சரீரமாகியதாமும் தரிக்கப்பெற்று, சதா அவனது திருநோக்கிற் பட்டுக்கொண் டிருக்கின்றதே முத்தியெனக் கூறுவது விசித்திரத்துவித மன்றென்பதாமென்க.

இஃது 3-வது அத்துவிதம்.

நானென்கிற அறிவாகிய வியாபகத்தில், காரிய பேதங்களாயும், வியாப்பிய குணபேதங்களாயும் தோற்றி நிகழும் சிற்சட சீவேசுர சகத்துக்களுக்கு, வியாபகமாகிய அவ்வறிவு என்னவெனப்படும்? காரணமெனவும் குணியெனவும்பொருள் படுமன்றோ? தான் இவ்விரண்டு நிலைமையையு மேற்பது இயற்கையாகவா? அன்றிச் செயற்கையாகவா? இயற்கையாகவேயெனின், இவ்வியற்கை யாதோர் ஏதுவையு மேலாததா? அன்றி ஏற்றதா? ஏலாததெனின், சீவேசுர கற்பனைகள் காரியபேதத்தையும் குணபேதத்தையும் ஏற்றி யிலங்குவது இயற்கையாகவா? அன்றிச் செயற்கையாகவா? இயற்கையாகவே யெனின், இவ்வியற்கையை யேற்கும் சீவேசுரசகத் கற்பனைகள் அறிவாகிய வியாபகத்தில் நிகழுவதாயினும், இக்கற்பனைகள் ஏது? அவ்வியாபகத்தி லெழும் சங்கற்ப மென்னும் நினைவெழுச்சிக ளன்றோ? அந்நினைவெழுச்சியையன்றி ஷே முப்பொருளென்னும் பேதங்கள் ஏது! உளதெனின், விபரீத அனுபவானுமான அளவையாலும் தோற்ற அனுமான அளவையாலும் கருதுகின்ற கருதுதலையன்றி புளதெனப் படுகின்றதா! இல்லையன்றோ! ஆகலின், ஷே நினைவெழுச்சியே சீவேசுரத்துவமாமென்க.

அங்ஙனம் கருதுதற் கேதுவாகிய இப்பிரபஞ்சத் தடிப்பும் நினைவெழுச்சியா? அன்றா? அன்றெனின், ஒவ்வோர்

நாமரூபமும் ஆராய்வுழி, அன்மைபெனவும் இன்மைபெனவு
 மாகி, முடிவில் ஆராய்ந்துவரும் அறிவாய் முடிவானேன் ?
 தனது நினைவே சகமாதிகளாகத் தோற்றுகின்ற தன்றி
 வேறன்று. இதனால், தன்னையன்றி நினைவென்பதும், அந்
 நினைவென்பதை யன்றிச் சகமாதிகளென்பதும் இன்றாகலின்,
 இருப்பு யாதெனப்படும்? அறிவாகிய போதமன்றோ? இப்
 போதத்தை யன்றி அயலென்பது அணுவேனு முண்டா?
 இல்லாமையின், அயலிறந்த தானாகிய போதமரினது காரண
 மெனவும் குணியெனவும் எங்ஙனம் பொருள்படும்? இக்கா
 ண மென்பதற்கும் குணியென்பதற்கும் எதிர்மறை பென்
 பது யாது? காரியமும் குணமுமன்றோ? எந்தக் காரியத்திற்
 கும் குணத்திற்கும் இப்போதம் காரணம் குணி எனப்படு
 வது? காரியத்துவத்தையும் குணத்துவத்தையும் ஏற்கும்
 பொருள் யாது? ஷே சகமாதிகள்தா னெனின், இச் சகமாதி
 கள் தன்னை யன்றி யின்றென முன்னூன்றே முடிந்தா
 யிற்றே. தன்னை யன்றி யில்லாத சகமாதிகளாலன்றோ தனக்
 குக் காரணத்துவமும் குணத்துவமும் வந்தன? இங்ஙன
 மிருக்க; இவ்விரண்டு நிலைமையும் தான் இயற்கையாகவே
 ஏற்றிருக்கின்றதாகக் கோடல் மயக்க மென்பதாகுமே! ஆக
 லின், தானாகிய போதம் காரணமும் குணியு மெனப்படுமா?
 அன்றிக்காரியமும் குணமுமெனப்படுமா? காரணமும் குணியு
 மெனப்படுமெனின், காரியமும் குணமும் யாதெனப்படும்?
 அவையும் தன்னையன்றி யுண்டோ? இவ்விருவகுப்பும் தன்
 னையன்றி யின்றாயிருக்க, தான் காரணமெனவும் குணியென
 வும் படுவானேன்? தனது ஆரோபமாகிய இச் சகமுதலிய
 காரிய குணபேதத்தைப் பற்றியன்றோ தான் அதிட்டான
 மெனவும் காரணகுணியெனவு மாயிற்று. ஆகவே, தான்
 காரணகுணி பென்பவற்றை ஏற்றிருத்தல் இயற்கை பெனப்
 படுமா? படாதன்றோ? படாதாகவே, செயற்கையாக வந்த

தென்பதாயிற்று. செயற்கையாக வந்தது சகமுதலிய பொய்களைப்பற்றியாகலின், பொய்களைப்பற்றி வந்த காரணப் பொருளென்பதும், குணிப்பொருளென்பதும், என்னவெனப்படும்? இவையும் பொய்யெனப் படுமன்றோ? படவே, தானாகிய வியாபக விளக்கம் என்னவெனப்படும்? காரணகாரிய ரகிதமும் குணிகுணரகிதமு மாகின்றதன்றோ? அந்த தானென்பது அத்துவிதப்பொரு ளென்பதற்கு முரணென்னை? இவ்வத்துவிதம் என்ன அத்துவித மெனப்படும்? விசிட்டாத்துவிதம் கேவலாத்துவித முதலியவைகளி லொன் றெனப்படுமா? படாததால், இஃது ஏகமேவாத்வைதம் பிர்மோக் மென்பதற்குக் கிஞ்சித்தும் ஐயமென்பதின்று மென்க.

இவ்வத்துவிதப் பொருளையன்றோ ஆன்றோர் பலருள் சிலர் பின்னுள்ளோர் கட்டுப்பட்டு வழிப்படுவதற் கையயக் கர்மோபாசனா காண்டங்களைத் தழுவி முன்னிலையாகவும் பார்க்கையாகவுங் கொண்டுத் துதித்தும், சிலர் தன்மையாகத் தாபித்து மிருக்கின்றனர். என்னை?

இஃது முன்னிலை யெனப்படுவது.

தாயுமானவர்.

“அத்துவித வத்துவைச் சொப்பிரகா சத்தனியை
யருமறைகண் முரசறை யவே
யறிவினுக் கறிவாகி யானந்த மயமான
வாதியை யனாதி யேக
தத்துவ சொருபத்தை மதசம் மதம்பெருச்
சாலம்ப ரகித மான
சாசுவத புட்கல நிராலம்ப வாலம்ப
சாந்தபத வியோம நிலையை
சித்தநிர் மலசகித நித்ப்ரபஞ் சப்பொருளை
நிர்விஷய சுத்த மான

நிர்விகா ரத்தைத் தடத்தமாய் நின்னொளிர்
 நிரஞ்சன நிராம யத்தைச்
 சித்தமறி யாதபடி சித்தத்தி னின்றிலகு
 துவ்வியதே நோம யத்தைச்
 சிற்பர வெளிக்குள்வளர் தற்பரம தானபர
 தேவதை யை யஞ்சலி செய்வாம்.”

என்றும்,

இஃது படர்க்கை யெனப்படுவது.

ஆனவாசிட்டம்.

“அயனொமொல் சங்கானுஞ் சதாசிவனு மிந்திரானு
 மருக்கன் ருனும்
 வியனிலுப சாந்தராம் வேலையினி லுபாதி யெலாம்
 விட்டு நீங்கிப்
 பயனில்சக மென்கின்ற பற்றகன்று சின்மயமாம்
 பரம ரூப
 முயர்விகற்ப மிலாவடிவா யெங்குநிறை சிவமாகி
 யொன்றாய் நிற்கும்.”

என்றும்,

இஃது தன்மை யெனப்படுவது.

ரிடிகைத மகாவாகீகியம்.

“சத்தியஞா னாந்தப் பிரம நானே
 சமுசார சங்கமீலாப் பிரம நானே
 நித்தியநீட் சளமான பிரம நானே
 நிராகார மானபரப் பிரம நானே
 தத்துவமாய்த் தனித்தபரப் பிரம நானே
 தான்றானாய் நின்றபரப் பிரம நானே
 யத்துவித மானபரப் பிரம நானே
 யகண்டபரி பூரணமாம் பிரம நானே.”

என்றும்

கூறியவாற்றாற் காண்க.

இதுகாறும் துவித முதலியனவாகக் கூறிப்போந்தத
 னால் என்ன ஆயிற்றெனின் அபுத்தி பூர்வகமாகத் தோற்றும்

சீவசுரசுகத்தாரோபிதங்கள் ஒருங்கே யொழிதற்கு, இவற்
றைச் சிரவணநிக ளுழைப்பென்னும் புத்தி பூர்வகத்தால்,
முன்னூன்று அபேதகாரியக் கற்பனாத் தோற்றங்களாகவும்,
பின்னூன்று அத்தோற்றங்களைக் குணபேதங்களாகவும்,
அதன் பின்னூன்று முடிவில் அக்குணபேதங்களைத் தன்மய
மாகவு மாகுமாறு (க)-வது துவிதமாகவும், (உ)-வது விசித்
டாத்துவிதமாகவும், (ங)-வது அத்துவிதமாகவும் தெளிந்து
அகிம்மொருளாகவே இருக்கின்றதாம். அவ்வகம்பொருள்
ஷை துவிதமுதலிய மூன்றுமாயும், அம்மூன்றும் அல்லவாய்
மிருக்கின்றதே இப்பொருளென்க, என்னை ?

ரீபுநீரத மகாவாக்கீபம்.

“எனக்கயலாய்ச் சத்தான பொருளு மில்லை
யெனக்கயலாய்ச் சித்தான பொருளு மில்லை
யெனக்கயலாய்ச் சுகமான பொருளு மில்லை
யெனக்கயலாய்ச் சத்தமதாம் பொருளு மில்லை,
யெனக்கயலாய்த் துவிதமெனும் பொருளு மில்லை
யெனக்கயலா யத்துவிதப் பொருளு மில்லை
யெனக்கயலா பெவையுமில்லை யெல்லா நானென்
றித்திறமா முறுதியினுற் சித்தம் வெவ்வாய்.”

எனக் கூறியவாற்றாற் காண்க.

இஃது இங்ஙன நிற்க, முன்னூன்று ஞானகதப் பிரத்தி
யட்ச மாதற்குயைந்த சரியை கிரியை யோகமென்னும் மூன்று
மிருக்கின்றனவெனக் கூறியவாற்றால், உபாசனாகாண்டச்
சரியை கிரியை யோக மூன்றும் விடயகதப் பிரத்தியட்சத்
திற் கியைந்தனவென் றுகின்றதே ! ஆகலின், இவ்விரண்டி
னது பிரிவுகளைச் சற்றாகிக்குதும். எங்ஙனமெனின், உபா
சனாகாண்ட நெறிப்படி வழுவறச் செய்துவரும் சரியையாதி
மூன்றினாலு மெய்தும் பயன் மறுமைக்கண்ணு ? அன்றி

இம்மைக்கண்ணா ? மறுமைக்கண் எனின், அம்மறுமைக்கண் எய்தும் பயன் யாது ? சாலோகாதி பதவிப்பேறெனின், அப் பதவிகளில் நாம் என்ன பாவமா யிருக்கின்றது ? நாம் ஒவ்வொருவரும் நானல்லாத நானாக இருக்கின்றதா ? அன்றி நானே நானாக இருக்கின்றதா ? நானல்லாத ஏதோ ஓர் நானாகத்தானே இருக்கவேண்டியது.

அங்ஙனம் நானல்லாத நானாக நிற்கும் ஞானமும் பெரிருளலாப் பொருளை நாடவேண்டியதுதானே ! அங்ஙனம் நாடுங்காறும், வெய்யனேன் வெகுளியேன் வெறியனேன் சிறியனேன் வினையினேன் என்னும் இவை முதலிய இழிந்தோனாகத்தானே யிருக்கவேண்டும் ! இங்ஙனமிருக்கு மிழிந்தோன் என்ன இன்பத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கின்றது ? இவ்விசத்திலுள்ள இன்பத்திற்குமேல் சற்று நீடித்திருக்கின்றதுதானே ! நிர்திசயானந்த வாழ்வல்லவே ? அப் பதவிவின்பம் சற்று நீடித்ததால் பேரின்ப மெனப்பட்டது, அப்பேரின்பம் எதன்பாலுளதாக அனுபவிக்கின்றது ? அனுபவிப்பான் நாமருபமாக நிற்கின்றதால் இந்த உருவபாவப் புருடனுக்கு இன்பம் உருவ இன்பமாகத்தானே யிருக்கின்றது ? தான் அருவபாவமாக நிற்பானாயின், அருவ இலட்சியார்த்தமும் அருவ இன்பமும் வாய்க்கும், அங்ஙன மின்மை யால், அஃது உருவ இலட்சியார்த்தமும் உருவாநந்தமு மென்பதற்கு முடினென்கிறீர் ? இன்றாகலின், தானும் விடயகதப் பிரத்தியட்ச சொருபி அவ்வின்பமும் விடயகதப் பிரத்தியட்ச சொருபமாகலின், இப்பேறுக் கியைந்த சரியையாதி மூன்றும் யாதெனப்படும் ? மேற் கூறியவாறே விடயகதப் பிரத்தியட்சத்திற் கியைந்ததாமென்க. ஞானகதப் பிரத்தியட்சத்திற்கியைந்த சரியை கிரியை யோகமென்னும் மூன்றினையும் சற்றாகிக்குதும்.

அம்முன்றுள் இஃது 1-வது சரியையெனப்படுவது.

எங்ஙனமெனின், தேகோகமென்ப திருத்தலினால் இதை
 ப்பற்றி அகமெனவும், புறமெனவும் வந்திருக்கின்றன. அக
 மென்பது உள்ளிடமும் புறமென்பது வெளியிடமுமாகின்
 றன. ஆகவே, அகத்துள் சீவாந்தக்கரணேந்திரியமும் புறத்
 துள் சுகபரமுமாகின்றன. பரமென்பதைப் புறத்தது என்
 பா? னெனின், அனுமான அளவையால் கணிக்கின்ற
 தாகலினென்க. அகத்துச்சேட்டைக் கிபைந்த ஷே சீவாந்தக்
 கரணேந்திரியங்களுமும், புறத்துச் சேட்டைக் கிபைந்த பர
 மும் சுகமும் என்னு மிவையனைத்தும் கற்பிதப் பொருள்
 க? அன்றி எதார்த்தப்பொருள்களா? எதார்த்தப்பொருள் க
 ளெனின், இவைகள் எதார்த்தமெனப்படுவது சத்தாகத் தோ
 ற்றுவதனானன்றோ? நாம் சத்தாகப் பார்ப்பதனால் அங்ங
 னம் தோற்றுகின்றனவா? அன்றி அவைகளின் இயல்பே
 அங்ஙனமா? அவற்றின் இயல்பே அங்ஙனந்தானெனின்,
 அவற்றின் இயல்பே அங்ஙனந்தானென யாதினா லேற்கின்
 றது? துய்த்தல் துஞ்சல் முதலிய அனுபவங்கள் விடா
 திருக்கின்றதா லெனின், எதார்த்தானுபவ மெனவும், விபரீ
 தானுபவமெனவு மிரண்டிருக்கின்றதால், இவை என்ன
 அனுபவத்தை யுடையன. எதார்த்தானுபவ முடையவை
 யெனின், விபரீதானுபவத்திற் கிபைந்தவை யென்பமே!
 கூடாதெனின், இஃதுங் கூடாதென்பமே! இதற்கென்செய்
 சூதும்! இஃது ஐயமயமன்றோ? இவ்வைய மகறற்கு என்ன
 வேண்டுவது? ஆராய்ச்சி வேண்டுவதன்றோ? இவைகளை
 ஆராயுஞ்ஞான்று யாதாய் முடிகின்றது? கயிற்றரவாதிபோல்
 ரிராதிபாலிகசத்தாயும் கனாக்காட்சிகள்போல் விவகாரிக சத்
 தாயு முடிகின்றதால் இவைகள் சத்தாகத் தோற்றுவானேன்?
 சத்தாகப் பார்ப்பதனானன்றோ? சத்தாகப் பார்ப்பது எது

காறுமோ அதுகாறும் சத்துப்போலவே தோற்றுகின்றதால், நாம் பொருளைப் பொருளாகக் கண்டுணர்வது எஞ்ஞான்றோ? இவையனைத்தும் சொல்மாத்திரமாயும் தோற்றல்பாத்திரமாயும் காணப்பட்டுக்கொண் டிருந்தாலன்றோ இவற்றை நாமும் நமது நாட்டம் வேறுபடும்? இவையனைத்தும் தோற்றுங்காறும் தோற்றன்மாத்திரமாகத் தோற்றுதற்கும், இவற்றை நாமும் நமது நாட்டம் வேறுபடுகிறதற்கும் நாம் என்ன செய்துகொண் டிருக்கின்றது? காரணகாரிய முதலிய நெறித்தாகக் கண்ணான்றும் மாறுது ஆராய்ந்துகொண் டிருக்க வேண்டுமன்றோ? இஃதல்லவோ பரிபாகிகளுக்கான உழைப்பெனப்படுவது? இங்ஙனம் விடாதுழைக்கும் உழைப்பே ஷெ ஞானகதப் பிரத்தியட்சமாதற் கியைந்ததாகலின், இஃது சரியை யெனப்படுவதற்குக் கிஞ்சித்து முரணின்முமென்க.

இஃது 2-வது கிரியையெனப்படுவது.

எங்ஙனமெனின், சரியை யென்கிற இவ்வுழைப்பானது பன்னா ன்றும் சிறுகச் சிறுக முதிர்ந்துவந்த முதிர்ச்சியினால், இச்ச வேசா சகத்துக்கள் மித்தையானுபவப் படுமன்றோ? இம்மித்தையாகத் தோற்றமும் மித்தையானுபவமும் யாதுக் கெனப்படும்? அங்காங்கு மிருப்பது நானென்பதாகலின் அந்நானென்பதற்கன்றோ? அந்நானென்பதற்குப் பரிபாகம் வந்துழி இம்மித்தை யனுபவம் வேண்டுமெனன்றோ? அன்றா யின், வேண்டுமது யாதெனப்படும்? சத்தானுபவமன்றோ? அச்சத்தானுபவம் யாதெனப்படும்? நானென்கிறஸ்பரிப்பை யன்றி அயலென்பது அனுத்துமுடில்லையே? இல்லாதுழி, நானென்னும் போதமன்றோ சத்தெனப்படுவது? அச்சத் தானுபவ மன்றோ சகானுபவமென்பது? நானென்பதற்குச் சகானுபவம் வேண்டுதலின் தனக்குத்தா னெட்டவேண்டு மன்றோ? அங்ஙன மெட்டுதற்குத் தான் என்னசெய்ய வேண்

டிபது ? நானென்ப தல்லாதவைகள் நானாகக் கற்பனைகளாக வேணுந் தோற்றுந்தோறும் நானன்று நானன்றென நிபதி களைந்துகொண் டிருக்க வேண்டுமன்றோ ? இவ்வுழைப்பு வேண்டுவ தின்றெனின், நானல்லாத உபாதித்திரயம் அவத் தைகடோறும் நான் நானெனத் தோன்றுதிருக்கட்டும் !

அன்றியும், அவற்றை நானென மருவாதிருக்கட்டும் ! மேலும் நானென்பது என்ன நிலைமைத்தா யிருக்கின்றதென எக்கிருத்தியங்களிலும் நான் நானெனத் திடங்கொண் டிருக்கின்றனம் ? ஆஃது தோன்றாமல் நான் நானெனக் குளறுத லெல்லாம் வெட்க மில்லாமையாக்கும் ! இவ்வெட்க மில்லா மையை எஞ்ஞான்று மேற்கொண் டிருக்கினும், தனக்குச் சுகவாழ்வு வேண்டுகோளாகலின், நானென்னும் போதப் பொருள் சமாதிக்கண் இலட்சியார்த்தானுபவ மாகுங்காறும்

“நோக்கா நோக்கை நோக்க நோக்க
நோக்கா நோக்க நோக்கு மன்றே”

என அறிஞர் திருவாய்மலர்ந் தருளியவாறு, நாம் ஷெ கற் பனைகளைக் களைந்து களைந்து, எது நான் எது நானென இடை யறாது நோக்கும் நோக்கமாகிய இவ்வரிய உழைப்பே ஞான கதப் பிரத்தியட்சமாதற் கியைந்ததாகலின், இஃது கிரியை யென்பதற்குக் கஞ்சித்து முரணின்றமென்க.

இஃது 3-வது யோகமேனப்படுவது.

எங்ஙனமெனின், தனதெதார்த்த வடிவை இது நான் இது நானெனக்கண்டு சுகித்தற்கு எது நான் எது நானென மிக்க வெறிகொண்டு நோக்கினும், அந்நிலை விரைவில் எட்டி விடுமா ? அங்ஙனம் பன்ஞான்றும் பழகவேண்டுமா ? சின் ஞான்று போதுமா ? அதிதீவிரதர மேலிட்டிருக்கின்றதால், இதுகாறு முழைத்தும் வெளிப்படவில்லையே யென்னும்

ஆராமை மேலிட்டு வருமன்றோ? அஃது மேலிட்டால் ஷெ
 நோக்கம் அயர்வுறு மன்றோ? அவ்வயர்வால் தனது நாட்டம்
 பகிர்முகப்படுமன்றோ? படுங்கால், முன்னூன்று இது நானன்
 றிதுநானன்றெனக் கழிக்கப்பட்ட உருவாருவ முதலிய கற்
 பனைகள் முன்போற் றேற்றுமன்றோ? தோற்றினும் அவ்
 வப் பாவங்க ளாதற்கியையுமோ? இையயாதுழி, மீண்டும்
 ளது நான் ளது நானென எட்டவேண்டி வருமன்றோ? அங்
 றவன நோக்கினும் நெடுங்காற் பழக்க முதிர்ச்சி யில்லாண்ம
 யின், அப்போதமாகிய நிலை விரைவில் வெளிப்படாதன்றோ?
 அஃதும் வெளிப்படாமலும், பகிர்முகத்ததாகிய ஷெ நாம
 ரூபபாவ மாதற்குங் கூடாமலும், இருதலைக் கொள்ளியி லகப்
 பட்ட எறும்பு போன்று மிகுதியான இடுக்க னுறவேண்டி
 வருமன்றோ? அவ்விடுக்கனால் தான் நீடித்தயர்வுருவிடினும்,
 மேல் நோக்குக்கு இடையிடையேனும் அயர்வுற வேண்டி
 வருமன்றோ? அவ்வயர்வு சாக்கிர மெனப்படுமா? சுழுத்தி
 யெனப்படுமா? சுழுத்தியெனப் படுமெனின், சூனியமாகிய
 மக்களுநந்த மெனப்படும். சாக்கிரமெனப் படுமெனின், நாம
 ரூபபாவ மெனப்படும். இந்நிலை நனவோடு திகைப்புண் டிருத்
 தலின், மேலுறும் துரியாவத்தையாகிய சத்பாவமும், கீழ்
 றும் அவத்தாத்திரய முதலியனவாகிய அசத்பாவமும், கிஞ்
 சித்து மின்றித் தற்பிரத்தியட்சானுபவம் வாய்த்தற்குச்
 சமீபித்திருக்கின்றதாகலின், இஃது என்னநிலை யெனப்படும்?
 நனவிற சுழுத்திநிலை யெனப்படுமன்றோ?

அன்றியும் இஃது மத்தியகத நிலைமையுமாகலின், ஷெ
 ஞானகதப் பிரத்தியட்சத்திற் கையந்த யோகமென்பதற்
 குக் கிஞ்சித்து முரணின்றாமென்க. உபாசனாகாண்ட முதிர்ச்சி
 யாகிய யோகமானது, கரணேந்திரிய விடயப்பகுதிக ளனை
 த்து மொடுங்கியவிடத்து உதயமான சுகமயமாகிய பிரமா

னுபவ தெரிசனத்தில் உறைகின்றதாயிருக்க, அவ்வரிய நிலைக்கு இந்நிலை மேலிட்ட தென்னலாமோ வெனின், அந்த யோகானுபவம் தற்பாவமா அதாவது நானென்னும் போதத்தின் பாவமா? அன்றி எதார்த்தமா? எதார்த்தந்தானெனின், அகத்தும் புறத்தும் காணப்படுவனவாகிய சிவேசுர சுகத்தாகிற சர்வமும், ஷே போதத்தின் பாவமன்றி யிருக்கின், ஆங்கு விளங்கும் பிரமசுகானுபவமும் வேறாக இருக்கலாம். ஈங்கு கற்பனைகளாகிற சர்வத்தையும் போலிச் சத்தெனத் தெளியாது, எதார்த்தச் சத்தென மயங்கிய மயக்கமானது, அந்த யோகநெறிக்கு ஆதியிலேனும் அந்தத்திலேனும் இடைக்கண்ணேனும் விட்டதா? முன்றிடத்தும் விட்டதன்றே! இறுதிக்கண் விளங்கும் ஷே அனுபவம் இம்மயக்கானுபவமன்றோ? ஆங்கு அங்ஙனம் விளங்குவதும் நானென்பதுதானே! ஈங்கு சர்வநாம ரூபங்களாக விளங்குவதும் நானென்பதுதானே! இம்மயக்கமாகிய சுகானுபவந்தானா ஷே நன்னிற் சுழுத்தியில் நின்று தூரியாவத்தா சத்பாவமாய்த் தெளிகின்றது? அச்சத்பாவத் தெளிவுக்குச் சுசாதி விசாதி சுகதபேத மென்னும் வத்து பரிச்சேத மென்பதுண்டா? அதுவன்றோ ஞானகதப் பிரத்தியட்சானுபவ மென்பது? முன்னான்று கூறிய அருள் ஞானமாகிய துவிதமே போலி ஞானமாய் முடிந்திருக்க, முழுமயக்கமாகிய யோகானுபவந்தானா ஷே ஞானகதப் பிரத்தியட்சத்திற்குயைந்த அடுத்த சோபான மெனப்படும்? அல்லவே! அகற்குயைந்த அடுத்த சோபானமென்பது ஷே நன்னிற் சுழுத்தியாகலின்,

சசிவரீனபோதம்.

“வினவிற் பரத்தையறி வறுதற் சுவத்தைபுலன்
வினைமாதியே

நனவிற சுழுத்தினிலை வரினப் பொருட்டிசுழு
நலனாகவே.”

எனக் கூறியிருக்கின்ற தறிக. உபாசனாகாண்டச் சரியை
கிரியை யோக மூன்றும் ஞானத்துக் கிபைந்த சாதனங்களா
யிருக்க, இவற்றைப் பிரித்து வேறு சரியையாதிக கிரிருக்கின்
றனவாகக் கற்பித்துக் கூறுவது முறைமையோ மெனின்,
சாதன சதுட்டயம் ஷெ ஞானத்துக்கு நேர் அடுத்த சாதன
மா யிருக்க, அச்சரியையாதிகள் அடுத்ததெனக் கூறுவா
னேன்? அச்சாதன சதுட்டயம் சரியையாதி மூன்றினுக்கும்
நேர் அடுத்த சாதனமும், இச்சரியையாதிகள் ஷெ ஞானத்
துக்கு நேர் அடுத்த சாதனமுமா யிருக்கின்றதே யெனின்,
அச்சாதன சதுட்டயத்துள்,

1. - வது, நித்தியநித்திய வத்து விவேகத்தைச் சற்றா
கிக்குதும். எங்ஙனமெனின், நித்தியமென்பது சதுர்ஞானம்
மாறுதிருத்தலா? அன்றி மாறிக் கொண் டிருத்தலா? மாறு
திருக்கின்றதாமெனின், எங்ஙன மாறுதிருத்தல் கயிருதி
களைப்போலவா? அன்றி அரவாதிகளைப்போலவா? கயிருதி
களைப் போலவெனின், அந்நித்தியத்துக்கு எதிர்மறையான
அநித்தியமென்பது எங்ஙன மிருக்கவேண்டியது? ஷெசதுர்
ஞானம் மாறுதலை யுற்றிருக்க வேண்டியதன்றோ? அம்
மாறுதலை யுற்றிருத்தல் ஷெ அரவாதிகளைப்போலவா? அன்
றிக் கயிருதிகளைப் போலவா? அரவாதிகளைப்போலவெனின்,
இதனால் நித்தியமென்பது என்றும் சத்துப்பொருளாயும்,
அநித்திய மென்பது என்றும் அசத்துப் பொருளாய் முடிந்
தன. முடியவோ, சத்தாகிய நித்தியப்பொருள் யானா? அசத்
தாகிய அநித்தியப்பொருள் யானா? வியட்டி சமட்டி அவத்
தாத்திரய முத்தலியவைகட்கு ஆதார விளக்கமாயும், சாட்சி
யாயுமிருக்கும் போதமே நித்தியமும், அவ்வவத்தாத்திரய

முதலிய சர்வமும் அநித்தியமு மாகின்றன. ஆகிய இவ்விரு தன்மையையும் வேத முதலிய சதுர்த்தச சத்பிரமாணங்களா லும் தேர்ந்த தேர்ச்சியன்றோ நித்தியாநித்திய வத்து விவேக மெனற்பாலது? இவ்விவேகமன்றோ ஷெ அநித்தியங்களா யுள்ளவற்றின் காரணமாக வாய்க்கும், இக சுவர்க்காதி பதவி பேறுகளிலும் கான்றசோற்றைத் திருட்டிப்பதுபோல் திரு ட்டியுற் றிருக்கும், இக முத்திரார்த்த பலபோக விராகமென் னும் இரண்டாவது சாதன மெனற்பாலது? இவ்விரண்டு சாதனமும் வாய்த்த பின்னான்றன்றோ சமாதி சட்க சம் பத்தென்னும் மூன்றும் சாதனம் வாய்க்கின்றது? அதாவது சமம் தமம் திதிக்கை உபரதி சமாதானம் சிரத்தை என ஆறும். அவற்றுள்,

1-வது, சமமென்பது—இம்மை மறுமைக்கண் எவ் வெவ் விடயத்தில் பழக்க வாசனையால் ஏகதேசமாக அவா வெழுகின்றதோ அந்நெறித்தாக மனம் செல்லாதிருக்கக் கா த்தலும்,

2-வது, தமமென்பது—புறக்கரணங்கள் பழக்க நெறி யிற் செல்லாதிருக்கக் காத்தலும்,

3-வது, திதிக்கை யென்பது—மாறிமாறி வரும் இன்ப னுன்ப வசமுற திருத்தலும்,

4-வது, உபரதியென்பது — கிரகாச்சிரமமாகவேனும் துறவாச்சிரமமாகவேனு மிருக்கினும், அததற் கியைந்த விவ காரங்களை நாளுக்குநாட் சிறுகச்சிறுகச் சுருங்குமாறு செய்து கொண் டிருத்தலும்,

5-வது, சமாதானமென்பது—அரிய ஆப்தர்பால் ஆத் மாஞ்சத்ம சிரவணம் விடாது செய்து செய்து, அதனற் றேர்

அகர்புற ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

கனலி, கழித்தல்லை வினப் பொருட்டிசமு
கனலிசுமே.

நீ கூறியிருக்கின்ற துறிக், உபாபாணகாண்டச் சரி
யா போக ஏதன் அம் ஓராவது அக் கிணையந்த சாதனங்க
க்க, துறியைப் பிரித்து வேறு எரிணையாதிக கிருக்க
யாகக் கட்டித்தாக் கூறுவது முறைமையோ வெனி
யா உதாபாய் செ ஓராவது அக் மேர் அடுத்த சாத
யிதாய்க், அப்பரிணயாதிகள் அடுத்ததெனக் கூறு
யீர் அப்பதன உதாபாய் எரிணையாதி மூன்றினுக்கு
அடுத்த சாதனமும், இப்பரிணயாதிகள் செ ஓராவ
யு மேர் அடுத்த சாதனமாய் கிருக்கின்றதே யெனின
சாதன உதாபாய்தான்,

1 - ஸது, தித்தியாகித்திய வத்து விவேகத்தைச் சற்ற
மாய், கம்பலாதிமனின், தித்தியாமென்பது சதுரானு
தித்தித்தலர் அலாதி மாநித்தெமாண் டிருத்தலா? மா
கிணையாதியாவின், அப்பதன மாறுதிருத்தல் கமிருத்
கிணையலா? அலாதி அபாசதினைப்போலவா? கமிருத்
கிணையலாவின், அத்தித்தியத்தக்கு எதிர்மனையான
திமையலாவது என்னவா கிருக்கவேண்டியது? செவ்வா
தாய் மாறுதலை மாற்றியுத்த வேண்டியதன்றோ? அம்
தலை மாற்றியுத்தல் செ அபாசதினைப்போலவா? அன்
தித்தியனைப் போலவா? அபாசதினைப்போலவெனின்,
ன் தித்தியாமென்பது என்னும் சத்துப்பொருளாயும்,
திமையலாவது என்னும் சத்துப் பொருளாயு முடிந்
புடிபுடின், சத்துக்கிய தித்தியாமெனாள் யாது? அசத்
அத்தித்தியப்பொருள் யாது? விபாட்டி சபட்டி அலத்
யா மாறுதலையடைகட்டி, அதாவ விளக்குமாயும், சாட்சி
புருஷா போதகிம தித்தியமும், அவ்வலத்தாத்திய

னும், அதில் விளங்கிய விளக்கம் அறிவானுடைய பாவனையா கின்றதே! அப்பாவனை கற்பனை யென்பதன்றோ? இச்சரியை யாதி மூன் றுழைப்பும் கற்பனைகளை மெய்ப்பொருள்க ளெனக் கொண் டுழைப்பதற்கா ஷெ மகத்தாகிய சாதன சதுட்டய முன்பு வேண்டியது? கர்மோபாசனைகள் யாதுக்கு வேண்டி யது? உயிர்கள் தேகபோகத்துக்கே அங்காந்திருத்தல் இபற் கையாகலின் தத்தம் இட்டப்படியே திரிந்துழலுவது தவிர் ந்து விதிவிலக்கின்படி கட்டுண் டொழுகுதற்குக் கர்மகாண்ட மும், அதில் முதிர்ந்த பின்னான்று, ஷெ தேகபோகத்தால் நிகழும் யானெனதென்னும் அகமமதைகள் குன்றித் திரிகர ணங்களும் கட்டுப்பட்டிருத்தற்குச் சரியையும், இஃது முதிர் ந்த பின்னான்று, அங்ஙனம் கட்டுப்பட்ட திரிகரணங்களும் ஒருங்குபடுதற்குக் கிரியையும், அங்ஙன மொருங்குபட்ட திரிகரணங்களுள் மனமானது ஒடுங்கி யிருத்தற்கு யோகமும் கற்பித்திருக்கின்றன, இவை முதிர்ந்த பின்னான்றன்றோ நித் தியாநித்திய வத்துவிவேக முதலிய மகத்தான சாதனங்கள் வேண்டியது? இவை முதிர்ந்த பின்னான்று என்னசெய்ய வேண்டியது? நிட்டைகூட வேண்டுவதன்றோ? அதாவது சர்வமும் தோற்றன் மாத்திரமாக விளங்கச் செய்வதும் பின் னர் எது நான் எது நானென நோக்குதலும், அதன் பின் னர் நனவிற்குமுத்தி யெய்துதலுமா மென்க, இதுகாறுங் கூறிப் போந்ததனால் என்ன ஆயிற்றெனின், சாதன சதுட் டயம் சரியையாதிகள் வாய்த்தற்குச் சாதன மன்றெனவும், அச்சாதன சதுட்டயம் வாய்த்தற்குச் சரியை கிரியையாதி களே சாதனமெனவும், சாதன சதுட்டயம் ஞானத்துக்கே இயைந்த சாதனமெனவு மாயிற்றென்க. இதுநிற்க,

சர்வமும் மித்தையாக்குதன் முதலியவற்றைச் சரியை கிரியை யோகமெனக் கற்பித்துக் கூறலாமோ வெனின், அங்

ந்த ரசங்களை யெல்லாம் விடாது மன்னித்துக்கொண் டிருத்
தலும்,

6-வது, சிரத்தை யென்பது—ஓடி ஆபத்தரிடத்தும் சஜ்
பிரமாணங்களினிடத்தும் அகலாத அன்புடைமையும் அச்ச
முடைமையும் வைத்திருந்தலுமாமென்க. இச்சாதனம் முதற்
ந்த பின்னூன்று வாய்ப்பது, ஒருவன் தனது சிரத்திற் றகிக்
கும் அழலையைத் தணிப்பான்வேண்டிச் சலத்தை அநிக
விரைவிற றேடுவான்போல், இத்தேகோகத்தால் வரற்பால்ன
வாகிய தாபத்திரயாக்வினி தகிக்ஞும் தகிப்பைத் தணிப்பான்
வேண்டி. அநிகவிரைவில் தனதுபோத பொருடமாகிய தீர்த்த
த்தை விளக்குவதற்குங் கண்ணுடையான் எங்குள்ள எங்குள்ள
னென்று, கடலில் திசைதப்பித் திசைத்தலைப் மாலுமி
போல் துடி துடித்துத் திசைதிசைத்து அலைபு மதிநிலிந்த
மாகிய முழுட்சுத்துவமென்னும் நான்காவது சாதனமாமை
ன்க. இம்மகத்தாகிய நான்கு சாதனங்களுமா ஓடி உட்பாசன
காண்ட. பொழுக்கமாகிய சரியை கிரியை போக மூன்றுக்கும்
நேர் அடுத்த சாதனங்க ளெனப்படும்? இஃது விந்தையினும்
பித்த விந்தையாக்கும்! ஏனெனின், பொருளல்லவற்றைப்
பொருளென மயங்காதுழி, இச்சரியையாதி மூன்றும் நிகழு
மா? அவை நானல்லாததை நானெனவும் எவதல்லாததை
எனதெனவும் கொண்டுருத்தல். சரியை பாதி மூன்றினையும்
மயக்க மென்னலாமோவெனின், மூர்த்தி தலம் தீர்த்தங்களில்
முறையா யனுட்டிப்பது எவற்றை? பாஞ்சபூத விகாரங்களை
யெனின், இக்கிருத்தியங்களன்றோ சரியை யெனப்படுவது?
பின்னர் எவற்றை உபாசன மூர்த்தங்க ளெனக்கொண்டு கிரி
யாபூசை மானதபூசையாக உபாசித்து வருதல்? பாஞ்சபூதத்
தின் விகாரங்களையும் தத்தமது மனத்தின் விகாரங்களையு
மெனின், அதன் பின்னர் போகமென்பது ஆரிய சாதனமாவி

னாம், அதில் விளங்கிய விளக்கம் அறிவானுடைய பாவனையா
கின்றதே! அப்பாவனை கற்பனை யென்பதன்றோ? இச்சரியை
யாதி மூன்றுழைப்பும் கற்பனைகளை மெய்ப்பொருள்க ளெனக்
கொண் டிழைப்பதற்கா ஷே மகத்தாகிய சாதன சதுட்டய
முன்பு வேண்டியது? கர்மோபாசனைகள் யாதுக்கு வேண்டி
யது? உயிர்கள் தேகபோகத்துக்கே அங்காந்திருத்தல் இபற்
கையாகலின் தத்தம் இட்டப்படியே திரிந்துழலுவது தவிர்
ந்து விதிவிலக்கின்படி கட்டுண் டொழுகுதற்குக் கர்மகாண்ட
மும், அதில் முதிர்ந்த பின்னான்று, ஷே தேகபோகத்தால்
நிகழும் யானெனதென்னும் அகமமதைகள் குன்றித் திரிகர
ணங்களும் கட்டுப்பட்டிருத்தற்குச் சரியையும், இஃது முதிர்
ந்த பின்னான்று, அங்ஙனம் கட்டுப்பட்ட திரிகரணங்களும்
ஒருங்குப்படுதற்குக் கிரியையும், அங்ஙன மொருங்குபட்ட
திரிகரணங்களுள் மனமானது ஒடுங்கியிருத்தற்கு யோகமும்
கற்பித்திருக்கின்றன, இவை முதிர்ந்த பின்னான்றன்றோ நித்
தியாநித்திய வத்துவிவேக முதலிய மகத்தான சாதனங்கள்
வேண்டியது? இவை முதிர்ந்த பின்னான்று என்னசெய்ய
வேண்டியது? நிட்டைகூட வேண்டுவதன்றோ? அதாவது
சர்வமும் தோற்றன் மாத்திரமாக விளங்கச் செய்வதும் பின்
னார் எது நான் எது நானென நோக்குதலும், அதன் பின்
னார் நனவிற்குமுத்தி யெய்துதலுமா மென்க. இதுகாறுங்
கூறிப் போந்ததனால் என்ன ஆயிற்றெனின், சாதன சதுட்
டயம் சரியையாதிகள் வாய்த்தற்குச் சாதன மன்றெனவும்,
அச்சாதன சதுட்டயம் வாய்த்தற்குச் சரியை கிரியையாதி
களே சாதனமெனவும், சாதன சதுட்டயம் ஞானத்துக்கே
இயைந்த சாதனமெனவு மாயிற்றென்க. இதுநிற்க,

சர்வமும் மித்தையாக்குதன் முதலியவற்றைச் சரியை
கிரியை யோகமெனக் கற்பித்துக் கூறலாமோ வெனின், அங்

ஹனம் மித்தையாக்குதன் முதலிய உழைப்புகள் மனத்தின
தாயினும், மித்தையாகத் தோன்றுமாறு செய்தல் தூலவிரு
த்தி யுழைப்பாயும், அகமுதமாகத் தன்னை இடைபடுத்து
ளக்கமுற்றிருத்தல் சூக்குமவிருத்தி யுழைப்பாயும், இவ்விரு
விருத்தியு மின்றி நனவிற சுழுத்தியுற் றிருத்தல் நிர்வாகிக
விருத்தி யுழைப்பாயு மிருத்தலினால், இவற்றை அங்ஙனம்
கூறவந்ததா மென்க. இவை எதுபோலெனின், எல்லாமாயும்
அல்லவாயு மிருக்கும் சாட்சி சைதன்னியமே போதமெனத்
தோர்ந்து, சதோதயமாகவொளிரும் விளக்கமே கர்மோபாசன
காண்டங்களுள் வழங்குவனவாகிய தீர்த்தம் ஸ்நானம் மந்திரம்
தர்ப்பணம் ஓமம் முதலியவைகளெனக் கூறியதுபோலா
மென்க. என்னை?

ரிபுகிதை மாகாவர்க்கியம்.

“அகம்பிரம நிச்சயமே தானமற்று
மகம்பிரம நிச்சயமே மந்திரங்கா
ணகம்பிரம நிச்சயமே தருப்பணம்மற்
றகம்பிரம நிச்சயமே யோமமைந்தா
வகம்பிரம நிச்சயமே மற்றுமுள்ள
வறம்களெலா மாதலினான் முழுட்கவானே
ரகம்பிரம நிச்சயமே யிடைவிடாம
லவ்வரத மாதரவாய்ப் பழகல்வேண்டும்.”

என்றும்,

“இவ்விதமே பரமசிவ னிசைத்தவண்ண
மீனமிலாத் தானமுத லோமமீராய்ச்
செய்வியதாம் பொருளோடெலாஞ் செப்பினேனான்
செப்பியது லேயமிலை சத்தியந்தான்
றிவ்வியமாய் நிறைந்தெங்கு நின்றவீசன்
றிருப்பாதந் தன்னானை யுரைத்த துண்மை
யவ்விதமா மிப்பொருளை யொருக்காலேனு
மன்புடனே கேட்டுணர்வோன் பிரமடாவன்.”

என்றும்

கூறியவாற்றாற் காண்க.

இதுகாறும் கூறிப்போந்ததால் கர்மோபாசனை பிரண்
டும் உள்ளபடியே வழிபடுதற் கியைந்த தெனவும், அவை
வாய்த்துழி ஞானச் சரிபையாதிகளும், அவை நிலைத்துழி
சொருப நிட்டையும்தான், அது நிலைத்துழிச் சகச நிட்டையும்தான்,
அது முதிர்ந்துழித் தானே தானாகிய ஏகமேவாத்வைதம் பிர்
மோகமாமென்க.

வேத வேதாந்த விவரம்.

எங்ஙனமெனின், வேதாந்த மென்புழி அஃது வேதத்
தின் அந்தமெனப் பொருள்படுகின்றது. அந்தமென்பதொன்
றிருக்கின்றதால், அவ்வேதத்தின் ஆதியென்பதொன்
றிருக்கவேண்டுமே! ஆகலின், அவ்வந்த மென்பதும் ஆதியென்ப
தும் யாதெனப் படுமெனின், அந்தமென்பது பொருளென்
பது பொருளாக விளங்குவதும், ஆதியென்பது பொருளால்
லவை பொருளாக விளங்குவதுமாமென்க. பொருளென்பது
சச்சிதானந்த மயமாயுள்ள அகம்பொருளும், பொரு ளால்
லவை யென்பது அசத்துசடதுக்க மயமாயுள்ள சீவேசுர
சகத்துக்களுமாம். இவற்றால், அவ்வகம்பொருள் அதிட்டான
மும் இச்சீவேசுர சகத்துக்கள் ஆரோபிதமுமாம். இவ்விரண்
டிற்கும் வேதமாதா மத்தியகதமா யிருக்கின்ற தாகின்றது.
இங்ஙன மிருக்கும் அம்மாதா கருணையுடைபா ளாகலின் அக்
கருணை அபக்குவர்கள் வழிப்படவேண்டு மென்பதா? அன்
றித்தெளிந்திலங்கவேண்டுமென்பதா? தெளிந்திலங்கவேண்டு
மென்பதெனின், பரிபாகிகள் அங்ஙனம் விளங்க வேண்டு
மென்பது கூடாதாக்கும்! அங்ஙனமன்று, ஷே அபக்குவிகள்
வழிப்படுதற்கே அக்கருணையுற் றிருக்கின்றதெனின், வழிப்
படுதலாவது அவ்வுயிர்கள் போகதாகம் இயற்கையாகவே யுற்
ற்றிருக்கின்றனவாயினும், இராகாதி துர்க்குணமுதலிய துராச்
சார வொழுக்கங்கள் குன்ற அறநெறியிற் கட்டுப்படுதலும்,

அக்கட்டு நிலைத்த பின்னூன்று அப்போகங்களில் மிதப்பு
ற்று, யான் எனதென்னும் அகமமதைகள் சூன்றிச் சுதந்தர
நனத்துவம் வாய்க்க, அடிமையாக நின்னொழுமுதலுமாம்.
ஆகலின் இவ்விரு நெறிகளையும் அவ்வுபிரிகள் பற்றுதற்குக்
கர்மோபாசனாகாண்ட மிரண்டையும் அவ்வேதமாதா ஊட்ட
வந்தது, முதற்கண்ணெனப்படுமா? அன்றி இறுதிக்கண்ணெ
னப்படுமா? முதற்கண் ணெனப்படுமெனின், இறுதிக்கண்
அவ்வேதமாதா யாது செய்ய வேண்டியது? முன்னூன்று
கர்மோபாசனைகளால் வழிப்பட்ட உயிர்கள், சாதன சதுட்ட
யப் பரிபாகம் வந்துழி, பின்னூன்று யானார் என்னுள்ளமார்
என்னானங்களார் என்னை யாரறிவா ரெனப் பன்னூன்றும்
ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து தனது அதிட்டான போதத்தை ஐயந்
திரிபற எட்டவேண்டியது அவசியமாகலின் அதற்கு ஞான
காண்டத்தை ஊட்டவேண்டுமன்றோ? இங்ஙன முணர்த்தப்
பட்டிலங்கும் ஞானகாண்டம், அவ்வேதத்தின் அந்தமென்
பதா? அன்றி ஆதியென்பதா? அந்தமென்பதாகலின், ஆதி
யென்பது எவையெனப்படும்? ஷெ கர்மோபாசனைகளன்றோ?
இதனால் இவ்விரு காண்டமும் ஆதியென்பதற்கு முரணின்றோ
மென்க.

அன்றியும், இவ்வேதமாதா முதற்கண் கர்மகாண்டத்
தையும் இடைக்கண் உபாசனா காண்டத்தையும் இறுதிக்கண்
ஞானகாண்டத்தையும் பயனாக உணர்த்தியிருக்கின்றதென்க,
அவ்வக்காண்டப்பயனும் எதெதுமுதல் எதெதுகாறு நிகழ்
கின்றதெனின், கர்மகாண்டப் பயன் வேதமாதாவின் நாபித்
தானத்திற்குக் கீழுற்றிலகும் சொர்க்கலோக பரியந்தமும்,
உபாசனாகாண்டப்பயன் அந்நாபித்தானத்திற்கு மேலும் கண்
டத் தானத்திற்குக் கீழுமுற் றிலங்கும் பிரமலோக பரியந்த
மும், ஞானகாண்டப் பயன் அக்கண்டத் தானத்திற்குமேல்

சிரத்தான பரியந்தமுமா மென்க. இம் முக்காண்டங்களுள் உபாசனா காண்டம் ஞானகாண்டத்தோடு சேர்ந்த உத்தர மீமாம்சை யெனப்பட்டதா? அன்றிக் கர்மகாண்டத்தோடு சேர்ந்த பூர்வமீமாம்சை யெனப்பட்டதாவெனின், அவ்விரண்டு காண்டங்களில் ஒன்றினோடும் சேராது மத்தியகாண்டமா யிருக்கின்றதா மென்க.

எங்ஙன்மெனின், கர்மகாண்டம் இராகாதி துர்க்குண முதலிய துராச்சாரங்கள் குன்றியதாயினும், நான் என தல்லாததைக் கர்த்தத்துவம் பேர்க்கத்துவமாக மயங்கி யொழுதுகின்றதுபோல் இஃது இன்றாகலின் பூர்வமீமாம்சையும், ஞானகாண்டம் சர்வம் மித்தை சர்வம் பிரமம் சர்வம் நான் எனத் தெளிந் திலங்குகின்றதுபோல் இன்றாகலின் உத்தரமீமாம்சையு மெனப்படாது? நானென்ப தல்லவற்றை நானென மயங்கி அடிமையெனவும், நீயென்பதல்லவற்றை நீயெனமயங்கி ஆண்டாரெனவும் நிகழுகின்றதால், உபாசனாகாண்டம் இவ்விரண்டு பட்சமு மன்றென்பதா மென்க. இங்ஙன மிருக்கினும், இவ்வுபாசனாகாண்டம் ஞானத்துக்குச் சமீபமன்றோ வெனின், இவ்விரண்டுக்கு மிடைக்கண்ணுள்ள சாதன சதுட்டயமின்றி இஃதிருக்கின் சமீபமென்பதற்கு முரணின்று. ஆகலின், அச்சாதன சதுட்டயம் வாய்த்தற்குச் சமீபமே யன்றி வேறன்றென்க. இவ்வுபாசனா காண்டம் உத்தர மீமாம்சையென வழங்குவானெனெனின், கர்மகாண்டத்தில் யான் எனதெனக்கொண்ட கற்பனைகளை மித்தையாக்கிப் பின்னர்ச் சிவமாக்கி அதன்பின்னர்த் தானாக்கித் தெளியாது, அக்கற்பனைகளைப் பொருளாகக்கொண்டு மயங்கியிருக்கினும், அவைகள் தன்னு லுபாசிக்கப்படும் உபாசனா மூர்த்திய தெனத் திடமுற்று, அத்திடத்தால் சுதந்தர ஈனத்துவமும் அதனால் போகதிருட்டி குன்றுதலு முற்றிருத்தலினாலென்க.

இங்ஙன மிருப்பதால் முழுவதும் உத்தராயீமாய்சை யெனப்
படாதோவெனின்,

தூதர் மகாவாக்கியம்.

“பொருளில் லவற்றைப் பொருளென் றுணரு
மருளாளு மாண்பு பிறப்பு.”

என்ன திருக்கட்டுமே ! ஆகலின், உத்தராயீமாய்சைக்கு
முற்றும் ஒத்ததன்றென்க. கிஞ்சித்தேனும் ஒத்திருக்கின்ற
தால், இஃது வேதாந்தமெனப் படாதோவெனின், இவ்வுபா
சனாகாண்டம் அல்லவற்றை அண்டான் அடிமை யென்னுது
தானே தானாகிய உபசாரத் திலையை எடுத்துணர்த்த வேண்
டுமே ! அங்ஙன முணர்த்துவது ஞானகாண்டம் ஒன்றே
யன்றி ஏனைய இருகாண்டங்களுமென்க. வேதவேதாந்தத்
தீர்ப்பென்பதுதான் யாதெனின், ஞானகாண்டம் வேதத்
தின் அந்தமும் மற்றிரண்டு காண்டங்களும் அவ்வேதத்தின்
முதலுமாமென்க. கர்மோபாசனா ஞானமென்னும் இக்காண்
டத்திரயம் ஒன்றுக்கொன்று பூர்வாபட்சமும் சித்தாந்த பட்ச
முமா யிருத்தலால், வேதத்தில் முதற்சுண கூறப்பட்ட இர
ண்டு காண்டமும் வழிபடு மார்க்கமும், அவ்வேதத்தின் இறு
திக்கண் கூறப்பட்ட ஞானகாண்டம் தெளிந்திருத்தற்கு
மார்க்கமுமா யிருக்கின்றமையால்,

கைவல்லிய நவநீதம்.

“சீவ பேதங்க ளளவிலை மைந்தனே

செய்கையு மளவில்லை

உரவ வாமவ ரவாதி காரங்க

ளறிந்துபக் குவனோக்பிப்

பூவ லர்த்துயின் பலன்கள்காட் கெனபேர்த்

பூருவஞ் சிந்தாந்தங்

காவல் வேதங்க ளிரண்டையும் வசனிக்குங்
காண்டமூ வகையாலே.”

எனக் கூறியிருப்பதை யுணர்க.

இவை அறம்போருளின்பம் வீடெனப்படுவது.

நூற்பயனென வழங்கும் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு
என்னு நான்கும் காண்டத்திரயத்துள்ள தற்கியைந்ததெனின்
அம்மூன்றுக்குமே இயைந்தன. அவை:—

முதலாவது கர்மகாண்டத்துள்:

க-வது, அறமென்பது—குடும்பத்தில் நின்று விரக்தி
யுற்று ஆகன்று தனிப்பட்ட டொழுகும் துறந்தார்க்கும் அங்ங
னம் தனிப்படாது வறுமையுற் றொழுகும் துறவாதவார்க்கும்
இவ்விருவருள் காலவரையறைப்படிநின் றிறந்தார்க்கும் கிஞ்
சித்தும் பின்னிடாது அவரவார்க்கும் தக்கவாறு ஈன்றமட்
டும் உப்சரித்தலும்,

உ-வது, பொருளென்பது—இங்ஙனமாகிய நெறிக்கணி
ன்று கிஞ்சித்தும் ஆகலாது இம்மைக்கண் புகழும் மறுமைக்
கண் சுவர்க்கப் பேற்றையும் குறைவறச் சம்பாதித்தலும்,

ங-வது, இன்பமென்பது இவ்விரு தவமும் வழுவற
முதிருமாறு நன்னெறிக்கண் கோடாநொழுகும் மனைவியோடு
இருவிழிகளும் ஒருபொருளை ஒத்துணர்வதுபோல் இருவரது
மனமொழி மெய்களுமொத்து வழுவற ஒழுகுதலும்,

ச-வது, வீடென்பது—நாம் புரியும் இத்தவமனைத்தும்
தேகபோகங்கள் விர்த்தித்தற்கே யன்றி இவற்றை நமக்கு
வினையீடாகக் கொடுப்பித்துப் புசிப்பித்துத் தொலைப்பித்
துக்கொண்டு வரும் ஒப்பற்ற இறைவனை வேண்டியல்லவே

என உள்ளவாறு அவ்விறைவனை நாடி இவ்வற முதலிய மூன்றிலும் மிதந்திருத்தலுமா மென்க.

இரண்டாவது உபாசனாகாண்டத்துள்.

க-வது, அறமென்பது—நமக்குத் தொன் னுதொட்டு வந்துவந் தகலப்படுவனவாகிய மாயாகாரிய தனுவாதிகள் இறைவனாற் கொடுப்பிக்கப்படுவதால் அவைகள் நானெனது அன்றென்றும், முற்றும் அவனுடையதென்றும் உள்ளவாறு நாத்திகானுபவத்தைக் கிஞ்சித்தும் தழுவாது திடங்கொண்டு அத்தனுவாதிகளை அவனுக்கே ஒப்பித்து முற்றும் சுதந்தர ஈனனா யிருத்தலும்,

உ-வது, பொருளென்பது—அத்தனுவாதிகளைத் தத்தம் செய்துவிட்ட மிக்க திடத்தினால் நாம் சார்பாகப் பற்றியிருத்தற்கு இறைவனை யன்றி வேறில்லையென அவனையே விடாது பற்றுதலும்,

ங-வது, இன்பமென்பது—அவனது திருநாமங்களைக் கண்மேனும் விடாது உன்னியுன்னிக் களிப்புற்றிருத்தலும்,

ச-வது, வீடென்பது—தான் எஞ்ஞான்றும் தனித்திருந்து ஷே அறமுதலிய மூன்றாக நின்ற அந்தக்கரணமானது கிஞ்சித்துஞ் சலியாது அவனாகாரமாகவே எய்த்திருத்தலாமென்க.

மூன்றாவது ஞானகாண்டத்துள்.

க-வது, அறமென்பது—அறிவானுக்கு அகம்புறமாக்காணும் சிற்சட பேதங்களாகிய சர்வமும் பிராக்கபாவம் பிரத்தொம்சாபாவம் அன்யோன்யாபாவம் அத்தியந்தாபாவமென்னும் இந்நான்கிணையுமெய்திச் சொன்மாத்திரமாயும் தோற்

றன் மாத்திரமாய் மிருப்பதால், அங்ஙனமின்றி அச்சதூர்
ஞான்றும் மாறாதிருப்பது யாதெனப்படும்? அறிவானுகலின்,
அவ்வறிவானாகிய தனக்குத் தான் எதை அளிக்கின்றது?
தனக்கு ஒன்றை அளிப்பானேனெனின், தான் பற்றிபிருத்
தற்கு ஒன்றுவேண்டுமே? பற்றுதல்தான் எற்றுக்கெனின்,
தான் எஞ்ஞான்றும்பற்றிபிருப்பது எதனை? அயலையெனின்,
அயலென்பதற்குக் கிஞ்சித்தும் பொருளில்லையே! இருப்பது
தான் மாத்திரந்தானே! தனக்கு எதைக் கொடுக்கின்றது?
தன்னையன்றோ? தன்னை எவ்வாறு கொடுக்கின்றது? வியாபக
சாட்சி விளக்கமாகவன்றோ? அங்ஙனமாகிய தன்னை அங்ஙன
மாகவே தனக்களித்தலும்,

உ-வது, பொருளென்பது — தன்னை அபரோட்சாத்
மானுபவமாகத் தன்னால் தன்னில் தனக்களித்த ஞான்று
தான் எதைப் பொருளாகப் பற்றவேண்டியது? தானன்றி
வேறொன்று மில்லாத பூரணச் சச்சிதானந்த சிவம் தானாக
லின், தன்னையே பற்றவேண்டியதன்றோ! அதாவது தனது
இலட்சியார்த்தானுபூதியைக் கணமேனும் விடாது பற்றி
யிருத்தலும்,

ங-வது, இன்பமென்பது — அங்ஙனம் தன்னைப் பொரு
ளாகப் பற்றிய ஞான்று தனக்கயலாகக் கயிற்றரவு முதலி
யனபோற்றோற்றிக்கொண்டிருக்கும் சீவசுரசகத் கற்பனைக
ளாகிய ஒவ்வொன்றிலும், மாவெவற்றினும் வெல்லப்பாசை
யூட்டில் தனது இனிப்புமபமாக்கி விடுவதுபோல், தனது
சொப்பிரகாச திருட்டியைக் கொடுத்துக்கொடுத்துக் காணில்
சர்வமும் யாதாய் முடியும்? சொப்பிரகாசமாய் முடியு
மன்றோ? முடியவே, துக்கமென்பது கிஞ்சித்தேனு முண்டெ
னப்படுமா? இல்லாவுழி, தன்னைத்தான் இன்புருவாக நாட
வேண்டுமன்றோ? அங்ஙனம் நாடுவதற்குத் தான் யாதெனப்

படும்? இன்பமெனப் படுமன்றோ? ஆகலின், தன்னைத்தானே
சுகித்தலும்,

ச-வது, வீடென்பது—ஹை முதலாவது தன்னைத் தனக்
களித்தலாகிய அறமும், இரண்டாவது அங்ஙனம் அளிக்கப்
படும் தன்னைத் தான் இருப்பாகப் பற்றுதலாகிய பொருளும்,
அங்ஙனம் பொருளாகப் பற்றிய தன்னைச் சுகித்தலாகிய
இன்பமுமென்னும் இம்மூவித சுத்தக் கரணங்களும் ஆகா
யமே காற்றென்றாற்போலாகலின், இக்கரணமே மனோவிரு
த்தி அகண்டாகார விருத்தியென்னு மிரண்டிற்குந் தலைமை
யாகிய விவேகவிருத்தி யெனப்பட்டது. இவ்விவேக விருத்தி
யானது அயர்ந்து தானே தானாய் விடுதலையாமென்க. இவற்
றுள்,

மனோவிருத்தி யென்பது.

சீவேசுர சுகத்தாகச் சத்தியம்போற் றடித்து, இவற்
றுள் சுகத்தாகிற நாமரூபங்களில் ஒன்றை நானெனவும் அதை
ச்சார்ந்த சார்புகள் எனதெனவுமாய் நிகழ்தல்.

அகண்டாகார விருத்தியென்பது.

இச்சீவேசுரசுகத்துக்களைத் தக்கவாறு ஆராய்வுழி தம்க்
கெனச் சொருபமின்றி ஈற்றில் சோபாதிக மென்பதின்
நிருபாதிகமாய்க் கிஞ்சித்தும் நாமரூபத் தாக்கின்றி அருவ
பாவ முற்றிருத்தலா மென்க.

விவேக விருத்தியென்பது.

அவ்வருவபாவத்தில் நின்று மின்மினியொளிபோலும்,
சுடரொளிபோலும், பகல்வத்தியொளிபோலும், நட்சத்திர
ங்களினொளிபோலும், மூன்றும்பிறை யொளிபோலும், வளர்
பிறை யடுக்குகளின் ஒளிபோலும், பூரணச்சந்திர னொளி

போலும், சூரியப்பிரகாசம்போலும், அநேகசூரியப்பிரகாசம் போலும் நாளுக்குநாள் முதிர்ந்து ஈற்றில் அகண்ட பரிபூரண வியாபக சாட்சி விளக்கமயமாய் நின்றலேயாமென்க. அன்றியும், இவ்வியாபக சாட்சி விளக்கமே ஏகமேவாத்வைத மெனவும், சுத்தத்திரிபுடி யெனவும், சுவானுபவ மெனவுமாம். இச்சுவானுபவ விவேக விருத்தியே ஈற்றில் திரிபுடிகுத மெனவும், பாவாபாவாதீதமெனவும், சுவானுபவாதீத மெனவும், தானே தானாகிய தெனவுமாமென்க. இத்தானே தானாகிய போதமே வீடெனப்பட்டதென்க. ஷ அறமுதலிய நான்கினுக்கும் உதாரணம்:—

சோநுபசாரம்.

“என்னையே யல்லாம்ல் யான்பெற்ற தே துமில்
யென்னையான் பெற்றிருந்த தெப்போது—மென்னையன்றிப்
பந்தமில் வீடெமில் பார்க்கிலிவை யாராயின்
சிந்தனையு மில்லாத தே.”

என்றும்,

திருக்குத்திரிசிய விவேகம்.

“அறம்பெர்ரு ளின்பம்வீ டாயவோர் நான்கின்
நிறந்தெரிந்திங் கொன்றாக்கிச் சிந்தை—கறங்கென்ன
வாடர்து நின்றற் கருநெறியெல் லாமுறையிற்
கோடர் தளிப்போன் குரு.”

என்றும்

சூறியவாற்றூற் காண்க.

சீவன்முத்தரீகனது பேதங்க ளினையவேன்பது.

இவ்விதமாகிய சுகானுபவிகளின் பேதங்க ளெங்ஙன மெனின், தேகோகானுபவமானது உருக்கொண்டு வெளிப் பட்டு வளரும் வளர்ச்சியில் சிசுத்துவம் குமாரத்துவம் எவ்வனத்துவம் வயோதிகத்துவமாகிய இச்சதூர்விதப் பருவ பேதங்களாக முதிர்ந்து ஈற்றில் சாக்காடுக் கிடனாகின்றது

போல், சமாதிக்கண் உதயமான இச்சிவோகானுபவமும் இது நானென விளங்கியதுமுதல் சதுர்விதப் பருவ பேதங்களையு முற்றிருத்தலா மென்க. எங்ஙன மெனின், பிரமவித்தெனவும், பிரமவர னெனவும், பிரமவரிய னெனவும், பிரமவரிட்டெனவும் சதுர்வித ஞானப்பிராசிகளா மென்க. இவ்வப்பிராசிகளது சத்பிரகாச இலட்சியார்த்தானுபவமானது, 1-வது—பிரமவித்துக்களுக்கு நூதன அனுபவமும், 2-வது—பிரமவரர்களுக்குச் சற்று நீடித்த அனுபவமும், 3-வது—பிரமவரியர்களுக்கு முன்னையதினும் சற்று நீடித்த அனுபவமும், 4-வது—பிரமவரிட்டர்களுக்குப் பலஜனனப் பழக்கானுபவமுமா மென்க.

இவ்வனுபவ வளர்ச்சியின் பேதங்களாவன:—செ பிரமவித்துக்களது நூதனானுபவம், செ தேகோகானுபவத்திலுள்ள சிசுத்தன்மை போன்றது. செ பிரமவரர்களது சற்று நீடித்த அனுபவம், செ தேகோகானுபவத்திலுள்ள சூமாரத்தன்மை போன்றது. செ பிரமவரியர்களது மிக்க நீடித்த அனுபவம், செ தேகோகானுபவத்திலுள்ள எவ்வனத்தன்மைபோன்றது. செ பிரமவரிட்டர்களது பலஜனனப் பழக்க அனுபவம், செ தேகோகானுபவத்திலுள்ள வயோதிதத்தன்மை போன்றதென்க. அந்நால்வரது அரிய தற்பிரகாசானுபவத்தில் சிசுத்தன்மை முதலியனவாகிய இத்தேகோகப் பிரபஞ்சானுபவம் எங்ஙன மிருக்கின்றதெனின்,

1-வது, நூதனானுபவத்தில் நனவு நினைவு கனவு சுழுத்தியென்னும் நான்கனுள் நனவாகிய சாக்கிராவத்தையாகவும்,

2-வது, சற்று நீடித்த அனுபவத்தில் செ நனவாகிய சாக்கிராவத்தையை விடாது அகத்துள் நிகழும் நினைவாவத்தையாகவும்,

3-வது, மிக்க நீடித்த அனுபவத்தில் தசேந்திரியங்
களுங் குன்றி நிகழும் சொப்பனாவத்தையாகவும்,

4-வது, பலஜனானுபவத்தில் ஷே நனவு நினைவு
கனவு என்னும் மூன்றுங் குன்றிய சுழுத்தி யவத்தையாகவு
மிருக்கின்றதாமென்க. இங்ஙன மிருக்கும் நால்வர்களுக்கும்
தற்பிரகாச சுகானுபவவிடு ஒன்றாயினும் பிரமவித்துக்களுக்
குப் பிரவிருத்தி சாக்கிரானுபவமா யிருப்பதால் இத்தேகோ
கானுபவத் தாக்கிருக்கினும் இஃது தாங்குந்தோறும் தமதனு
பூதியை நாடி நாடி இத்தாக்குதலைத் தணித்துக்கொண்டு
வருகின்றது அவர்களுக் கியல்பெனப்படும். ஏனைய வரன் வரி
யா நென்பவர்கள் விடாவனுபூதி யுடையவராகலின் இத்தே
கோகத் தாக்கானது நினைவாவத்தைப் போலும் கனவாவத்
தைப்போலும் ஜாலமாக இருப்பதால் அவர்கள் இத்தாக்கின்
காரணமாகத் தமது நிலையை நாடாது இயல்பாக நாமும் நாட்
டத்திலேயே நின்று தேகோகப் பிராரத்துவத்தை அனுப
வித்துக் கழித்துக்கொண்டு வருவது அவர்களுக்கு இயல்
பெனப்படும். ஏனைய வரிட்ட நிலையுடையவர்கள், தேகோகப்
பிராரத்துவத்தை ஷே பிரமவித்துக்களைப்போல் புத்தியூர்வக
மாகவும், வரன் வரியானென்பவர்களைப்போல் அபுத்தி யூர்வக
மர்தவ மனுபவித்துக் கழிக்காமலே கழித்து வருகின்றது
அவர்களுக் கியல்பெனப் படுமென்க.

இங்ஙனமிருக்க, வரிட்டர்களைப்போல் பிரமவித்துக்கள்
முதலிய மூவர்களும். தேகோகத்தில் ஷே சுழுத்தியானுபவ
மடையவிலையென் றெண்ணிச் சாமானியர்களென்று அவ
மதித்தல் என்ன்கொடுமை யெனப்படும்? ஆகலின்,

கைவல்லிய நவநீதம்.

“பொறுமையாற் பிராரத் துவத்தைப்
புசிக்குராட் செய்த கன்ம

மறுமையிற் றொடர்ந்தி டாமன்
மாண்டுபோம் வழியே தென்னிற்
சிறியவ ரிகழ்ந்து ஞானி
செய்தபா வத்தைக் கொள்வ
ரறிபவ ரறிந்து பூசித்
தறமெலாம் பறித்துண் பாரே.”

எனக் கூறியிருக்கின்றது.

இங்ஙனமாகிய சீவன்முத்தி முதிர்ச்சியே விதேகமுத்தி யாகலின், இவ்விதேகமுத்தி யென்னும் வீட்டின்பத்தை விளக்குவான் வேண்டி வேதமாதா காண்டத் திரயமாக நிகழு கின்றது.

இஃது நீட்டையெனப்படுவது.

இந்நூலிற் கூறப்பட்டிருக்கும் அகம்பொருளை எட்ட வேண்டின் கல்விகேள்வி யென்னும் படிப்பாராய்ச்சியில் முற் றும் செல்லாது அகமுக உழைப்பாராய்ச்சியில் முற்றும் செல்லவேண்டியதாமென்க. அவ்வகமுக உழைப்பாராய்ச்சி யாவது—முன்னர் ஆதனங்கட்டி இருகரத்திலும் சின்முத் திரை கொண்டு தேகத்தைத் தறிபோல் நிறுத்தி, பின்னர் ம்பொறிகளாற் காணப்படுவனவாகிய விடயங்களைக் காரண ரியங்களால் கிஞ்சித்தும் பொருள்படாது நசிப்புறுமாறு கூ, அதன்பின்னர் அவ்விடயக் காட்சிகளால் முன்னூன் ருந்த வாசனா விடயங்க ளனைத்தையும் மேலெழும் பக திருட்டியினுற் கெடுத்து, இவ்வாசனையிறந்த முடி ன்றும் மறைப்பாகிய அந்தகாரத்தையுங் கெடுத்து, ர சமுத்திரத்தைப்போல் நிறற்றலாமென்க. இங்ஙன னைழப்பையும் இவ்வுழைப்பை விளக்கும் ஷை கல்வி யென்னும் படிப்பாராய்ச்சியையு மேலாது, ஆதனங் றன்முத்திரையுங் கையிற்கொண்டு முத்திரை நெறி ன்றையுன்றி யிருக்கின் தனது எதார்த்த பாவமின்

நிக் கற்பிதபாவம் உண்மைபோற் றேன்றி நீடித்திருக்கி
னும் அஃது பின்னர் மறைந்து முன்போலவே தேகோக
மென்பது பலப்பட்டுவிடும். ஆகலின், இந்நூலை நன்கு அழுத்
திப் பார்ப்பவரே சீவன்முத்தராவா ரென்பதற்குக் கிஞ்சித்
தும் விருத்தமின் றென்க.

தமநாசிரியர் தமக்கீந்த கைம்மாறுக்கோந்த
கைம்மா ரளித்தந்த வேறின் றென வியந்து துதித்தல்.

வேண்பா.

இந்நூனன் காய்ந்துணரு மேய்த்தபரி பாசிகடா
மன்னியமென் றென்றின்னி யார்த்தொளித்தந்—கிங்கெறிபி
னன்னயமெற் கன்றளித்த நஞ்ஞாவற் கிங்கெலனி
ஷென்னகைம்மா நீவே னியான்.

இதுவுடது.

கைம்மா நளித்தற்குக் காணோகா மொப்பெங்கு
ம்மமால் தென்ன வதிசயமோ—வெம்மா
லியைந்ததியா தென்னினோ வெங்குநா மாசத்
தியங்குதலற் நேகிற்பேர் தேர்க்து.

வாழ்த்து.

எந்தைச்சி தாந்தனேய்த்தசா ணம்வாழி
வந்தன காதியரும் வஞ்ஞவருஞ்—கிந்தையின்னி
யொன்றுஞ் சடகோப போர்நால்வர் சங்கரு
மென்றுமற்றோ கும்வாழி யே.

அகம்புற ஆராய்ச்சி விளக்கம்

மு ற் றி ற் று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மறுமையிற் றொடர்ந்தி டாமன்
மாண்டுபோம் வழியே தென்னிற்
சிறியவ ரிகழ்ந்து ஞானி
செய்தபா வத்தைக் கொள்வ
ரறிபவ ரறிந்து பூசித்
தறமெலாம் பறித்துண் பாரே.”

எனக் கூறியிருக்கின்றது.

இங்ஙனமாகிய சீவன்முத்தி முதிர்ச்சியே விதேகமுத்தி யாகலின், இவ்விதேகமுத்தி யென்னும் வீட்டின்பத்தை விளக்குவான் வேண்டி வேதமாதா காண்டத் திரயமூக நிகழு கின்றது.

இஃது நீட்டையெனப்படுவது.

இந்நூலிற் கூறப்பட்டிருக்கும் அகம்பொருளை எட்ட வேண்டின் கல்விகேள்வி யென்னும் படிப்பாராய்ச்சியில் முற் றும் செல்லாது அகமுக உழைப்பாராய்ச்சியில் முற்றும் செல்லவேண்டியதாமென்க. அவ்வகமுக உழைப்பாராய்ச்சி யாவது—முன்னர் ஆதனங்கட்டி இருகரத்திலும் சின்முத் திரை கொண்டு தேகத்தைத் தறிபோல் நிறுத்தி, பின்னர் ஐம்பொறிகளாற் காணப்படுவனவாகிய விடயங்களைக் காரண காரியங்களால் கிஞ்சித்தும் பொருள்படாது நசிப்புறுமாறு செய்து, அதன்பின்னர் அவ்விடயக் காட்சிகளால் முன்னுான் நேறியிருந்த வாசனா விடயங்க ளனைத்தையும் மேலெழும் ஊர்த்தமுக திருட்டியினாற் கெடுத்து, இவ்வாசனையிறந்த முடி விற் றேன்றும் மறைப்பாகிய அந்தகாரத்தையுங் கெடுத்து, அலையற்ற சமுத்திரத்தைப்போல் நின்றலாமென்க. இங்ஙன மாகிய உழைப்பையும் இவ்வுழைப்பை விளக்கும் ஓடி கல்வி கேள்வியென்னும் படிப்பாராய்ச்சியையு மேலாது, ஆதனங் கட்டிச் சின்முத்திரையுங் கையிற்கொண்டு முத்திரை நெறி களிற் சிந்தையூன்றி யிருக்கின் தனது எதார்த்த பாவமின்

றிக் கற்பிதபாவம் உண்மைபோற் றேன்றி நீடித்திருக்கி
னும் அஃது பின்னர் மறைந்து முன்போலவே தேகோக
மென்பது பலப்பட்டுவிடும். ஆகலின், இந்நூலை நன்கு அழுந்
தீப் பார்ப்பவரே சீவன்முத்தராவா ரென்பதற்குக் கிஞ்சித்
தும் விருத்தமின் றென்க.

தமதாசிரியர் தமக்கீந்த கைம்மாறுக்கோத்த
கைம்மா றளித்தற் ற வேறின்றென வியந்து துதித்தல்.

வேண்பா.

இந்நூனன் காய்ந்துணரு மேய்தபரி பாசிகடா
மன்னியமென் றேன்றின் றி யார்ந்தொளிர் தற்—கிந்நெறியி
னன்னயமெற் கன்றளித்த நக்குரவற் கிந்நிலனி
வென்னகைம்மா றீவே னியான்.

இதுவுதது.

கைம்மா றளித்தற்குக் காணோநா மொப்பெங்கு
ம்மமால் தென்ன வதிசயமோ—வெம்மா
லியைந்த தியா தென்னினோ வெங்குநா மாகத்
தியங்குதலற் றேறிற்பேந் தேர்க்து.

வாழ்த்து.

எந்தைசச்சி தாந்த நேயந்தசா ணம்வாழி
வந்தஜன காதியரும் வள்ளுவருஞ்—சுந்தையின் றி
யொன்றுஞ் சடகோப ரோர்நால்வர் சங்கரரு
மென்றுமற்றோ ரும்வாழி யே.

அகம்புற ஆராய்ச்சி விளக்கம்

மு ற் றி ற் று.

திருச்சிற்றம்பலம்.